

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JESSE Q. SUTANTO

ROMAN

VERA WONG'UN
İSTENMEYEN
CİNAYET
TAVSİYELERİ

çok satanlar
listesinde haftalarca
zirvede kalan ve
17 lkeye eviri
hakları satılan
Vera Wong serisi,
Warner Bros
tarafından
televizyona
uyarlanacak.

VERA WONG'UN
DÜNYACA ÜNLÜ ÇAY EVİ

VERA WONG'UN İSTENMEYEN CİNAYET TAVSİYELERİ

JESSE Q. SUTANTO

Düzenlem
Ny.ozlem

Juno Kitap - 31

VERA WONG'UN İSTENMEYEN CİNAYET TAVSİYELERİ

Jesse Q. Sutanto

Orijinal Adı: Vera Wong's Unsolicited Advice for Murderers

Yayına Hazırlayan: Nazlıcan Kabataş

Çeviren: Müjgân Banu Yeğin

#Düzeltili: Aylin Boz

Kapak Uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2025

ISBN: 978-625-96376-4-8

Copyright © 2023 by Jesse Q. Sutanto

Türkçe hakları Juno Kitap'a aittir.*Yayınevinden izin alınmadan
kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP

Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127

A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul

info@junokitap.com

Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28

Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

Ninova

VERA WONG'UN
İSTENMEYEN
CİNAYET
TAVSİYELERİ

JESSE Q. SUTANTO

Annem, gangsterlerin hası Vera'ya

BİR

VERA

Altmış yaşındaki Vera Wong Zhuzhu bir domuzdu ama aslında bir horoz olarak doğmalıydı. Elbette Çin burçlarından bahsediyoruz. Vera Wong, üzerinize afiyet, bir insan ve kadındı ama horozlardan aşağı kalır yanı yoktu. Göz kapakları her sabah saat tam dört otuzda, hızla çekilen stor perdeler gibi şak diye açılırdı. Sonra bedeninin üst kısmı şilteden hızla yükselirdi. Vera için yataktan aheste aheste kalkmak diye bir şey yoktu, gerçi dürüst olmak gerekirse, artık yatakta doğrulurken bile eklemlerinden bir düzine tıkırtı ve çatırtı sesi yükseliyordu. Kabarık tüylü çoraplar içindeki ayaklarını coşkuyla aşağı sarkıtır, hiç vakit kaybetmeden bir önceki gece askeri bir titizlikle karyolanın yanına koyduğu terliklerini bulurdu. Birkaç saniyesini oğluna hayatını uyuyarak geçirdiğini ve ondan önce kalkmış ve güne başlamış olması gerektiğini hatırlatan bir mesaj çekmeye harcardı. Sonuçta oğlu, önünde fethedilecek koca bir dünya olan genç bir adamdı. Vera sabah geç kalkmanın sadece bebeklikten yeni çıkmış çocuklar ve Avrupalılar için olduğuna inanırdı.

Hızlı bir el yüz yıkama faslından sonra, Vera sabah kılı-ğına bürünürdü: Sol memesinin tamamını kaplayacak kadar büyük bir Ralph Lauren logosu (tamam, pekâlâ, zamanın ve yerçekiminin tahribatları sonucu logo memesinin sadece üst yarısını kaplıyordu) olan polo yakalı bir tişört ve eşofman altı. Kolluklarını takar ve dikkatle çekerek tişörtün kollarıyla, çıkarılabilir eklerin arasında teninin bir santimi bile görün-meyecek şekilde düzeltirdi. Yıllar önce, henüz Vera cesur ve pişkin bir genç kadınken, kolluklarını asla kontrol etmez ve çoğu zaman etrafta üst kollarında güneş yanığı bir halkayla dolaşırdı. Ama elbette o günler, hayatı uçlarda yaşadığı ve ge-reksiz riskler aldığı çılgın zamanlardı.

Vera kolluklarını taktıktan sonra aynadaki yansımasını başıyla selamlar ve oda sıcaklığında yarım litre suyu —çün-kü soğuk suyun yağları damarlarınızda dondurup size kalp hastalığı kazandırdığına inanırdı—mideye indirirdi. Kapıda ortopedik spor ayakkabılarını giyer, kemik çerçeveli güneş gözlüklerini ve nihayet sonuncu ve belki de en hayati giysi parçasını —çil ve kırışıklara neden olan tek bir güneş ışınının bile yüzüne ulaşmasını önleyecek kadar geniş bir siperlik—takardı. Sonra arkasına bile bakmadan, dünyayla buluşmak üzere dışarı çıkardı.

Bunların hepsi bir çalar saatin yardımı olmadan gerçek-leşirdi. Vera aslında bir horoz olmalıydı ama değildi, o bir domuzdu ve belki de sorun burada başlıyordu.

Çin astrolojisine göre, domuzlar gayretli ve merhametlidir-ler ve samimi tavsiyeye ihtiyaç duyulduğunda başvurulacak kişilerdir. Ne yazık ki Vera'yı samimi, hatta samimi ol-mayan tavsiyeler için çok az insan arardı. Tavsiye almak için onu her zaman araması gereken tek kişi —oğlu Tilbert— bunu

asla yapmazdı. Vera nedenini anlayamazdı. Kendi ebeveynleri hayattayken, onlara ihtiyacı olmadığı zamanlarda bile sık sık akıl danışırdı çünkü oğlunun aksine Vera, anne ve babasına düşkün bir evlattı ve onlara akıl danışmanın kendilerine ihtiyaç duyulduğunu hissettirdiğini bilirdi. Her neyse. Vera gayretli bir anneydi ve Tilly'ye ihtiyacı olan tavsiyeleri her koşulda vermek için özel çaba harcıyordu zaten. Son gönderdiği mesajlar şunlardı:

O sabah 04.31'de gönderilen:

Tilly, uyandın mı? Saat 04.31, çok geç oldu. Ben senin yaşındayken Ah Gong ve Ah Ma'ya* kahvaltı hazırlamak için her sabah 4'te kalkardım. Qi lai! Günü yaşa! Carpe diem! Sevgiler, annen.

Bir önceki gün saat 07.45'te gönderilen:

Tilly şu @NotChloeBennet denen kızın TikTok'ta İKİ videonu beğendiğini gördüm! Bence senden hoşlanıyor. Profiline baktım, dudaklarını çok fazla büzüyor ama bence ondan iyi bir eş olur. Geçen hafta annesiyle maniküre gitmiş, yani annesine düşkün bir evlat olmalı. Belki de DM'den yürümelisin. Sevgiler, annen.

Vera "DM'den yürüme" ifadesini kullanmaktan özellikle memnun kalmıştı. Her yeni trende uymakta ısrarcıydı. Kendinden genç nesillerin gerisinde bırakılmaya inanmazdı. Ne zaman anlamsız görünen bir ifadeye rastlasa, hemen Google'da arar ve anlamını küçük defterine not düşerdi.

Önceki gün saat 17.01'de gönderilen:

---

*(Mandarin Çincesi) *Ah Gong: Büyükbaba, Ah Ma: Babaanne. -ç.n.*

Tilly, saat 17.00 oldu, umarım akşam yemeğini yemiştir. Lin dayın akşam yemeğini her akşam 19.00'da yedi ve otuz yaşını bile geçemedi. Hemen yesen iyi olur. Sevgiler, annen.

Bu mesaj bir cevap almıştı.

TILLY: Lin dayım otobüs çarptığı için öldü. Ve sana bana Tilly demeyi bırakmanı söyledim. Artık Bert'i kullanıyorum.

VERA: Büyüklerine cevap verme. Ben sana böyle mi öğrettim? Hem Tilly'nin nesi var? İyi bir isim. Baban ve ben adını çok düşündük, kıymetini bilmelisin.

Bunu Tilly'nin sessizliği izlemişti. Ama sorun değildi. Şu anda asi oğluna ayıracak zamanı yoktu çünkü Vera sabah yürüyüşüne başlamak üzereydi ve sabah yürüyüşü ciddi bir işti. Önce esneme gelirdi. Onun yaşındaki birçok insan tutulmuş eklemlerden ve bükülmeyen uzuvlardan yakınırdı ama Vera çok zorlanmadan çömelebilir ve parmak uçları spor ayakkabılarına degecek kadar eğilebilirdi. Tilly ergenlik çağındayken Vera'nın esneme rutininden özellikle utanırdı. Annesine bunu kaldırım yerine evlerinde yapması için yalvarırdı ama düzgün bir esneme için temiz hava şarttı ve ayrıca Tilly annesinin komşularına iyi örnek olmasından gurur duymalıydı.

Kasları yeterince ısınınca Vera yürüyüş pozisyonunu aldı. Çene dik, göğüs dışarı, dirsekler vücuda dik açıda. Sonra yumruklarını ulusal bir geçit törenindeki Kuzey Koreli bir askerin hevesiyle önünde sallayarak yürümeye başladı. Vera'nın sabah yürüyüşlerini tarif edecek tek kelime "enerjik"ti. O, savaş yolunda kilometreleri acımasız bir kararlılıkla

yutan bir generaldi. Yoluna çıkma aptallığını gösteren herkes karşılığını dik bakışlarıyla (güneş gözlüğünün ve siperliğin arkasında görünmese de) alırdı ama Vera yoldan geçenlerin etrafından dolaşmaktan keyif alırdı çünkü bu, çevikliğini ve hızlı reflekslerini sınamak için iyi bir fırsattı.

Son doğum gününde Tilly ona adımlarını ölçebilen bir saat hediye etmişti ama Vera saate ihtiyaç duymamıştı çünkü evinin olduğu Trenton ve Pacific'ten başlayıp eski usul bakkalların ve hediyelik eşya mağazalarının açılmaya hazırlandığı Washington'dan aşağı devam eden günlük rutininin tam olarak kaç adım olduğunu bilirdi: 3112 adım. Dükkân sahiplerinin bazıları Vera'ya el sallar ve günaydın diye seslenirdi ama sabah yürüyüşünderken sohbet etmek için duramayacağını hepsi bilirdi. Yine de Vera görgü kurallarına çok bağlı olduğu için geçerken, Mandarin Çince-siyle “*Wah, kavunlar çok iyi görünüyor, Bay Hong!*” ya da “*Hava nihayet ısınmaya başladı, Zhao kardeş!*” gibi cümleler haykırıyordu.

İki sene önce Washington'da özellikle irinli bir sivilce gibi bitiveren kafenin önünde biraz hız kesti. Sahibi Çin Mahallesi'nde bile yaşamayan kaba bir Y kuşağı genciydi. Önünden geçerken Vera'nın ağzı, her sabah olduğu gibi, alaycı bir ifadeyle büküldü ve içinden kafeye lanet okudu. Adı bile onu rahatsız ediyordu. Kafe. Müşterilerinde yarattığı kafa karışıklığını tahmin etmek zor değildi. *Nereye gitmek istersin? Kafeye. Tamam, ama hangisi? Kafe dedim ya! HANGİSİ?* İnsan böyle bir isimle Kafe'nin uzun zaman önce batmasını beklerdi. Ama hayır, dükkân mantığı meydan okur gibi batmak şöyle dursun, yakındaki daha eski dükkânların müşterilerini çalarak daha da büyümüştü. Kendi sessiz çay dükkânında otururken, Vera'nın aklı sık sık Kafe'ye kayar ve kusursuz çayının tadı kaçırdı. Gerçekten de Kafe ve onun dehşet verecek

kadar sağlıksız ürünü –kahve, ıyyy– San Francisco’lular için, hayır, insanlık için belaydı.

Vera, Bush Sokağı’ndaki Çin Mahallesi’nin Dragon Gate’ine ulaşınca köşeyi döndü ve Stockton boyunca Tai Chi Quan grubunun rutinlerine başlamak üzere olduğu Woh Hei Yuen’e kadar yürüdü. Kocası Jinlong, felç geçirene kadar oraya her gün gelirdi. Sık sık Vera’yı da yanında getirmeye ikna etmeye çalışırdı ama Vera tai chi’de* bir fayda görmezdi. Öncelikle, vücuda herhangi bir fayda sağlayamayacak kadar yavaş olduğu kesindi. Olsa olsa yoga kadar etkili olabilirdi, o da zaten pek bir şey sayılmazdı. Jinlong tai chi’yi tamamladıktan sonra Vera her defasında kocasının nabzını kontrol ederdi, bir kez bile seksenin üstüne çıkmamıştı. Ne anlamı vardı ki? Yine de Woh Hei Yuen’den geçerken tai chi grubuna el salladı ve Jinlong’un, yavaş hareket eden insanların arasında olmadığını görünce, içinin sızlamasını yok saymaya çalıştı. Şapşal kadın, Jinlong elbette orada değildi, o artık oturma odasındaki gümüş vazanın içinde güvendeydi, işte o kadar.

Vera’nın her yürüyüş sonunda yaptığı ilk şey, başparmağını bileğinin içine bastırıp nabzını ölçmektir. Gerektiği gibi dakikada doksan iki attığını görmekten hoşnut kalarak içeri girdi, karanlık çay dükkânından geçerek üst kattaki dairesinin basamaklarını tırmandı. Canlandırıcı bir soğuk düşün ardından pirinç lapası, fermente edilmiş ördek yumurtası ve tofudan oluşan dengeli kahvaltısını yedi. Nihayet tekrar aşağı indi ve dükkânını düzenlemeye ve hazırlamaya koyuldu.

Tilly ergenlik çağında Vera Wang’ın Dünyaca Ünlü Çay Evi adındaki hatalara dikkat çekmeye bayılırdı.

“Her şeyden önce, burayı kimse bilmiyor, bu yüzden ‘dünyaca ünlü’ değil,” demişti gözlerini devirerek.

*Geleneksel Çin kültürüne ait bir beden-zihin egzersizi. -ç.n.

Vera cıkcıklamıştı ama onun cevap vermesine fırsat kalmadan Jinlong “Bu doğru değil,” demişti. “Annen Çin’de çaylarıyla çok ünlüydü. Birçok müşteri sırf çayının tadına bakmak için çok uzak yerlerden geliyor.”

“Hı hı,” demişti ikna olmadığı her hâlimden belli olan Tilly. Hızla bir sonraki hamlesine geçmişti. “Hem neden Vera Wang? Senin adın Vera Wong.”

“Ah,” demişti Jinlong Vera’ya hayranlıkla bakarak. “Çünkü annen çok akıllı bir kadın, çok bilge. Vera Wang çok ünlü bir insan. Adını beyaz insanlar bile bilir. Bu yüzden annen çay evine onun adını vermemizi teklif etti.”

“Buna yanlış beyan denir, baba!” diye çıkmıştı Tilly. “Dava edilebilirsiniz!” Sonra Vera’ya fazla kindar gelen bir tavırla eklemişti. “Tabii eğer bu çay evinden haberi olan varsa. Ama sanırım varlığını kimse bilmediğine göre, bir önemi yok.”

Jinlong sadece gülmüş ve Tilly’nin sırtını sıvazlamıştı. “Ah, *er zi**, hukuk konusunda ne kadar bilgilisin. Belki de hukuk fakültesine gidersin, ha?”

Jinlong’un Vera ve Tilly arasında tampon görevi üstlendiği zamanlarda her şey daha kolaydı. Jinlong’un ölümünün ardından anne-oğul arasındaki ilişki yavaş yavaş ama kaçınılmaz bir şekilde bozularak neredeyse sıfırlanmıştı. Tilly gerçekten de hukuk fakültesine gitmeye karar vermişti. Şimdi Embarcadero yakınında, geceleri Bay Bridge’deki araba farlarının parıltısını görebileceğiniz kadar yüksek bir ofis binasında yer alan şık bir hukuk firmasında kıdemsiz ortaktı. Tilly onu ofisine asla davet etmediği için Vera bunu bilmezdi ama Tilly’nin ofis penceresinden dışarı baktığı zaman neler gördüğünü hayal etmek hoşuna giderdi.

Vera son sandalyeyi de masanın üstünden yere indirirken kendi kendini, *Tilly’yi düşünmeyi kes, diye azarladı. Ön*

*(Çince) Oğul. -ç.n.

kapıya gitti ve asılı tabelayı KAPALI'dan AÇIK'a çevirdi. Sonra tezgâhın arkasına geçti, taburesine tünedi ve müşterilerini beklemeye koyuldu.

Vera Wang'ın Dünyaca Ünlü Çay Evi açılmıştı.

İKİ

VERA

Doğruyu söylemek gerekirse, Tilly Vera'nın çay evini "dünyaca ünlü" olarak adlandırmanın gerçeği biraz zorladığına dikkat çekerken yanılmıyordu. Guangzhou'dayken Vera'nın hem sadık müdavimlerinin hem de zaman zaman özel karışımlarının ününü duyup şehir dışından gelen misafirlerin uğrak yeri olan bir çay evini işlettiği doğrudu. Ama burada, yani San Francisco, Kaliforniya'da sıfırdan başlamak zorunda kalmıştı. En iyi yıllarında, Vera Wang'ın Dünyaca Ünlü Çay Evi, Lucky Çamaşırhanesi ve Winifred'in Pastanesi arasında sıkışıp kalan mütevazı konumuna rağmen beklenenin çok üstünde müdavimi kendine çekmişti. Ancak müşteri tabanı daha çok ileri yaşlı göçmenlerden oluşuyordu ve zaman içinde, bu sürekli müşteri akını önce sızıntıya, sonra damlamaya dönüşmüştü ve bugün artık Vera'nın uğrayacağından emin olabildiği tek müşterisi Alex'ti.

Her sabah yaptığı gibi, Vera bugün de kalın ciltli defterini dolaptan çıkarıp gürültüyle tezgâhın üstüne bıraktı. Okuma

gözlüğünü taktı ve küçük el yazısını okumasına yardımcı olması umuduyla kaşları havaya kalkarak kalın deftere baktı.

23 Mayıs – Yara otu, kurutulmuş karpuz kabuğu, kurt üzümü

22 Mayıs – Luo han guo*, kaliteli kuş tuvası, kaya şekeri

21 Mayıs – Hoş kokulu kavrulmuş arpa, krizantem, şekere bulanmış kış kavunu kabuğu

20 Mayıs – Yalancı çobanpüskülü tomurcukları, oolong**

En iyi müşterisi için demlediği çay listesini gözden geçirirken Vera'nın dudakları küçük bir gülümsemeye büküldü. Alex hoş kokulu kavrulmuş arpadan özellikle keyif almıştı; buna şaşırmamalıydı çünkü çayın dumanlı tadı krizantemin vanilya kokusuyla ve şekere bulanmış kış kavunu kabuğunun tatlılığıyla çok hoş bir şekilde bütünleşmişti. Bugün ne yapmalıydı? Vera gözlüğünü çıkarıp taburesinden kalktı ve tezgâhın arkasındaki boydan boya dolabı gözden geçirdi.

Vera'nın çay dolabı, harika bir parçaydı. Her biri Çin'in çiyile yıkanmış dağlarından gönderilmiş yüksek kalite malzemelerle dolu, tam 188 küçük çekmecesine vardı. Tamam, Tilly bir keresinde, her zamanki nahoş tavrıyla, o malzemelerin çoğunun yıllardır kullanılmadığına ve muhtemelen raf ömürlerinin tükendiğine dikkat çekmiş olabilirdi. Vera, Tianchi çayının en iyi zamanını çoktan geride bıraktığını ve yıllardır yoklamadığı en az yirmi diğer malzemeye birlikte atılması gerektiğini herkesten önce kabul ederdi ama bunu sihirli çekmecelerinde büyük bir bahar temizliğine soyunduğu zaman

*Keşiş meyvesi. -ç.n.

**Siyah ejderha çayı olarak da bilinir. Çin kökenli bir çay türüdür ve hem yeşil çayla hem siyah çayla ortak özellikler taşır. -y.h.

yapacaktı. Doğrusu bu müşteri kıtlığında kimsenin talep bile etmediği bu malzemeler aklına bile gelmemiştir.

Her neyse, Vera tekrar gündemdeki konuya döndü ve çenesine iki kez vurarak bir süre düşündükten sonra, küçük merdivenine tırmanıp bir çekmeceyi açtı. Kurutulmuş kırmızı hurma olarak da bilinen hünnaplar. Çok öne çıkmayan bir tatlılıkları vardı ve şöyle iyi giderlerdi... Ah, Vera'nın aklı neredeydi? Hünnaplar fazlasıyla enerji yüklüydü. Alex'te çok fazla yangı olduğu için doğal olarak fazla enerjikti, bu yüzden ne kadar lezzetli olurlarsa olsunlar ona hünnap vermemeliydi. Vera merdivenden indi ve en popüler malzemelerden yaklaşık iki düzinesinin durduğu tezgâha yöneldi. Ah, tabii, geçen gün Bayan Ong'un dükkânından büyük bir paket maş fasulyesi almıştı. O da iyi iş görürdü. Zümrüt rengi fasulyelerden biraz alıp geleneksel Çin tartısına koydu ve gözlerini *Love is Blind*'in ikinci sezonundaki Shaina gibi kısararak Alex ve zavallı karısı Lily için doğru oranı ayarlamaya koyuldu. Doğru miktarı tarttıktan sonra, fasulyeleri küçük bir tül keseye aktardı. Sonra içine iki parça kaya şekeri ve bir tutam pandan yaprağı ekledi ve ipleri çekerek kesenin ağzını kapattı. İşte. Alex'in tek yapması gereken keseyi suyun içine koymak ve on beş dakika kaynatmaktır. Sonra Lily'yle birlikte serinletici özelliği de olan, hoş ve sağlıklı içeceklerinin keyfini çıkarabilirlerdi.

Alex'in her zamanki dakikliğiyle ittiği kapının üstündeki küçük çan şingirdadı. Bu ses Vera'yı her zaman gülümsetirdi. Bu çağda kalan tek gerçek beyefendi Alex'i severdi.

"Ni hao", Alex," diye seslendi Vera.

"Zao an hao", dedi Alex. Ayaklarını sürüyerek pencere kenarındaki favori masasına yönelirken, yüzünde her zamanki yorgun gülümsemesi vardı.

*Aydınlık, aktif, güneş, erkek, dışsal, sıcak, hareketli, sert gibi nitelikleri temsil eder. -y.h.

**Merhaba.

***Günaydın.

Vera şişman gövdeli çaydanlığı doldurup ocağın üstüne koyarken Mandarince “Bugün nasılsın? Her zamanki gibi mi?” dedi. Alex özel karışım bitki çaylarını eve götürmekten mutlu olsa da sabah çayından –Tieguanyin– asla şaşmazdı. Demir Merhamet Tanrıçası anlamına gelen Tieguanyin, Fujian’da yetişen bir oolong türüydü ama tadı hiç oolong’a benzemezdi. İlk anda dilde buruk bir tat uyandırırды ama yutulduktan sonra ağzın içinde leziz, temiz ve rahatlatıcı bir tatlılık bırakırdı. Vera’nın en sevdiği çaylardan biriydi ve doğru demlemeye özen gösterirdi.

Su kaynarken Vera küçük bir demlik ve bir şat bardağının yarısı büyüklüğünde iki fincan çıkardı. Hepsini lavabonun yanındaki bir süzme teline koydu ve üstlerine kaynar su dökerek hem fincanların hem demliğin el yakacak kadar ısınmasını sağladı. Sonra hepsini bir tepsiye yerleştirdi ve biraz Tieguanyin koyduğu küçük demliği sıcak suyla doldurdu. Yaprakların acılığını alması için ilk suyu lavaboya döktükten sonra demliği tekrar sıcak suyla doldurup tepsiyi Alex’in masasına taşıdı.

Vera tepsiyi masaya bırakıp ikisine birer fincan çay doldururken Alex gülümsüyordu. Fincanını dikkatle aldı ve kendini yakmamak için sadece ağız kısmına dokunarak bir yudum içti. Sonra gözlerini hoşnutluğunu ifade edercesine kırpıştırarak kapayıp derin bir nefes aldı. “Hımm. Hiç kimse senin gibi çay yapamıyor. Lily burayı çok özleyor.”

Zavallı Lily, diye düşündü Vera, belki de milyonuncu kez. Günde en az birkaç kez Alex aklına geldiği zaman, Vera hafifçe iç geçirir ve *Zavallı Lily* diye düşünürdü. Lily’ye bir yıl önce Alzheimer teşhisi konmuş ve kısa süre içinde evden hiç çıkamayacak hâle gelecek kadar kötüleşmişti. Alex biricik karısına başkasının bakmasına izin vermeyerek bir keşiş gibi yaşamayı seçmişti. Kendine sadece Lily uyurken, Vera’nın

yanına on dakikalığına uğramak için izin veriyordu. Gerçekten de Vera'yla sohbete dalma ihtimaline karşılık mutlaka saat kurardı. Alışverişini bile kendisi yapmazdı. Oğullarından biri –anne ve babasına düşkün olan– haftalık alışverişlerini yapar ve her pazar günü kapılarına bırakırdı. Alex ekstra yorgun görüldüğü ve oğlundan bahsedilmesinin neşesini yerine getireceğini bildiği için Vera o sabah bu oğlandan bahsetmeyi seçti.

“Söylesene, Facai nasıl?” Facai “çarpıcı zenginlik” anlamına gelirdi, harika bir isimdi ve Alex'in oğluna büyük talih getirmişti. Vera bunu takdir ediyordu. Keşke Tilly de Çince adını kullansaydı.

Beklediği gibi, Alex gözleri kırışarak gülümsedi. “Ah, harika, harika. Tanrılar onu her anlamda kayırıyor. Bu günlerde keyfi çok yerinde, işinde her şeyin yolunda gittiğini söylüyor.”

“Ah, elbette,” dedi Vera çayından bir yudum alırken. “Sen ve Lily gibi ebeveynlerle başarmama şanssı yok zaten.” Vera birçok Çinli yaşlının aksine bunları Alex'e yağ çekmek için söylemiyordu, o insanların başarısının büyük kısmının ebeveynlerinin çalışkanlıkları ve fedakârlıkları sayesinde olduğuna inanırdı.

Ancak görünüşe bakılırsa yanlış bir şey söylemişti. Alex'in gülümsemesi canlılığını yitirdi, bakışları yere indi. “Keşke ben de bu duyguya katılabilseydim ama diğer oğlum Jiancheng, malum.” Jiancheng “güç ve istikrar” demekti ama Vera'nın Alex'in ikinci oğlu hakkında bildikleri güçlü ve istikrarlı dışında her şey olduğunu düşündürüyordu.

“Bunu duyduğuma üzüldüm ama çektiğin acıyı anlayabiliyorum.” Vera bu sohbetlerin çoğunu Tilly'den yakınlıkla geçirirdi; Vera ve Alex arasındaki hakiki dostluk bağı ise oğullarının onları birçok açıdan hayal kırıklığına uğratması sayesinde güçlenmişti. “Bu sabah onun da kalktığından emin

olmak için Mingjin'e bir mesaj çektim ama henüz bir cevap alamadım. Başka hangi anne, yetişkin oğluna her sabah mesaj çekmeyi düşünür ki? Ama takdir ediyor mu hiç..."

Alex alaycı bir homurtu çıkararak başını salladı. "Bu gençler, onlar için yaptığımız bir sürü fedakârlığı anlamıyor. Ben gençken annemle babamın benden önce uyanmasına asla izin vermezdim. Hayır, her zaman onlardan önce uyanır ve babamın ayakkabılarını parlatırdım. Babam işe hiçbir zaman kirli ayakkabılarla gitmedi. Hep benim sayemde."

"Evet, kesinlikle!" Vera göğsünü haklılık enerjisiyle şişirdi. "Ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Her sabah, ailemin sıcak kahvaltısını hazır ederdim. Hah! Bu genç nesil, ellerindeki kıymetini bilmiyor."

"Lily onları her zaman şımarttı, bilirsin." Alex'in bakışları yumuşadı. "Normal Amerikalı çocuklar gibi davrandıklarını söylerdi ve istediğimiz de bu değil miydi zaten?"

Vera iç geçirdi. "Haksız sayılmaz."

İkisi de özlem dolu bakışlarını çay fincanlarına indirdiler.

"Lily nasıl?" Vera bu soruyu sormaktan nefret ederdi ve yaklaşık altı aydır olumlu bir cevap duymamıştı ama kendini sormaya mecbur hissediyordu.

Alex'in omuzları çöktü. "Aynı."

Yani zihninin berrak olduğu anlar nadirdi. Lily artık uyanık olduğu zamanların çoğunu Alex'e ondan uzak durması ve kocasını görmesine izin vermesi için çıkışarak geçiriyordu. Bu durum Alex'in içini kurutmuştu. Artık tek sevinç kaynağı Facai ve Vera'yla kısa süreli çay sohbetleriydi. Ancak çok geçmeden saatin alarmı öttü ve Alex fincanda kalan çayı bitirdi. Vera telaşla tezgâha gidip onun için önceden hazırladığı keseyi aldı.

"Al bakalım," dedi keseyi ellerinin arasına bırakırken.

“Maş fasulyesi ve pandan. On beş dakika ya da lezzetinin daha yoğun olmasını istersen yirmi dakika kaynat.”

“Bize çok iyi davranıyorsun,” dedi Alex ama artık bunun baştan kaybedilmiş bir savaş olduğunu öğrendiği için keseyi çok fazla didişmeden cebine attı. Lily’nin daha sağlıklı olduğu zamanlarda, Alex çayların ücretini ödemek için Vera’yla beş dakika boyunca didişirdi ama bu günlerde zaman elde az kalan çok değerli bir şeye dönüşmüştü.

Vera Alex’in sokaktan aşağı, her birinde saçları ağarmaya başlamış sakinlerin oturduğu, eskimeye yüz tutmuş on daireli köhne apartmana doğru yürümesini izledi. Çin Mahallesi’nin büyük kısmı böyleydi, yavaş yavaş eskiyordu. Vera’nın kalbindeki hüznün çekirdeği büyüdü, büyüdü ve nefesini kesecek kadar ağırlaştı. Çünkü Tilly’ye yanıldığını söylemeyi ne kadar sevse de Vera, çay evinin dünyaca ünlü olmaya çok uzak olduğunu farkındaydı. Hatta tam tersiydi. Ve günün ilk ve son müşterisinin arkasından bakmak Vera’yı her gün biraz daha öldürüyordu. Sabahın geri kalan kısmından ne beklemesi gerektiğini biliyordu. Sabah eriyerek yerini katlanılmaz bir sessizliğin hüküm süreceği öğleden sonraya bırakacak, sonra saat beşi gösterirken Vera taburesinden kalkıp ayaklarını sürüyerek ön kapıya gidecek ve asılı tabelayı AÇIK’tan KAPALI’ya çevirirken o gün belki de onuncu kez kendine, *Ne anlamı var?* sorusunu soracaktı.

Kabul edelim, dükkân yıllardır kâr getirmiyordu. Vera’nın dükkânı açık tutabilmesinin tek nedeni Jinlong’la birlikte kredisini ödemeyi yedi yıl önce tamamlamış olmaları ve Vera’nın artık sadece aylık elektrik faturalarını vesaire ödemek zorunda olmasıydı. Sırtında kredinin ağır yükü olmamasına rağmen, dükkân yine de bir yükü ve Vera birikiminin gün geçtikçe eridiğinin farkındaydı. Çok yakında, parasını ne kadar tutumlu harcarsa harcasın, Vera’nın dükkânı açık tutacak

gücü kalmayacaktı ve o zaman Vera Wang'ın Dünyaca Ünlü Çay Evi'nin sonu gelecekti.

Vera o gün uzayıp giden yalnızlığın ağırlığına daha fazla katlanamayarak dükkânı bir saat erken kapattı. Yaşam alanına çıkan köhne basamakları, ağır ve zorlanan adımlarla tırmandı. Üzgün olmak doğasında yoktu ama sabah yürüyüşleri onu ne kadar canlandırırsa canlandırırsın, yalnızlık her zaman arkadan yetişiyordu. Yatmadan önce Tilly'ye, geç yatmanın, herkesin bildiği gibi, prostat kanserine neden olduğu için erken yatmasını hatırlatan bir mesaj çekti. Cevap gelmeyeceğini biliyordu. Nihayet uykuya dalınca, rüyasında ölümü gördü ve sırasının nihayet gelmiş olmasını diledi.

Ertesi sabah gözleri her zamanki gibi açıldı ve böylece yeni bir gün başladı. Kendine acıyarak yatakta kalmanın bir anlamı yoktu, önünde hakkı verilmesi gereken bir yirmi dört saat vardı. Her zamanki sabah kılığına bürünüp siperliğini taktıktan sonra çay evinin basamaklarını indi ve bir anda küçük dilini yuttu.

Orada, Vera Wang'ın Dünyaca Ünlü Çay Evi'nin ortasında ölü bir adam yatıyordu.

Düzenlem

Ny.ozlem

JULIA

Kocanızın sizi terk etmesinin sıkıntılı yanı, ertesi gün kendinizi onu özlerken bulmanız değil, yapmayı bilmediğiniz ne çok şey olduğunu anlamanızdır. Faturalar. Araba kullanmak. Bir evin bakımını yapmak. Julia, Marshall'dan onu —onları— terk ettiği için nefret ediyordu ama o anda herkesten çok nefret ettiği tek insan Julia'ydı.

Güzel bir San Francisco sabahı, saat on birde, iki buçuk yaşındaki kızı yanında oyun oynarken, öğle yemeği için ne yapacağına bile karar veremiyordu. Çünkü hayatının son on yılı boyunca, öğle yemekleri Marshall tarafından dikte edilmişti.

Canım ton balıklı sandviç çekti, hayatım, derdi ve Julia ton balıklı sandviç hazırlardı.

Köfteli sandviçe ne dersin? Ve Julia köfteyi sıfırdan yoğurmak üzere, derhâl işe koyulurdu.

Ve Marshall'ın iş seyahatine gitmesi gereken günlerde, Julia yine kocasının en sevdiklerini yapardı çünkü işin aslı, Julia artık kendisinin en çok neyi sevdiğini bilmiyordu. Marshall'ın

sevdikleri onun da favorileriydi. Seneler içinde Marshall'ın sevdiklerini sevmeyi öğrenmişti çünkü kocasının gülümsediğini görmek ve *Enfes olmuş, hayatım*, dediğini duymak ona çok fazla endorfin salgılattığı için, onları kendisinin de sevdiğine karar vermişti. Evli olmak bu anlama gelmez miydi zaten? Diğer kişinin sevdiği şeyleri sevmek değil miydi?

Ancak önceki gece, on yıllık evlilikten ve çift olarak geçirdikleri on dört yıldan sonra, Marshall lafı dolandırmadan ona, “başardığını” ve nihayet onun “sefil kışını” terk edeceğini söylemişti. Julia, Emma'nın özellikle inatçı bir Lego parçasını yerine takmasına yardım ederken, *Dürüst olalım, kışımın sefil bir tarafı yok*, diye düşündü. Kışının biçimli kalması için ne gerekiyorsa yapıyordu. Gözlerini yaşlarla dolduran, onu bu beklenmedik acımasızlıkla sarsan da tam olarak bu saçma sapan düşünce oldu. Şu anda kış kimin umurundaydı? Hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken, içinden yükselen cılız bir ses, *Gerçi*, dedi, *hakkını vermeli, gerçekten iyi bir kış*.

Telefonunu belki milyonuncu kez kontrol etti ama ne arayan vardı ne de yeni mesaj. Julia, telefonun çalmasını o kadar uzun zamandır bekliyor ve çalıştığından, Wi-Fi ile hücresel bağlantısının açık olduğundan emin olmak için cihazı o kadar sık kontrol ediyordu ki, kapı zili çaldığında yerinden sıçrayarak telefona atıldı.

Emma başını yaptığı detaylı Lego sarayından kaldırdı. “Anne, kapı çalıyor.”

“Hı?” Julia'nın sesin telefonundan değil, kapı zilinden geldiğini anlaması birkaç saniye sürdü ve bunu anladığı anda içinde eşit büyüklükte şişen umut ve korku balonlarının göğsünün içine sığmak için itiştiklerini hissetti. Bir anda nefes alamaz olmuştu. Kendini derin bir nefes almaya zorlayarak ayağa kalktı ve sıkışan göğüs kafesini açılmaya zorladı. *Nefes alabilirim. İyiyim. Her şey yoluna girecek.*

Belki de hayatı Marshall'sız daha bile iyi olurdu, kim bilir?

Hayır, bu imkânsızdı. Onlara Marshall bakıyordu. Her şeyi o hallediyordu.

Kapıya ulaştığında ne diyeceği konusunda hâlâ bir fikri yoktu ama önemli değildi. İnsanlar Julia'nın söyleyecek çok fazla şeyi olmadığını zaten bilirdi. Ya sözünü keserek konuşur ya da onu tamamen yok sayarlardı. Julia buna alıştı. Her neyse, muhtemelen kapıdaki, kurabiye getirme bahanesinin arkasına saklanarak önceki akşam yükselen bağırışların nede-nini öğrenmeye gelen Linda'ydı. Julia ön kapının arkasına sıralanan büyük çöp torbalarının etrafından dolaşmak zorunda kaldı. Bir noktada torbalardan kurtulması gerekecekti.

Ama kapıyı açtığı zaman karşısında Linda'yı bulmadı. Kapıda yüzlerinde tuhaf ifadeler olan, iki polis memuru –biri Siyah bir kadın, diğeri Asyalı bir erkek–vardı. Gülümsüyor gibiydiler ama gülümsemeleri tatsız ve mahcuptu. Julia'nın midesi acıyla düğümlendi, bunlar iyi bir haber vereceğiniz zaman takındığınız gülümsemeler değildi. Birinin hayatını mahvetmek üzere olduklarını bilen türden gülümsemelerdi. Julia kısacık bir an kapıyı suratlarına kapama ve sürgüyü çekme isteğiyle doldu. Ama elbette böyle bir şey yapmadı. Julia'yı tarif edecek iki sözcük varsa uysal ve itaatkârdı. Ve yardımsever ve yumuşak. Kafasının içinde Marshall'ın, *Julia koca bir hiç*, diyen sesi yankılandı. Marshall'ın, kafasının içinde yankılanan sesi gerçek versiyonundan çok daha acımasızdı.

“Günaydın, hanımefendi,” dedi Asyalı memur. “Ben Memur Ha, bu da ortağım Memur Gray. Siz Julia Chen misiniz?”

Julia bir şekilde başını onaylar gibi sallamayı başardı.

“İçeri gelmemizin sakıncası var mı?” dedi Memur Gray.

Julia, *Var*, diye haykırmak istedi. Bu polislerden iyi bir şey çıkmayacağı aşikârdı. Ama yine de beynini devreden çıkarak başıyla onay verdi.

“Ah,” dedi Memur Ha içeri girip çöp torbalarını fark edince. “Yoksa bahar temizliği mi yaptık?”

Julia’nın midesi öyle şiddetli buruldu ki, az kalsın öğürecekti. Marshall’ın PlayStation’ının köşesinin en yakın torbanın ağzından dışarı uzandığını görebiliyordu. Neredeyse yepyeniydi. Bahar temizliği. Şuna, kocasının geri dönmeyeceğini bildiği için eşyalarını toplamak demek daha doğru olurdu.

“Onun gibi bir şey,” diye mırıldandı. Sonra hızla döndü. Az kalsın Emma’yı düşürecek. Küçük kızının küçük bir kola gibi sağ bacağına yapıştığını fark etmemişti bile. “Özür dilirim, bebeğim.” Yere eğilip Emma’yı kucağına aldı. Küçük kızının bu kadar ağırlaşması onu her defasında şaşırtıyordu. Boyunun bu kadar uzaması, sağlamlaşması ve olasılıklarla dolu olması da. Polis memurlarını oturma odasına buyur ederken Emma’ya “Her şey yolunda” diye fısıldadı. Emma’dan çok, kendi iyiliği için, “Her şey yolunda,” diye tekrarladı.

Memur Gray gülümsedi. “Merhaba, tatlım. Adın ne?”

Julia kızının cevap vermesini beklemeden onun adına konuştu. “Emma.” Emma yabancılarla hiç konuşmazdı. O sokakta yaşayan insanları doğduğu günden beri tanımalarına rağmen, komşularla bile nadiren konuşurdu. Bu Marshall’ın nefret ettiği sayısız şeyden biriydi. Belki de “nefret” güçlü bir sözcüktü. Ya da önceki gece çekip giderken kızına dönüp bakmadığına göre, belki de değildi.

“Ne güzel bir isim. Sana çok yakışmış,” dedi Memur Gray. “Kaç yaşındasın?”

Çeşitli insanlar tarafından Julia’ya defalarca söylendiğine göre, çocukların çoğu kaç yaşında olduklarını karşılaştıkları herkese söylemekten mutluluk duyardı. Ama Emma onlardan değildi. Emma memurlara bakmayı reddederek yüzünü Julia’nın omzuna gömdü. Memurlar Julia’ya beceriksizce gülümsediler. Julia’nın kulaklarında Marshall’ın sözleri

yankılanıyordu. *Bu davranış şekli insanı yerin dibine batırıyor. Neden normal bir çocuk olamıyor sanki?*

Julia yutkundu ve memurları kanepeye buyur etti. Kanepeleri, sağlam ahşap iskeleti ve gerçek deri kaplı minderleriyle bulundukları yer için fazlasıyla güzeldi. Elbette Marshall'ın seçimiydi. Marshall her zaman en pahalı seçeneğe yönelir, kredi kartlarına yüklenir ve çok yakında para geleceğini söyler ve gelecekteki konforlarına yatırım yapmanın nesinin kötü olduğunu sorardı. “Yatırım” sözcüğüne bayılır ve yaptığı bütün gereksiz harcamalar için kullanırdı.

Julia da kanepenin yanındaki bir koltuğa oturdu ve Emma'yı kalçasından kucağına indirdi. Memurlara içecek bir şey, en azından su teklif etmesi gerektiğini çok geç fark etti. Ama Emma kucağındaydı ve bu memurların evinde gereken-den daha fazla kalmasını istemiyordu. Önceki gece doğru dürüst uyuyamamıştı. Olanlardan sonra nasıl uyuyabilirdi ki? Bu yüzden şimdi yorgundu, hem de çok.

Memur Ha, Julia'nın bu işi bir an önce aradan çıkarma hevesini hissetmiş gibi boğazını temizledi ve hafifçe öne doğru eğildi. “Kocanız Marshall Chen mi?”

Memur Gray kendisine bakan Emma'ya gülümseyerek araya girdi. “Oyun oynayabileceğimiz bir oda var mı?”

Emma, Julia'dan ayrılma düşüncesiyle ona iyice yapıştı ve küçük yüzünü annesinin göğsüne yapıştırarak başını hayır der gibi hızlı hızlı salladı. Julia kızına sarıldı. “Sorun değil, kalabilir.”

“Emin misiniz? Buraya, şey, hassas bir bilgiyle geldik.”

Julia başını salladı ve titremelerini durdurmak için ellerini Emma'nın arkasında sıkıca kenetledi. Emma'nın saçlarının kokusunu, o tatlı ve temiz çocuksu ter ve sıcak şeker karışımını içine çekti. Titrek nefesi, adeta zangırdarak ciğerlerine dolarken hıçkırığını güçlkle tuttu. İşte geliyordu.

İki memur da Julia'nın tercihini onaylamadıklarını belli eden ifadelerle başlarını salladılar. Sorun değildi, Julia onaylanmamaya alıştı. Ve Memur Gray'in Emma'nın şirin olduğunu falan düşünmesi onu tanıdığı anlamına gelmezdi. Emma'yı kimse tanımıyordu. Onun için "fena utangaç" ya da "çok sessiz" gibi sözcükler kullanıyorlardı. Julia kızını bir başkasıyla bir odada tek başına bırakmayı düşünemezdi bile. Emma kafayı yedi ve sonra Memur Gray muhtemelen paniğe kapılıp çocukta bir sorun olduğunu düşünürdü. Julia insanların Emma'da bir sorun olduğunu düşünmesinden o kadar bıkmıştı ki.

"Pekâlâ." Memur Ha tekrar boğazını temizledi. "Ah, kocanızın bu sabah Çin Mahallesi'nde bir çay evinde ölü bulunduğunu bildirmek zorunda olduğumuz için çok üzgünüz."

Sözcükler Julia için o kadar yabancıydı ki beyni adamın söylediklerini işlemeyi başaramadı. Ve sonra bilgiyi sindirmeye başladığı zaman, cümlenin en tuhaf kısmına takıldı. "Çay evi mi?"

Memur Ha başını onaylar gibi salladı. "Evet." Not defterine baktı. "Vera Wang'ın Dünyaca Ünlü Çay Evi."

"Bir elbise tasarımcısının neden bir çay evi olsun ki?" Gerçi Eva Longoria'nın bir dizi restoranı olduğuna göre, belki de bu aptalca bir soruydu.

Memur Gray başını salladı. "Hayır, burası aslında Vera Wong adında birine ait."

Kadının bunu söyleyiş şeklinde, Julia'nın beyninin karanlık kıvrımlarının arasına süzülen ve onu gıdıklayan bir şey vardı. Julia o anda yapabileceği en kötü şeyi yaptı. Güldü. Gülüşü bir saniyeden kısa sürdü ama aynı anda memurlarının bakışlarının keskinleştiğini fark etti ve kendini tokatlamak istedi. Tanrı biliyor ya, Marshall sayısız kez bunu yapmak istemişti, onu kim suçlayabilirdi ki? Bu Julia'nın

yaptığı ve Marshall'ın her gün katlanmak zorunda olduğu aptalca şeylerden biriydi. Yani eskiden. Çünkü artık o ölmüştü, öyle değil mi? Artık Julia'ya katlanmak zorunda değildi. Julia az kalsın tekrar gülecekti ama o hain hissi bastırmayı başardı.

“Anlamıyorum,” dedi çatlak bir sesle.

Memur Gray'in ifadesi hâlâ soğuk ve şüpheliydi. “Çay evinin sahibi Bayan Vera Wong tarafından bu sabah saat beş civarı bulundu. Anlaşılan gecenin bir vakti, ölmeden önce çay evine girmiş.”

Julia sözcüklere anlam vermekte güçlük çekiyordu. “Ama nasıl... şey... ölümüne ne neden olmuş?”

“Otopsi sonuçlarını henüz almadık ama çantasında bir paket MDMA bulundu, yani aşırı doz almış olabilir,” dedi Memur Ha.

“MDMA mı?” Bu adam gerçekten İngilizce mi konuşuyordu?

“Ekstazi, Molly ya da E olarak biliyor olabilirsiniz.”

Julia'nın beyni sözcükleri işlemeyi reddediyordu.

“Kocanızın düzenli olarak MDMA aldığını biliyor muydunuz?” dedi Memur Ha. Ama ses tonundan aslında kastettiği şeyin *Kocanızın düzenli olarak MDMA aldığını nasıl bilmezsiniz?* olduğu anlaşılıyordu.

“Ayrıca vücudunda bazı yaralar var,” dedi Memur Gray. “Bir yanağında morluk, diğerinde çizikler. Bunlar hakkında bir şey biliyor olabilir misiniz?”

Julia, başı hareketin etkisiyle zonklarken uyuşmuş gibi başını salladı. Bir anda zihninde Marshall'ın evden çıkmadan önce onu ittiği ânın görüntüsü ve başının arkasının duvara vuruşu canlandı. Kendini âna odaklanmaya zorlayarak dudaklarını ısırdı. Onlara acı çektiğini göstermeyecekti. Onlara Marshall'ın onu yaraladığını göstermeyecekti.

Ona inanırlar mıydı? Julia emin olamadı. İnanıp inanmamları önemli miydi? O ölmüştü sonuçta. Marshall ölmüştü.

Bu düşünce osmoz aracılığıyla Emma'nın zihninin içine sızmış gibi, küçük çocuk Julia'nın kucağında kıpırdanmaya ve küçük tombul elleriyle Julia'nın memelerini kurcalamaya başladı. "Meme," dedi.

Julia'nın yanakları yanmaya başladı, polis memurlarıyla göz göze gelmekten çekindi ama sonra kendi kendini azarladı. Hâlâ meme emen iki yaşında bir çocuğu olduğu için onu yargılamalarını dert etmek ne kadar aptalcaydı. Az önce on yıllık kocasının ölüm haberini almışken, bebek emzirmek kimin umurunda olurdu ki? Oysa Julia, Emma'nın kollarını sıkıca ve yumuşak bir dokunuşla tutup göğsünden uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Daha sonra," dedi bunun boşuna olduğunu bilmesine rağmen.

Beklediği gibi, Emma sesini yükseltti. "Meme!" diye buyurdu. "Meme!" Julia'nın mahcubiyeti utanca dönüştü. Emma'nın hâlâ meme istiyor olması zaten yeterince kötüydü ama en azından isteğini tam bir cümle kurarak söyleyemez miydi? Emma bunu yapabiliirdi, ikisi baş başayken uzun yetişkin cümleleriyle konuşurdu. "Süt verir misin, lütfen, anne?" "Anne, şu uğurböceğine baksana, neden siyah noktaları var?" "Salıncağı çok seviyorum, beni daha yükseğe uçur, anne!" Yanlarında başkaları olduğu anda ortadan kaybolan biçimli cümleler. Sonra, elbette, her zaman olduğu gibi, Julia kendi çocuğundan utandığı için utandı. Ne korkunç bir anneydi. Ve ne korkunç bir eş. Şu hâline baksanıza, kocası daha yeni ölmüşken o bebeklikten yeni çıkan çocuğunun konuşmasını yargılıyordu.

"Meme!" Emma bu kez, Julia'nın kulağının dibinde kulak zarını sarsacak bir şiddetle büsbütün bağırmıştı. Julia bedenlenirken ve hareketinin aniliği Emma'yı şaşırttı. Birkaç

saniye boyunca Julia'ya iri iri açılmış gözlerini kırıştırtarak baktı, sonra dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı.

“Özür dilerim, tatlım.”

Çok geçti. Emma ağzını açtı ve kulakları sağır eden tiz bir ağlama koyverdi. Emma sadece ağlarken sessiz olmazdı.

İki memur da bir an önce evden ayrılmak için can atar gibi bakıyorlardı.

“Özür dilerim, pek iyi bir zaman değil,” dedi Julia. O anda söylemek için tuhaf bir sözdü, öyle değil mi? Sizinle kocanızın ölümü hakkında konuşmaya çalışan iki memura söylenecek şey değildi. Değil mi? Söylenecek doğru şeyin ne olduğunu kim bilirdi ki? Julia suçlu görüldüğünden emindi. Kendini suçlu hissediyor ve masum değilmiş gibi kendine masum bir insanın ne diyeceğini soruyordu. Ama zaten masum değildi. Saklayacak çok şeyi vardı ve bir yanı Emma'nın ciyaklamasına minnettardı çünkü bu ona memurları evinden atmak için bir bahane sağlamıştı. Emma'nın ağırlığı yüzünden iniltiye benzer bir ses çıkararak ayağa kalktı.

“Pekâlâ, aklınıza bir şey gelirse bizi arayın.” Memur Gray o hengâmede sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kalmıştı. Cebinden çıkardığı kartviziti sehpanın üstüne bıraktı ve ortağıyla birlikte ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. Julia, sanki nereye gittiklerini çok iyi biliyorlarmış gibi kendinden emin adımlarla yürümelerini izledi. En son ne zaman bu kadar kararlı yürüdüğünü hatırlayamıyordu. Bugünlerde çökük omuzlarla, başı öne eğik, gözleri Emma'nın başına sabitlenmiş bir hâlde yürüyordu.

Memur Gray kapıya gelince duraksadı ve Julia'ya döndü. Göz göze gelince Julia hıçkırmamak için kendini zor tuttu çünkü polis memurunun bakışlarında büyük bir acıma vardı. Ama sonra Memur Gray bakışlarını çöp torbalarına çevirdi ve ifadesinin sertleşmesini izlerken Julia'nın içi buz kesti.

Memurun ipek kravatların arasındaki PlayStation'ı bu açıdan fark etmemesi imkânsızdı. Bunların Marshall'ın eşyalarıyla dolu ve Julia ölümünü önceden tahmin etmiş gibi kapının yanına sıralanmış torbalar olduğunu anlamış olmalıydı. Memur Gray bir şey söyledi ama Julia Emma'nın ciyaklamaları arasında onu duyamadı. Sonra memur "Sizinle iletişime geçeceğiz," dedi.

Julia kapıyı kapatıp telaşla kanepeye dönmek ve Emma'yı emzirmeye başlamak için memurların dönüp uzaklaşmasını beklemedi. Emma'nın yanağına bir gözyaşı damlası düşene kadar ağladığını anlamadı bile ama sonrasında bütün vücudunu sarsan hıçkırıkları durdurmak için çabalaması nafileydi.

DÖRT

VERA

Saat 20.55'ti, Vera'nın yatma saatinin üstünden neredeyse yarım saat geçmişti. En son ne zaman saat sekizi otuz gece uyanık olduğunu hatırlamıyordu bile; Vera her gece çok hızlı uykuya dalardı. Vera için uyku, hayatındaki birçok şey gibi, bir disiplin ve irade meselesiydi. Her gece sayısız nemiendiricisini sürerken vücuduna istirahate çekilme zamanının geldiğini haber verirdi ve vücudu onu asla hayal kırıklığına uğratmazdı.

Oysa bu gece durum farklıydı. Vera bu gece kendini karanlıkta, battaniyesinin kenarını baş ve işaret parmakları arasında yuvarlayarak yatarken buldu. Altıncı kez derin ve güçlü bir nefes aldı ve beynine o gece için şalterleri indirmesini buyurdu. Beyni aksi bir ergen gibi onu duymazdan gelerek inatla uyanık kaldı.

Saatinin üstündeki kırmızı numaralar 21.00'ı gösterirken, Vera bilincini itaate ikna etme çabasından vazgeçerek yatağından kalktı. Sıkkin bir tavırla oflayarak ve ayaklarını sürüyerek yatak odasından mutfığa yürüdü. Mutfağın ışığını

yaktı ve ani parlaklık karşısında yüzünü buruşturdu. Gözleri ışığa nihayet alışınca, kendine bir fincan kafeinsiz krizantem çayı hazırlamak için harekete geçti. Çayı demlerken, saçmaladığı için kendini azarladı. Küçük dükkânında bir ceset bulmak uykusunu neden kaçırıyordu sanki? Bu işe kendini fazla kaptırmıştı, kesinlikle olan buydu.

Ama sonuçta, dedi beyninin içinde yankılanan cılız ses, mesele ceset değil, değil mi? Diğer şey.

Vera iç geçirdi. Bazen bu kadar fazla çalıştığı için kendi aklından nefret ediyordu. Çaydanlık kaynadı, suyu fincanına boşalttı ve kurutulmuş krizantem çiçeğinin suda usulca açılmasını izledikten sonra fincanı alıp yemek masasına yöneldi. Oturdu ve bakışları otomatik olarak masanın ortasında duran kâğıt mendil kutusuna çevrildi. İstemese de o sabahın anıları bilincine akın etti.

Polis geldiğinde, Vera nispeten sakindi. Evet, nabızı biraz yüksekti ama ölü adamın Vera'nın oturduğu yerin sadece iki adım ötesinde yattığı düşünülünce, bu kabul edilebilir olmalıydı. Polisler için hazırlık yapmış, üç demliğe yetecek su kaynatmış ve demliklere bir tutam Longhjing çayı ve birkaç gingko yaprağı paylaşmıştı. Bu, zihin açmasıyla bilinen bir kombinasyondur ve polis memurlarının orada ellerinden gelen en iyi soruşturmayı yapmasına yardımcı olacaktı. Belki de polisler Vera'nın sihirli çayından sadece bir yudum aldıktan sonra zihinlerinin açılmasından o kadar etkilenirlerdi ki polis karakolu dükkânın müdavimleri arasına girerdi. Belki de bu haberi diğer bölgelere de yayarlardı ve Vera çok geçmeden Körfez Bölgesi'nin tamamındaki polis karakollarına düzenli toplu teslimatlar yapmak zorunda kalırdı.

Ayrıca dükkânı da biraz toparlamıştı. Şey, cesedin etrafını elbette. Vera suçlunun DNA'sının izlerini korumak için cesede el sürülmemesi gerektiğini bilecek kadar *CSI* izlemişti ama etrafa biraz çeki düzen vermeden polis memurlarının çay evine doluşmasına izin verecek değildi. Üst kattaki dairesine çıkmış ve özellikle hoş bir vazonun yanı sıra zamanında bakanın tekrar dönüp baktığı bir kadın olduğunu bilmeleri için kendisinin yirmili yaşlarına ait çerçeveli bir fotoğraf indirmişti. Az kalsın ön kapının önündeki cam kırıklarını da süpürecekti ama muhtemelen kanıt olduklarını hatırlamıştı. Olay yeriyle gurur duyuyordu. Memurların o güne dek gittiği en hoş olay yeri olmalıydı.

Polisler gelince Vera onları taze demlenmiş bir tepsi çayla karşıladı ama önu kenara ittiler –elbette kibarca– ve ona “Hanımefendi, lütfen yolumuzdan çekilin,” dediler.

“Ama...” Üç polis memuru kararlı adımlarla dükkânına girerken, Vera'nın zihnini toparlaması birkaç saniye aldı. “Sizin için çay hazırladım. Soruşturmaya başlamadan şimdi içseniz iyi olur. Longjing ve ginkgo yaprakları, zihin açmasıyla ünlüdür.”

Onu bir çocuk gibi kenara iten ilk polis memuru Vera'dan tarafa bakmadı bile. “Hanımefendi, burada hiçbir şey yiyip içmeyeceğiz. Gray? Rica etsem?” Başka bir memura bir el işareti yaparak onu bir baş hareketiyle Vera'ya yönlendirdi.

Tilly'yle aynı yaşlarda görünen, kibar görünümlü siyah bir memur Vera'nın yanına gitti. Yüzünde çok nazik bir gülümseme vardı. “Hanımefendi, dışarıya gelebilir misiniz? İfade-nizi almam gerekecek.”

“Ah, hayır, teşekkürler,” dedi Vera çabucak. “Kalıp arkadaşlarınızın hiçbir şeyi atlamadığından emin olmalıyım.”

“Nasıl yani?” diye söylendi ilk memur. “Hey, hanımefendi, cesedin etrafındaki çizgiyi kim çizdi?”

“Ah.” Vera gururla kabardı. Ne kadar faydalı ve becerikli olduğunu nihayet anlamışlardı. “Ben yaptım. Sizi işten kurtarmak için.” Vera suç mahallinde ne olması gerektiğini bilirdi. Polis cesedin etrafını bir şeritle çevrelerdi ama ne yazık ki Vera’nın yeterince şeridi olmadığı için kalın uçlu bir keçeli kalemle idare etmek zorunda kalmıştı. Cesede dokunmamak için çizgiyi çizerken kalemin ucuyla ceset arasında bir santimlik mesafe bırakmaya özen göstermişti. Ortaya çıkan şekil, hem doğru hem net, yani kısaca mükemmeldi. Polislere banttı kalın uçlu keçeli kaleme geçmelerini söylemeliydi.

Ama polisler etkilenmişe benzemiyorlardı. Hatta canları gerçekten sıkılmış gibiydi. İlk memur “Onu buradan çıkarın,” diye kükredi.

“Hanımefendi, benimle gelin,” dedi Memur Gray. Vera kaşlarını çatısa da memurun sözünü dinledi.

Dışarı çıkarken memura döndü ve “Hiçbir şeyi yerinden kıpırdatmadım, Memur Bey. Her şey adamın öldürülmesinden önce nasılsa, hâlâ öyle,” dedi.

Memur Gray’in tek kaşı kalktı. “Öldürölmek mi? Size öldüröldüğünü düşündüren ne?”

Vera, Memur Gray’e bakarak iç geçirdi. Neden cevabı zaten bariz olan bir soru soruyordu ki? “Çünkü... aurayı hissedebiliyorum. Siz hissedemiyor musunuz? Çok kötü bir aura. Ah, belki de sizin nesil buna ‘titreşim’ diyordur.”

Memur Gray “Kurbanda kötü titreşimler olduğu için yani?” dedi.

İçinden bir ses Vera’ya Memur Gray’in ona inanmadığını söylüyordu. İnsan, içgüdülerine bile güvenemezken neden polis memuru olurdu ki? Memurların Vera’nın çayına bu yüzden ihtiyaçları vardı. Memur Gray’in enfes çayının kokusunu alabileceğini umarak tepsiyi daha yukarı kaldırdı. “Gelin,

hemen bu çaydan için. İhtiyacınız var. Zihninizi açacak ve sabahınızı iyileştirecek.”

“Hanımefendi,” dedi Memur Gray iç geçirerek. “Bize çay içirmeye çalışmaktan vazgeçin. O tepsiyi bir yere bırakın ve benimle dışarı gelin. Hemen.”

Vera çok şaşırmıştı. Tanrı aşkına, Memur Gray’in annesi olacak yaşıyordu. Memur Gray büyükleriyle bu şekilde konuşmamalıydı. Yine de karşısındakiler polis memuruydu, bu yüzden Vera kanuna uyması gerektiğini ya da her neyse işte, düşündü ama bir isyan işareti olarak çay evinden elinde tepsiyle çıktı. Kendi dükkânından kışkışlandığına inanamıyordu. Sonuçta adam onun çay evinde öldürülmüştü ve insan bunu düşününce Vera’nın soruşturmanın her adımını takip etmeye ve onu neyin öldürmüş olabileceği konusunda sayısız teorisini sunmaya hakkının olacağını sanıyordu. (Vera’nın en son favori teorisi adamın ve katilinin son bir gece içkisi için Vera’nın dükkânına geldiği ve dükkânı kapalı bulmanın hayal kırıklığının birini diğerini öldürmeye itmiş olmasıydı. Hey, insanlar trafikte öfkelenip birbirlerini öldürebiliyorlarsa, çay yüzünden öfkelenip neden öldürmesinler ki?)

Vera hayal kırıklığı ve ek polis ekibinin gelmemesinin şaşkınlığı içinde dışarıda bekliyordu. CSI ekibi neredeydi? Kocaman, hantal kameraları, tehlikeli madde tulumları ve parlak sarı ve siyah renkli polis şeritleriyle etrafa sıçrayan kan lekelerini arayacak adamlar ve cinayet kurbanını görme hevesi ve merakla dükkânın önüne yığılan kalabalık neredeydi? Ya olay yerine gizlice süzülebilmek için kendine dedektif havası vermeye çalışan genç ve hevesli muhabirler?

Ama hayır, Vera’nın sokağı her zaman ki gibi sakindi. Ah, kafasını pastanesinden dışarı uzatan Winifred dışında yani. Vera ne zaman Winifred’in dükkânından “pastane” olarak bahsetse, Winifred derhâl onu düzeltirdi.

“Burası bir *patisserie*,” derdi bilmiş bir tavırla. “Fransız olmadığım için adına *patisserie* diyemeyeceğimde ısrar etmen düpedüz ırkçılık, Vera.”

“Mesele Fransız olmaman değil, Windfred, mesele Fransız çörekleri satmaman. Pastanende Çin işi çörekler satıyorsun.”

“Çoğu Fransızlardan esinlenmiş şeyler!”

“Taro dolgulu çöreklerine *petit pain au taro* demen onları Fransızlardan esinlenmiş yapmıyor.”

Her neyse Winifred şu an olanları kesinlikle Fransız olmayan pastanesinden izliyordu ve Vera, Winifred’in aklından neler geçtiğini hayal edebiliyordu. Hah! İsteddiği kadar merak etsin, adamın öldürülmeyi seçtiği yer, Winifred’in sahte *patisserie*’si değil, Vera’nın çay evi olmuştu.

“Hanımefendi?”

Memur Gray’in ona soru sorduğunu anlaması Vera’nın birkaç saniyesini aldı. “Evet?”

“Size, cesedi bulmadan önce ne yapıyor olduğunuzdan başlayarak, tam olarak neler olduğunu anlatabilir misiniz dedim.”

“Evet, elbette.” Vera buna hazırlıklıydı. “Bu sabah her zamanki gibi saat 04.30’da uyandım. Çalar saatsiz, anlarsınız ya. Her sabah tam dört otuzda kalkarım, buna disiplin denir. Siz sabahları kaçta kalkarsınız?”

Memur Gray kısa bir an gözlerini kapadı. “Hanımefendi, burada konu ben değilim. Lütfen, devam edin.”

“Hah,” dedi Vera burnunu sinirli bir tavırla çekerek. “Siz gençler hep geç kalkarsınız zaten ve bu sağlığınız açısından çok kötü.”

Memur Gray, Vera’ya göre gereğinden fazla bir sabırsızlıkla elini sallayarak “Yani uyandınız...” dedi.

“Uyandım ve dişlerimi falan fırçaladıktan sonra mutfığa gittim ve ilk yaptığım şey bir bardak su içmek oldu. Bunu her sabah yaparım. Böbrekleri temizler, biliyorsunuz ve...”

“Evet, bir bardak su içtiniz ve sonra...”

“Siperliğimi taktım, bilirsiniz, Kaliforniya güneşi çok güçlüdür ve hiçbir güneş koruyucusu yeterli olmaz, bu yüzden 90 faktörlü bir güneş kremi bile yetmez. Şapka takmalısınız, anlıyorsunuz değil mi? Teninizi güneşten korumak için. Yoksa kanser olursunuz.”

“Şapka takmalı, evet, anladım. Yani diyordunuz ki...”

“Sonra aşağı indim ve cesedi o zaman gördüm.”

“Maktulün kimliğini biliyor musunuz?” Memur Gray’in kalemi not defterinin üstünde havada duruyordu.

Vera başını hayır der gibi salladı. “Daha önce hiç görmedim. Ama yüzünden anladığım kadarıyla bence otuzlarında ya da belki de biraz daha büyüktür. Asyalıların ciltleri çok iyidir bilirsiniz. Evet, otuzların sonu olabilir diyorum.”

Memur Gray, Vera’yı büyük hayal kırıklığına uğratarak bunların hiçbirini not etmedi.

“Bunu yazmayacak mısınız?”

Memur Gray soruyu duymazdan geldi. “Yani maktulü tanımiyorsunuz.” İşte *bunu* yazdı. Vera’nın bilgeliğini değil ama kurban hakkında bilgisizliğini. “Cesette dikkatinizi çeken bir şey oldu mu?”

“Şey, evet.” Vera yardımcı olmak için can atıyordu.

Memur Gray heyecanlandı.

“Öncelikle, ölüydü,” dedi Vera bilmiş bir tavırla.

Memur Gray’in heyecanı söndü. “Evet, o kadarını... o kadarını ben de anladım. Başka?”

“İlişmedim. Dokunmadım çünkü sizin DNA, parmak izi falan arayacağınızı biliyorum,” dedi Vera gururla. Etraflarına baktı. “DNA demişken CSI ekibiniz nerede?”

Memur Gray’in ağzı düz bir çizgi hâlini aldı. “Korkarım, o şekilde çalışmıyoruz, hanımefendi. Tanrım, o dizilerden nefret ediyorum,” diye söylendi. “Şu anda şefim, ortada bir

suç olduğunu gösterecek izler arıyor ve herhangi bir işaret bulursa adli tıp ekibi çağrılacak.”

“Ne?” Vera bir kez daha dehşete düşmüştü. Televizyonda izlediği her şey onu, tehlikeli maddelere karşı koruyucutulumlu profesyonellerden daha azını beklememeye hazırlamıştı. “Suç işaretleri ortada.”

“Efendim?”

Vera elindeki çay tepsisinden dolayı başıyla ön kapısını işaret etti. “Bakın, katil camı kırmış.”

Memur Gray başını ağır ağır salladı. “Bu bir işaret olabilir ama sizden hemen sonuçlara varmamanızı rica ediyorum. Camın kırılmasının bir düzine nedeni olabilir. Aklınıza bu soruşturmayla alakalı olabilecek başka herhangi bir şey geliyor mu?”

Vera “Uyuşturucuya ne dersiniz?” deyiverdi.

Memur Gray ona bakakaldı. “Uyuşturucu mu? Ne demek istiyorsunuz? Hanımefendi, kurbanda dokundunuz mu yoksa? Eşyalarını karıştırdınız mı?”

Vera *Sadece çok dikkatli bir şekilde*, diye çıkışmak istedi ama kendini tutmayı başardı ve “Elbette hayır,” dedi. “Ben sadece uyuşturucu bulunduracak birine benzediğini düşünüyorum, anlarsınız ya? Hem de en kötüsünden.”

Memur Gray gözlerini kıstı ve Vera kendini yaşça büyük biri tarafından azarlanan yaramaz bir çocuk gibi hissetti. Ah, çok uzun zamandır böyle hissetmemişti ve pek hoşlandığını söyleyemezdi.

“Uyuşturucu konusuna bakarız.”

Vera’nın içinde şüphe baloncukları fokurdadıysa da yutkunarak bastırmayı başardı. Çay evine doğru baktı. Tozlu pencereden, dükkânın içinde etrafa bakınan iki memuru görebiliyordu. İkisinin de parmak izleri toplamak için fırçalarını sağa sola sürterek dükkânda dolaşmadığını ya da herhangi

bir havalı soruşturma işi yapmadığını görünce hayal kırıklığı iyice büyüdü. Telsizle destek istiyor olmaları gerekmez miydi? Genç insanlar bugünlerde hiçbir şeyi düzgün yapamıyor muydu? Her şeyi Vera mı yapmalıydı?

Bu sorunun cevabı elbette güçlü bir evetti. İşte bu yüzden Vera iç geçirerek başını salladı. “Hayır,” dedi Memur Gray’e. “Başka bir şey yok.”

Polis gittikten, adli tabip de cesedi aldıktan çok sonra, Vera çay evinin huzursuz sessizliğinde, bir süre önce cesedin yattığı yere bakıyordu. Kırık cam dışında, orada bir ceset bulunduğu dair hiçbir işaret yoktu. Elbette Vera’nın çok işe yarayan dış çizgisi duruyordu ama onun dışında hiçbir şey yoktu. Bir damla kan bile.

Adli tabip cesedi almaya geldiğinde hiç de sarsılmış görünmüyordu. Ekibi de Vera’nın çay ikramını geri çevirmişti ama Vera astlardan birini köşeye sıkıştırmış ve zavallı çocuğu korkutarak cesedi morga götüreceklerini ama şu anda kalp krizi gibi görüldüğü ve suç unsuru olduğunun düşünülmediği bilgisini ağzından almayı başarmıştı.

“Suç unsuru yok mu?” diye kükremişti Vera. “Bu basba-yağı cinayet!”

Delikanlı “Ah, hayır, ben hiç sanmıyorum, şey, yani öyle görünmüyor. Ama biz, şey, bunu ancak daha sonra, şey yani, biraz daha araştırdıktan sonra teyit edebiliriz,” diye geveledikten sonra yanından hızla uzaklaşmıştı.

Ah, cidden mi? Görünüşe bakılırsa, adamın katilini bulmak da dahil her şeyi yapmak Vera’ya kalmıştı. Gerçi el sürülmemiş Longjing ve ginkgo çayından bir yudum alırken, Vera kendi kendine belki de haksızlık ettiğini itiraf etti. Ne de olsa o her gün zihin açıcı çayından içiyordu, diğer herkesi onun kadar uyanık ve akıllı olmadıkları için suçlayabilir miydi?

Tamam, belki de adamın sıkılı yumruğunun arasından bir şey almış olması ona haksız bir avantaj sağlamıştı.

Ama hayır, çay sayesinde olmalıydı.

Vera şimdi mutfağında otururken kâğıt mendil kutusuna sakladığı şeyi çıkardı. Bu, dış kaplaması siyah ve parlak bir flash bellekti. Ona ne olmuştu da flash belleği adamın elinden alıvermişti? O işi polislere bırakmalıydı, belki de o zaman olayı biraz daha ciddiye alırlardı.

Ama dedi, Vera kendi kendine, polislerin ne kadar işe yaramaz olduğunu hepimiz biliyoruz. Bugünkü hallerine baksanıza, ne kadar rahat ve küçümseyiciydiler. Vera onların hiçbir şey yapmayacağını biliyordu. Şey, tamam, aslında bunu bilmiyordu. Ama onlardan daha iyi iş çıkaracağından emindi çünkü hiç kimse yanlışın kokusunu, çok boş zamanı olan şüpheli bir Çinli anne kadar iyi alamazdı ve artık Jinglong yokken ve Tilly kim bilir ne işlerle meşgulken, Vera'nın zamandan bol nesi vardı ki?

Evet, o flash belleği alarak doğru olanı yapmıştı. Ve elbette katilin o flash bellek için geri döneceğini biliyordu. Hatta Vera en kısa zamanda, paraya kıyıp yerel gazetede bir vefat ilanı yayımlatacaktı. Ve o ilanı TikTok ve Twitter'da paylaşacaktı. Katilin izleyeceğinden emindi. Ölümünden bu kadar kısa süre sonra bir vefat ilanının yayımlanmasının tuhaf olduğunu düşünecekti. Bunun bir mesaj olduğunu anlayacaktı. Ve geldiği zaman, Vera onu hazır bekliyor olacaktı.

VERA WONG'UN CİNAYET VAKASI

Kurban: Marshall Chen, 29

Ölüm Nedeni: Bilinmiyor

Şüpheli İşaretler:

1. Sol yanakta morluk (biri yumruklamış olabilir mi?)
2. Sağ yanakta çizikler (biri onu tırmalamış olabilir mi?)
3. Avucunda bir flash bellek tutuyordu (İÇİNDE NE VAR? Nükleer kod mesela? Yoksa casus mu? KGB?)
4. Parmakları şişti. Her yeri şişti. Hamileliğin son üç ayındaki hâlim gibi.
5. UYUŞTURUCUYLA dolu bir kilitli poşet. Gördünüz mü? Kötü bir adam olmalı. Burası Hollywood değil, neden yanında uyuşturucuyla dolaşıyordu ki?

Çok korkutucu! HEYECAN VERİCİ! Ben elinden bir şey gelmeyecek yaşlı bir kadını. Ne yapmalı? Katil zıvanadan çıkmadan onu bulmak görevim. Katil flash bellek için mutlaka geri dönecek. Ben de ~~adamı kadını~~ onu bulup yakalayacağım.

BEŞ

RIKI

Riki, Vera Wang'ın Dünyaca Ünlü Çay Evi adındaki yerden ne beklemesi gerektiğini tam olarak bilmiyordu ama beklediği şeyin bu kadar küçük ve hüzünlü bir yer olmadığı kesindi. Hatta o kadar kaderine terk edilmiş ve unutulmuş görünüyordu ki, Riki Google Haritalar'daki küçük noktayı geçtiğini, dükkânın önünden geçip blogun ilerisindeki küçük hediyelik eşya dükkânına ulaşınca fark etmişti. Dönmüş ve çok yavaş adımlarla ve önünden geçtiği dükkân tabelalarını inceleyerek geri yürümüştü. Nihayet çay evini fark edince zihninde “köhne”, “unutulmuş” ve “toz tutmuş” gibi sözcükler canlanmıştı. Marshall'ın böyle bir yerde ölmesi konusunda ne hissettiğinden emin değildi.

Sıradan bir insan, *Zavallı Marshall, burada, bu hüzünlü küçük çay evinde ölmeyi hak etmedi, ya da en azından, İsimlerini bilmesem de Marshall'ın zavallı eşi ve çocuğu, çok üzgün olmalılar, bu yüzden ben de onların adına üzüldüm, diye düşünürdü.*

Ama Riki sıradan bir insan değildi, öyle değil mi? Hayır, çünkü aklına gelen ilk düşünce, *Piç hunu hak etti. Burada ölmesine sevindim*, oldu.

Ama elbette, bu düşünceyi sarsıcı bir gerçeklik ânı izledi. Bu korkunç bir düşünceydi. Nasıl bir insan bu tür bir şey düşünürdü ki? Ve ardından, Riki'nin zihni birbirleriyle tartışan iki bireyden oluşuyormuş gibi, her zamanki düşünce seli bey-nine aktı. *Sen bunları düşünemeyecek kadar iyi biriymişsin gibi yapmayalım. Ne yaptığını biliyorsun.*

Hayatta kalmam için gerekeni yaptım. Hem günün sonunda, hepsi Adi'nin iyiliği içindi.

Küçük erkek kardeşini karıştırdığın her halta, işlediğin her suça bahane olarak kullanmaktan bıkmadın mı?

Ve böyle sürüp gitti. Hatta eğer dokunulsa yıkılacak gibi görünen eski kapı bir gıcırtyla açılmasaydı Riki, Vera Wang'ın Dünyaca Ünlü (*Tanrım, buram buram özgüven kokan bir tanım*) Çay Evi'nin önünde daha uzun süre dikilebilirdi. Kapının üstündeki küçük çan şingirdayarak Riki'nin kendiyile hararetli tartışmasına son verdi. Bir an canı sıkıldı çünkü kendine karşı kazanmak üzere olduğundan emindi ama sonra kendini hiç ses çıkarmadan dükkândan dışarı bakan yüze bakarken buldu ve düşüncelerinin sesi kesildi.

Muhtemelen altmışlarında yaşlıca bir kadındı, Endonezya'da büyüyen Riki'nin âşına olduğu türden permalı saçları vardı, dudakları ten rengi için fazla açık kalan parlak bir pembe renge boyanmış, kalemle çizilmiş kaşlarına keskin bir kavis verilmişti.

"Buyurun?" dedi kadın Riki'ye kendini beş yaşında, bir eli *krupuk* kavanozunun içinde yakalanmış gibi hissettiren bir sesle.

Riki silkindi. Beş değil, yirmi beş yaşındaydı ve yaşlı kadının başının tepesi onun meme uçlarına bile gelmiyordu.

Ah, Tanrı aşkına, tam şu anda meme uçlarını düşünmek de nereden çıkmıştı. Derdi neydi? Elbette bunu düşündüğü anda sapıgın teki gibi meme uçlarından başka bir şey düşünemez kıvama geldi. “Ah...”

Yaşlı kadın dükkânından tamamen çıktı ve Riki'nin yüzüne bakabilmek için çenesini kaldırdı. “Tam dört dakikadır burada dikiliyorsun. Bence bu Y kuşağı için bile sıradışı bir davranış.”

“Ah, şey...” Riki verecek bir cevap aramaya çalışırken, beyni yumurtlayıverdi. “Ben Y kuşağı değilim ki.”

Kadın gözlerini şüpheyle süzerek ve Riki'nin teninin karıncalanmasına neden olarak bir aşağı bir yukarı yürüdü. “Hımm, Z kuşağı olacak kadar genç görünmüyorsun. Cildine daha iyi bakmalısın.”

Endonezya'dayken Riki'nin annesi iki saatte bir güneş kremi sürmeleri için onun ve kardeşi Adi'nin başının etini yerdi ama kimse bu tavsiyeye uymazdı. Ve şimdi Riki söz dinlememenin bedelini ödüyordu. Kendini tuhaf bir şekilde suçlu hissetti ve bir anda cildinden utandı. Tanrı aşkına, şu anda neden bunu düşünüyordu ki?

“Bence içeri gelsen iyi olacak,” dedi kadın ve Riki'nin aynı fikirde olup olmadığını görmek için beklemeye gerek bile duymadan çay evinin içine çekildi.

Riki, o güzel sabahta beklediğinden çok daha yoğun bir tedirginlikle derin bir nefes aldı ve yaşlı kadının peşinden karanlık çay evine girdi.

Bambaşka bir dünyaya, 1950'lerin ortasında kalmış gibi görünen bir dünyaya adım atmıştı sanki. Tabii Riki 1950'lerde bir çay evinin nasıl görüneceğini bilemezdi. Her neyse, bu ev, kapının yanındaki iki büyük cama rağmen küçük ve karanlıktı. Belki de pencerelerdeki kir tabakası ya da camlara yapıştırılmış, sararmaya yüz tutmuş posterler yüzündendi;

“Şey, evet?”

“Kendim çizdim.” Kadın bir elini göğsüne vururken su doldurduğu bir çaydanlığı ocağın üstüne koydu.

“Ne? O işi polisin yapması gerekmez miydi?”

Kadın alaycı bir ses çıkardı. “Hah! Polismiş! Ne işe yararlar ki? Geldiler, birkaç fotoğraf çektiler, cesedi alıp gittiler. Parmak izi aldılar mı acaba?”

Birkaç saniye süren bir sessizliğin ardından Riki kadının ondan cevap beklediğini fark etti. “Ah! Şey, parmak izi aldılar mı?”

“Hayır!” dedi kadın yüksek sesle ve kırışik yumruğunu tezgâha Riki’yi yerinden sıçratacak bir şiddetle vurdu.

Riki ne diyeceğini bilemedi ama kadının öfkesini paylaşmak kibarlık olacakmış gibi hissettiği için “Neden almadılar?” diye sordu.

Kadının ondan duymak istediği şey bu olmalıydı çünkü suçlayıcı bir tavırla işaret parmağını kaldırıp tavanı işaret etti. “İşte bu! Neden almadılar? Onlara neden parmak izi almıyorsunuz dedim. Benimkileri alın! Dükkânda ne kadar parmak izi varsa alın! İşinizi yapın. Ne deseler beğenirsin?”

Riki artık hazırlıklıydı. “Ne?”

Kadın, bir sır verir gibi sesini alçalttı. “‘Hanımefendi, işimizi yapıyoruz zaten. Lütfen kenara çekilin. Ve ekibe çay içirmeye çalışmaktan vazgeçin,’ dediler.” Kadın arkaya uzandı ve söylenir gibi iç geçirdikten sonra bir demlik çıkarıp içine bir tutam yaprak attı. “Onlara en iyi oolong’umdan yaptım ama biri bile bir yudum içmedi. Biri bile!”

Bu hakarete gücendiği o kadar belliydi ki Riki empatiyle başını sallama mecburiyeti hissetti.

“Şey, kibar bir memur bir yudum içti. Güzel olduğunu söyledi. Ben de ‘Bu en iyi oolong, Gaoshan oolong’u, çok pahalıdır, bilirsiniz’ dedim. İçtiği en iyi çay olduğunu söyledi.

Hah! Elbette içtiği en iyi çay! Ona farklı bir oolong demle-yecektim çünkü belli ki çaydan anlıyordu ama başka bir me-mur bana ekip için çay yapmayı bırakmamı söyledi. Düşüne-biliyor musun? Ne büyük kabalık!” Kadın nefes almak için duraksadı ve şaşırmış gibi iç geçirdi. “Ah, Tanrım, kabalık demişken, ben de kabalık ettim, değil mi? Adım Vera, Vera Wong. Bu yerin sahibiyim.” Bunu İngiltere kraliçesiymiş ve Riki’ye Buckingham Sarayı’nı gezdiriyormuş gibi gösterişli bir tavırla söylemişti.

“Ah, evet, çok güzel,” dedi Riki. “Benim adım da Riki. Riki Herwanto.”

“Ah, çay evimin önünde ne arıyordun, Riki Herwanto?”

“Ben...” Ne arıyordu gerçekten? Marshall’ın cesedinin şeklini gösteren çizime bakarken içi suçlulukla doldu. Yanak-larının alev aldığına yemin edebilirdi. Kulaklarının üst kenar-ları alevler yalıyormuş gibi yanıyordu. Bu sorunun cevabını önceden düşünmeliydi ama zaten Vera onu basmadan önce, kaldırımında yapmaya çalıştığı tam olarak buydu. Çabuk ol, bir şeyler düşün! Aklına ilk gelen şeyi söyleyiverdi. “Gazetede bu ölüm ilanını gördüm ve yadırgadım çünkü... çay evinde ölmesi falan... tuhaf geldi.” Sonra beyni kendiliğinden yu-murtlayıverdi. “Ben muhabirim.”

“Ah!” Vera’nın gözleri iki elmas parçası gibi ışıldadı. “Hangi gazeteden? *SF Chronicle*? *Bay Area Times*?”

“Ah... Bilmezsiniz. İnternet gazetesi.”

“Aha, internette demek! Evet, ben bir sürü internet gazete-sini takip ederim.” Vera işaret parmağını salladı. “Hep söyle-rim, genç kalmak istiyorsan, genç gibi düşünmelisin. Madem gençler internet gazetelerini takip ediyor, ben de ederim. Sen hangisindensin?”

“Ben... şey... *Bay... Buzz.*”

Vera şaşkınlıkla iç geçirirken öyle tiz bir ses çıkardı ki Riki neredeyse duymadı bile. “Buzzfeed’i mi diyorsun? Vay canına! Muhteşem, harikulâde bir iş, evlat.”

“Şey...” Riki hayır demek üzereydi ama sonra, *Neden olmasın?* diye düşündü. Buzzfeed muhtemelen yüzlerce çalışanı olan büyük bir şirketti. Vera’nın onun sahtekâr olduğunu anlama olasılığı daha düşüktü. “Evet, orası.”

Vera’nın gözlerinde yıldızlar parlıyordu. “Ah! Daha bu sabah düşündüm. Kendi kendime, Vera, gazetecilerin bir sürü soruyla geleceklerine hiç şüphe yok, dedim. Bu yüzden şık görünmelisin.” İki eliyle saçlarını düzeltti ve iltifat beklediğini biraz geç anlayan Riki’ye baktı.

O berbat pembe ruju özellikle bugün için sürmüş ve kaşlarını özellikle boyamış olmalıydı. Riki başını hızlı hızlı salladı ve “Ah, evet... Çok... şık görünüyorsunuz,” dedi.

“Fotoğrafımı iyi bir ışıktaki çekmeye dikkat et. Belki de şu şeyden de yaparsın... hani kırıksıklıkları gidermek için fotoşat yapıyorlar ya?”

“Fotoşop mu? Ah, elbette. Ama öncelikle, size Marsh... yani şey, Bay Chen hakkında birkaç soru sorabilir miyim? Hani burada ölen adam hakkında.”

“Ah, evet, sor bakalım.” Vera küçük demliğe çaydanlıktan sıcak su döktü. Riki hiç bu kadar küçük bir demlik görmemişti. En küçük boy Starbucks fincanının yarısı kadar falandı. Bunca zahmete degecek gibi durmuyordu.

“Şey, ben...” Bir muhabir ne sorardı? “Bana her şeyi anlatın. Cesedi siz mi buldunuz?”

“Evet, dün sabah. Sabah dört buçuk civarı aşağı indim; erken kalkmayı severim, bilirsin, erken kalkın yol alır, hep öyle derim. Aşağı indim, tam sabah yürüyüşüme çıkacakken; her sabah yürüyüşe çıkarım, inceliğimi buna borçluyum, anlarsın

ya?” Vera küçük demliği ve iki minicik çay fincanını bir tepsiye yerleştirdi.

“Evet, çok incesiniz. Yani, her neyse, aşağı indiniz ve onu o zaman mı gördünüz?”

“Evet. Önce bir gölge oyunu falan sandım ama sonra yaklaştım ve bir de ne göreyim! Tam şurada bir ceset.” Vera tepsiyi masalardan birine taşıırken başıyla yerdeki ceset çizimini işaret etti. “Gel, otur. Bunu iç. Jin Xuan sağlığa iyi gelir.”

Riki istemese de tahmin ettiği kadar rahatsız olan sandalyelerden birine oturdu. “Sonra ne yaptınız?”

“Polisi aradım, elbette!”

Bu kadar mıydı yani? Riki hayal kırıklığına uğramakla rahatlamak arasında kararsız kaldı. “Polis ilgi çekici bir şey buldu mu?”

“Hah! Diyorum ya beş para etmezler. Onlara, bakın bu adam öldürülmüş dedim. Onlar da bana hemen böyle sonuçlara varamayız dediler. Kapıma baksana, bak şuna!”

Riki, Vera’nın dediğini yaptı. Ön kapının camı eksikti, çerçevenin iç kenarlarında eğri büğrü cam parçaları kalmıştı.

“Hiç kazaya benziyor mu?” dedi Vera çay fincanını Riki’nin önüne koyarken. “Kim camımı bu şekilde kırsın ki? Neden zorla içeri girip dükkânımda ölsün? Ah, ne kötü talih. Cinayet olduğu çok bariz.”

Riki bu yaşlı kadının Marshall’ın öldürüldüğüne bu denli inanmış olmasından çok rahatsız görünmemeye çabalayarak başını onaylar gibi salladı. Çay fincanına uzanırken, elinin hafifçe titrediğini dehşete kapılarak fark etti. Küçük fincanı hızla aldı ve porselenin yakıcı sıcaklığını hissedince yüzünü buruşturdu –bu şeylere neden kulp koymazlardı ki?– ve çayın tamamını tek yudumda içti.

“Ay! Acele etmemelisin. Çin çayı çok narindir, öyle tek seferde yutulmak için değildir. Kahve değil bu.” Vera “kahve”

kelimesini tiksindir gibi söylemişti. Riki'nin itiraz etmesine fırsat bırakmadan bir fincan daha doldurdu. "Şöyle iç." Kendi fincanını hünerli bir tutuşla, baş ve işaret parmaklarıyla fincanın ağzını usulca kavrayarak kaldırdı ve küçük bir yudum aldı. Sonra gözlerini kapattı ve dudaklarında küçük bir gülümsemeyle nefes aldı. "Ah, Jin Xuan, en iyi çay türlerinden biri. Tadı neredeyse süt gibi kremamsı ve tatlı olduğu için, buna 'süt çayı' da denir."

Riki, Vera'yı taklit ederek ikinci fincanı nazik bir hareketle kaldırdı ve onun yaptığı gibi yudumladı. Bu kez Vera'nın bahsettiği krema tadını gerçekten aldı. Çayın tadı hakikaten süte benziyordu. Şeffaf ve açık renkli çaya baktı, kesinlikle sütlü, bulanık bir görüntüsü yoktu. Bir şeyin görüntüsünden bu kadar farklı bir tadının olması ne tuhaftı. Gerçi, diye düşündü Riki biraz suçluluk duygusuyla, kendisi de öyle değil miydi? Olmadığı biri gibi davranan biri. Çok daha karanlık bir art niyetle orada olan biri. Kafasını kaldırıncı Vera'yı onu iliklerine kadar sarsacak bir dikkatle süzerken buldu, az kalsın fincandaki çayı döküyordu. Vera'yı sadece on dakikadır tanıyordu ama şimdiden bulaşılmaması gereken bir insan olduğunu anlamıştı. Bakışları kurnaz, ifadesi hesapçıydı. Biliyor muydu yoksa? Riki'ye bir başkası gibi davranmaya çalıştığını anladığı için mi özellikle bu çaydan ikram etmişti? Marshall'ın öldürülmesiyle ilgili beyanlarıyla onu sınıyor muydu yoksa?

Riki'nin göğsünün içini alev alev dağlayan son soru şuydu: Onun Marshall'la bağlantısını anlamış mıydı?

ALTI

SANA

Sana annesinin zarafetini almamıştı. Aslında düşününce annesinin hiçbir şeyini almamıştı ama bu sabah özellikle içerlediği şey, annesinin zarafetini almamış olmasıydı çünkü Vera Wang'ın Dünyaca Ünlü Çay Evi'nin önündeydi ve iyi bir izlenim vermeye çalışıyordu ama iyi bir izlenim yaratmak şöyle dursun, çay evinden çıkan bir müşteriye elindeki çantasını düşürtecek bir şiddetle çarptı.

“Özür dilerim! Çok özür dilerim.” Bu Sana’nın yaptığı ve annesinin sinir olduğu bir diğer şeydi. *Cümlelerine özürle başlama. Bu kadar çok özür dilemeyi bırak. Samimi değil ve sinir bozucu.* Sana bunların hepsini biliyordu ama kendini tutamıyordu. Adamın çantasını almak için yere eğildi ama bu kez de kafaları tokuştu. “Çok özür dilerim!” Özür cümlesi ağzından hiç düşünmeden fırlayıvermişti.

“Dert değil.” İkisi de doğruldu ve adam hızla uzaklaşmadan önce Sana ona şöyle bir baktı. Sana’nınki gibi sıcak kahverengi bir teni vardı ama onun gibi Hintli değildi. Belki Güneydoğu Asyalı falandı, kim bilir? Çok çekici bir adamdı.

Gerçi Sana oraya bunun için gitmemiştir. Ama o iri gözleri ve biçimli çene hatlarını fark etmemek imkânsızdı.

Sana silkindi. Odaklanmalıydı. Ama tam olarak neye? Neden orada olduğundan bile emin değildi. Katiller genellikle suç mahalline geri dönerdi. Bu toksik düşünce dokunduğu her yere zehrini akıtarak zihninin içinde dolaştı. Sana yüzünü buruşturdu. *Ben katil değilim. Ölmesi benim kabahatim değil. Bunu hak etti. Muhtemelen.* Yüzünü tekrar buruşturdu. Tanrı aşkına, ne berbat şeyler düşünüyordu böyle.

Neyse ki Vera Wang'ın Dünyaca Ünlü Çay Evi'nin kapısı küçük bir çan şingirtisi eşliğinde tekrar açılarak Sana'yı içine düştüğü zihin sarmalından kurtardı. Yaşlı bir kadın ona bakıyordu. Kadının kaşları mesaj içerikliyd ve verdikleri mesaj şuydu: *Muhteşemim, sakın bunu unutayım demeyin.* “Evet?” dedi kadın. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Ah, şey, evet! Burası Vera Wang'ın Dünyaca Ünlü Çay Evi mi?” Sana bu sözcükleri söylediği anda kendini tekmeleme isteğiyle doldu. Çünkü hemen başının üstünde kocaman parlak kırmızı renkli harflerle VERA WANG'IN DÜNYACA ÜNLÜ ÇAY EVİ yazılıydı. Annesinin sesi zihninin içinde yankılandı. *Sürekli bir şeyleri tekrarlama, hayatım. Çok az konuşmak, çok konuşmaktan iyidir.* Annesi neden bahsettiğini biliyor olmalıydı çünkü kitapları, tadı hayranlarının damağında kalacak kadar kısa olmalarıyla ünlüydü.

Yaşlı kadın gururla gülümsedi. “Ah, evet. Ah Tanrım, ne yoğun bir gün. Ne çok yeni müşteri.” Sana'yı içeri buyur etti. Küçük, karanlık çay evinde başka kimse yoktu.

Sana biraz şaşırarak durdu. Ne çok yeni müşteri dememiş miydi? Kastettiği... o ve az önce çarptığı adam mıydı yoksa? Etrafını süzerken bu düşünce içini ani bir hüznle doldurdu. Vera Wang'ın Dünyaca Ünlü Çay Evi'nin en iyi zamanlarını geride bıraktığını anlamak zor değildi.

“Oturun, oturun! Size ay yapayım. Adınız ne?” Sana’nın Vera Wang’ın kendisi olduğunu tahmin ettiği kadın eliyle masaları işaret ettikten sonra, seri adımlarla tezgâhın arkasına geçti.

Sana en yakındaki masaya yaklaştı ve sandalyelerden birinin ucuna ilişti. “şey, Sana. Sana Singh. Buraya gelme sebebim...”

“Durun tahmin edeyim, ölü bir adam olabilir mi?”

Bu soru Sana’yi irkiltti. “Evet. Bir ölüm ilanı okudum ve...”

Vera başını salladı ve zemindeki çizimi işaret etti. “şurada.”

“Ne?” Sana korkuyla sıçradı. Sonra Vera’nın işaret ettiği tarafa baktı; dehşet ve rahatlama karışımı bir hisle, yere çizilmiş insan siluetini gördü. Pekâlâ, yani o –ceset olarak– gerçekten orada değildi. Kalbinin arpıntısını durdurmaya çalıştı. Yerdeki siluet keçeli uçlu bir kalemle çizilmişse benziyordu. “Bunu siz... yani polis mi yaptı? Ben şerit kullandıklarını sanıyordum.”

“Ah, polis. Beş para etmezler, hiçbiri.” Vera bir demliğe bir tutam çay yaprağı serpiştirirken alaycı bir ses çıkardı. “Hayır, elbette onlar yapmadı. Kendim yaptım. İyi iş çıkar mışım, değil mi? Cesede çok yaklaştım. Hatta kalem bazen cesede şöyle bir değdi.”

Sana ona şaşkın gözlerle baktı. “Polisler bunu yapmanıza ses etmedi mi?”

“Ah, gelmelerini beklerken yaptım. Hatta onlara çay da demledim. Onlar gelmeden önce. Ama minnet etmeyi biliyorlar mı?”

Kısa bir sessizlik oldu ve Sana sessizliği bozmak için aceleyle “Bilmiyorlar mı?” dedi.

“Hem de hiç.” Vera sıcak su döktüğü demliği bir tepsiyle masaya taşıdı. “Oturun, biraz çay için. Bu Çin’in Anhui Eyaleti’nden Qimen Hongcha. Deneyin,” diye emrederek oyuncağa benzeyen küçük bir fincana çay doldurdu.

Sana kadının dediğini yaptı, çayın tadı daha önce içtiği hiçbir şeye benzemiyordu ama aynı zamanda tanıdık gelmişti. Dumanı anımsatan bir tadı vardı ve bahar çiçekleri kokuyordu. “Çok sakinleştirici,” dedi daha büyük bir yudum alırken. Daha ne olduğunu anlamadan, minik fincan boşaldı ve Vera elinden alıp tekrar doldurdu.

“Şimdi, sizin için ne yapabilirim, Sana?”

“Ah, pekâlâ.” Sana’nın o güzel çaydan sonra kafasını toplaması birkaç saniye sürdü. “Şey... Benim podcast'im var,” dedi sonunda.

Vera’nın kaşları çatıldı. “Ah, hayatım. Onun için bir yerlerde bir merhemim olduğundan eminim.”

“Şey, hayır, bir tür... İnternet radyo programından bahsediyorum.”

“Ah.” Vera’nın gözleri parladı. “Harika, radyo sunucusu musunuz?”

“Sayılır ama gerçek bir radyo kanalı gibi değil. Ben tek başıma mikrofona konuşuyorum.” Annesinin sesi fısıldadı. İşini asla küçümseme, hayatım. Sen ciddiye almazsan, kimse almaz. Ama Sana’nın kendini en son ciddiye aldığı an okulu bıraktığı zamandı; demek ki annesi o kadar da haklı biri değildi. “Gerçek suç olayları hakkında,” diye ekledi aceleyle.

“Ah, burada ölen adam hakkında konuşmak istiyorsunuz.” Vera başını salladı ve çayından bir yudum aldı. “Ama neden?”

“Neden mi bu konuyla ilgili bir bölüm yapmak istiyorum? Çünkü şey, bir çay evinde bir adam öldü ve bu şüpheli bir olay olsa gerek, değil mi?” Öyle miydi? Sana’nın konu Marshall olunca mutlaka şüpheli bir durum olması gerektiği dışında hiçbir fikri yoktu.

Vera omuz silkti. “Polis öyle düşünmüyor. Şüpheli bir durum olduğunu düşünmediklerini söylüyorlar.”

Şüpheli bir durum yoktu demek. Sana yüzünün ifadesizliğini korumaya özen göstererek başını salladı. “Şey, size vaka hakkında ne bildiğinizi sorabilir miyim?”

“Ortada bir vaka yok. Söyledim ya, polis kolay çözülecek bir konu olduğunu söylüyor. Muhtemelen aşırı dozda uyuşturucu alıp benim dükkânıma girmiş ve ölmüş.”

“Tamam.” Marshall uyuşturucu mu kullanıyordu? Sana bundan emin değildi, gerçi bu noktada Marshall hakkında hiçbir şey onu şaşırtmazdı. “Şey, beni mazur görün. Genellikle bu tür şeylerin tek tanığıyla röportaj yapma şansım olmuyor. İçeriğe ihtiyacım var. Demek istediğim, dangalak görünmemek için. Özür dilerim, berbat bir kelime seçimiydi.”

“Yani ölümünün şüpheli bir yanı olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Sana’ya mı öyle gelmişti yoksa Vera’nın gözlerinde kurnaz bir ışıltı mı görmüştü. Vera’nın sözcüklerinin gerisinde söylenmeyen çok şey olduğu hissine kapılıyordu ama ne olduğundan pek emin değildi. Bu her neyse, adımlarını dikkatli atmalıydı. “Ben... öyle midir, böyle midir bilmiyorum,” dedi kelimelerini dikkatle seçerek. “Ama burada bir hikâye olabileceğini düşünüyorum.”

Vera arkasına yaslandı. Kaşları telaş verici bir açıyla havaya kalkmıştı. “Hımm,” dedi çenesini sıvazlayarak. Sana’ya, her ne kadar nedenini tam olarak anlamasa da Vera bundan büyük keyif alıyormuş gibi geldi. “Sizden önce burada olan oğlan Buzzfeed’dendi. O da burada iyi bir hikâye olduğunu düşünüyor.”

Buzzfeed mi? Buzzfeed Marshall’ın ölümüyle neden ilgilensindi ki? Onların bir gerçek suç olayları bölümü var mıydı? Hayır, bu alan markalarına oldukça uzaktı.

“Neden bu kadar çok insan bunun iyi bir hikâye olduğunu düşünüyor acaba?” dedi Vera düşünceli bir tavırla.

“Bana burada ölen adam hakkında bildiğiniz her şeyi anlatabilir misiniz?” dedi Sana. Vera konudan sapıp yüksek sesle düşündükçe, Sana daha da geriliyor, yaşlı kadının bir şeyler bildiğine inancı artıyordu. Sana’nın bir şey sakladığını biliyor gibiydi. Ancak Sana aynı zamanda Vera’nın çok önemli bir bilgiyi paylaşmaya isteksiz olduğunu da hissediyordu.

“Onu sabah dışarı çıkarken buldum.”

“Siz onu bulduğunuzda ne zamandır buradaymış? Siz onu kaçta buldunuz?”

“Sabah beşten önce. Her sabah erken kalkarım. Siz kaçta kalkarsınız?” Vera, Sana’nın cevabını gözlerini kısarak bekledi.

“Şey, erken. Yani adam buraya... saat kaçla beş arasında gelmiş?”

“Ben daireme erken çıkarım, belki saat dört civarı. Akşam saat sekize, belki de dokuzaya kadar uyanık kalırım. Sonrasında bir ara gelmiş olmalı. Yoksa duyardım.”

Sana’nın damarlarından bir sıcaklık aktı. Sekiz ya da dokuz. Bu, Sana’nın Marshall’ı görmesinden sadece birkaç saat sonraydı. Korkusu midesini öylesine bulandırdı ki az kalsın oracıkta kusacaktı. Kendini sıcak çayından bir yudum daha almaya zorladı. “Ve o... Ceset nasıldı? Yüz ifadesini gördünüz mü?”

Vera’nın yüzü ciddileşti. “Ah, evet. Çok mutsuzdu. Şokta, yüzünde çok büyük dehşet vardı.”

Sana’nın korkusu iyice arttı. Marshall şokta ve dehşet içindeydi demek. Onu suçlayabilir miydi? İçini, kendine dönük bir nefret dalgası kapladı. Marshall pisliğin önde gideniydi, bunu kimse inkâr edemezdi ama Sana’nın niyeti asla...

“İşte bu yüzden,” dedi Vera bir sır paylaşır gibi öne eğilerek. “Ben öldürüldüğüne inanıyorum.”

Bunu o kadar basitçe söylemişti ki Sana'nın sözcükleri sindirmesi birkaç saniye sürdü. Ve nihayet sindirince, nefes almakta güçlük çekti. Biliyordu. Vera biliyordu.

Vera'nın bakışları Sana'nın yüzünden ellerine çevrildi ve kaşları çatıldı. "Ah, hayatım, tırnaklarınızın bu hâli ne?"

"Ne?" Sana ellerine baktı ve dibine kadar yenmiş tırnaklarını gördü. Dehşet içinde yumruklarını sıktı ama boşunaydı. Çok geçti. Vera tırnaklarını görmüştü bile. Kafasında parçaları birleştiriyor olmalıydı, değil mi? Vera, Sana'ya pek bir şeyi gözden kaçırmayan biri gibi gelmişti.

Ama sonra Vera bir anda "O da kim?" dedi ve oturduğu ahşap sandalyeyi arkaya devirerek ikisinin de korkuyla yerlerinden sıçramasına neden olacak bir hızla ayağa kalktı.

Yüreği ağzına gelen Sana arkasını döndü ve kucağında küçük bir çocukla dükkânın bulanık pencerelerinden içeri bakan beyaz bir kadın gördü. Vera çoktan kapıya yönelmişti bile ama daha o dışarı çıkamadan, kadın dönüp hızla uzaklaştı.

"Hey!" diye seslendi Vera. "Geri dönün! Sizi gördüm!"

Sana kapıya koştu ve aceleyle uzaklaşan kadına baktı. Kadının kucağındaki çocuğa rağmen şaşırtıcı derecede hızlıydı. Daha şimdiden bloğun sonuna ulaşmıştı bile. Sana kadının peşinden koşmak istedi ama bunu yapması şüphe uyandırır-
dı ve hiç kimsenin şüphesini uyandırma lüksü yoktu. Marshall'la aralarında yaşananlardan sonra.

Bu tür bir tereddüdü olmayan Vera kadının peşinden koşmaya başlamıştı bile. *Aradığım fırsat*, diye düşündü Sana ve çay evine geri döndü. Etrafına, önce yerdeki çirkin ceset silüetine, sonra sayısız çekmece ve dolaba baktı. Orada ne bulacağından bile emin değildi, hatta ne aradığını bile bilmiyordu, belki de Marshall geride onu temize çıkaracak bir şey bırakmış olabilirdi. Sana tezgâhın arkasındaki etkileyici çekmece duvarına yaklaştı ve derin bir nefes aldıktan sonra birini açtı.

Bir toz bulutu havalanarak onu öksürttü. Çekmecenin içinde tuhaf görünümlü, gri renkli, kurumuş köke benzeyen bir şey vardı.

“Tırtıl mantarı.”

Sana yerinden sıçradı ve çekmeceyi hızla kapadı. Vera kadının peşinden koşmanın etkisiyle biraz nefes nefese geri dönmüştü. Bakışları keskindi ama Sana'yı etrafı karıştırırken bulmasına rağmen, yüzünde kınama yerine merak vardı.

“Özür dilerim!” dedi Sana. “Sadece merak ettim.”

“Biraz meraktan kimseye zarar gelmez,” dedi Vera. Sonra gözlerinde belli belirsiz bir ışıltıyla ekledi. “Gerçi merak ve kedi hakkında ne derler bilirsiniz.”

Sana, sonrasında dükkândan nasıl çıktığını bile hatırlamıyordu. Aklına bir şey gelmesi ihtimaline karşı Vera'ya numarasını verdikten sonra hızlı adımlarla dükkândan çıktı, bloktan aşağı yürüdü ve gözyaşlarına boğulmak için köşeyi dönmeyi bekledi.

YEDİ

VERA

Hiç kimse Vera'nın böbürlenmeyi sevdiğini söyleyemezdi. Hayır, Vera'nın birçok özelliği vardı ama böbürlenmeyi sevmek o özelliklerin arasında değildi. Bununla birlikte, ilk soruşturma gününün beklentilerinin çok üstüne çıktığını kabul etmek zorundaydı. Çinli bir anne olarak, gerçekdışı beklentiler besleme konusunda yılların deneyimine sahipti. Gerçekten de polis bile, neredeyse olayı onların yerine çözeceğini itiraf etmek zorunda kalabilirdi. Henüz akşamüstü çayının saati bile gelmeden, Vera'nın üç şüphelisi olmuştu. Bir demlik hünnap ve kurt üzümü çayı demlerken kendi kendine, *Harika bir iş çıkardın, Vera, gerçekten muhteşem*, dedi.

Çay hazır olunca, hoşnut bir iç çekişle sandalyesine oturdu ve defterini çıkardı. 0.5 uçlu tükenmez kalemmini fiyakalı bir hareketle eline aldı, defterinin sayfasını eliyle düzeltti ve birbirinin milimetrik kopyası olan düzgün harflerle yazmaya başladı.

VERA WONG'UN CİNAYET VAKASI

Şüpheli 1: Riki Herwanto

—Gerçek bir muhabir olmak için fazla yakışıklı
 —Z Kuşağından olduğunu iddia ediyor ama daha çok
 bir Y kuşağı gencine benziyor. Cinayet insanı yaşlandırır,
 belki de suçluluk duygusu onu strese soktuğu için daha
 yaşlı görünüyordur.

Şüpheli 2: Sana Singh

—Bir pot kesiği var ama ilaca gerek olmadığını iddia
 ediyor.
 —Tırnaklarını fena yemiş, NEDEN? Marshall'ı
 tırmalamasının kanıtlarından kurtulmak için mi?

Şüpheli 3: Çocuklu Beyaz Kadın

—Çocuk taşırken bile çok hızlı koştuğuna göre çok güçlü
 —Marshall'ı öldürecek kadar güçlü— olmalı.
 —Ve dükkânımdan neden kaçtı ki? Çok şüpheli!
 İpuçları: Flash bellek —> içinde ne var?

Vera eşyalarını topladı ve üst kata çıktı. Tilly'yi aramadan önce mutfak masasına yerleşti. Tilly ondan beklenmedik bir şekilde telefonu açtı.

“Anne, çalışıyorum,” diye homurdandı.

Vera arka planda, kesik kesik ve resmî seslerle konuşan insanları duyabiliyordu. Hoşnut bir tavırla başını salladı. Tilly'yi çok iyi yetiştirmişti, bütün o ciddi ve resmî insanların arasına çok yakışıyordu. Vera oğlunun vaktine saygı göstererek doğrudan sadede geldi. “Tilly, çok önemli bir işim var. Bir cesede denk gelseydin ve cesedin üstünde bir flash bellek olsaydı, kilidini nasıl açardın?”

“Ne? Ben... Ne? Anne, neler oluyor? Bütün bunlar geçen pazar akşam yemeğine gelmediğim için mi?”

“Ve bir önceki pazar ve ondan önceki pazar ama hayır, değil. Her ne kadar sen seviyorsun diye tam üç saatimi harcayıp kısık ateşte deniz salatalığı pişirmiş olsam da, boş ver. Şimdi, söyle bakalım, bir flash belleğin kilidi nasıl açılır?”

“Ne?” Tilly durdu ve öfkeli bir tavırla iç geçirdi. “Bir cesetten çıkan bir flash bellek, öyle mi? Böyle bir şeyi... Bunu neden bilmek istiyorsun ki?”

“Ah, dün çay evinde bir ceset buldum. Ne ilginç, değil mi?”

Uzun bir sessizlik oldu. “Gerçek bir cesetten mi bahsediyoruz?”

“Evet, bir adam, adı da Marshall Chen. Bana sorarsan biraz saçma bir isim, Tilbert gibi asil değil, sence de öyle değil mi? Bir insan, oğlunun adını neden polis memuru gibi Marshall koyar ki?”

“Anne...” Tilly derin bir nefes aldı. “Polisi aradın mı?”

“Evet, elbette. Hemen aradım, cesedin etrafına bir çizgi çizer çizmez. Polisler benim çok faydalı olduğumu düşündüler.” Tamam, bu kısım biraz abartılı olmuştu ama Tilly’nin bütün detayları bilmesi gerekmiyordu.

“Çizgi mi... Ama neden bana ölü bir adamın flash belleğinin kilidini nasıl açacağını soruyorsun?”

“Ah, bir nedeni yok. Sadece merak ettim.” Sesi yeterince rahat ve masum çıkmış mıydı?

“Anne.” Tilly sesini alçalttı ve ciddi bir tavırla devam etti. “Lütfen bana bir cesetten flash bellek almadığını söyle.”

Vera sessizliğini korudu.

“Ve lütfen bana,” dedi Tilly şimdi sesinde telaş tınısı vardı, “o flash belleği bilgisayarına takmadığını söyle.”

Vera flash belleğin kilidini açmak için parola soran dizüstü bilgisayarının ekranına baktı.

“Çünkü,” diye devam etti uğursuz bir ses tonuyla, “o flash bellekte bir sürü kötü şey olabilir. Virüsler, casus yazılımlar ve...”

Vera flash belleği telaşla bilgisayarından çıkardı. “Hey, elbette bilgisayarına bağlamadım, sen beni o kadar aptal mı sanıyorsun?”

“Tamam... ama o flash bellek elinde bile olmamalı, anne.” Tilly tekrar iç geçirdi. “Bak, onu polise teslim etmelisin, beni anlıyor musun?”

“Onlar vakayı ciddiye bile almıyor. Masum bir ölüme benzediğini söylüyorlar!”

“Belki de sen şeyden delil aldığın içindir... Aman Tanrım, bunu yapamayacağım. İşyerindeyken seninle bunu konuşmam. Bak, anne, sakın bir şey yapma. Seni daha sonra arayacağım, tamam mı?”

“Tamam, daha fazla su iç ve...”

Vera ona ofisten bir kız bulmasını hatırlatamadan, Tilly telefonu kapatmıştı bile. Vera bir süre telefona baktı ve oğluna bir mesaj çekti.

İş yerinde kendine kız arkadaş aramayı unutma.

Vera mesajı gönderdikten sonra dikkatini yeniden flash belleğe çevirdi. Eline alıp çevirirken, *Bu kadar küçük bir nesnenin içinde kocaman sırların saklı olabileceği kimin aklına gelir?* diye düşündü. Teknoloji hem muhteşem hem de korkunç bir şeydi. Vera ayağa kalktı, bel çantasını aldı ve flash belleği iç cebine yerleştirdikten sonra fermuarını çekip kapattı. Saklayacak iyi bir yer bulmuştu işte. Dünya çapında ünlü çay içmek için yaygara çıkaran bir müşteri kuyruğu olması ihtimaline karşı tekrar alt kata indi ama dükkân her zamanki gibi boştu.

Vera biraz suçluluk hissiyle, Alex'in o sabahın erken saatlerinde uğradığını ama kendisi, katilin gelmesini beklediği ve Alex'in varlığının onu ürkütüp kaçırmaması riskini alamayacağı için, onu çabucak kışkırladığını hatırladı. Pekâlâ, kabalığını telafi etmesinin zamanı gelmişti.

Ona özel olarak yaptığı çaydan götürmeye ve dairesine giderken, yolda iki Singo armudu almaya karar verdi. Eve dönerken ona yemek yapmak için yemeklik bir şeyler alacak ve yaptığı yemeği de akşamüstü bırakacaktı. Evet, bu iyi bir plandı.

On dakika sonra, Vera dükkânının kapısını kilitledi, siperliğini başına taktı ve bir koluna astığı sepetle Washington'a doğru yürümeye başladı. Sepetin içinde bir (1) paket luo han guo ve krizantem çayı, bir (1) paket kurt üzümü, kurutulmuş portakal kabuğu, kurutulmuş kış kavunu kabuğu çayı ve bir (1) paket mavi kelebek ve lavanta çayı vardı. Vera iki Singo armudu, iki ejderha meyvesi ve bir büyük kudret narı almak için Bayan Gao'nun manavına uğradı. Sepetindeki besin ve vitamin miktarından hoşnut, Alex'in apartmanına doğru yokuş yukarı yürüyüşüne devam etti.

Alex'in binasına gelince, tam zile basmak üzereyken çıkmak üzere olan biriyle karşılaştı, açık kapıdan içeri girdi ve üçüncü katın merdivenlerini tırmandı. Dairelerin hiçbirinin kapısında zil ya da tokmak yoktu. Vera, Alex'in dairesinin kapısını tıklattı.

Alex, Mandarin Çincesiyle "Kim o?" diye seslendi.

"Alex-ah, benim, Vera. Çay evinden," diye ekledi Vera.

"Ah!" Ayak sesleri kapıya doğru hızlandı, bir zincir şıngırdadı ve aralanan kapıda Vera'nın en sevdiği müşterisinin yüzü belirdi.

"Ah, Tanrım," dedi Vera. "Alex-ah, berbat görünüyorsun." Yapmacık bir nezaket sergileyecek biri değildi. Ne de olsa

kibarlık en iyi politikaydı vesaire. “Bir süredir çayımдан içmediğin için olsa gerek. Bu sabah için çok üzgünüm. İyi bir çay içmek için can attığından eminim, ama ah, neler olduğuna inanamayacaksın!”

Alex başını biliyorum der gibi salladı. “Evet, Winifred dükkânında birinin öldüğünü söyledi. Çok üzüldüm, Vera.” Bunu öyle duygu yüklü bir tavırla söylemişti ki Vera kendini duygulanmaktan alamadı. Alex’in gerçek bir beyefendi olduğunu düşündü. “Dehşet verici olmalı. Sabah seni yoklamaya geldim ama sen bir an önce gitmem için telaşlanırgibiydin ve...”

“Ah, benim hatam! Seni öyle aceleyle göndermem büyük kabalıktı. Dükkânımda bulduğum ölü adamın öldürüldüğünü düşünüyorum ve katili faka bastırmak için bir planım var, bu yüzden, çok tehlikeli olacağı için çay evimde takılmanı istemedim,” dedi Vera abartılı bir tavırla.

Bu açıklama karşısında ciddi şekilde şaşırmış görünen Alex ona bakakaldı. “Cinayet olduğunu nereden çıkardın?”

“Boş ver, sevgili Alex, senin derdin sana yeter. Seni çok rahatsız etmeyeceğim. Lily’ye bakmanın seni çok yorduğunu biliyorum. Pekâlâ, fazla kalamam çünkü çözmeme gereken bir cinayet var. Ben suçluyu yakalayana kadar, önümüzdeki birkaç gün boyunca dükkândan uzak dursan iyi edersin. Kendini tehlikeye atmanın bir anlamı yok. Ama endişelenme, ben arada bir daha fazla çay bırakmak için uğrarım.”

Alex’e meyve ve çay sepetini uzattı, kendine iyi bakmasını söyledikten sonra daireden çıkmak için döndü.

“Teşekkürler, Vera.”

Alex’in gözlerinin yaşardığına yemin edebilirdi. Tilly’ye bundan bahsetmeli, bir müşterinin, onun çayını aldığı için gözleri yaşaracak kadar minnettar kaldığını anlatmalıydı. Gerçi Tilly ona inanmazdı. Alex’in rutubetli apartmanından

çıkarken içi içine sığmıyordu. İyilik yapmak insana kendini çok iyi hissettiriyordu. Cinayet vakasını çözdüğü zaman kim bilir ne kadar müthiş hissedecekti.

Çay evine geri yürürken, adımlarına canlılık gelmişti. Kendini etrafa bakınmaya öylesine kaptırmıştı ki, dükkânının önünde duran adamı neden sonra fark etti. Ve adamı nihayet görünce, yüreği ağzına geldi. Gerçekten ağzına geldi, kanının damarlarında donduğunu, ayaklarının taş, uzuvlarının granit kesildiğini hissetti. Bunun Vera'nın hayatı boyunca yaşadığı en büyük şok olduğunu söylemek yanlış olmazdı doğrusu. Çay evinde bir ceset bulduğu andan bile beterdi. Vera'nın zengin hayat tecrübesine göre, çay evlerinde cesetlerin bulunması nadiren yaşanacak türden olaylardı ama böyle bir şeyin olması tamamen imkânsız değildi. Ama Vera'nın gördüğü şey düpedüz imkânsızdı. Çünkü Vera Wang'ın Dünyaca Ünlü Çay Evi'nin önünde dikilen adam, bir gün önce içeride ölü bulunan adamın ta kendisiydi.

SEKİZ

OLIVER

Oliver'in aklında şimşek gibi çakan ilk düşünce, *Ah, hayır oldu. Kardeşim daha yeni öldü ve şimdi de bu zavallı kadını öldürmek üzereyim.*

Gerçekten de birkaç adım uzağında duran kadın kalp krizi, beyin anevrizması ya da yaşlı bir insan iyi bir şok geçirdiği zaman her ne oluyorsa, ondan geçirmek üzere gibi görünüyordu. Ya da nereden baktığınıza bağlı olarak, kötü bir şok.

Oliver ellerini tehditkâr olmayacağını umduğu bir tavırla kaldırdı. “Endişelenmeyin! Ben o değilim! Kardeşiyim! İkiz kardeşi.”

Yaşlı kadının yüzünde anlayış ifadesi belirdi. Açık ağzı kapanıp tekrar açıldı ve “Ah,” dedi. İleri doğru bir adım attı ve Oliver'in yüzünü hiç çekinmeden süzdü. “Vay canına, ona tıpatıp benziyorsun.”

“Şey, evet. İkiz olmanın talihsiz yan etkisi.” Aslında, ikiz olmanın talihsiz yan etkisi arada çok küçük farklar olmasıydı ve Oliver her farkta dezavantajlı durumda olan kişiydi. Marshall'dan iki santim kısaydı, bakışları Marshall'inkilerden bir

tık daha az dikkatli, çenesi onunkinden bir nebze daha zayıftı. Lisedeyken insanlar Oliver'a "Tapon Marshall" adını takmıştı.

"Ah." Kadın işaret parmağını Olivier'ın göğsüne bastırarak gibi öne uzattı. "Az kalsın bana kalp krizi geçirecektin!"

"Çok üzgünüm." Gerçekten üzgündü. Suçlayıcı bir tavırla uzattığı parmağa rağmen, kadın iyi birine benziyordu ve o ölseydi, Oliver çok üzülürdü.

"Adım Vera. Vera Wang'ın Dünyaca Ünlü Çay Evi'nin sahibiyim," dedi kadın İngiltere *kraliçesiyim* der gibi, mağrur ve iddialı bir tavırla.

Oliver bundan etkilenmesinin beklendiği hissine kapıldığı için başını salladı ve kaşlarını kaldırarak "Harika," dedi. "Duyduğuma göre kardeşim... burada... şey..."

"Ah, evet, öyle. Cesedinin yerdeki çizimini görmek ister misin? Hımm, ama belki de bu senin için çok üzücü olur. Her neyse, üzülürsen, bende sana iyi gelecek çay var. İçeri gel. Adım ne demiştin? Dur, tahmin edeyim, seninki de *M* ile mi başlıyor? Micheal? Mark? Morris?"

Kadın *M* ile başlayan isimler bulurken o kadar eğlenir gibi görünüyordu ki Oliver adının Micheal ya da Morris olmasını diledi. Ama Oliver'ın sorunu hep bu olmuştu zaten, öyle değil mi? Her zaman insanları hoşnut etmeye çalışırdı. Ya da Marshall'ın lisedeyken ona dediği gibi, "yağcı," "ezik" ya da "acınası bir utanç kaynağı"ydı. Marshall, Oliver'a çoğu mahrem yerlerin adlarını içeren daha bir sürü isim takmıştı ama Oliver onları düşünmek bile istemiyordu. Marshall'ı çok fazla düşünmek zorunda kalmadığı sürece, her şey yolundaydı.

Ama eğer Marshall'ı düşünmek istemiyorsa, orada ne arıyordu? Vera çay evinin kapısının kilidini açıp onu içeri buyur ettiği zaman, Oliver dizlerinin bağının çözüldüğünü fark etti. İçeri girerken attığı her adıma odaklanma ve derin nefesler alıp verme ihtiyacı duydu. Ve işte oradaydı.

Yerdeki çizimi dışardan görmüştü elbette ama camlar çok puslu olduğu için, oradan bakarken sadece tuhaf biçimli bir gölgeymiş gibi yapmak kolaydı. Ama şimdi belirgin çizgilerle karşı karşıya gelince Marshall'ın öldüğü bir anda kafasına dank etti. Marshall orada düşüp ölmüştü demek. Hayatının son anlarında aklından neler geçmişti acaba? Oliver'ı düşünmüş müydü? Onu suçlamış mıydı? Suçlamalıydı, sonuçta hepsi Oliver'ın hatasıydı. Her şey, her zaman Oliver'ın hatasıydı zaten.

Anneleri onlar altı yaşındayken Oliver'ın en sevdiği tatlıyı yaparken öldüğünden beri, bu hep böyle olmuştu. Oliver kar helvasına bayılırdı ve o gün de annesine yapması için yalvarmıştı. Oliver'ın annelerinin gözdesi olduğunu herkes bilirdi ve bu yüzden elbette, evet demişti. Oliver ve Marshall oturma odasında En Yüksek Osuruk Sesini Kim Çıkaracak oynarken mutfaktan bir gümbürtü gelmişti. Hemen mutfağa koşmuş ve annelerini başının etrafına hızla yayılan bir kan gölünün ortasında, yerde yatarken bulmuşlardı. Her yerde buz rendeleme makinesinden püsküren su birikintileri vardı. Annelerinin ayağı kaymış, başını mutfak tezgâhının köşesine vurmuştu ve olan olmuştu. Marshall ve babası annesinin ölümü için onu suçlamışlardı. Oliver da annesinin ölümü için kendini suçlamıştı. Ama sonra Marshall ve babası her şey için onu suçlamayı alışkanlık edinmişti ve Oliver kendi kederinin ve suçluluk duygusunun üstüne, bir de bununla nasıl baş edeceğini bilemediği için, elinden gelen tek şeyi yapmıştı. Suçun geri kalanını da sırtlanmış ve kendini olabildiğince küçültmüş ve dikkat çekmemek için her şeyi yapmıştı. Çoğunlukla Oliver yokmuş gibi davranan babalarında işe yaramıştı bu ama Marshall'ın gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Marshall onu çimdikler ve bu bir tepki vermesine yetmezse, onu önce kolundan, sonra gövdesinden ve başın-

dan yumruklardı. Oliver korunmak için top gibi kıvrılırken kendisi de ölmeyi dilerdi.

Ama bu kez, Marshall'ın cesedinin silüetine bakan kendisiydi. Bu durumun elle tutulur yanı yoktu. Babası ne diyecekti? Her şeyden önce Oliver'ın hatası olduğunu anlayacaktı çünkü ailelerinde hep öyle olmuştu. Ancak bu kez, babası haklı olacaktı. Her şey Oliver'ın suçuydu.

“Otur,” dedi Vera, Oliver'ı yerinden sıçratacak kadar yüksek bir sesle. Genç adamın bacakları beynini devre dışı bıraktı ve ne yaptığını bile anlamadan oturdu.

Önüne ahşap bir tepsi kondu ve Vera ona çay doldurdu. Çayın tatlı çiçek ve süt kokusu Oliver'ın gözlerinin yaşarmasına neden oldu. Elbette annesinin nasıl koktuğunu doğru düzgün hatırlamıyordu ama bu koku nedense hafızasında annesini canlandırmıştı.

Vera ona narin görünümlü bir çay fincanı uzatırken “Bu Huangshan Maofeng*,” dedi. “Tadına bak.”

Oliver söyleneni yaptı ve aldığı yudum onu dosdoğru annesine götürünce gözyaşlarını daha fazla tutamadı. Vera ise karşısında hiç tanımadığı bir adamın ağlıyor olmasından hiç etkilenmemiş görünüyordu. Hatta Oliver kadının ona uzattığı mendili alırken hoşnut görüldüğünü bile düşündü.

“Bu çaya verilecek doğru tepki bu,” dedi Vera çayından bir yudum alarak. “Çok nadir bulunan bir çay, bütün çaylarım öyledir ve toplanırken çiftçiler hıçkırarak ağlarlar çünkü mis kokusu onlara gökyüzündeki cennet bahçelerini hatırlatır.”

“Gerçekten mi?” Oliver duygularını kontrol altına almaya çalışarak burnunu çekti.

Vera omuz silkti. “Bilmiyorum, uydurdum. Amerikalılar her çay türü hakkında bir hikâye anlatmama bayılıyor.” Aksanı güçlendi, daha abartılı bir hâl aldı. “Ah, bu çay, Çin'in

*Bir yeşil çay türü. -Ç.n.

Fujian Eyaleti'nden gelir ve tarlaların üstünde uçan altın rengi bir ejderha tarafından korunur.” Tek kaşını kaldırdı. “Anladın mı? İkna edici, değil mi?”

Oliver başını salladı ve hafifçe gülümsedi.

“Şimdi bana buraya neden geldiğini anlat.”

Bu cümle o kadar otoriter bir tavırla söylenmişti ki Oliver istese bile karşı gelemeyeceğinden emindi. Gerçi karşı gelmek de istemiyordu, Vera da ona tuhaf bir şekilde davetkâr gelen bir şey vardı. Belki de etrafa yaydığı anaç aura yüzündendi. “Kardeşimin hayattaki son dakikalarını geçirdiği yeri görmek istedim,” dedi biraz boğuk bir sesle.

Vera fincanı yeniden doldurup ona uzattı. “Kardeşin, nasıl biridir?”

Oliver derin bir nefes aldı. Doğru şeyler söylemeliydi. Ölümler hakkında kötü konuşulmayacağını herkes bilirdi. Kadına Marshall'ın iyi bir insan olduğunu söylemeliydi. Çevresindeki herkesi her an mutlu eden bir insan. Ona Marshall'ın kaybının onu tanıyan herkes için korkunç bir kayıp olduğunu anlatmalıydı. Sözcükler zihninde biçimlenmeye başlamıştı bile ama sonunda ağzını açtığı zaman, dudaklarından şu sözler döküldü. “Kardeşim belki de hayatım boyunca rastladığım en karizmatik insandı ama aynı zamanda çok acımasızdı. Başkalarını aşağılamaktan, herkese onlardan üstün olduğunu hissettirmekten zevk alırdı. Favori hedefi de bendim. Hem benim hem de herkesin, benim kötü ikiz olduğumu anlamamız için ne gerekiyorsa yapardı. Ondan nefret ederdim.” Oliver'ın sesi titredi. Vera'ya bunları ne demeye anlatıyordu ki? Bir de suçlu olduğunu söyleyip kelepçelemesi için bileklerini uzatsaydı bari. Gerçi kadının neden kelepçesi olsundu ki? Tanrı aşkına, sonuçta çay evi işleten ufak tefek, yaşlı bir kadındı.

Kustuğu zehirli cümleler karşısında Vera'nın dehşete kapılmasını bekledi ama kadın bilmiş bir tavırla başını sallayarak

Çayından hprtl bir yudum almakla yetindi. “Ah, evet, anladım. Bu iyi bir adam değil demek. Bu yüzden öldürüldü.”

Oliver’in ensesine iğneler batmaya başladı. “-öldürüldü m?” Elinin titremeye başladığını dehşetle fark etti ve titreme göze batacak bir boyuta gelmeden, fincanı masaya bıraktı. “Nasıl yani... Polis bana herhangi bir şüpheden bahsetmedi.”

Vera şaşırtıcı derecede güçlü, alaycı bir ses çıkardı ve eli ni Oliver’a doğru salladı. “Polismiş. Onlar ne anlar? Parmak izi bile almadılar. Televizyondakiyle hiç alakaları yok, hani bilirsin şu havalı CSI dizisi falan. Ah, hayır, sadece geldiler, etrafa baktılar, ifademi aldılar, sonra da adli tabibi aradılar. İçimden, aha, diye geçirdim, adli tabip ne yaptığını biliyordur ama yok, adam geldi, cesede baktı ve sonra da alıp götürdü. Bu kadar.” Gözlerini Oliver’a dikerek masanın üstüne eğildi. “Hayır, kardeşinin ölümünün gizemini çözmek istiyorsan, bunu kendimiz yapmalıyız.”

“Ah... ben... Bu tür vakalarda bir protokol olduğundan eminim ve polisler de incelemek ve her şeyin sorunsuz olması için ellerinden geleni yapıyordur.” Aslında polislerin Vera’nın tarif ettiği kadar beceriksiz olmasını umuyordu.

“Sence ne oldu?” Vera ona gözlerini kısarak baktı. Etrafa buram buram şüphe yayıyordu. Hatta Oliver’ın baş şüpheli-lerden biri olduğunu düşündüğünü saklamaya bile gerek görmüyordu.

Oliver gözeneklerinin genişlediğini ve ter saldığını fiziksel olarak hissedebiliyordu. “Henüz kesinleşen bir şey yok, adli tıbbın onaylamasını bekliyoruz ama bir tür alerjik reaksiyon olabileceğini düşünüyorlar.”

Vera’nın gözleri iyice kısıldı. Artık neredeyse kapanacak kadar kısık tırlar. Oliver acaba hâlâ etrafı görebiliyor mu diye merak etmekten kendini alamadı. “Neye alerjik tepki?”

Oliver başını salladı. “Marshall bir sürü şeye alerjikti. Arı sokması, yer fıstığı, badem, kuş tüyleri. Bir keresinde annem ikinci el bir kaz tüyü yorgan almıştı, genelde çok pahalı oldukları için çok sevindiğini hatırlıyorum ve...”

Vera başını salladı. “Ah, evet, iyi bir parça yakalamış. Annen iyi bir kadınmış.”

“En iyisiydi,” dedi Oliver cansız bir gülümsemeyle. “Her neyse. Marshall ve ben o zamanlar aynı yatakta uyurduk ve o gece berbat bir ses duyduğumu hatırlıyorum. İnce bir pipetten nefes almaya çalışıyormuş gibi. Korkunçtu. Uyandım ve onu sarsarak uyandırmaya çalıştım ama tek yaptığı o ısıklı nefes sesini çıkarmaya devam etmek oldu, bağırmaya ve ağlamaya başladım. Annemle babam odamıza koştular, ona nefes açıcısını verdiler ve sonra onu hastaneye yetiştirmeleri gerekti. Yüzü şişmişti ve elleri...” Oliver ürperdi. “Parmakları sosis gibi kıpkırmızı ve şişti, derisi o kadar gerilmişti ki patlayacak sandım. Sonrasında, şişlik indikten sonra bile, günlerce kırmızılıklarla dolaştı.”

“Hımm.” Vera çenesini kaşdı. “İlginç. Pekâlâ, bunlar çok faydalı bilgiler, Oliver. Teşekkürler. Sağlam bir şüpheli listem var.”

“Ne?”

“Sana gösterebileceğim kadar somut bir şey yok ama...” Vera sandalyesinde kıpırdandı ve telefonunu çıkardı. “Numaranı buraya kaydet, katili bulunca seni ararım.”

“Ah...” Oliver hayır demek için milyonlarca neden bulmaya çalıştı ama Vera’nın nazik ama aynı zamanda jilet gibi keskin ifadesine bakınca, uyduracağı her bahanenin boşuna olacağını anladı. Böylece, başını ne tür bir belaya soktuğunu düşünerek telefon numarasını kaydetti. İçinden bir ses Vera Wang’ın Dünyaca Ünlü Çay Evi’nden içeri adım atmanın pişmanlığını uzun bir süre çekeceğini söylüyordu.

DOKUZ

RIKI

Peş peşe gelen ikinci cevapsız çağrıdan sonra, Riki'nin telefonu sessiz moddan vazgeçti ve ciyaklamaya başladı. Ses, Adi'nin, "Kakak, ben Amerika'ya ne zaman gelebilirim? Beni neden burada bıraktın?" diye bağırdığı kâbus dolu uykusunu bıçak gibi kesti ve Riki, gümbür gümbür atan bir kalp ve kupkuru bir ağızla, bir ter gölünün içine uyandı. El yordamıyla komodinin üstünde duran telefonu buldu ve açtı. "Adi, ne oldu?"

Ancak hattın diğer ucunda Adi'nin sesi yerine bir kadın sesi geldi. "Riki? Hâlâ uyuyor musun?"

Riki uykulu gözlerini kırıştırarak sisli zihnini arındırmaya çalıştı. "Kimsiniz?"

"Benim, Vera."

Hayır, bu isim onda hiçbir...

Ah. Tamam, Vera. Çay evindeki ufak tefek yaşlı kadın. Neden onu bu saatte arıyordu ki? Riki saatine baktı. Tanrı aşkına, saat daha 7.32'ydi. Bu doğru olamazdı. Zihni ritme ayak uydurana kadar, nabızı tekrar hızlandı. Kadın onu çok

ama çok büyük bir terslik olduğu için arıyor olmalıydı. “Vera, ne oldu?”

“Şey, Buzzfeed’e bakıyordum ve bilirsin işte, haberini hiçbir yerde göremedim! Ve kendi kendime, ah, henüz yayınlanmadığına göre, sana habere ekleyebileceğin önemli bir detay vermek için hâlâ zamanım olabilir diye düşündüm.”

Riki’nin Vera’nın neden bahsettiğini anlaması birkaç dakika sürdü. Buzzfeed mi? Ah, elbette. Önceki gün tanıştıkları zaman, su katılmamış bir aptal gibi ona Buzzfeed’den geldiğini söylemişti. Ah, Tanrım. Alnını ovaladı. Bunu neden söylemişti ki? “Ah, tamam,” diye mırıldandı.

“Mesela, dükkânımın adresinden bahsetmeyi sakın unutma. İnsanların beni nerede bulacaklarını bilmeleri çok önemli, anlıyor musun? Ayrıca dün dükkânımın fotoğraflarını çekmedin. Unuttun mu yoksa? Bugün daha fazla makyaj yaptım ve saçlarım çok hoş görünüyor, bu yüzden, benim ve çaylarımın fotoğraflarını çekmek için uğrasan iyi olur diyecektim. Bilirsin, bol bol fotoğraf içeren haberlerin daha çok okunduğunu duymuştum. Haberiniz viral olunca siz muhabirlere prim veriliyordur herhalde, değil mi?”

Muhabirler aldıkları tıklama sayısına göre prim mi alıyordu? Riki’nin en ufak bir fikri yoktu ama böyle bir şey son derece mümkündü. Başını evet der gibi salladı, sonra Vera’nı onu göremediğini fark edip, “Evet...?” dedi.

“Ah, işte bu. Buraya gel, benim bir sürü fotoğrafımı çek. Cesedin silüetinin fotoğraflarını da çekersin, haber için iyi olur.”

“Şey, şimdi mi? Saat daha sekiz bile olmadı.” Riki gecenin ikisinde yatmıştı ve beş saat daha uyuyabilecek gibi hissediyordu.

“Evet, sabahın ilk ışıkları fotoğraflar için en iyisidir, bunu nasıl bilmezsin? Haberlerinin hiçbirinin viral olmamasına

şaşırmamalı. Kalk bakalım, genç insanlar gençliklerini uyku-
da ziyan etmemeli. Duş al ve kahvaltı için buraya gel, hadi
bakalım uslu çocuk.” Bunu söyledikten sonra, telefonu kapat-
tı. Riki telefon konuşmasını gerçekten yaptı mı yoksa hepsi
bir rüya mıydı emin olamayarak ve şaşkınlık içinde gözlerini
kırpıştırarak ekrana bakakaldı.

Yatağına geri uzandı ve başı yastığa değdiği anda gözünde
bir an canlandı.

*Beni iyi dinle, seni küçük bok çuvalı. Ya borcunu ödersin,
Marshall ya da seni ellerimle öldürürüm.*

Kendi sesindeki hayvani öfke, sözcükleri neredeyse so-
mutlaştıracak kadar elle tutulurdu. *Seni kendi ellerimle öldü-
rürüm.*

Riki nefes nefese yatağında doğruldu. Zihninde canlanan
ânının etkisinden kurtulma çabasıyla yüzünü birkaç kez ova-
ladı. Daha önce hiç o kadar öfkelenmemişti. Hayatı boyunca,
tek bir kez bile. Ne hormonlarının coştığı ergenlik çağında
ne de Adi sinirlerini zıplattığı zamanlarda. Üniversitedeki oda
arkadaşını, o zamanki kız arkadaşıyla yatakta yakaladığı za-
man bile. Ama Marshall, Riki’nin bilinçaltına uzanmış ve
orada bir tür savaş ya da kaç tepkisini tetiklemişti ve Riki’nin
öfkesi, kendinden korkacak kadar şiddetli olmuştu. Ve şimdi
Marshall ölmüştü. Riki, Vera’nın çay evine ne demeye gitmişti
ki? İlla bir yere gidecekse, o yer, bunca zamandır aradığı şeyi
bulmak için Marshall’ın evi ya da ofisi olmalıydı. Ama hayır,
gide gide Vera Wang’ın Dünyaca Ünlü Çay Evi’ne gitmişti ve
şimdi oraya tekrar gidip muhabir rolü yapması gerekecekti.

Vera’yı bekletme düşüncesi nedense ürkütücü geldiği
için, hayatta kalma güdülerine rağmen, yatağından kalktı
ve zihnini berraklaştırması umuduyla soğuk bir duş aldı.
Giyinirken parmaklarının hafifçe titrediğini ve gömleğinin
düğmelerini iliklemekte zorlandığını fark etti. Kendine,

Gerilecek bir şey yok, diye hatırlattı. Sen yanlış bir şey yapmadın. Hiçbir şey.

Sorun şu ki kendine yalan söylemek konusunda hiçbir zaman çok iyi olmamıştı.

Endonezya'dayken ailesi ona birinin evine asla eli boş gitmemesi gerektiğini öğretmişti, bu yüzden Riki, Vera'nın dükkânına giderken bitişikteki Fransız fırınında durdu. Vera'nın ne seveceği konusunda hiçbir fikri olmadığı için, işi sağlama almak adına, hem tatlı hem tuzlu birkaç çeşit aldı. Dükkândaki tatlı yaşlı kadına Fransız yiyeceklerini sevdiğini söyledi. Kadın bunu duyduğuna çok sevinmiş gibi karşılık verdi.

Riki çay evine girdiği zaman, Vera ot ve kuru meyve kavanozlarıyla meşgul olduğu tezgâhın arkasında başını bile kaldırmadı. "Ah, sonunda gelebildin. Senin için özel bir çay demliyorum." Sonra başını kaldırdı ve Riki'nin elindeki paketi görünce, genç adamı şaşırtan ters bir bakışla, "Yoksa o..." dedi.

"Şey, bitişikteki Fransız fırınından birkaç çörek aldım. Hoşunuza gidebileceğini..."

"Hah!" dedi Vera alaycı bir sesle. "*Fransız* fırınıymış! Orası Çin fırını!"

"Ah, şey..." Riki elindeki kese kâğıdına baktı. Üstünde açıkça WINIFRED'İN FRANSIZ PASTANESİ, DÉLICIEUX TOUS LES JOURS* yazılıydı. "Çince bilmiyorum ama," diye itiraf etti, "bu bana Fransızca gibi geldi."

"Hah!" dedi Vera bir kez daha. Sesi gittikçe yükseliyor ve öfkeleniyor gibiydi ve nedeni konusunda Riki'nin hiçbir fikri yoktu. Tezgâhın arkasından çıkıp kararlı adımlarla ona doğru

* (Fr.) Her gün enfes. -ç.n.

yürürken, Riki kese kâğıdını fırlatıp kaçmamak için kendini zor tuttu. Şaşırtıcı derecede öfkeli bir Jack Russell'ın küçük sivri dişlerini göstererek üstünüze doğru koşmasını izlemek gibiydi. Kadın kese kâğıdını onun elinden kaptı –Riki diremedi bile– ve rasgele bir çörek çıkardı. Çörek naylona sarılıydı ve üstünde PETIT PAIN À LA CRÈME* yazılı bir çıkartma vardı. “*Hah!*”

Riki, *Bu “hah”ların bir anlamı var mı acaba?* diye düşündüyse de çenesini kapalı tuttu. Kendini, geçmişe dayanan bir kinle karşı karşıya kalmış gibi hissetti ve Riki'nin geldiği Endonezya'da böyle oldukları zaman yapılacak en iyi şeyin çenesini kapamak ve mucize eseri görünmez olmayı öğreneceğini ummak olduğunu bilecek kadar çok teyzesi, halası, dayısı ve amcası vardı.

“Petit pain à la crème”miş!” dedi Vera alaycı bir sesle. “Bu bildiğin kremalı çörek!”

“Evet... sanırım Fransızcası da bu anlama geliyor?” dedi Riki.

“Eminim öyledir. O şapşal kadının Google Translate’e bakıp her şeyi Fransızcaya değiştirdiğine bahse girebilirim.” Vera elini kese kâğıdının içine uzattı ve bir düşman çörek daha çıkardı. “Brioche aux oeuf salés**.” Alaycı bir ses daha çıkardı ama çöreğin paketini açıp çöreği ortadan ikiye bölmekten de geri durmadı. Sonra “Tam düşündüğüm gibi. Bu bildiğin yumurtalı tuzlu poğaça.” Yeni bir tirada daha girmeye hazırlanır gibi durdu ama sonra poğaçayı koklayıp küçük bir ısırik aldı. “Hımm,” dedi düşünceli bir tavırla çiğneyerek. “Yumurtası az. Malzemedен kaçmış, ucuzcu ne olacak. Yine de madem almışsın, yiyebiliriz, sonuçta yemek israf edilmemeli. Otur.”

* (Fr.) Kremalı küçük çörek. -ç.n.

** (Fr.) Tuzlu yumurtalı poğaça. -ç.n.

Riki itaat etti ve geri kalan çörekleri hafif bir tedirginlikle kese kâğıdından çıkardı. Çörekleri biraz çekinerek Vera'nın getirdiği tabaklara yerleştirdi. Fransızca isimlerinin görünmemesi için, çörekleri tepetaklak koymaya özen gösterdi.

“Pekâlâ,” dedi Vera karşısına oturup iki fincana çay doldururken, “neden geciktin? Genç insanlar hızlı hareket etmeli, dünyayı erkeklik organından yakalamalı falan...”

“Şey...” Riki “erkeklik organı” kelimesinin kullanılmasına şaşırmamalıydı. Vera onda her zaman ağzına geleni söyleyen bir kadın izlenimi bırakmıştı. Ama bahsi geçen zaman daha sabahın sekiz otuzu bile olmadığı için, Riki'nin içi uyuyordu ve vahşi bir yaşlı kadının üstüne “erkeklik organı” gibi kelimeler fırlatmasına pek hazır değildi. Zaman kazanmaya çalışarak çayından küçük bir yudum aldı ve o anda dikkati dağılıverdi çünkü çay gerçekten iyiydi. Hafif buruk bir tadı vardı ama Riki'nin içini geride saf bir tatlılık dışında hiçbir şey bırakmadan arındırır gibi, şaşırtıcı derecede tazeleyiciydi. Rasgele bir çörek alıp ısırdı ve tuzlu-tatlı yumurta kremasının ağzına dolduğunu hissetti. Çörek buruk çayın yanında o kadar rahatlatıcı bir etki yaratmıştı ki Riki tek bir ısırıkla bile kaslarının gevşediğini hissetti.

“Hakikaten o kadar iyi mi?” diye sordu Vera çöreğin diğer yarısını ısırırken. Kokladı ve kendisi sorusunu cevapladı. “Sanırım o kadar kötü değil. Her neyse, makalemin yayınlanması neden bu kadar uzun sürdü?”

“Ah, şey. İnce ayarla süslemeliyim, sonra editörüme gönderip şey yapmasını beklemem gerekecek. Bilirsiniz işte, editlemesini... Sonra da şey...” Riki'nin BuzzFeed makalelerinin yayın sürecinin sonraki adımları konusunda en ufak bir fikri yoktu ama yol üstünde çok sayıda engel olması için var gücüyle dua ediyordu.

Vera başını onaylamayan bir tavırla salladı. “Ah, bu iş sandığımdan daha yavaş ve verimsizmiş meğer. Tanrım, siz gençler her şey çok hızlı olsun istiyorsunuz ama konu kendi işiniz olunca, her şeyi çok yavaş yapıyorsunuz.”

İş sözcüğü Riki’nin omuzlarına bir ağırlık gibi çöktü. Çünkü Vera yanıliyordu. Riki’nin bildiği kadarıyla, kendisi dahil bütün “gençler” üretken olmak, işyerinde en verimli kişi olmak isterdi. Kariyer basamaklarını hızlı tırmanmak için. Ama Riki bunu herkesten çok istiyordu çünkü sadece kendi geleceği için değil, Adi’ninki için de mücadele veriyordu. Henüz on iki yaşında olmasına rağmen, Riki’den çok daha fazlasını bilen Adi’nin.

Vera’nın dükkânının kapısının üstündeki çanın şingirdamasıyla daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Vera’nın yüzü aydınlandı. “Ah,” dedi. “Tam zamanında. Seni diğer şüphelimle tanıştırayım.”

ON

SANA

Sana dediğim dedik yaşlı Asyalı kadınlardan bıkmıştı, gerçekten bıkmıştı. Her sabah, o günün annesine karşı duracağı gün olduğunu söylüyordu. Hatta yapacağı konuşma çoktan yazılmış, tekrar yazılmış, yırtıp atılmış ve tekrar yazılmıştı, vesaire, vesaire. Özgüvenli ve saygılı arasında kulsursuz tonu yakaladığından emin olmak için ayna karşısında sayısız prova yapmıştı. Geceleri uyumadan önce, yatağına uzanır ve konuşmayı annesine yaptığı zaman olabilecekleri hayal ederdi. Ama annesi iki günde bir arıyor ve o iki günde bir, Sana'nın konuşması dudaklarından dökülmeyi reddediyordu. Gırtlığına kaçan bir boğaz pastili gibi soluk borusunu tıkıyor, onu nefessiz bırakıyordu.

Ve şimdi bir de Vera çıkmıştı. Sana'nın annesinden belki de on yaş büyük olan bir yabancıydı ve Sana'nın hayatı boyunca katlanmak zorunda kaldığı dediğim dedik Asyalı anne figürünün bire bir aynısıydı. Pekâlâ, Sana, Vera'yı pratik yapmak için kullanacaktı. Evet, bu iyi bir plandı. Eğer Vera'ya karşı dik durabilirse, annesine karşı da hiç sorunsuz dik

durabilirdi. Sana, Vera'nın çay evine giderken yol boyunca, söyleyeceklerini prova etmişti.

Bakın, Vera, beni sabahın yedisinde arayıp kendimi "insan içine çıkacak şekle" sokmamı söyleyemezsiniz. Bunu yapamazsınız. Ben sizin çocuğunuz değilim, olsaydım bile bana yetişkin muamelesi yapmalısınız çünkü öyleyim.

Hayır, fazla uzundu.

Vera, numaranızı engelliyorum çünkü anlaşılan sizin sınır kavramınız yok.

Evet, mükemmel. Vera ona sınırın ne olduğunu soracak, Sana da sabırla izah edecekti.

Oysa Sana'nın, Vera Wang'ın Dünyaca Ünlü ay Evi'nden içeri adım atar atmaz gördüğü ilk şey, önceki gün karşılaştığı mantıksız derecede çekici genç adam oldu. O toparlanamadan Vera üstüne çullanmıştı bile.

"Ah, Sana! İçeri gel, içeri gel! Otur, şuraya, Riki'nin yanına." Sana'nın bileğini şaşırtıcı bir güçle kavrayıp onu Riki'nin yanındaki sandalyeye sürükledi.

Riki'ye gelince, onun yüzünde kaçırılmış ve korkmuş bir çocuğun ifadesi vardı. Gözleri büyümüştü ve ağzı bir soru sormak için ölüyormuş ama duyacağı cevaptan korkuyormuş gibi aralıktı. Göz göze geldiler ve Sana gözlerini, *Burada neler olduğu* konusunda bir fikrin var mı? diye sorar gibi iyice açtı ama genç adam başını hayır der gibi salladı. Aralarındaki bu küçük alışveriş Sana'yı biraz da olsa gevşetti. En azından Riki de onun gibi sersem görünüyordu.

"Riki, bu Sana," dedi Vera kendi sandalyesine otururken. "Sana, bu Riki, diğer şüphelim."

Sana bir anda derisinin bedenine iki beden küçük gelecek gibi çekildiğini hissetti. Şüpheli mi? Yumruklarını sıktı ve DNA'nın insan tırnağının altında ne kadar kalabildiğini merak ederek arkasına uzattı.

Kısa bir sessizliğin ardından Riki boğazını temizledi. “Ah, şu ‘şüpheli’ sözcüğünü... sürekli tekrarlıyorsunuz... şey... bilmemiz gereken bir şey mi var?”

“Ah, evet,” dedi Vera neşeli bir sesle, Sana’ya da bir fincan çay doldururken. “Elbette siz şüphelilerimden ikisisiniz. Marshall’ın cinayet şüphelileri,” diye belirtti anlamamış olmaları ihtimaline karşı.

“Na...” Soru Sana’nın boğazında düğümlendi ve o konuşmaya çabalarken Vera ona çayını uzattı. Sana yıllardır içsel-leştirdiği ‘büyüklerle saygı’ refleksiyle ağzından istemsizce “Teşekkürler, teyze,” sözlerinin çıkmasına engel olamadı. Hemen ardından kendini tekmelemek istedi çünkü öncelikle Vera onun teyzesi değildi ve ikinci olarak, teyzesi olsaydı bile, Sana’yı resmen cinayete suçlayan bir teyzeydi.

“Ah, ne kadar kibar bir kızsın sen!” Vera ona gülümsedi ama Sana’nın ellerini fark edince gülümsemesi silindi. “Ah, ellerinde boya lekeleri var. Onları temizlemelisin, boya cilde iyi gelmez, demek ellerin bu yüzden bu kadar kuru.”

Sara yanakları utançtan yanarak ellerini masadan çekti. “Evet, şey, odamı boyuyordum da.” *Hah*, dedi zihnindeki bir ses. *Odasını boyuyormuş*. İşin aslı, Sana boyaları karıştırdıktan sonra, elinde fırçayla tam bir saat boyunca boş tuvalin karşısında dikilmişti. Ta ki boya fırçanın kıllarından sapına, oradan da Sana’nın eline ve dirseğine akana ve genç kız sonunda fırçayı elinden atıp odadan dışarı koşana kadar. Hep aynı şeyler.

“Kaç yaşındayım demiştin, Sana? Hangi yıl doğdun?”

Sana cevap verdi ve Vera düşünür gibi yüzünü buruşturdu. Birkaç saniye sonra, cıkcıklayarak başını salladı. “Ah, sen bir ejderhasın. Oğlumla uyumlu değil. Tabii eğer katil değilsen, seni oğlumla tanıştırmam diye düşünüyordum ama o bir öküz ve bilirsin, uyumlu değiller. Ejderha öküzü yer.” Vera, Riki’ye döndü. “Ya sen, senin burcun ne?”

“Ah, sıçan?” dedi Riki özür diler gibi.

“Ah!” Vera yüzüne kocaman bir gülümseme yayılarak el çırpı. “Harika! İkinizinki mükemmel bir uyum! Bunu biliyorum. Çok iyi bir çift olacağınızı biliyorum. İkinizden biri Marshall’ın katili değilse, cennetten çıkma bir çift olursunuz. Ne büyük talih.”

Sana ve Riki birbirine baktı ve Sana’nın yerin dibine girmemesini sağlayan tek şey Riki’nin de ne kadar utandığını görmek oldu. Ayrıca, utançtan yerin dibine girmek kimin umurundaydı? Tam şu anda, cinayet şüphelisi olayı için panik yapıyor olmalıydı. Ama aynı anda o kadar çok şey oluyordu ki ve ah, şimdi de Vera bir çöreği burnunun dibine sokarak yemesini buyuruyordu. Sana düşünmeden itaat etti ve bir anda kendini taro dolgulu çörekten kocaman bir parça ısırırken ve Vera’nın Sana öyle sansa da çöreğin aslında Fransız değil, Çin işi olduğundan bahsetmesini dinlerken buldu. Sana’nın aklı *Neeeeee?* kıvamındayken, Vera’nın onun Fransız çöreklerini düşünebileceğini varsayması bayağı iddialı bir yaklaşımdı doğrusu.

“Şimdi, bu Sana,” dedi Vera, Riki’ye dönerek, bir “pot kesiği var, kulağa bir deri hastalığı gibi geldiğini biliyorum ama aslında radyo programı gibi bir şeymiş, internette yapılan türden. Çok iyi, değil mi? Senin işine benziyor Riki ama onunki radyoda! Yani aslında radyoda değil, internette.” Açıklamasından hoşnut kalmış gibi başını salladıktan sonra Sana’ya döndü ve “Riki de BuzzFeed’de muhabir!” dedi.

“Vay canına,” dedi Sana, Fransız olmayan taro dolgulu çörekle ağzı doluyken. “Çok etkileyici,” dedi Riki’ye. Riki yanağını kaşıyarak çay fincanına bakıyordu. Ah, demek alçakgönüllüydü de. Sana’nın içi Riki ve Vera’nın onunla ilgili gerçeği –ne bir podcast’inin ne de pot kesiğinin olduğunu ve aslında bir yaşındayken tombul ellerini boya kutusuna

batırdığından beri yapmayı istediği tek şeyi yapmak için çırpınmak dışında pek bir şey yapmadığını— öğrenmesinin korkusuyla doldu.

“Şey.” Riki boğazını temizledi. “Az önce ikimizin de şüpheli olduğumuzu mu söylediniz? Nedenini sorabilir miyim?”

“Ah, evet,” dedi Vera çay fincanını elinden bırakarak. “Üzerinize alınmamalısınız, tamam mı? Bugünlerde siz gençler her şeye alınıyorsunuz. Ne olmuş ben sizin katil olabileceğinizi düşünüyorsam? Bu sizin kötü bir insan olduğunuz anlamına gelmez.”

“Ah...” Sana dudaklarını yaladı. “Yani, bence sanki o anlama geliyor.”

Vera cıkcıkladı. “Ne saçmalık, elbette gelmiyor.”

“Ama neden şüpheli olduğumuzu düşünüyorsunuz ki?” dedi Riki gömleğinin yakasını çekiştirerek.

“Birçok nedeni var.” Vera sol başparmağını havaya kaldırdı. “Bir, katillerin suç mahalline geri döndüğünü herkes bilir. Değil mi? Eserlerine hayranlıkla bakmaktan hoşlanırlar. Bu yüzden, tek yapmam gerekenin bekleyip kimin geleceğine bakmak olduğunu biliyorum. İkiniz de dün buraya geldiniz ve otomatik olarak listeme girdiniz. Anladınız mı? Kişisel bir şey değil.”

“Birçok neden olduğunu söylediniz,” dedi Sana her ne kadar diğer nedenleri bilmek istediğinden emin olmasa da.

“Evet, elbette. Pekâlâ, önce hanımlar. Sana, Marshall’ın öldürüldüğü gece neredeydin?”

Sana’nın zihni içe doğru çekilerek başının içinin parlak beyaz bir ışık ve tiz bir ciyaklamayla dolmasına neden oldu. İçinden kendine, *Bir şey söyle*, diye ciyakladı. *Ne olursa!* Ama ağzından tek kelime çıkmadı.

“Çok saçma,” dedi Riki.

Sana kalbi avlanmak üzere olan bir tavşan gibi hızla çarparak ona baktı.

“Biz Marshall’ı tanımıyoruz, Vera. Öldüğü gece nerede olduğumuzu size söylemek zorunda değiliz.” Riki bunu söylerken kendinden son derece emin görünüyordu. Asyalı yaşlı bir teyzeye kafa tutabilmek böyle bir şey miydi acaba? Sana aynı anda hem etkilenmiş hem de dehşete kapılmıştı. “Önce neden Marshall’ın öldürüldüğünü düşündüğünüze odaklanalım.”

Vera omuz silkti ama yüzündeki dikkatli ve sert ifade değişmedi. “Tamam, şimdilik bana söylemek zorunda değilsiniz. Daha sonra öğrenirim. Bir bakalım, neden Marshall’ın öldürüldüğünü düşünüyorum? Pekâlâ, bu Marshall denen adam çok kötü birine benziyor, tam öldürülecek türden, anlarsınız ya?”

Sana, bağırsaklarının yılanlara dönüştüğüne ve karnının içinde kıvrandıklarına yemin edebilirdi. Kusası gelmişti. Çünkü evet, Vera çok haklıydı. Marshall çok kötü bir adamdı, başına böyle bir şey gelmesi hiç şaşırtıcı değildi. Sonra kendine Marshall’ı şahsen tanımaması gerektiğini hatırlattı ve yüzünü kendince duygusuz bir merak ifadesi olduğunu varsaydığı bir şekle soktu. “Ah? Marshall hakkında ne öğrendiniz?” Biraz geç de olsa ekledi. “Yani elbette gerçek suçlar podcast’im için soruyorum.”

Vera onlara doğru eğildi ve sır verir gibi “Bence bu Marshall denen adamda insanların istediği bir şey var,” dedi. “Kendini güvende tutmasını sağlayan bir şey.”

Sana altı yaşındayken anne ve babası, onu ve kız kardeşini Tahoe’ya götürmüşlerdi ve Sana orada ilk kez kar görmüştü. Kız kardeşiyle birlikte kendilerini yumuşak kar yığınlarının üstüne atmış, kahkahalar ve çığlıklar arasında birbirlerine kar topları fırlatmışlardı. Sana kız kardeşinin montunun arkasına yapışıp yakasından içeri bir avuç kar attığını ve dondurucu soğuğun ensesinden sırtına kayarken yarattığı şok etkisini

hatırlıyordu. Şu anda da ensesinden içeri kar boca edilmiş gibi hissediyordu. Marshall'ın güvende olmasını sağlayan bir şey mi? Vera bunu nereden biliyordu?

Ama Sana'nın bir şey demesine fırsat kalmadan Vera el çırparak ayağa kalktı. "Pekâlâ, çaylarınız bitti mi? Üst kata gelin ve aşağı taşımam gereken şeyler için bana yardım edin. Genç insanlar benden çok daha güçlüdür." Sana ve Riki'nin afallamış bir hâlde oturmaya devam ettiklerini görünce bağırarak ekledi. "Hadi!"

Sana ve Riki aynı anda ayağa kalktılar ve çaresiz gözlerle baktıktan sonra Vera'nın peşinden dar ve gıcırtilı basamakları tırmandılar. Duvarda çoğu eski moda, boyaları kabarmış çerçevelerin içinde dağılmaya yüz tutmuş soluk fotoğraflar asılıydı. İkinci kat Vera'nın yaşam alanıydı. Ağzına kadar kırık dökük, eski döküntülerle dolu gibi görünen küçük ve karanlık bir yerdi. Sana, eski gazete ve dergi yığınlarını, örümcek ağı tutmuş dikiş makinesi ve tuşlarının yarısı eksilmiş daktiloyu, muhtemelen kullanılmaz durumdaki benzer ıvır zıvırlarla dolu kutuları süzdü. Bu onun için tanıdık bir manzaraydı. Annesiyle babasının evi, annesinin evini hayranları için verdiği sayısız röportaj ve video çekimi yüzünden pırıl pırıl tutmakta ısrar ettiği için son derece tertipli ve temizdi ama çocukken Sana ne zaman arkadaşlarının evlerine, özellikle birinci nesil çocukların evlerine gitse, ağzına kadar eski ıvır zıvırlarla dolu kutularla karşılaşır. Ebeveynlerin ülkelerinden getirdikleri, atılamayacak kadar kıymetli, bakılmayacak kadar acı verici yadigârlar. Geride bırakılan herkesin bir hatırlatması olarak, bir köşede yaşlanmaya terk edilirlerdi.

"Gelin," diye seslendi Vera küçük mutfaktan ve Sana gözlerini oturma odasındaki anı dağlarından güçlükle ayırarak mutfığa yöneldi.

Vera buzdolabından çıkardığı yemek kaplarını mutfak

tezgâhına yığıyordu. “Şunları şu torbalara yerleştirin,” dedi bez alışveriş çantalarını işaret ederek.

Sana ve Riki birer çanta aldılar. “Bunların içinde ne var?” diye sordu Sana bir Tupperware kabı alıp plastiğin içine bakarak. Koyu kıvamlı bir et suyunun içinde yüzen kahverengi bir şey gördüğünü düşündü.

“Yemek. O kutuda biberli biftek var, yumuşacıktır. Bifteği pirinç şarabında marine ediyorum, marşmalov ısıtır gibi, yumuşacık oluyor.”

Sana kutuyu torbaya yerleştirirken “Bifteğin marşmalov kıvamında olması gerektiğinden emin değilim,” dedi.

Vera ona çatık kaşlarla baktı. “Elbette mecazî bir benzetmeydi. Daha sonra göreceksin, kusursuz bir yumuşaklığı var. Ah, şunda da kısık ateşte pişirilmiş tofu ve mantar var. Çocuklar buna bayılır. Tilly’nin en sevdiği yemektir.”

Çok geçmeden iki çanta da kutularla dolmuştu.

“Tamam, şimdi çantaları aşağı taşıyın,” dedi Vera neşeli bir sesle. “Dikkatli olun! Bütün sabahımı yemek pişirmeye harcadım!”

“Daha sabahın onu,” dedi Riki. “Bunca yemeği bu sabah pişirmiş olamazsınız.”

Vera ona yan gözle, ters ters baktı. “Yeterince erken kalkarsan pişirirsin.” İki gencin önüne düştü ve merdivenden inmeye başladı.

“Ama,” dedi Sana ağır çantayı güçlkle kaldırarak, “bunca yemek ne için?”

Vera hiç sektirmeden cevap verdi. “Elbette, dördüncü şüphelim için.” Tam o anda dükkân kapısının zili şangırdadı. “Ah, üçüncü şüphelim gelmiş olmalı. Hadi ama, çok zamanımız yok!”

Sana dediğim dedik Asyalı teyzelere kafa tutmayı bir gün mutlaka öğrenecekti. Ancak görünüşe bakılırsa, bugün o gün değildi.

ON BİR

VERA

Vera'nın cinayet soruşturması o kadar iyi gidiyordu ki, insan neden daha fazla kişinin sıkıcı masa başı işlerini bırakıp dedektifliğe soyunmadığını merak ediyordu. Büyük VERA WANG'IN DÜNYACA ÜNLÜ ÇAY EVİ tabelasının indirilip yerine VERA WANG: ÖZEL DEDEKTİF tabelasının asıldığını hayal etmeye başlamıştı. Belki de sırf Winifred'in yüz ifadesini görmek için bunu yapmalıydı. Gerçi belki de soruşturmasının bu kadar iyi gitmesinin nedeni hiç kimsenin bir çay uzmanının aynı zamanda cinayet gizemlerini çözmede uzman olabileceğini beklememesiydi. Vera kendini gizli bir kimlikle kamufle ediyor sayılırdı. Evet, zaman zaman kendisine yakıştırdığı unvanla çay doktorluğunun yanı sıra bir de hafiye olduğunu gizlemesi daha iyi olurdu. Elbette Tilly “Çay doktoru ne demek?” derdi. “Sindirim sorunu yaşayan çayları tedavi mi ediyorsun? Ya da bir uzvunu kıranları?” Ama Tilly hep böyleydi. Annesinin bir cinayeti çözdüğünü öğrenince çok bozulacaktı.

Daha o sabah Vera, Tilly'den gelen bir mesaja uyanmıştı. Bir mesaj! Hem de Tilly'den! Vera onu dürtmeden! Mesajda şöyle diyordu:

Anne, bu mesajı alınca beni ara. Şu flash bellek hakkında konuşmalıyız. Bunu yaptığın için başın ciddi belaya girebilir. Bu meseleyi düzgün bir şekilde nasıl ele alabileceğimizi konuşmalıyız. Bunu yaptığina hâlâ inanamıyorum.

Vera, *bana sorarsanız biraz fazla hırçın*, diye düşünmüştü. Şu cevabı vermişti.

Elbette flash bellek bende değil, sen beni o kadar aptal mı sandın? Ben sadece *farazi* olarak sordum.

Tilly yeni sorularla cevap vermişti ama bakın şu işe ki Vera ona cevap vermeyi unutuvermişti.

Tilly ve Winifred'e yeni keşfettiği hafiyelik becerilerini anlatma fikri, Vera'nın adımlarına ekstra enerji katmıştı ve basamakları neredeyse sekerek iniyordu. Beklendiği gibi, Oliver temkinli ve tereddütlü bir ifade ve düşük omuzlarla kapıda dikiliyordu. Bir şapkası olsa, şu anda onu göğsünün önünde, terli avuçlarının arasında duruyor olurdu. Oysa şapkalar çoktan tarihe karıştığı için, Oliver bir eli cebinde, diğer elinde telefonuyla duruyordu. Vera'yı görünce yüzünde rahatlama ve paniğin kısa süreli bir savaşı yaşandı. Vera adamın aklından geçenleri duyar gibiydi. *Ah, ne iyi, kadın burada. Ve Ah, kahretsin, kadın burada.*

"Oliver! Uslu çocuk, tam zamanında geldin. Sana, Riki, sizi Oliver'la tanıştırayım."

Arkasında, Sana'nın dehşet dolu, sesli iç çekişi duyuldu ve Riki basamaklarda donakaldı. İkisi de Oliver'a, nasıl denir, ölü görmüş gibi bakıyorlardı.

İkisi de gözle görülür şekilde afallamıştı. İlk toparlanan Sana oldu ve Vera'ya göre, dünyanın en yapmacık sesini çıkararak güldü. "Ah, Tanrım, ikiniz gerçekten çok benziyorsunuz."

"Kardeşimi nereden tanıyorsunuz?"

Anlık bir duraksamanın ardından Sana tekrar güldü ve "Onu şahsen tanımıyorum," dedi. "Aslında benim bir gerçek suç öyküleri podcast'im var ve buraya onun hakkında bir hikâye yayınlamak için geldim. Elbette tipini biliyorum çünkü onu Google'da aradım."

"Aynen," dedi Riki, Oliver'a elini uzatarak. "Adım Riki, muhabirim ve kardeşinizle ilgili bir haber hazırlıyorum. Kaybınız için çok üzgünüm."

Vera içinden cıkcıklayarak başını salladı. Gençler kesinlikle daha iyi yalan söylemeyi öğrenmeliydi. Onları bir odaya kapatıp yüzlerine parlak ışık tutması, soruşturmanın beş dakikada bitmesi için yeterli olurdu ama o zaman ne eğlencesi kalırdı ki?

"Teşekkürler," dedi Oliver ve sonra neredeyse özür diler gibi ekledi. "Biz yakın değildik."

Üç genç birbirine bakarak başlarını eğip bir süre ne yapacaklarını bilemeyerek durdular. Sonunda Oliver Vera'ya kaşlarını kaldırarak baktı. "Şey, arabamı getirmemi istemenizin özel bir nedeni var mı?"

"Ah, evet. Tanışma faslı bitti mi? İyi, iyi. Hadi, gidelim. Boşa zaman harcamak yok! Tilly'me hep söylediğim gibi, siz gençler hızlı olmalısınız. Hayatı ismi lazım değil den yakalamalısınız!" Vera bir anne kaz gibi üç şüpheliyi önüne katıp dükkânından çıkardı. Kapıyı kilitledi ve Winifred'in başını

sahte fırınının kapısından içeri çekerken son anda yakaladı. Kendi kendine sırtarak Winifred'e el salladı. Hah, Winifred'in neler olup bittiğini anlamak için yanıp tutuştuğuna bahse girebilirdi. Vera'nın çay evinin önünde pırıl pırıl, yepyeni bir Benz duruyordu. Vera, Oliver'ı Benz kullanacak biri olarak düşünmemişti ama bir kitabı kapağına bakarak yargılamak bu yüzden yanlıştı. Benz'e doğru yürüdü ve yolcu tarafındaki kapıyı açtı. Ya da denedi demek daha doğru olurdu. Kapı kilitliydi.

"Ah, benim arabam o değil," diye mırıldandı Oliver. "Benimki şu." Başparmağıyla Benz'in arkasına park edilmiş eski ve hantal görünümlü Volvo'yu işaret ediyordu.

Vera kendine Winifred'in dükkânının olduğu tarafa bakma izni vermedi. Winifred'in kıs kıs güldüğünden emindi. Peh! Kararlı adımlarla Volvo'ya yürüdü ve yolcu kapısını hızla açtı.

"Nereye gidiyoruz?" dedi Sana, kaldırımında durup yemek kaplarıyla dolu çantayı göğsüne bastırarak. Endişesi, büyümüş gözlerine yansımıştı.

Vera iç geçirdi. "Pot kesğin için soruşturma yapmak istiyor musun, istemiyor musun? Bin. Söyledim ya, dördüncü şüphelimi görmeye gidiyoruz."

Sana ve Riki bir kez daha bakiştılar. Muhtemelen bunu çaktırmadan yaptıklarını sanıyorlardı ama Vera an itibariyle yedi kere bakiştıklarını saymıştı. Bu bakışmalar ikisinin birbirleri için yaratıldıklarını teyit ediyordu. Sonra arka koltuğa bindiler. Vera da hafifçe iç geçirerek ön koltuğa yerleşti. Bunu hiç kimseye itiraf etmezdi ama hayli yorulmuştu. Dört saat aralıksız yemek pişirmenin bedeli buydu. Ama sonunda bütün şüphelilerini aynı yerde toplayıp Sherlock Holmes'u aratmayacak bir finalle katili ifşa ettiği zaman, hepsine degecekti. Gerçi şimdilik kim olduğunu o da bilmiyordu ama hepsi aynı odada toplanınca anlayacağından emindi.

Koltuğa iyice yerleşirken ayaklarının dibinde iple bağlanmış kalın bir kâğıt tomarı gördü. “Nedir bu?”

Oliver gerildi. “Ah, o mu, o benim eski bir taslağım. Orada olduğunu bile unutmuşum. Rica etsem bulduğunuz yere geri bırakabilir misiniz?”

Vera söyleneni yaptı ama inerken kâğıt tomarını yanına almayı zihninin bir köşesine not etti. En başından beri istediğinizi yapmadan önce, baş sallayıp insanların söylediklerine onay vermenin en iyisi olduğunu tecrübe gereği iyi bilirdi.

“Eee, nereye gidiyoruz?” dedi Oliver.

Vera çantasının içinde bir şey aradı ve birkaç gece önce bir adres karaladığı kâğıt parçasını çıkardı. “Al bakalım.”

Oliver kâğıda baktı ve hızla başını kaldırdı. “Nasıl yani?”

Sana ve Riki koltuklarında öne eğildiler. “Sorun ne?”

“Bu,” dedi Oliver aleni bir öfkeyle. “Marshall’ın ev adresi. Siz bunu nasıl...?”

“Elbette Google kullanıyorum,” dedi Vera gururla.

“İnternette insanların adreslerini arayamazsınız,” dedi Oliver dehşet içinde.

“Ah, elbette arayabilirsin.” İşin aslı Vera, Marshall’ın pantolonunun cebinden cüzdanını çıkarmış, sürücü ehliyetini bulmuş ve ev adresini not ettikten sonra cüzdanı tekrar cebine tıkmıştı. Elbette bütün bunları kalın sarı bulaşık eldivenleriyle yapmıştı çünkü Vera asla potansiyel kanıtları bozacak kadar dikkatsiz davranmazdı. Ama arabadaki bu gençlerin bunu yapmasını –eldivenle bile olsa– onaylayacağını sanmıyordu.

“Nasıl?” dedi Sana arka koltuktan.

“Çok kolay,” dedi Vera. “Şimdi, çalıştır arabayı.”

“Ne? Hayır! Önceden haber vermeden Marshall’ın kapısına gidecek değilim. Tanrım, Vera. Karısı ve çocuğu muhtemelen evdedir, çok üzgün olmalılar ve...”

“Arkadaşa ihtiyaçları var. Ve muhtemelen yiyeceğe. Bu yüzden sabahtan beri yemek yapıyorum. Şimdi söz dinle ve arabayı  alıştır, bana bunca ev yemeğini ziyan ettirme.”

“Hayır, ı-ıh.”

Vera i  çekti. “Fazla dramatiksin. Tamam o zaman, ben de Uber  a ırırım. Şehirde Uber kullanmak çok pahalı, biliyorsun. G peg nd z soygun resmen. Ama başka se ene im yok.”

“Bunu ciddi ciddi yapacak mısınız?” dedi Oliver ciyaklar gibi. “Bu  ok... Ne bileyim... Çok uygunsuz!”

“Muhtemelen zavallı karısı da Marshall’a ne olduğunu merak ediyordur.”

“Ne... ama... bir dakika...”

Vera ona dik dik baktı. “Oliver, vaktimi boşa harcama. Zaman çok kıymetli. Siz gençler çok zamanınız var diye, boşa çarçur edebilece inizi mi sanıyorsunuz? Bir karısı var, malum. D n yanında küçük bir çocukla çay evime geldi ama ben onu görünce kaçtı. Karısından ve kızından başka kim olabilir? Şimdi gidip onları kontrol etmeli, iyi olduklarından emin olmalıyız. Zavallı kadınca ız. Kocasını bir anda    verdi, sizce birine ihtiya ı yok mudur? Tabii eğer adamı     ren o değilse. Her halükârda ziyaretine gitmeliyim.” Vera telefonunu çıkardı ve abartılı hareketlerle Uber uygulamasını açtı. “Ah, Tanrım, tek yön yirmi beş dolar. Ne kadar saçma! Yine de, başka se ene im yok.” Oliver’a manidar bir bakış attı.

“Ah, Tanrım,” diye inledi Oliver. “Tamam! Tanrım!” Burunun köprü kısmını sıktı. “Bakın, ben oraya elimi kolumu sallayarak gidemem. Tanrı aşkına, izin verin, önce onu bir arayayım.”

Vera hoşnut bir tavırla başını salladı. “ yi fikir, evet. Hoparl r  a , aferin sana delikanlı.”

Oliver ona ters ters baktı. “Hoparl r  a mayaca ım.”

Ah, bu zamane gençleri. Vera cıkcıkladı ama bu kez genç adamın istediğinin olmasına izin verecekti. Savaşacağınız cepheleri doğru seçmenin önemini bilecek kadar uzun yaşamıştı. Oliver'ın Marshall'ın karısını aramasını sabırla bekledi ve telefon açılınca kulak kesildi. Arabanın sessizliğinde, hattın diğer ucundaki kadının sesini cılız da olsa duyabiliyordu. Marshall'ın karısının hoş bir sesi vardı. Bir katile hiç benzemiyordu ama sonuçta bugünlerde hiç belli olmazdı, öyle değil mi?

“Hey, Julia. Benim. Nasıl gidiyor?” Oliver yüzünü buruşturdu.

Oliver'ın sesinin yumuşadığı Vera'nın dikkatinden kaçmamıştı. Bakın şu işe. Genç adamın sesindeki bariz şefkati zihninin bir köşesine not etti. Marshall'ı öldürmek için yeterli bir motivasyon olabilir miydi?

“Evet, şey, dinle, çok tuhaf geleceğini biliyorum ama şey, uğramamın sakıncası olur mu? Kısa bir süreliğine. Yanımda seninle tanışmak isteyen insanlar var. Muhtemelen çok kötü bir zaman olduğunu biliyorum...”

Vera, Oliver'ı dirseğiyle sertçe dürterek “Ona bir sürü yemek yaptığımı söyle,” diye tısladı.

Oliver acıyla yüzünü buruşturdu ve Vera'dan uzaklaşmaya çalıştı ama arabada yeterince yer yoktu ve Oliver kolunu itmeyi başarana kadar Vera bir dirsek darbesi daha indirmişti bile. “Yiyeceğimiz var. Hem de bir sürü.”

“Çin usulü fırınlanmış domuz, ah, Tilly çocukken hepsini tek başına yedi. Çocuğu bayılacak.”

Julia konuşurken Oliver duraksadı, gözlerini kapatarak iç çekti. “Uzun hikâye.” Bir an sonra gözleri hızla geri açıldı ve oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. “Gerçekten mi? Hemen geliyoruz.” Kulaklarına inanamıyormuş gibi bir ifadeyle telefonu kapattı.

Vera kibirli gülümsemesini gizlemeye bile gerek görmedi. “Gördün mü? Ne demiştim? Hiç kimse Çin usulü fırınlanmış domuza hayır diyemez.”

Evet, soruşturması gerçekten harika gidiyordu. Bu işte doğal bir yetenek olacağını tahmin etmeliydi.

ON İKİ

JULIA

Annelik konusunda bu tür şeylerden hiç bahsedilmezdi. Bebeklikten yeni çıkmış çocuğunuzun, siz ölü kocanızın eşyalarıyla dolu şeyleri çalışma odasına taşımak için evin içinde bir o yana, bir bu yana topallarken, bacağınıza küçük bir ahtapot gibi sımsıkı sarılıp asılı kalma becerisine sahip olabileceği gibi mesela. Tamam, belki de ilk kısım çocuklardan çok evlilikle alakalıydı.

“Tatlım, anneyi biraz bırakabilir misin?” dedi Julia, ıstırap verecek kadar ağır torbayı dördüncü kez kaldırırken. Torbanın içinde bir çift dambıl olduğunu fark etti ve bir yanı onları torbadan çıkarması gerektiğini biliyordu ama aynı yanı şu anda (1) Emma’nın sülük gibi sol bacağına yapışmış uzuvları, (2) birkaç arkadaşıyla uğramak üzere olan Oliver ve (3) arkadaşlarından birinin bahsettiği Çin usulü fırınlanmış domuz fikriyle meşguldü. Julia, her şeye rağmen, şu anda bir dilim ıslak, tatlı ve leziz domuz etine hayır demezdi. Bu yüzden dambılları çıkarmak yerine torbayı sertçe çekti ve elbette torbanın altı yırtılarak içindeki dambıllar, yetişkin Lego setleri,

kar montları ve daha bir sürü ıvır zıvır yere döküldü. “Siktir,” dedi Julia ve kelime ağzından çıkar çıkmaz Emma’nın önünde küfrettiği için berbat hissetti. “‘İttir,’ demek istedim.”

“‘Siktir’ dedin,” dedi Emma yüzü Julia’nın bacağına dayalı bir hâlde.

“Hayır, hayır. ‘İttir’ dedim ama kulağın bacağıma yapışık olduğu için sen yanlış duydun.” Ah, Tanrı aşkına, şimdi de kızını kandırmaya çalışıyordu ve bunun için kendinden biraz daha nefret etti. “Hayır, haklısın. Anne ‘siktir’ dedi.”

“Siktir! Siktir!” diye bağırdı Emma gülerek.

Belki de Emma’yı kandırmaya devam etmesi daha iyi olurdu. Burada yapılacak en doğru şey neydi? Pekâlâ, elbette yapılacak en doğru şey en başından “siktir” dememektir. Ve şimdi Julia ağlamak istiyordu çünkü sadece kocasının ölmeden hemen önce terk ettiği berbat bir eş değil, aynı zamanda Emma memesine her yapıştığında, aralıksız Instagram’da dolaşan ve diğer annelerin her şeyi nasıl böyle kontrol altında tuttuğunu merak eden boktan bir anneydi. Julia, Emma’nın çorap teklerini bile bulmakta zorlanırken, o anneler çocuklarına renkleri uyumlu kıyafetler giydirecek zamanı, enerjiyi ve kapasiteyi nasıl bulabiliyordu? Julia Emma’nın saçlarını bile fırçalayamazken, onlar kızlarının saçlarını nasıl detaylı örgülerle süsleyebiliyorlardı?

Peki ya Emma’nın Marshall’ın yokluğundan hiç etkilenmemiş gibi görünmesine ne demeliydi. Julia ona Marshall’ın öldüğünü söylememişti çünkü ölüm kavramını nasıl anlatacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ve Emma sadece bir kere babasının nerede olduğunu sormuş ve Julia babasının eve gelmeyeceğini söyleyince, çocuk başını sallayıp Duplo’suyla oynamaya devam etmişti. Bu bir çocuğun babasının eve gelmeyeceği haberine vermesi gereken normal tepki miydi? Belki de Emma için normaldi çünkü

Marshall hayattayken bile, neredeyse hiç evde olmazdı ve olduğu zamanlarda da Emma'yı sürekli eleştirirdi. Ya da belki de Marshall haklıydı ve Emma'da bir terslik vardı. Julia hayatının Emma için ya da Marshall'ın ne düşüneceği konusunda endişelenmenin etrafında dönmediği zamanları hatırlayamıyordu.

Tam o anda kapı zili çalınca Julia taş kesildi. Hazır olmaya yaklaşmamıştı bile. Emma hâlâ “Siktir!” diye bağıırıyordu, şimdi ön kapının arkasında Marshall'ın eşyalarından oluşan bir dağ vardı ve –Julia başını eğip üstüne baktı– evet, hâlâ pijamalıydı. Şey, teknik olarak pijama sayılmazdı –üstünde bir eşofman altı ve yumurta sarısı ve brokoli püresi lekeli bir tişört vardı– ama Julia bu kılıkta uyuduğu için, belki de pijamadan sayılabilirdi. Asıl önemli olan, berbat görünmesi ve Oliver'ı yıllar sonra ilk kez görmek üzere olmasıydı. Ve onun arkadaşlarını. Onu bu hâlde görmelerine izin veremezdi, bu yüzden...

“Merhaba?” diye bir ses duydu. Yaşlıca bir kadının sesine benziyordu. “Julia'ydı, değil mi? Oliver burada, yanında da Vera var!”

Vera da kimdi?

“Bir sürü yemek getirdim. Ağır ateşte pişmiş domuz göbeği, acı soslu sarımsaklı tavuklu patlamış mısır, Çin usulü fırınlanmış domuz...”

Julia'nın güvensizliklerini aşan yiyecek bahsi oldu. Marshall evi terk ettiğinden beri konserve ton balıktan başka bir şey yememişti (Emma'ya da kahvaltılık gevrek ve buharda pişmiş sebze veriyordu ve küçük kız çoğunlukla itiraz ediyordu) ve midesi, *Canın cehenneme, beyin. Sağ koluma kapıyı açmasını söylüyorum*, dedi. Kapı açıldı ve Julia, Oliver'ı ancak bir an görebildi çünkü kır saçlı Asyalı bir kadın yüzünde kocaman bir sırıtışla aralarına girmişti bile.

“Ah, Julia! Nihayet tanışabildiğimize çok sevindim. Adım Vera ama sen bunu zaten biliyorsun. Geçen gün seni çay evimin önünde görmüştüm.”

“Ah.” Julia buna ne diyeceğini bilemedi. Vera onu çay evinin önünde görünce neden kaçmıştı ki? Çok tuhaf görünmüş olmalıydı. Sadece suçlu bir insanın yapacağı türden bir şey.

“Her neyse, size bir sürü yemek getirdim!” Vera ağzı kulaklarında, Julia’nın yanından süzülüp içeri girdi.

Julia afallayarak bir adım geri çekildi. Vera’yı içeri davet etmiş miydi ki? Belki de etmişti ama unutmuştu çünkü Tanrı aşkına, aklından aynı anda milyonlarca şey geçiyordu: *Yemekler nerede? Mis gibi yemek kokusu alıyorum, Kim bu insanlar? ve Vay canına, Oliver’ı görmeyeli ne kadar uzun zaman oldu.* Her ne kadar çoğu insan Oliver ve Marshall’ın çok benzediğini söylese de Julia her zaman yüzlerinde sayısız farklılık görmüştü. Marshall o keskin gülümsemesi ve gözlerindeki heyecan verici muzip ışıltıyla ikizlerin objektif olarak daha yakışıklısı olabilirdi ama Oliver’ın yüzündeki iyilik Julia’yı her zaman daha çok çekmişti. Gerçi şu anda hiçbir şeye çekilemeyecek kadar utanç içindeydi. Artık ne kadar farklı görüldüğünden, Oliver’ın lisede tanıdığı kızla hiçbir alakasının olmamasından utanıyordu. Oliver’la göz göze gelmeye çekindiği için gözlerini kaçırdı.

“İçeri gelsenize!” diye seslendi Vera, kendi evindeymiş gibi. Oliver’a ve arkasındaki iki kişiye eliyle işaret etti. “Yemekleri de getirin, ısıtayım.” Vera, Julia’ya döndü. “Bir ocağın vardır herhalde değil mi? Ve sos tencerelerin? Yemekler düzgün ısıtılmalı. Mikrodalga olmaz.”

“Ah...” Julia ona yetişmekte zorlanıyordu. “Evet. O şeyler var, ama...”

Vera ellerini dizlerine yaslayarak öne eğildi. “Ah, merhaba, küçük kız. Ben Büyükanne Vera. Hadi, gel, bana mutfakta

yardım et.” Emma’nın cevabını beklemeden, kendi kendine mırıldanarak evin iç kısmına doğru ilerledi. “Mutfak nerede... ah, boş ver, ben kendim bulurum!”

Julia şaşkın gözlerle Emma’nın bacağından çözülmesini izledi. Ama çocuk Vera’nın peşinden gitmedi. Saçını parmağına dolayarak, ne yapacağını bilemiyormuş gibi olduğu yerde durdu.

Julia “Bunu yapmak zorunda değilsiniz...” diyecek oldu.

Vera’nın başı köşeden dışarı uzandı. “Ah, burası banyoymuş, mutfak değil. Ah, kayboldum. Yardımcım nerede?”

Emma’nın dudakları küçük bir gülümsemeyle bükülür gibi oldu ve paytak adımlarla Vera’nın peşinden gitti. Julia ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalarak kızını izledi. *Az önce ne olmuştu öyle?*

Biri “Özür dilerim,” dedi. Yirmili yaşlarının başında gibi görünen hoş bir Güney Asyalı kızdı. “Evinize böyle paldır küldür gelmek istemezdik.”

Kızın yanındaki genç adam yüzünü özür diler gibi buruşturarak “Vera dizginleri eline aldı,” dedi. Kız gibi o da yirmilerinde görünüyordu. Melez olmalıydı.

“Sorun değil,” dedi Julia. “Adım Julia.”

“Ben Sana.”

“Ben de Riki.”

İkisi birbirine beceriksizce gülümsediler ve sonra Vera mutfaktan seslenince yerlerinden sıçradılar. “Hey? Yemekler nerede? Bekliyorum!”

“Ah...” Sana elindeki büyük torbayı kaldırdı. “İçeri girmemizin sakıncası...”

“Elbette, yok.” Julia gençlerin yolundan çekildi, Sana ve Riki’nin telaşlı adımlarla mutfığa doğru ilerlemelerini izledi.

Oliver boğazını temizledi ve elleri ceplerinde içeri girdi. Yüzünde Julia’yı lise günlerine ışınlayan mahcup bir gülümseme vardı. “Hey, uzun zaman oldu.”

Julia boğazında tıkanan yumru yüzünden sadece başını salladı. Sesinin titremesinden çekindiği için konuşamadı çünkü Oliver'ı karşısında görmek ve sesini duymak ona ergenlik yıllarında nasıl biri olduğunu hatırlatmıştı. Özgüvenle doluydu ve dünyasında olasılıklar havai fişekler gibi ıslıl ışıldı. Dönüştüğü kadın Oliver'da hayal kırıklığı yaratmış olmalıydı. Bir süre sonra "Evet," demeyi başardı.

"Demek eviniz burası," dedi Oliver etrafına bakarak. "Çok hoşmuş."

"Çok dağınık," dedi Julia otomatik olarak çünkü bugünün Julia'sı iltifat kabul edebilecek durumda değildi. Biri ona iltifat ettiği anda kendini sahtekâr gibi hissediyordu. "Özür dilerim," dedi çünkü bugünün Julia'sı, var olduğu için bile pişmanmış gibi, her cümleyi özürle tamamlamalıydı. Marshall bunu yapmasından nefret ederdi. Özür dileyip durma! Tanrım, o kadar zavallısın ki, diye çıkışırdı ve Julia, Özür dilerim, çok özür dilerim, bir daha dilemem! derdi.

Oliver'ın bakışları ona çevrilince, Julia taş kesildi. Genç adamın ne demek üzere olduğu konusunda bir fikri yoktu ama muhtemelen ne kadar iğrenç ve ne kadar pasaklı görüldüğü ve onu hayal kırıklığına uğrattığıyla ilgili bir şey olacaktı. Ama Oliver'ın gözlerinde kaybolmuş gibi, hüzünlü bir bakış vardı ve Julia bir an göğsünün içinde tuhaf bir duygunun kabbardığını hissetti ama hemen sonra Oliver gözlerini kaçırınca, ânın etkisi siliniverdi. Genç adam başını çevirdi ve kapının arkasındaki yığını görünce duraksadı. Marshall'ın olduğuna hiç şüphe olmayan şeylerle dolu torbaları. Julia belki de yüzüncü kez kendini tekmelemek istedi. Polisler geldikten sonra neden Marshall'ın eşyalarıyla bir şey yapmamıştı? Ama ne yapacağını bilememişti ki. Onları çöpe atamazdı ya, hele Marshall öldükten sonra. Torbaları açıp içindekileri eski yerlerine yerleştirmek de istememişti çünkü ne gerek vardı? Marshall

ölmüştü. Bu yüzden her şeyi olduğu yerde bırakmıştı ve şimdi Oliver onlara, haklı olarak şaşkın gözlerle bakıyordu.

“Şey, bu...” Julia bir açıklama bulmaya çalıştı ama bulamadı. Oliver’a eşyaları Marshall’ın ölüm haberini almadan önce topladığını mı söylemeliydi? Ya da sonra? Kesinlikle sonra dememeliydi, değil mi? Çünkü bu onu çok gaddar biri yapardı, öldüğünü duyar duymaz kocasının eşyalarından kurtulmak için sabırsızlanan bir eş.

“Şu Marshall’ın kayak ceketini mi?” Oliver yere eğilip siyah montu aldı.

“Evet.” Julia’nın midesi ağzına geldi.

“Ah, bu da eski Yıldız Savaşları Lego seti.” Oliver kayak montunu özenle katlayıp eşya yığınının üstüne bıraktı.

Julia’nın dünyanın en kötü insanı olduğunu düşünüyor olmalıydı. Julia ona bir açıklama yapma isteğiyle doldu.

Ama sonra Oliver ona baktı ve gözlerinde sessiz bir hüzünden başka bir şey göremedi. “Bunları... bir yere götürmek için yardıma ihtiyacın var mı?”

Julia’nın boğazında bir yumru daha tıkanıp ve sessizce başını salladı. Oliver o anda söyleyeceği hiçbir şeyin durumu iyileştirmeyeceğini anlar gibi başını öne eğdi.

“Başın sağ olsun, çok üzgünüm, Lia,” dedi yumuşak bir sesle.

Bu cümle, genç kadının zihninin içindeki kendine dönük nefret düşüncelerini sadece bir anlığına da olsa durdurdu. Oliver’ın ona lisede taktığı isimle hitap etmesi. Sesindeki samimi duygu. Julia gözlerinin yaşardığını hissetti. “Senin de başın sağ olsun, Ollie.” Ve birbirinin kollarına atıldılar. Julie gözlerini kapadı ve Oliver’ın tanıdık kokusunu içine çekti. Eskiden Julia’nın en yakın arkadaşı oydu. Birbirinin mihenk taşıydılar. Ve Julia yıllar içinde neden o kadar ayrı düştüklerini anlayamıyordu.

Bir an Oliver'ın kolları arasındayken, kendine her şey yollandaymış gibi yapma izni verdi.

Bir ciyaklama ânın büyüsunü bozdu ve Julia ne olduğunu anlamadan kendini mutfağa koşarken buldu. Bu onu her defasında şaşırtan bir şeydi. Emma doğduğundan beri, onunla ilgili her konuda içgüdülerini jilet gibi keskindi. Emma doğana kadar uykusu çok ağırken, şimdi ufacık bir ses bile Julia'yı uykusunun derinliklerinden çekip bir saniye içinde yataktan dışarı fırlatmaya yetiyordu. Ve şimdi de mutfağa koşuyordu çünkü Emma ciyaklamıştı ve Julia onu yabancılarla mutfakta bırakmaması gerektiğini bilmeliydi. Hangi aptal anne bunu yapardı ki? Julia kendinden hiç bu kadar nefret etmemişti. Her gün kendinden biraz daha fazla nefret etmek için yeni bir fırsat doğuyordu. Zavallı Emma, kim bilir...

“Annecim, bak!” diye bağırdı Emma ama ortada gözyaşı yoktu, sadece elinde domuz şeklinde bir ekmek somunu tutan bir Emma vardı. Julia kalbi hızla çarparak durdu ve o izlerken Emma çöreği tutup sıktı. Çörek domuzun poposundan sarı bir krema fışkırdı ve Emma gülererek haykırdı: “Domuz kaka yaptı!”

Julia tiksilmekle gülmek arasında kaldı. Ocağın başında bir tencerenin içindeki yemeği karıştırmakla meşgul olan Vera onlara bakıp güldü. “Çok iyi değil mi? Kendime, ah, acaba kızı nelerden hoşlanır diye sordum. Sonra da tuzlu yumurta sarısı dolgulu bu çöreklerden yaptım. Koluna akan kremayı yala, Emma, ziyan olmasın, dünyanın... her yerinde bir sürü çocuk açlık çekiyor... Burada, San Francisco'da bile.”

Emma tombul kolunu kaldırdı ve bileğindeki altın rengi sıvıyı yaladı. Gözleri parladı. “Annecim, yala,” dedi yapış yapış ellerini annesine uzatarak.

“Hayır, tatlım,” dedi Julia hemen, “Bu...” Zihninde Marshall'ın İğrenç, diyen sesi canlandı. Üstdudağının tiksintiyle büküldüğünü görür gibiydi. *Neden bu tür davranışlarına göz*

yumuyorsun? Ona disiplin kurmak konusunda daha iyi olmalısın. Julia bir an kızına ne diyeceğini bilemeyerek donakaldı. Marshall'ın her söylediğine baş sallamaya çok alışmıştı ama Marshall orada değildi. Ve sonsuza dek gitmişti. Peki ya evindeki bu yabancılar onu yargılar mıydı?

Ama sonra Vera ellerini bir elbeziye silerek mutfaktan çıktı. “Annen kremayı tattı mı?” Emma gözleri heyecanla parlayarak elini daha yukarı kaldırdı ve Julia kalbinin çiçek açtığını hissetti. Kremayı denemek, eline geçen her fırsatta memnuniyetle kızının yapış yapış ellerinden bir şeyler yalamak istiyordu. Ve öyle de yaptı. Kremanın tadı gerçekten de çok güzeldi. Emma'ya sımsıkı sarıldı ve “Teşekkürler, bebeğim,” dedi. Ve Julia kısacık, bir kelebeğin titreşen kanatları kadar uçucu bir an, belki de dünyanın en kötü annesi olmadığını düşündü.

ON ÜÇ

OLIVER

Onca yıldan sonra, nihayet orada, Marshall ve Julia'nın evinde olduğuna inanması çok güçtü. Evliliklerinin yükü, kendi burukluğu ve Marshall'a duyduğu o içten içe kabaran kırgınlık ona fazla geldiği için uzun süre uzak kalmıştı. Bunca zaman sonra Julia'nın evindeydi ve nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu. Ergenlik yıllarında Julia'nın evinde daha fazla zaman geçiren, yatak odasında takılan, onunla müzik dinleyip ekşi kurtçuk şekerler yiyen, ödev yapan, sohbet eden hep Oliver'dı. Julia'nın anne ve babası ona o kadar güvenirdi ki evlerindeyken odanın kapısını kapalı tutmalarına ses çıkarmazlardı.

Marshall "Sende bir şey yapacak taşak olmadığını bildikleri içindir," derdi.

Belki de doğruydı. Oliver bir sürü şey yapmak istemişti ama yapmamıştı, yeltenmemişti bile, çünkü... neden? Neden yeltenmediğini hiçbir zaman anlamamıştı. Belki de Julia'ya taptığı, onu erişemeyeceği kadar yüksekte gördüğü içindi. Elbette Marshall'ın bu tür çekinceleri yoktu. Marshall, Julia'nın

varlığından bile habersiz görünüyordu. Ta ki Bobby Cullen'in partisine dekolteli bir bluz giydiği ve Marshall'ın gözlerini kızın memelerinden ayıramadığı güne kadar. Gece boyunca Oliver'ın midesi yanmıştı ama hiçbir şey yapmamıştı elbette. Marshall elinde ucuz içki kokan kırmızı bir plastik bardak ve hiçbir kızın karşı koyamadığı sırtışıyla Julia'ya sokulduğu zaman bile. Oliver bunun da Marshall'ın sayısız kısa ömürlü kaçamaklarından biri olacağını düşünmüştü. Ama aradan haftalar geçmiş ve ilişkileri gittikçe güçlenmişti. Lise bittiği zaman, üniversiteye gitmek için ayrılmamışlardı. Aksine Julia Columbia'ya gitmekten cayıp Marshall'ın peşinden Santa Cruz'a gitmişti. Oliver o zaman kontrolünü kaybetmişti. Julia'ya onu üniversitedeki ilk haftasında aldatacak o pislik ikizi için geleceğini yakmak üzere olduğunu söylemişti. Julia da ona kıskançlığının çok çirkin olduğunu söylemişti ve bu son nokta olmuştu. Sonrasında yıllarca hiç konuşmamışlardı. Oliver üniversiteden mezun olur olmaz belediye binasında evlendiklerini öğrendiği zaman bir tebrik kartı göndermiş ama cevap alamamıştı. Emma doğduğu zaman, Oliver çiçekler ve bir bebek tulumuyla hastaneye uğramıştı ama Marshall ona Julia'nın ziyaretçi kabul edemeyecek kadar yorgun olduğunu söylemişti. Oliver pembe bir battaniyeye sarılı minik Emma'yı kısacık da olsa görebilmişti ama sonra gözyaşlarını tutamayacağını fark edince, tamamen dağılmadan önce kendini dışarı atmıştı.

Sonraki birkaç yıl boyunca Oliver tek yeğenine iyi bir amca olmaya gayret etmiş, her doğum gününde ve Noel'de hediyeler göndermişti ama tek bir teşekkür cevabı bile alamamıştı. Facebook ve Instagram'daki fotoğraflarını beğenmiş, Emma'nın minik bir bebekten tombul bir çocuğa dönüşmesini sessizce gülümseyerek izlemişti. Julia'nın paylaştığı fotoğrafların çoğunun altında, "Dünyanın en iyi babası!" ve "Böyle

müthiş bir kocam olduğu için çok şanslıyım!” gibi şeyler yazdığı için Oliver mutlu oldukları sonucuna varmış ve Julia ve Marshall hakkında yanıldığını ve mesafesini korumasının herkes için en iyisi olacağını kabullenmişti.

Ama şimdi, onların alanındaydı ve kendini mahremiyetlerini ihlal ediyormuş, bir şekilde mutlu baloncuklarını patlatıyormuş gibi hissediyordu. Kardeşinin evinde, kızının kolundan krema yalamasını izlediği karısının sadece birkaç adım uzağında yeri yoktu. Julia’ya olabildiğince mahremiyet sağlamak için arkasını döndü ve bakışları bir kez daha tuhaf bir şekilde Marshall’ın eşyalarıyla dolu olan çöp torbası yığınınına takıldı. Oliver torbalara anlam verememiş, iyi bir açıklama düşünememişti. Julia’nın Marshall’ın bütün eşyalarını toplaması için çok erken gibiydi. Marshall’ın ölümünün üstünden sadece iki gün geçmişti. Ya da belki de Julia o eşyaları Marshall ölmeden önce toplamıştı. Ama neden? Instagram’a bakılırsa birbirleriyle son derece mutluydular.

Sonra Emma onu gördü ve gülüşü bıçakla kesilmiş gibi durdu. *Ah, kahretsin*, diye düşündü Oliver. Gülümsemeye çalıştı ama dudakları titrediği için çok yapmacık bir görüntü oluştu.

“Baba,” dedi Emma ve Oliver bunun mutlu değil, korkulu bir soru olduğunu anlayınca, küçük çocuğa içi acıdı.

Kızın Julia’ya sarılarak kendini ondan sakınmaya çalışmasını çaresiz gözlerle izledi. Marshall bu küçük kıza ne yapmıştı?

“Ben baban değilim,” dedi sonunda çatlak bir sesle. “Ben amcanım. Ollie amcan. Babana çok benzediğimi biliyorum ama... şey... Biz kardeşiz. İkiz kardeş.”

“Hani şu okuduğumuz hikâyeyi hatırlıyor musun?” dedi Julia kızına. “Hani ikiz kızlar vardı ve herkes onları karıştırıyordu? Ama aslında iki ayrı insandılar, öyle değil mi?”

Emma Oliver'a şüpheli bir bakış atmadan önce, tereddütle başını salladı. En azından gözlerindeki korku biraz azalmıştı. "Babam değil," dedi.

"Hayır," dedi Oliver kararlı bir sesle.

"Pekâlâ, öğle yemeği hazır," diye seslendi Vera. "Herkes çabuk sofraya."

Ve böylece o tuhaf an geçmiş oldu. Oliver tuttuğu nefesini bıraktı, yemek odasına yürürlerken Julia omzunu sıvazladı. Emma'nın çehresine verdiği tepki yüzünden, Oliver'ın elleri hâlâ terliyordu. Çocuklarla çok fazla zaman geçirmemişti ama ebeveynlerine çok benzeyen bir insana böyle tepki vermemeleri gerektiğinden emindi. Marshall'ın ne boktan bir baba olduğunu anlayınca, içi kor gibi yakıcı bir öfkeyle doldu. Bu düşünceden sıyrılıp âna odaklanmaya çalıştı.

Oliver'ın bir yanı, Vera'nın oraya ilk kez ayak basmış olmasına rağmen, alana bu kadar çabuk hâkimiyet kurmasına şaşkındı. Julia'yla göz göze geldiler, genç kadın safir mavisi gözlerini açtı ve ona çaresiz bir gülümsemeyle baktı. Bir anda, sadece o bakışla, sadece bakışarak anlaştıkları liseli hallerine geri dönüverdiler. Oliver da ona gülümsedi ve Vera'nın her nasılsa bir Şükran Günü kutlamasına yakışacak bir ziyafet yarattığı yemek masasının etrafında toplandılar. Oysa Şükran Günü'ne daha uzak olamazlardı. Oliver masada dumanı tüten ve hepsi bir yemek kitabından çıkmış gibi enfes görünen en az bir düzine farklı yemek çeşidi saydı.

"Oturun!" dedi Vera. "Öyle dikilip durmayın, yemekler soğuyacak." Sonra Julia'nın boynuna sarılan Emma'ya döndü. "Sen," dedi, "benim yardımcım olduğun için yanıma oturmalısın."

Julia "Ah, Emma..." diyecek oldu ama kızı kollarını boynundan çözüp başını onaylar gibi sallayınca, şaşkınlıkla durdu.

“Ben şuna oturuyorum,” dedi Emma, Vera’nın sandalyesinin yanına yerleştirilmiş bebek sandalyesini işaret ederek.

“Tamam,” dedi Julia çekinerek ama Oliver yüz ifadesini bunca yıl sonra bile okuyabiliyordu ve genç kadın mutsuz görünmüyordu. Daha çok iyi anlamda şaşırmış gibiydi. Julia kızını mama sandalyesine yerleştirdi, kemerini taktı ve sonra ne yapacağını bilemeyerek arkasında durdu.

“Otur,” dedi Vera elindeki tahta kaşıkla Emma’nın iki sandalye ötesindeki sandalyeyi işaret ederek. Julia uysal bir tavırla söyleneni yaparken, Vera lazer bakışlarını Oliver’a çevirdi. Genç adam o bakışları karşısında gözeneklerinin büyüdüğünü ve terlemeye başladığını hissetti. “Sen şuraya otur,” dedi Vera ona.” Julia ve Emma’nın arasına.”

“Şey... tamam.” Oliver söyleneni yaptı ve yeğeniyle bir şey hissetmemek için çabaladığı annesinin arasındaki sandalyeye oturdu.

Sana ve Riki’ye de Julia’nın yanına oturmaları söylendi ve Vera oturma düzeninden memnun kalınca boğazını temizledi. “Tamam, şimdi yemek zamanı.” Elinde bir servis kaşığıyla ayağa kalktı ve herkesin tabaklarına yemek dağıtmaya başladı. “Bu karabiberli sığır eti, sen bundan daha fazla yemelisin, Julia, çok solgun ve kansız görünüyorsun, daha fazla kırmızı et yemelisin. Ve sen Riki, sen de kabızlık çekiyor gibi görünüyorsun, bu yüzden şu siyah mantarla buharda pişmiş morinayı senin için yaptım.”

Zavallı Riki kıpkırmızı oldu ve “Ben... ben kabızlık falan çekmiyorum,” diye kekeledi.

Vera delikanlının tabağına ekstra büyük bir porsiyon balık ve siyah mantar doldururken sadece cıkcıklamakla yetindi. Dikkatini sandalyesinde gözle görülür şekilde küçülen Sana’ya çevirdi. “Ve sen de çok üşüyor gibi görünüyorsun, bu çok fazla yin demek. Yang’inin artması için sana enerji

verecek şeyler yemelisin. Al bakalım, baharatlı sarımsaklı tofu, bu seni ısıtır.” Sana muhtemelen Vera’nın onun bağırsak hareketlerinden bahsetmemesinin rahatlamasıyla iç geçirdi. Vera, Oliver’ı yan gözle süzünce, genç adamın ense tüyle-ri diken diken oldu. “Sana gelince, Oliver, sana da glütenli pirinç şarabında pişirilmiş tavuk yaptım. İyi gelir. Senin de iyi hissettirecek bir şeyler yemeye ihtiyacın var gibi sanki, yanılıyor muyum?”

Bunu duyunca Oliver’ın boğazında bir yumru oluştu, çünkü evet Oliver’ın iyi hissettirecek bir şeylere ihtiyacı vardı ve o anda tavuk suyuna çorbanın Çin versiyonu için cinayet işleyebilirdi. Vera bir kâseye kemiklerinden sıyrılacak kadar yumuşacık, büyük tavuk parçaları ve yoğun bir tavuk suyu çorbası doldururken, kendini başını onaylar gibi sallamaktan alamadı. Muhteşem kokuyordu. Eve dönmek gibi, diye düşündü Oliver dolgun ve iştah açıcı kokuyu içine çekerken.

Vera küçük Emma’ya bir kâse etli erişte doldurdu ve cebinden çocuklara özel yemek çubukları çıkardı. Çubukların kullanımını kolaylaştırmak için üst kısmından birbirine tutturulmuştu. Çubukları Emma’nın eline verdi ve “Kocaman bir kız gibi yiyeceksin çünkü sen benim yardımcımsın, anlaştık mı?” dedi. Emma başıyla onayladı, çubukları kâsesine batırdı ve kalın eriştelerden bir lokma alıp ağzına götürdü.

Herkes yemeğine daldı ve bir süre masanın etrafında, kâselere ve tabaklara çarpan çatal bıçakların tıngırtısından başka ses duyulmadı. Vera insanların tabaklarına yemek eklemekle meşguldü. Oliver daha tavuğundan iki lokma bile almadan, tabağına ağır ateşte pişmiş büyük bir domuz göbeği yığını ve sarımsakla sotelenmiş Çin lahanası eklendi. En son ne zaman başka insanlarla aynı sofranın etrafında yemek yediğini hatırlayamıyordu. En son ne zaman sadece karın doyurmayan, aynı zamanda insanın bedenini ve ruhunu besleyen bu kadar

iyi bir yemek yediğini de hatırlamıyordu. Oliver her ısırıkta, yemeğin hazırlığına karışmış sevgi ve özenin tadını alabiliyor, şu anda hem midesi hem kalbi doyuyordu.

“Bu çok iyi, Vera,” dedi Sana. Çatalını iyi pişmiş domuz göbeği parçasına sapladı ve gözlerini kapatarak kokusunu içine çekti. “Aman Tanrım, bu muhteşem bir şey. Bir restoranda asla bulamayacağını bildiğin ev yemeği tadı var. Çocukluğuma dönmüş gibi oldum.”

“Hımm,” dedi Riki ağzında morina balığını çiğnerken. “Dürüst olmam gerekirse, daha önce hiç siyah mantar yemiştim ama ne demek istediğini anlıyorum. Bu yemek her nasılsa tanıdık geliyor. Hatta bağımlılık yaratacak türden.”

“Ne demek istediğinizi o kadar iyi anlıyorum ki,” dedi Julia. “Tadı bir büyükannenin yapacağı yemekler gibi.”

Vera bilmiş bir ifadeyle hafifçe gülümsedikten sonra Emma’ya döndü. “Yardımcımın keyfi nasıl? Ah, bakıyorum da neredeyse bitirmek üzeresin!”

Emma sırttı ve ağzını açıp yarısı çiğnenmiş erişteleri Vera’ya gösterdi. “Çok tatlı bu.”

Julia “Emma, ağzını...” diyecek oldu ama Vera araya girerek, “Ah, evet, çok iyi. Tatlı erişte yiyorsun,” deyince çenesini tuttu. Vera’ya baktı. Oliver kısacık bir an, Julia Vera’nın müdahalesine sinirlenmiş olabilir mi diye düşündü ama genç kadın hiç de rahatsız görünmüyordu. Daha çok... meraklıydı. Julia’nın Vera’ya bakışında, Oliver’ın ancak hayranlıkla karışık bir şaşkınlık olarak tanımlayabileceği bir ifade vardı.

Vera, Emma’nın kâsesine biraz daha erişte doldururken Julia “Daha önce onu hiç bu kadar iştahlı yerken görmemiştim,” dedi. “Normalde benim ona yedirmem gerekir ve avaz avaz bağırarak yemeği dört bir yana fırlatır.”

Oliver ona kaşlarını kaldırarak baktı. “Sanırım, iki yaşındaki bile Vera’ya hayır diyemiyor,” diye mırıldandı.

Julia tanıdık bir ses çıkararak bir kahkaha attı. Bir an, Oliver'ın çok uzun yıllar önce en yakın arkadaşı olan o ergene benzemişti. "Vera'ya kimsenin hayır diyebileceğini sanmıyorum," diye fısıldadı.

Oliver ona cevap vermeye hazırlanırken kolunda bir ıslaklık hissetti. Dönüp bakınca Emma'nın kolunun alt tarafına koyduğu erişte parçasını gördü.

"Ye," dedi Emma sadece iki yaşındaki çocukların takılabileceği bir ciddiyetle. "Sana iyi gelir."

"Aman Tanrım, Emma," dedi Julia ağzını silerken. "Çok özür dilerim."

"Hayır, sorun yok." Ve gerçekten de yoktu. Oliver yeğeninden ilk kez bir hediye alıyordu ve geri çevirmeye hiç niyeti yoktu. Erişteyi baş ve işaret parmaklarıyla tuttu ve "Hey, sağ ol, Emma," dedikten sonra abartılı bir ses eşliğinde dudaklarının arasından içeri çekti ve "Hımm," dedi. "Çok haklısın. Gerçekten çok iyiymiş."

Emma ciddi bir tavırla başını sallayınca, Oliver Julia'ya çok benzeyen bu küçük çocuğa içinden bir sevgi dalgasının aktığını hissetti. Hayatının o güne kadarki kısmını kaçırdığını düşününce gözleri yaşardı. Ama sonra Emma çıplak eliyle bir erişte daha alıp Oliver'ın açık avcuna koydu. "Biraz daha ye. Sana iyi gelir"

Belki de Oliver o ilk erişte parçasını hüpletirken iki kez düşünmeliydi.

Oliver en son ne zaman bu kadar doyduğunu hatırlamıyordu. Ve mutlu hissettiğini. Doygun, hoşnut ve sıcacık. Emma üçüncü kâsesinden sonra yemek komasına girince, Julia onu kucaklayıp odasına götürdü ve sonunda sehpanın etrafında dört yetişkin artı Vera kaldı. Hepsinin bakışları

bulanıklaşmıştı, ziyafetin üstüne beyinlerinin sadece yarısı çalışıyordu.

İşte o zaman Vera “Pekâlâ, şimdi gerçek iş konuşalım,” dedi. “Marshall’ı hanginiz öldürdü?”

Bir anda herkes sadece konuşmayı değil, nefes almayı da bıraktı. Oda buz kesti ve ölüm sessizliğine büründü. Sonra biri öksürdü. Riki. Boğuk bir ses çıkararak güldükten sonra, boğazını temizledi. “Vera, hadi ama.”

Vera ona ifadesiz bir yüzle baktı. “Ciddi olmadığımı mı sanıyorsun? Neden?”

“Nasıl yani?” dedi Riki çaresiz bir tavırla. “Çünkü ne bileyim, çok saçma. Üstelik adamın dul eşinin evine gidip birini cinayetle suçlamak da bir tür saygısızlık.”

“Saygısızlık mı?” Vera suratına bir tokat yemiş gibi gözlerini kırptırdı. Oliver nedenini çok iyi anlıyordu. Çin kültüründe saygı, bir nehir gibi tek yönlü, gençten yaşlıya doğru akardı. Daha yaşlı kuşağın gençlere saygı borcu yoktu ve eğer saygı gösterilirse bu gereklilikten değil, sadece iyilik ve cömertlikten kaynaklanırdı. Bu yüzden Riki gibi genç birinin Vera’ya çizgiyi aştığını söylemesi akıl alacak bir şey değildi. Oliver arada kalmıştı. Bir yanı elbette Vera’nın Julia’nın evine gelerek ve içlerinden birini açıkça Marshall’ı öldürmekle suçlayarak çizgiyi aştığı konusunda hemfikirdi. Ancak geleneklerine fazlasıyla bağlı iki Çinli ebeveyn tarafından büyütülen diğer yanı, yer yarılınsın ve içine girsin istiyordu.

O cevap veremedi Vera, Julia’ya döndü ve elini tuttu. “Hayatım,” dedi. “Çok üzgünüm. Niyetim sana saygısızlık etmek değil. Ben sadece eşinin cinayetini çözmek istiyorum, sakıncası yok ya?”

“Ah...” Julia ağzını açıp kapadı ama tek kelime çıkmadı.

“Belki de bu işi polise bırakmalısınız,” dedi Oliver.

Vera ona ruhunun küçülüp bir köşeye gizlenmesine neden olacak kadar ters bir bakış attı. “Oliver, sana daha önce de söyledim. Polis bir işe yaramaz. Şimdi,” dedi tekrar Julia’ya dönerek, “endişelenmene gerek yok, tamam mı? Her şeyi ben yapacağım.” Julia’nın elini sıkıp bıraktı. Sonra çenesini kaldırarak ve göğsünü şişirerek ayağa kalktı. Aurası bütün odayı kaplamıştı sanki. “İçinizden biri,” dedi bakışlarını grubun üstünde dolaştırarak, “Marshall’ın katili.”

Oliver’ın bedeni yakıcı bir korkuyla doldu.

“Bunu nereden çıkardınız?” dedi Sana. Oliver Sana’nın kavuşturduğu ellerini, parmak boğumları bembeyaz kesilecek kadar sıkıldığını fark etmekten kendini alamadı.

Vera oturma odasında dolaşmaya başladı. “Katilin bir şey aramak için çay evime geleceğini tahmin ettim.”

Oliver’ın sırtında karıncalar dolaşıyordu sanki. “Ne?”

“Ne olduğunun bir önemi yok,” dedi Vera. “Dördünüz de daha önce çay evime hiç gelmediniz ama Marshall öldükten sonra, hepiniz tek tek çıkageldiniz.” Delici bakışları onları tek tek dolaşırken, hepsi adeta koltuklarında küçüldüler. “Şimdi, Marshall’ın iyi bir insan olmadığını hepimiz biliyoruz. Kusura bakma, Julia.”

Onu şaşkınlıktan ağzı bir karış açık dinleyen Julia hafifçe omuz silkmeyi başardı. Oliver o omuz silkmenin ne anlama geldiğinden emin değildi.

“Yani muhtemelen hepinizin onu öldürmek için nedenleri var. Bu yüzden, size Marshall’ın öldürüldüğü gece nerede olduğunuzu soracağım.”

Şimdi hepsi Vera’ya, şok ve öfke arasında kalmış gibi şaşkın gözlerle bakıyordu. “Ona hiçbir şey söylemek zorunda değiliz,” dedi Riki. Çaresiz gözlerle diğerlerine baktı. “Değiliz.”

Sana başını ağır ağır salladı. Oliver, kalbinin gümbürtüsünü bastırmaya, zihnini o yerlere sürüklenmemeye zorladı.

Marshall'ın öldüğü geceye. Ama elbette kalbi ışık hızıyla oraya ulaşmıştı bile. Yaptığı şeyi gördü. Elindeki uyuşturucuları. Nasıl tıngırdadıklarını duydu. Bütün hayatları boyunca Marshall her şeyden paçayı sıyırmıştı. Oliver sadece bu kez Marshall'ın yanına kalmayacağından emin olmak istemişti. Marshall'ın hayatı boyunca bir yılan gibi kıvrılarak beladan sıyrıldığı bütün o zamanların bedelini ödeyeceğinden. Az kalsın kusacaktı.

Biri "Tuhaf bir gündü," dedi.

Oliver başını hızla kaldırdı. Konuşanın Julia olduğunu idrak etmesi birkaç saniye sürdü. Herkes büyümüş gözlerle Julia'ya bakıyordu. Oldum olası dünyayı olabildiğince görmek için, çılgın seyahat hayalleriyle dolu olan tatlı ve tuttuğunu koparan Julia'ya. Oliver ona susmasını, kendisini korumasını söylemek istedi ama her zamanki gibi, sessiz kaldı.

"Marshall ve ben bir gün önce ayrılmıştık," diye devam etti Julia titrek bir sesle. Gözlerinde dökülmeyen yaşlar parlıyordu. Nihayet bakışlarını kucağındaki ellerinden kaldırıncaya, dosdoğru Oliver'a baktı. Eski zamanlardaki gibi sadece onunla konuşuyordu sanki. "Bütün eşyalarının toplu olmasının nedeni bu. Bir daire bulduğunu söyledi ve... arkadaşça bir ayrılıktı." Julia ağlamamaya çalışır gibi gözlerini kırptırdı.

"Hımm," dedi Vera çenesini sıvazlayarak. "Yani öylece çıkıp gitti?"

Julia başını evet der gibi salladı.

Muhtemelen hepsi aynı şeyi düşünüyordu. *Ya Emma? Bir insan karısını ve çocuğunu öylece geride bırakıp nasıl çıkıp gidebilirdi ki?*

Buradaki resimde bir şey eksik olmalıydı. Oliver, Julia'ya inanmayı her şeyden çok istiyordu çünkü Tanrı aşkına karşısındaki Julia'ydı. En yakın arkadaşı ve en büyük kalp kırıklığı. Ama Julia en yakın arkadaşı olduğu için, bir noktada

kalplerinin tek yürek attığından ve düşüncelerinin aralarında, zihinlerinin arasında bir bağlantı varmış gibi pürüzsüzce aktığından emin olduğu için, Oliver, Julia'nın kocasının –onun ikiz kardeşinin– öldüğü gece hakkında yalan söylediğini anlamıştı. Ona baktı ve hayatında ilk kez, belki de Julia'yı o kadar da iyi tanımadığını düşündü.

ON DÖRT

VERA

Vera en son ne zaman bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. Her zaman insanın hayatının en güzel gününün düğün günü olduğu söylenirdi ama dürüst olmak gerekirse, insanlar daha sık cinayet çözmeye çalışmalıydılar. Tamam, “çözmek” kelimesi biraz abartıydı çünkü sonuçta Vera katilin kim olduğunu henüz bulamamıştı ama çok yaklaşmıştı. Bunu hissedebiliyordu. Çinli anneler suçun kokusunu alma sanatındaki ustalıklarını kuşaktan kuşağa aktarmıştı ve Vera karşısında toplanan gençlerden buram buram yayılan suçluluk dalgalarını neredeyse görebiliyordu. Bu odadaki her insan suç kokuyordu ve bunu anlamak zor değildi. Ne de olsa Vera da gençliğinde suçlu hissedecek çok şey yaşamıştı. Ama, ah, hangisi özellikle Marshall’ı öldürdüğü için suçlu hissediyordu? Gerçi Vera bunu düşünürken bile bir yandan da her birinin ne için bu kadar suçlu hissettiğini merak ediyordu. Olaydaki olası rollerine rağmen, itiraf etmeliydi ki o âna dek bu gençlerin hepsini sevmişti. Onları istekleri dışında bir araya getirmesine rağmen, hepsi çok uyumlu davranmıştı. Pekâlâ,

bu büyük ölçüde Vera'nın sosyal becerileri sayesindeydi. Jin-long her zaman Vera'nın herkesi her şeye ikna edebileceğini söylerdi. Ama bu gençlerde, Vera'da özellikle korumacı bir his uyandıran bir şey vardı. Yine de görev onu bekliyordu. Ne de olsa arkadaş edinmek için değil, cinayet çözmek için oradaydı.

İlkokul çocuklarının kullandığı türden, ucuz, ince bir defter çıkardı ve hiç acele etmeden açıp sehpanın üstüne koydu. “Pekâlâ, bir numara, Julia. Marshall’dan ayrılmış.” Vera kendi kendine başını salladı ve sonra başını kaldırıncı hepsini ona bakarken buldu.

“O defter en başından beri yanınızda mıydı?” diye sordu Oliver. Sesinde biraz hayranlık vardı.

“Peh,” dedi Vera, “not tutmanın ne kadar önemli olduğunu bütün dedektifler bilir. Şimdi, sana gelirsek. Marshall’ın öldürüldüğü gece sen neredeydin?”

Oliver, Vera'nın bakışları gözlerini yakmış gibi başını hızla çevirdi. “Şey, babamın evindeydim. Bir şeyler bırakıyordum.”

Vera bir an gözlerini kıstı. Çok şey bilirdi, mesela insanların yalan söylerken gereksiz detaylar eklediğini. Oliver bir iğnenin altına sıkışmış, kıvranan bir böcek gibi Vera'nın bakışları karşısında huzursuzca kıpırdandı. Vera onunla yeterince eğlendiğine karar verdi ve burnunu çekerek cevabı defterine not etti. Ardından Riki'ye döndü. “Ya sen?”

Riki başını salladı. Sıradan bir gözlemciye bu havai bir baş sallama gibi görünebilirdi ama Vera sıradan bir gözlemci değildi. Bu, baş sallamayı daha önce defalarca görmüştü. Özellikle Tilly'ye neden bir kız arkadaşının olmadığını sorduğu zamanlarda. Bu, dikkat dağıtmayı ve Vera'ya saçma, alakasız bir soru sorduğunu düşündürmeyi amaçlayan bir baş sallamaydı. Vera doğru yolda olduğundan böylece emin oldu.

Gözlerini Riki'ye dikti ve delikanlının savunma kalkanı, kararlı bakışlarının ağırlığı altında çökene kadar ondan ayırmadı. Sonunda Riki "Evimde takılıyordum," dedi. "Bilgisayar oyunu oynuyordum."

"Hangi oyun?"

Riki'nin ağzı Vera'nın bunu sormasını beklemiyormuş gibi aralandı çünkü elbette beklemiyordu. "*Warfront Heroes?*"

Vera bu bilgiyi not etti. "Çevrimiçi bir oyun mu? *Clash of Clans* gibi yani?"

"*Clash of Clans*'i biliyor musunuz?"

"Elbette *Clash of Clans*'i biliyorum. Şimdi, şu *Warfront Heroes* çevrimiçi mi oynanıyor?"

Riki başını ağır ağır salladı. "E-evet."

"Ah, yani internette arkadaşlarınla oynuyorsun," dedi Vera hızlı hızlı bir şeyler yazarak. "Yani Marshall'ın öldürüldüğü saatte nerede olduğuna kefil olabilirler."

"Ben... Herhangi bir gruba dahil değilim. Genellikle tek başıma oynarım."

"Hımm, tamam." Vera başını salladıktan sonra, ah, pekâlâ, ona açıkça dik dik bakan Sana'ya döndü. "Evet? Sıranın sana gelmesine hazır mısın?"

Sana çenesini kaldırdı. Bir anda Vera'nın tanıdığı uysal kız olmaktan çıkmıştı. "Siz benim annem değilsiniz, Vera. Herkesin hayatını kurcalayamazsınız. Size hiçbir şey söylemeyeceğim. Böyle bir mecburiyetim yok."

Vera bu cevabı özenle defterine not etti.

"Ne..." dedi Sana şaşkınlıkla. "Bunu yazmayın. Hem ne yazıyorsunuz ki?"

"Bilgi vermeyi reddetmek başlı başına bir bilgidir," dedi Vera.

"Ama bu benim suçlu olduğum anlamına gelmez!"

“Ben suçlu olmanla ilgili bir şey söylemedim.” Vera defterini kapattı ve etrafındaki gençlere gülümsedi. Hepsi ona akvaryum balıkları gibi, açık kalmış ağızlarla bakıyordu.

“Yani ona cevap vermeyi reddedebilir miydik?” diye fısıldadı Riki, Julia’ya. Genç kadın omuz silkti.

Oliver kendi kendine “Bir hileyi atladık,” diye mırıldandı.

“Pekâlâ, bu çok...” Vera ayağa kalkmaya ve dramatik çıkışını yapmaya hazırlanırken kapı zili çaldı. Bir anda herkes taş kesildi, sonra bütün gözler en fazla bir avcı kartalın muzafer çılgılığını duyan bir tavşan kadar sakın görünen Julia’ya çevrildi.

“Birini bekliyor muydun?” diye sordu Oliver.

Julia başını hayır der gibi salladı, toparlanır gibi oldu ve kapıya yürüdü. Vera kadının derin bir nefes aldığını duydu ve kendi kendine gülümsedi. Kapıdaki kim olduğunu tahmin edebiliyordu ve ah, Tanrı aşkına, bu iş gerçekten ilginç bir hâl almak üzereydi, öyle değil mi? Julia’nın “Ah, merhaba, memur hanım. Size nasıl yardımcı olabilirim?” dediğini duyunca gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı ve ellerini ovuşturmamak için kendini zor tuttu. Polis onu orada bulunca ve soruşturmalarına yardım ettiğini görünce çok etkilenecekti, öyle değil mi?

Ama içeri girip oturma odasındaki insanları gördüğü zaman Memur Gray’in yüzüne yayılan ifadeyi “etkilenmiş” olarak tarif etmek, Vera için bile zorlama olurdu. İfadesi “hoşnut bir şaşkınlık” olarak bile tanımlanamazdı. Vera’nın illa dürüst olması gerekirse, “sıkkın” ya da “rahatsız” kelimeleri daha uygundu. Belki de Memur Gray, Vera ziyafete onu da davet etmediği için bozulmuştu.

“Memur Gray,” diye seslendi Vera, “sizi görmek ne hoş.”

“Vera.” Memur Gray’in kaşları hâlâ “burada ne haltlar dönüyor” dercesine kalkık duruyordu. “Sizi buraya hangi rüzgâr

attı?” Odadaki herkese tek tek, uzun uzun baktı. “Böyle bir kalabalıkla karşılaşmayı beklemiyordum.”

“Ah, elbette dul anne için yemek yapmaya geldim,” dedi Vera. “Gelin, hâlâ bir sürü yemek var. Gerçi korkarım küçük Emma etli erişteyi silip süpürdü. Çocuk büyüme çağında mâlum. Ona bozulmayın sakın.”

“Ben neden...” Memur Gray kendini tuttu, derin bir nefes aldı ve “Bayan Chen, buraya sizi görmeye geldim,” dedi. “Baş başa konuşabilir miyiz?”

Julia başını elbette der gibi sallayarak Memur Gray’i bir başka odaya buyur ederken, Vera, İşte bu hiç olmadı, diye düşündü. Odanın kapısı arkalarından kapandı. İkisinin arkalarında bıraktığı sessizlik yoğun ve ağırdı. Vera, Oliver, Riki ve Sana’ya baktıktan sonra, hızlı adımlarla kapalı kapıya yaklaştı.

“Ne yapıyorsunuz?” diye tısladı Oliver. “Bunu yapamazsınız.”

Vera onu duymazdan geldi. Seneler içinde insanları duymazdan gelmek konusunda hayli ustalaşmıştı. Özellikle, “Bunu yapamazsın,” ya da “Böyle yapmamalısın,” gibi şeyler söyledikleri zaman. Vera geldiği yaşta canının her istediğini yapma hakkını kazandığını düşünüyordu. Kapıya yaklaştı ve kulağını usulca ahşaba dayadı. Boğuk sesler duyuyor ama sözcükleri ayırt edemiyordu. Parmaklarını arkasındaki üçlüye doğru şaklattı.

“Bana bir bardak bulun,” diye fısıldadı. Üçü de ona şaşkın şaşkın bakmayı sürdürdüler. *Ah, zamane gençleri işte. Umutsuz vakalar.* Vera kulağını kapıya iyice yasladı ve aynı anda kapının hızla açılmasıyla ileri doğru sendeledi. Az kalsın düşecekti. Neyse ki bütün o tempolu yürüyüş seansları sayesinde, Vera yaşına göre çok güçlü, koordinasyonu hayli iyi olduğu için ayakta kalmayı başardı. Ne yazık ki aynı

zamanda suçüstü yakalanmıştı. Ya da bu durumda kulaküstü demek daha doğru olabilirdi. Yine de hemen toparlandı, sırtını dikleştirdi ve yüzüne yapıştırdığı masum gülümsemeyle Julia ve Memur Gray'e baktı. Julia kilometrelerce uzakta gibi görünüyordu, Vera bunun genç kadının her zamanki hâli olduğunu hızla öğreniyordu. Memur Gray ise hem keyiflenmiş hem sinirlenmiş görünüyordu ve Vera bunun da Memur Gray'in her zamanki hâli olduğunu hızla öğreniyordu.

“Özel bir konuşmayı dinlemeye mi çalışıyordunuz, Vera?” dedi Memur Gray.

“Evet.”

Memur Gray'in ağzı açıktı ve bir şey söylemek üzereyken duraksadı. *Hah*, diye düşündü Vera. Memur muhtemelen Vera'dan bir inkâr bekliyordu. Memur Gray gözlerini kısarak iç geçirdi. “Bakın, ne olduğunu size de söyleyebilirim çünkü dükkânınıza gitmek üzereyim.”

“Ah. Ah, biliyordum. Çayımdan içmek konusunda fikrini değiştirmenizi bekliyordum. Çok iyidir, biliyorsunuz, isterse-
niz onlara sorun.” Vera başıyla diğerlerini işaret etti.

Memur Gray tekrar iç geçirdi. “Hayır, Vera, çay içmeye gelmiyorum. Ben...” Duraksadı ve odanın bir tarafından onu izleyen Riki ve Sana'ya baktı. “Siz ikiniz kim olduğunuzu söylemiştiniz? Bu... toplantı ne için?”

“Ah, onlar benim...”

Vera “şüphelilerim” diyemeden, Riki araya girdi. “Merhaba, ben Riki. Muhabirim. Buraya şey için gelmiştim... Olayla alakası olan insanlarla röportaj yapmak için ama ayağınızın altında dolaşmamak için gidiyorum.”

“Evet, alın benden de o kadar,” dedi Sana. Yemek masasının sandalyelerinden birinin arkasına astığı çantasını alıp hızlı adımlarla Riki'nin spor ayakkabılarını giymekle meşgul olduğu kapıya yöneldi. “Hoşça kalın! Bu arada, yemek için

çok teşekkürler!” Kapıyı hiç tereddüt etmeden açtılar ve hızlı adımlarla çıktılar. Ve bir anda kayboldular.

Vera telaşlı gidişlerini de defterine eklemeyi zihninin bir köşesine not etti. “Ben Katilim” sütunun altında yerini alacaktı.

“Pekâlâ...” diye mırıldandı Memur Gray. Oliver’a baktı. “Bu durumda siz de dinleyebilirsiniz, Bay Chen. Marshall Chen’in ölüm nedenini saptadık.”

Vera’nın ağzından küçük bir hayret iç çekişi çıktı ve hemen sonra ağzını kapadı. Ah, ama çok heyecan verici değil miydi? Buna çok kolay alışabilirdi. Gerçekten. Çay sektöründe dramatik şeyler hiç yaşanmıyordu. Memur Gray’in duraksadığı o kısacık anda Vera’nın kafasının içinde bin bir ölüm nedeni uçuştı.

Boğulma!

Zehir! Ah, hangi türdü acaba? Belki insanın iç organlarını eriten türdendi. Ama hayır, öyle olsa berbat şeyler yaşanırdı.

Radyasyon! Ah, evet, maktulün içkisine karıştırılmış radyoaktif bir madde. Bir dakika, eğer öyleyse, Vera’nın çay evinde radyoaktif kalıntılar olabilirdi. Pekâlâ, öyle olmadığını umalım.

Çaktırmadan yapılan bir akupunktur müdahalesi! Hani şu Jet Li’nin bir akupunktur iğnesi batırarak kan akışının önünü kestiği ve iç kanamaya neden olduğu şu berbat Hollywood filmindeki gibi. Evet, işte bu. Bu Vera’nın favori nedeniydi. Dramatik ama çay evinin radyoaktif kirlenmeye karşı arındırmak zorunda kalmayacağı temiz bir ölüm şekli.

Memur Gray ağzını tekrar açtığı anda, Vera ellerini ovuşturmaya başlamıştı bile.

“Anafilaktik şok geçirmiş. Ciddi alerjik tepki olarak da bilinir.”

Vera’nın havası bir anda kaçtı. Alerjik tepki mi? Bu mümkün olan açık ara en az heyecan verici seçenektir.

“... kuştüyü tozuna.”

Vera başının tepesine bir tokat yemiş gibi oldu. Kuştüyü tozu mu? Oliver’ın Memur Gray’e, evet, çocukken Marshall’ın kaz tüyü bir yorgana çok ciddi bir alerjik reaksiyon verdiğini söylediğini hayal meyal duydu. Oliver bundan bahsetmişti. Ama o zaman bu...

“Yani bu bir cinayet değil mi?” dedi yüksek sesle. Çünkü bir insan kuştüyü tozu kullanarak nasıl cinayet işleyebilirdi ki? Ah! Vera not defterini yırtıp atmaya düşünmeye başlamıştı bile. Bütün havası kaçmıştı. Onca şey arasında, kuştüyü ha, cidden mi?

“Hâlâ soruşturuyoruz,” dedi Memur Gray. “Ama şüpheli bir durum varmış gibi görünmüyor.”

Vera, *Peki ya şu flash bellek?* diye haykırmak istedi. *Yanağındaki çizik, gözündeki morluk?* Aklına başka bir şey daha takılmıştı. “Bana bunu söylemek için dükkânıma kadar gelmek istediğinizi mi söylüyorsunuz? Ama neden?”

“Şey, dükkânınızda kuştüyü tozu içerebilecek bir şey var mı diye bakmanın temkinli bir yaklaşım olacağını düşündük. Dükkânda kuş falan besliyor musunuz ya da...”

Vera boğazını temizledi. “Elbette hayır. Saçmalamayın. Ben kuş satıcısı değilim, çay evi işletiyorum.”

“Tamam,” dedi Memur Gray. Sonra Julia’ya döndü. “Vaktinizi ayırdığınız için teşekkürler ve bir kez daha, başınız sağ olsun.”

Vera’nın kafasının içinde *Hayır! Yanılmış olmalısınız! Vücudunda radyasyon taraması yaptınız mı ki?* haykırırları birbirine karışıyordu.

Ama elinden gelen tek şey, Julia memuru kapıdan geçirirken sessizce beklemek oldu. Memur Gray gidince, ortada çözülecek bir cinayet olmadığına göre, orada daha fazla durmak için bir neden bulamayan Vera da taş gibi ağırlaşmış bir kalple evden ayrıldı.

VERA'NIN DEFTERİ

Ölüm nedeni: Kuştüyü tozu

Şüpheliler:

1. San Francisco şehri, onca güvercinin başıboş dolaşmasına göz yumdukları için
2. Belki bir güvercini tekmeledi, güvercin de onu öldürdü
3. Büyük Kuş
4. Oliver, çünkü kuştüyü tozu alerjisinden haberi olan tek kişi o!

Ama neden benim dükkânımda öldü??

Belki alerjik reaksiyon verdiğini anladı ve "Ah, çay iyi gelebilir çünkü çay, sağlık için yararlıdır," diye düşündü

Zavallı Marshall. Neden ona çay yapmam için bana seslenmedi ki?

Ah, doğru ya boğazı sıstığı için konuşamadı.

AH, NE APTAL BİR VAKA!

ON BEŞ

RIKI

Riki vücudunun en son ne zaman bu kadar gerildiğini hatırlamıyordu. Bütün içgüdüleri ona koşmasını haykırıyordu. Pekâlâ, hatırlayabiliyordu aslında. Ne yazık ki o gün aynı zamanda Marshall'ın öldüğü gündü, bu yüzden belki de o anıyı hatırlamak için doğru bir zaman değildi.

Sana'yla, Julia'nın oturduğu sokaktan aşağı doğru, hiç konuşmadan, yan yana yürüdüler. Sana derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Riki onun derin düşüncelere daldığı zaman altdudağını ısırdığını fark etmişti, doğrusu şirin görünüyordu.

Şirin mi? Tanrı aşkına, beyin, neyin var senin? Rica etsem kendine gelir misin, lütfen?

Sana "Uber mi çağıracaksın?" diye sordu.

"Ha?" Doğru ya, oraya Oliver'in arabasıyla gelmişlerdi. Riki yön duygusunu uyandırmaya çalışarak etrafına baktı. Laurel Heights'ta bir yerdeydiler. Buradan Uber'la ta Yirmi Üçüncü Sokağa gitmek ona bir servete patlardı. "Hayır, muhtemelen otobüse binerim."

Sana başını salladı. “Ben de. Ne tarafa gidiyorsun?”

Riki ne tarafa gittiğini söyleyince Sana’nın gözleri parladı. “Ah, hey, ben de orada oturuyorum. Hatta Castro’ya bayağı yakıным.”

“Harika, Castro’yla aramızda sadece birkaç blok var.” Riki’nin parası yaşadığı yere sadece bir gece kulübünün üstündeki eski bir stüdyo olduğu için yetiyordu. Sana altından nasıl kalkıyordu acaba? Orası yüksek kiralalarıyla bilinen bir bölgeydi.

Sana aklından geçenleri okumuş gibi “Annem zengin,” dedi. “Kırma yardım ediyor ama bir de oda arkadaşım var.”

“Ah, harika.” Riki heyecanlanınca dili tutulurdu ve Sana’nın yanındayken her geçen dakika biraz daha heyecanlandığını fark ediyordu. Evdeyken annesi güzel kızlarla konuşmayı beceremediği için ona sürekli takılırdı ama Riki o utangaçlığı üstünden attığından emindi. Belki de şu “Marshall’ı içinizden biri öldürdü” olayı yüzündendi. Kesinlikle tat kaçırıcı bir durumdu. Yürürken söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı. “Yoksa annen teknoloji işinde mi çalışıyor?”

Sana alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Hah! Biliyor musun, belki de öyle olması onu biraz daha az itici biri yapabilirdi. Ama, hayır, annem bir yazar. Belki adını duymuşsundur. Priya M. Singh?”

“Ben pek kitap okumam,” dedi Riki mahcup bir tavırla. Bunu bir yazarın kızına söylemek biraz tuhaftı. Utançtan alev alev yandığını hissetti.

“Ah. HBO’da yayınlanan *The Spice Ladies*’i hiç duydun mu?”

“İzlemiyorum ama evet, duydum.”

“Annem onu yazdı.”

“Vay canına.” Riki gerçekten etkilenmişti. Dizi *Game of Thrones* gibi izlenme rekorları kırmasa da her yeni sezon başlarken Twitter’da trend olacak kadar başarılıydı. “Müthiş.”

“Eh.” Sana omuz silkti ve yüzüne düşen bir saç telini üfle-yerek itti. “Aslına bakarsan o kadar harika değil. Yani tamam para muhteşem ve bunun için minnettarım, yanlış anlama,” dedi telaşla. “Ama... Annem saçmalık derecesinde hırslı bir kadın. Yılda dört kitabı yayımlanıyor, süper üretken ve her zaman, ‘Yazar tıkanması diye bir şey yoktur, hayatım. Her şey insanın kafasının içinde. Sanat yaratmak istiyorsan, durma, yap,’ der.”

Riki, Sana’nın söylediklerini düşünerek başını ağır ağır salladı. Varlıklı bir ailede yetişmiş bir insanın karşılaşılabile-ceği sıkıntıları daha önce hiç düşünmemişti. İnsanın parası varsa, bütün sorunların kolayca çözüleceğini sanırdı. Üstleri-ne para atarak olmasa da insanın söz konusu sorunları hallet-meye ayıracak kadar çok boş zamanının olmasının ayrıcalığı sayesinde.

“Böyle başarılı bir ebeveynle büyümenin zor olabileceğini hiç düşünmemiştim,” dedi dürüstçe. “Sence Stephen King’in çocukları da böyle mi hissediyordur?”

Sana kişnemeye benzer bir ses çıkararak güldü. Riki’nin sözlerinin verdiği keyif gülüşüne yansımıştı. Riki’ye dönüp baktığı zaman, bakışları daha önce hiç olmadığı kadar canlıydı. “Belki de? Ama oğlu da çok başarılı bir yazar zaten. Ayrıca Stephen King hakkında duyduğum her şey onun çok mütevazı bir adam olduğunu düşündürüyor. Annemle hiç alakası yok. Annem bu konuda fazla kibirlidir, anlarsın ya? Sürekli, ‘Sana, bütün mesele hâkimiyeti zihne bırakmakta! Sanatçılar ve zihin tıkanıklıkları! Yemin ederim, hepsi kafanın içinde,’ gibi şeyler söyler.”

Riki başını yana yatırdı. “Podcast’in için materyal yazar-ken çok sık tıkanma yaşıyor musun?”

“Ah,” dedi Sana biraz şaşırmış gibi. “Evet. Evet, sanırım. Evet, bazen sözcükler bir türlü gelmek bilmiyor sanki.” Bir

süre ellerine baktı. “İçimde hissedebiliyorum. Bir şey yaratmak istiyorum, muhteşem bir şey, ama...” İç geçirdi. “Orada bir engel var. Anlatamıyorum ama annemin yanıldığını biliyorum. Yazarlar, sanatçılar ve bütün yaratıcı insanlar mutlaka tıkanma yaşıyor.”

“Evet, yani annenin yaşamaması bu durumun gerçekleşmediği anlamına gelmez. Bu, senin migrenin olmadığı için başka insanların da migren çekemeyeceğini söylemek gibi bir şey olur,” dedi Riki.

“Evet!” dedi Sana heyecanla. “Kesinlikle.”

Göz göze geldiler ve Riki zihinleri arasında bir bağlantı kurulduğuna yemin edebilirdi. Sıcacık ve –nasıl dese– mutlu hissetti. En son ne zaman böyle hissettiğini hatırlamıyordu. Aylardır hissetmemişti, şeyden beri... Marshall’la işler tepetaklak olduğundan beri. Marshall’ı düşünmek omuzlarına ağır bir külçe yüklenmiş gibi ruhunu aşağıya çekmeye yetti.

Sana, Riki’nin ruh hâlindeki değişimi hissetmiş gibi “Sence... sence o polis ne bulmuştur? Bizzat geldiğine göre, bayağı önemli olsa gerek, ne dersin?”

Riki ne diyeceğini bilemedi. Vakayla tamamen alakasız gerçek bir gazeteci ne cevap verirdi? Bir anda Sana’nın da aslında öyle olduğunu fark etti. Elbette Riki’den şüphelenmiyordu, sadece podcast’i için soruyordu. Riki kendini onunla aynı konumda gibi düşünmeye başlamalıydı. Pekâlâ. Bunu yapabilirdi.

“Evet, aslında kalmalıydık,” dedi sahte bir özgüvenle. “Sorular sormak için falan.”

“Kalmalıydık,” dedi Sana da. “Sanırım saygısızlık etmek istemedim. Polisin söyleyeceği şeyin fazla hassas olması ve Julia’yı gerçekten etkilemesi ihtimaline karşı... Mahremiyete ihtiyacı olabilirmiş gibi geldi.”

Riki şaşırarak Sana'ya kaçamak bir bakış daha attı. Cınayet soruşturması muhabirliğı ya da gerçek suç hikâyeleri podcast'i yapmak konusunda pek bir bilgisi yoktu ama o insanların hassas noktaları kurcalamaları ve mahremiyet ihtiyacını arsızca yok saymaları yüzünden genellikle kötü bir itibarlarının olduğunu biliyordu. Sana'nın bilgi ihtiyacına rağmen Julia'nın mahremiyetine saygı göstermesinden etkilenmişti. Bunun çok nadir rastlanan bir şey olduğu kesindi.

Tabii eğer...

Kafasının içindeki küçük ses, *Tabii eğer Sana da bir şey saklamıyorsa, senin gibi yani*. Riki bu düşünceye az kalsın sesli gülecekti. Çok saçmaydı. Aptal beyni spot ışıklarını onun üstünden çekecek her şeye ve herkese can havliyle tutunmaya çabalıyordu. Yine de...

Yine de zihninin, görüntüleri başa sarmasına ve Sana'nın söylediğı her şeyi tekrar gözden geçirmesine engel olamadı. Marshall'ın ölümünden sadece birkaç gün sonra Vera'nın çay evine gittiğı o ilk sabahı düşündü. İrkilerek, dükkândan çıkarken kızla çarpışmasını hatırladı. O anda Vera onu çok ürküttüğü için kızın üstünde durmamıştı. Ama şimdi onunla sokakta yan yana yürürken, San Francisco yokuşlarına dik açıyla vuran güneş ışığı Sana'nın yüz hatlarını ve saçlarını altın rengine boyuyor, koyu kahverengi gözlerini bal rengine çeviriyordu. Riki ona baktı. O kadar güzel görünüyordu ki. Ayrıca o sabah Vera'nın çay evinin önünde az kalsın çarpıştığı o kız olduğuna hiç şüphe yoktu.

Riki'nin göğsünün içinde bir şey kıpırdandı. Keskin ve çirkin bir şey, bir korku hissi. Sana kimdi? Ne biliyordu? Riki, Vera'nın içlerinden birinin Marshall'ın katili olması konusundaki ısrarını hatırladı. Vera'nın saçma suçlamalarının üstünde durmamıştı çünkü yaşlı kadın söz konusu olduğunda, yapılacak en akla yatkın şey buydu ama şimdi ne

düşüneceğini bilmiyordu. Bir kez daha Sana'ya ne diyeceğini düşündü ama bu kez gerginliği genç kadının çok güzel olmasından değil, Riki'nin onun Marshall'la bağlantısı konusunda hiçbir fikrinin olmamasından ama bir bağlantı olduğundan emin olmasından ve konu Marshall olduğu zaman, altından muhtemelen iyi bir şey çıkmayacağını bilmesinden kaynaklanıyordu. *Dikkatli ol, Riki.*

“Ah,” dedi sesinin rahat çıkması için büyük çaba harcayarak, “podcast’inin adı ne demiştin?”

Sana ona bakınca, Riki rahat görünmeyi beceremediğini anladı. Sorusunun öylesine sorulmuş masum bir soru değil, anlam yüklü bir soru olduğu besbelliydi. Ah, kahretsin, şimdi ne yapacaktı? Derhâl bir şey bulmalıydı.

Ama Riki sessizce panik yaşarken, telefonu bir kısa mesajla titreşti. Telefonu çıkardı ve yaşadığı rahatlamanın etkisiyle neredeyse haykırarak “Vera!” dedi.

Sana kaşlarını kaldırdı. Gözlerinde hâlâ temkinli bir bakış vardı. “Ne diyor?”

“Aptal vaka kapandı. Marshall bir ördek alerjisi yüzünden ölmüş. Artık şüpheli değilsiniz ama yine de çaya gelmelisiniz.”

Sana da aynı anda öten telefonunu çantasından çıkardı. Mesajı okudu ve gülerek “Ben de Vera’dan aynı mesajı aldım,” dedi. “Sanırım kopyala yapıştır yaptı.”

Riki aynı anda hem rahatlama hem de kafa karışıklığı yaşıyordu. Bir dakika, bu neydi şimdi? Marshall alerjik reaksiyon yüzünden mi ölmüştü? Ördek alerjisi mi? Nasıl yani?

“Çok tuhaf değil mi?” dedi Sana. Sesi biraz titrekti. “Ördek. Hah.”

Riki dönen başını ağır ağır salladı. Yani Sana konusunda boşuna mı endişelenmişti? Ama ona tekrar baktığı ve yeniden göz göze geldikleri anda gözlerinin arkasında hızla örülen

duvarları gördü. Sana çenesini dikleştirerek “Ah, evet, podcast'im,” dedi. “Sen bana ofisinin yerini söylersen ben de sana podcast'imın adını söylerim. Çalıştığını söylediğin şu Buzzfeed nerede?”

Riki'nin sırtından aşağı buz gibi bir ürperti indi. Hayır, Marshall'ın tuhaf ama görünüşte masum ölüm şekline rağmen, Sana kesinlikle bir şey gizliyordu. Ve belki de, daha kötüsü, ondan ve Marshall'dan haberdardı. Riki'nin boğazı bir anda öylesine kurudu ki konuşmadan önce öksürme ihtiyacı duydu. “Sorun yok,” dedi her sözcükle geri adım attığını, Sana'nın onun için endişelenmesi gerekmediğini vurgulamaya çalışarak. “Bir arkadaşımın yakın zamanda başka bir podcast önerdiğini hatırladım, bu yüzden şu aralar seninkini dinleme fırsatım olmaz.”

Derin bir nefes alırken Sana'nın göğsü genişledi, gözleri yumuşadı. Mesaj alınmıştı. Riki kendi işine baktığı sürece, Sana da kendisinininkine bakacaktı. Riki bununla yaşayabilirdi.

ON ALTI

SANA

Sana karşılanmamış beklentilerin buruk tadını iyi bilirdi. Sonuçta, onun olayı bu değil miydi? O burukluğu her sabah aynaya baktığında görür, kokusunu saçlarında, doğal vücut kokusunda duyar, ne kadar ovalansa bir türlü çıkmayan bir leke gibi teninde görürdü. Sanki bütün bedenine yayılmış ve kimliğinin o kadar büyük bir parçasına dönüşmüştü ki o olmasa Sana kim olduğunu bile bilemeyebilirdi.

Şimdi de karşısındaki büyük ve insanı sersemletecek kadar boş tuvale bakarken, karşılanmayan bütün o beklentilerin ağırlığını omuzlarında hissediyordu. O ağırlık onu eziyor, boğazına ve burun deliklerine dolarak, vücudunu oksijensiz bırakıyordu. Birinde boya paleti, diğerinde fırça tuttuğu ellerine baktı, ikisi de donmuş gibiydi ve fırça bembeyaz tuvale birkaç santim mesafede havada asılı bekliyordu.

Sana “Çiz şunu, kahrolası,” diye tısladıysa da eli söz dinlemedi: Sana dişlerini sıktı. Bir karınca misali tenini gıdıklayarak şakağından aşağı ve elmacıkkemiğinin üstünden süzülen ter damlasını hissetti, ürpererek koluyla sildi. Kendi kendine,

Tek bir fırça darbesi, dedi. Fırçanı bir kez değdirirsen, gerisi çorap söküğü gibi gelir.

Kendini bildi bileli hep böyleydi. Anne ve babası onları dinleyen herkese Sana'nın resim yapmayı daha yürümeden önce, hatta ayakta bile duramazken öğrendiğini anlatırdı. Yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesiyle ellerinin ve dizlerinin üstünde duran, boya kaplarına batırdığı ellerini resim kâğıtlarında gezdiren küçük, tombul bebek Sana'nın sayısız fotoğrafı ve videosu vardı. Her aile toplantısında annesi akrabalarına telefondaki bu fotoğraflarla hava atar ve Noel Baba'ya değil, bir Japon animesindeki orta yaşlı bir kadına yakışacak, boğuk bir *ah ho ho* sesi çıkararak gülerdi.

"*Ah ho ho!*" derdi annesi. "Tanrım, Sana bana çekmiş. Çok yaratıcı değil mi? Göreceksiniz, o ressam olacak. Hayır, hayır yazar değil, yayıncılık çok uçucu bir iş, hayır, yazar olsun istemem. Elbette kendi yolundan gidebilir ama ona bir baksanıza, onda nasıl desem, bilemediğim bir hava yok mu? Doğuştan ressam." Özellikle duraksar ve "Elbette doktor ya da avukat olmak isterse onu durduracak değilim ama kabul edelim bu ailenin damarlarında sanat akıyor," diye eklerdi. Bu ikinci kısım, özellikle çocuklarını tıp, hukuk ya da işletme okumaya yönlendirmesiyle bilinen Asyalı topluma göre ne kadar açık fikirli bir anne olduğunu vurgulamak için uzun kirpikli gözlerini süzerek, manidar bir tonlamayla söylenirdi. Çocuğunun sanatla uğraşmasını isteyen Asyalı bir ebeveyn duyulmuş muydu hiç? Bunu Sana'ya da her fırsatta hatırlatırdı.

"Çok şanslısın, hayatım. İstedğin her şeyi yapabilirsin, her şeyi! Ben eski usullere takılıp kalan biri değilim. Bilimden hoşlanmıyor musun? Kimin umurunda? Matematikte kötü müsün? Ah, ben kendim de giriş düzeyi matematikte başarsızdım ama şimdi geldiğim noktaya bir baksana." Kitapları

herkes tarafından bilinen bir multimilyoner. Sana'nın annesi ona basmakalıp Asyalı ebeveyn beklentileri yüklememesiyle, Sana'nın doğuştan ressam olduğunu ve ressam kızıyla gurur duyduğunu söylemesiyle gurur duyardı. Sana CalArts'a kabul edilince, annesi Fairmont'ta üç yüz akraba ve arkadaşı ağırlayacak büyüklükte bir balo salonu kiralayarak büyük bir parti vermişti.

“Ailemizin yeni yaratıcı ruhunun şerefine,” demişti şampanya kadehini kaldırarak. Sana çoğu tıp ya da hukuk fakültesinin ya da bir mühendislik programının ön lisansına başlamak üzere olan kuzenlerinden buram buram yayılan kıskançlığı hissetmişti. Hepsi onun bu kadar anlayışlı ve destekleyici bir annesi olduğu için çok şanslı olduğunu söylemişti. Ne de olsa annesi yaratıcı sanattan anlayan ve saygı duyulan ünlü yazar Priya M. Singh'ti. Hayallerinin peşinden gitmesine izin verildiği için ne kadar şanslıydı. Ve annesi CalArts'ın ücretini karşılayacağı için.

Oysa Sana artık CalArts'ta değil, buradaydı. Pasadena yerine San Francisco'da yaşıyordu. Çizim ya da resim yapmadan, hiçbir şey yaratmadan. Sana öfkeli bir çılgınlıkla boya fırçasını yere fırlattı. Şanslı Sana. Kutsanmış Sana. Sahtekâr Sana.

O sırada telefonu çaldı, Sana ekrana baktı. “ANNE” kelimesi parlıyordu. Boya bulaşmış ellerini iç geçirerek önlüğüne sildi ve telefonu açtı.

“Benim küçük dâhi ressamım nasılmış?”

Sana gözlerini kapadı ve cevap vermeden önce içinden üçe kadar saydı. Annesi onunla sadece gurur duyuyordu. Bunu biliyordu. Ama annesinin “küçük dâhi ressamım” deme şeklinde sinir bozucu bir şey vardı. Bu cümle, Sana'nın açıklamadığı bir neden yüzünden, kulağa aynı anda hem küçümseyici hem de çok ağır beklentilerle yüklü geliyordu. Kendini zorlayarak “İyiyim,” demeyi başardı.

“Bir şeyler yaratmakla mı meşgulsün?”

“Şey, her zamanki şeyler. Bilirsin,” diye mırıldandı Sana.

“Ah, tatlım. Lütfen bana hâlâ tıkanıklık içinde olduğunu söyleme. Unutma, yaratıcı tıkanıklık diye bir şey yok. Tanrım, tıkanıp kaldıklarına ısrar eden o kadar çok yazarla karşılaşıyorum ki...” Sana’nın annesi iç geçirdi. Sana kadının gözlerini devirdiğini görür gibiydi. “Biliyorsun, hep söylediğim gibi: Zihin her şeyi kontrol edebilir. Ben kendime sürekli, hayır, diyorum, yazar tıkanması diye bir şey yok. Benim yazar tıkanmasına zamanım yok. Bu kadar basit! Sen de kendine bunu söylemelisin!”

Sana gözlerini sımsıkı kapadı. *Anne, kapa çeneni,* diye haykırmak istedi. *Ne yaşadığımı anlamıyorsun. Ben tıkanmanın dibindeyim, lanet olsun.*

Ve hepsi Marshall yüzündendi.

“Teşekkürler, anne, haklısın,” dedi çünkü başka bir şey söylemenin ne anlamı vardı ki? “Özür dilerim, gerçekten kapatmalıyım çünkü resim yapıyordum.”

“Ah! Evet, elbette. Bir şeyler yaratırken telefonunu sessize almalısın. Sanatına saygı duy, Sana.”

Sana telefonu duvara çarpmamak için kendini zor tuttu. “Evet, sağ ol, anne. Sanatıma saygı duymalıyım. Haklısın. Sonra konuşuruz.” Telefonu sıkkın bir iç çekişle kapattıktan sonra küçük açık mutfığa yürüdü ve boya paletini temizlemeye başladı. Anlaşılan o gün de resim yapmayacaktı. Boya damlalarını silerken, hafızasında kopuk kopuk anılar canlandı. Marshall’lı anılar. Her zaman o. Marshall çok uzun süre aklını esir almıştı. Aptal gibi, ölüm haberinin onu özgürleştireceğini sanmıştı, pislik herif başına geleni hak etmişti. Öyleyse Sana içine düştüğü tıkanmadan neden bir türlü çıkamıyordu? Eli, fırçayı tuvalin üstünden kaydırmayı neden reddediyordu? Neden, neden, neden?

Canını acıtacak kadar dişlerini sıktı. Bu ne boktan bir ölüm şekliydi? Alerjik reaksiyon. Ne heyecansız, ne sıradan. Annesinin kitaplarında kötü adamlar bıçaklanır, içkilerine ilaç katılır ya da boğulurlardı. Ölümleri kasti, önceden düşünülmüş ve çarpıcı olurdu. Kazara yaşanan alerjik bir tepki olmazdı. Bu durumda, Marshall ölmesine rağmen paçayı sıyırmış gibi, yanlış gelen bir şey vardı. Sana kendi kendine bunun son derece aptalca bir düşünce olduğunu söyledi. Tanrı aşkına, adam ölmüştü. Daha ne istiyordu ki?

Bütün vücudu “Resim yapma sevgisinin geri dönmesini,” diye haykırdı. Marshall’ın ölümünün onu özgür bırakması gerekiyordu. Peki neden hâlâ tıkanmış hissediyordu?

Annesinin sesi, *Zihin her şeye hükmedebilir*, diye fısıldadı. *Her şey senin kafanın içinde.*

Sana her şeyin kafasının içinde olduğunu biliyordu, her şeyin orada olduğundan elbette emindi ama o tıkanıklığı nasıl gidereceğini bildiği anlamına gelmezdi.

Pekâlâ. Sana derin bir nefes aldı. Demek ki ihtiyacı olan şey intikam değildi. Başka bir şeydi. O sayfayı tamamen kapatabilmek. Buydu. Ne yapmalıydı peki? Marshall’ın ondan çaldıklarını geri alabilmeliydi. Evet, kesinlikle buydu!

Bu düşünce Sana’yı canlandırmaya yetmişti. Neden hâlâ resim yapamadığını şimdi anlıyordu. Marshall ölmüşse ne olmuştu yani? Ona yaptıklarını, ona güvenen ellerinden zorla çekip aldıklarını telafi etmezdi ki. Mahvettiği naifliğini ve insanların iyi olduğu inancını. Sana’nın yapması gereken, hakkı olanı geri almaktı.

Ve bunu yapmak için bir kez daha Marshall’ın evine gitmesi gerekecekti. Birkaç gün önce bu düşünce elini ayağını birbirine dolaştırırdı ama o sabah oraya götürülmüş ve kendini bir ziyafet sofrasında bulmuştu. Marshall’ın dul eşiyle tanışmış, kızıyla oynamıştı. Bunu gerçekten yapabilir miydi?

Oraya geri dönmek için yalan söylemeyi yani?

Aklına Riki geldi. *Buzzfeed muhabiriymiş, ben de yedim,* diye düşündü. *Besbelli bir şeyler saklıyor.* Sana bunu daha önce nasıl gözden kaçırdığını anlamıyordu. Muhtemelen kendini suçluluk duygusuna çok fazla kaptırdığı için görmemişti. Ama bu olayda bir şey saklayan tek kişinin kendisi olmadığından emindi. Ve eğer diğerlerinin olayın etrafında dönmek için kendi gizli motivasyonları varsa, Sana da bunu neden yapmasın ki? Bu vaka hakkında bir podcast yaptığını sanıyorlardı, bu hikâyeyi neden kullanmasın ki?

Eline bir fırsat geçmişti. Kullanmamak aptallık olurdu. Temiz boya paletini elinden bırakırken, kararlılığı yeniden güçlenmişti. Oturma odasına dönüp telefonunu buldu. Vera'ya bir mesaj çekip Julia'nın telefon numarasını sordu. Vera hiç ikiletmeden, bir mesajla numarayı gönderdi:

Bana telefonu neden istediğini söylemelisin!

Sana yutkundu ve Julia'nın numarasını çevirdi.

“Julia? Merhaba, ben Sana. Bugün Vera Wong'la birlikte gelmiştim. Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bir ara Marshall hakkında birkaç soru sormak için uğrayabilir miyim, diye sormak için aradım. Podcast'im için.”

Daha fazla yerin dibine giremez sanmıştı. Marshall'a saldırdığında hayatının en alçak noktasına ulaştığını düşünmüştü ama görünen o ki daha da dibi vardı: Ölü kocasının eşyalarını çalabilmek için kederli bir dul kadını onu yeniden evine kabul etmesi için kandırmak gibi.

ON YEDİ

VERA

Vera hiçbir zaman yoluna bir engel çıktı diye pes edecek biri olmamıştı. Ah, hayır. Marshall daha heyecan verici ve şiddet içerikli bir nedenle zarafetle ölmek yerine, düşüncesizlik ederek alerjik reaksiyondan öldüyse ne olmuştu yani? Zihin gücü diye bir şey vardı ve Vera en başından beri Marshall'ın ölümünün cinayet olduğuna inandığı için, diğer herkes neye inanırsa inansın, gerçekten öyle olmasını zihin gücüyle sağlayacaktı. Sonuçta ortada bir flash bellek, bir tırnak izi ve yanağında morluk ve Marshall'ın hayattayken pek iyi bir insan olmadığı gerçeği vardı.

Bu yüzden Vera bir gününü sessizce düşünmeye ve kendine işler zorlaşınca pes etmemek konusunda yüreklendirci telkinlerde bulunmaya ayırmıştı. Durumun tek iyi tarafı, Tilly'ye adamın bir alerjik reaksiyon yüzünden öldüğünü söyleyebilmesi ve bu bilginin oğlanı büyük ölçüde rahatlatmış görünmesiydi. İkinci gün, Vera yeterince gamlı baykuşluk yaptığına ve elini çabuk tutması ve kaderinde yazdığı gibi Marshall'ın cinayetini çözmek için harekete geçmesi

gerektiğine karar verdi. Vera'ya göre kader, peşine düşülmesi ve iki elle birden sımsıkı tutulup ona istediğini verene kadar sarsılması gereken bir şeydi.

Kafe'ye ters bir bakış atmayı da içeren sabah yürüyüşünün ardından, kollarını sıvayıp işe –doğrama, buğulama, kızartma ve kaynatma işine– koyuldu. İnce ince doğranması, ezilmesi, gevrek ya da sulu şeylere dönüştürülmesi gereken bir sürü malzeme vardı ve Vera onca çabanın sonunda bir annenin yeni doğan bebeğine duyabileceği bir gurur ve sevgiyle eseri-ne baktı. Karşısında düzgün bir şekilde üst üste yığılmış dört sefertasından oluşan bir kule vardı. Kulenin yüksekliği yaklaşık altmış santimdi ve çok etkileyici görünüyordu. Vera hoşnut bir tavırla boğazını temizledi, önlüğünü çıkardı ve özenle makyaj yaptı. Sonra siperliğini başına geçirdi, ağır sefertası kulesini alıp merdivenden indi ve çay evinden çıktı.

San Francisco Polis Departmanı'nın Merkez Karakolu, Vera'nın çay evinin sadece birkaç blok uzağında, Vallejo'daydı. Stockton'dan aşağı dümdüz yürümesi yeterliydi. Normalde bu yürüyüş Vera için çocuk oyuncağıydı ama sefertası kulesi işini hayli zorlaştırıyordu ve Vera karakola vardığı zaman, dehşet içinde nefes nefese kaldığını fark etti. Soluklanmak ve alnına biriken teri silmek için birkaç dakika oyalandıktan sonra tekrar çenesini ve sırtını dikleştirdi.

Dürüst bir vatandaş ve içinde yaşadığı toplumun saygın ve önemli simalarından biri olarak, Vera'nın daha önce karakola girmek için bir nedeni olmamıştı. Ama kendini *CSI* ve *Law & Order* dizileriyle eğittiği için ne beklemesi gerektiği konusunda fikir sahibiydi. Muhtemelen onlardan tarafa bakma cesaretini gösteren herkese heyecan verici tehditler savuran Kötü Adamlar olacaktı. Ayrıca karanlık işler çeviren ve arada bir etraflarına karanlık bakışlar atan Kötü Polisler de olacaktı. Macera diye buna denirdi ve Vera daha önce eğlencesine

karakola gitmeyi neden düşünmediğine şaşırıyordu. Sonra beklentiyle büyümüş gözlerle gri binadan içeri girdi ve...

Hayattaki birçok şey gibi SFPD de bir hayal kırıklığıydı. Onu tehdit eden kimse yoktu. Bağırın da. Kimse ondan tarafa bakmıyordu bile. İnsanlar bir polis karakolunda değil de, sıradan bir ofiste çalışır gibi bilgisayar başında bir şeyler yazıyorlardı. Vera burnunu çekti. Cidden, *~dramasız~* bir karakolun ne anlamı vardı ki? Liseden yeni mezun olmuş gibi görünen genç bir memurun durduğu ana resepsiyon masasına yaklaştı ve “Memur Gray’i görmeliyim,” dedi.

“Hangi departmanda?” diye sordu genç memur.

Vera cevabı bir an düşündükten sonra başını dik tutarak gururlu bir tavırla “Cinayet,” dedi. Bütün departmanlar arasında en saygın olanın orası olduğunu biliyordu.

Memur gözlerini kıstı. Karatahtayı görmeye çalışan bir ilkokul öğrencisine benziyordu. “Randevunuz var mı?”

Teknik olarak yoktu ama elbette oraya enfes bir ziyafetle donanmış olarak gitmenin ona bir randevu sağlayacağından adı gibi emindi. “Evet.”

“İsminiz?”

“Vera Wong.”

Memur bilgisayarına baktı ve sonra özür diler gibi bir ifadeyle “Şey, üzgünüm,” dedi. “Adınızı burada göremiyorum.”

“Ah, burası polis karakolu mu, yoksa...” Polis memurunun şanslı günü olacak ki Vera’nın tiradı, Memur Gray’in elinde –ne yazık ki– Kafe’den alınmış bir latte’yle karakola girmesiyle yarıda kesildi. Vera binanın en üst katından bile duyulabilecek sevecen bir sesle “Memur Gray! Hey, Memur Gray!” diye seslendi.

Memur Gray başını telefonundan kaldırdı ve Vera’yı görünce, yüzü gözle görülür biçimde asıldı. Vera bunu fark etmedi ya da fark etmemeyi seçti. Sonra sefertası kulesini

resepsiyon masasından alıp sırtarak Memur Gray'in yanına yürüdü. "Günaydın, Memur Hanım."

"Aydındı," dedi Memur Gray manidar bir sesle. Elleri latte'si ve telefonuyla dolu olmasa, burnunun köprü kısmını sıvazlardı. "Sizi buraya hangi rüzgâr attı, Vera?"

"Ah, kendim için çok fazla yemek yapmışım ve düşündüm de lezzetli bir yemek kime iyi gelir? Elbette Memur Gray'e!" Vera'nın gülümsemesi daha da büyüdü. Sonra üstünde nefret ettiği o logonun ve nefret ettiği o ismin –*Kafe*– olduğu kahve bardağını görünce gülümsemesi bir an parlaklığını kaybetti. Memur Gray'i "O tür dandik şeyler içmemelisiniz," diye azarlayarak bardağı elinden alıverdi. "Karaciğer kanseri yaptığını herkes biliyor. Hadi, gelin, size yemeklerimi göstereyim." Koridorda ilerlemeye başladı ve kahve bardağını yol üstündeki ilk çöp kutusuna attı.

"Bir dakika, o benim..." Memur Gray üzgün gözlerle, bardağı alsam mı diye düşünür gibi çöp kutusuna baktı. Sonra iç çekerek Vera'nın peşinden gitti. "O latte'ye yedi dolar verdim ve sadece bir yudum içtim," diye tısladı.

"Yedi dolar mı? Yarın size ücretsiz çay getiririm."

"Hayır, sorun değil," dedi Memur Gray bir çırpıda. Bir köşeyi dönen ve kararlı adımlarla ilerleyen Vera'nın peşinden yürümeye devam etti. Birkaç dakikanın sonunda, Memur Gray boğazını temizledi. "Şey, sadece meraktan soruyorum, tam olarak nereye gidiyorsunuz, Vera?"

Vera durdu ve çatık kaşlarla ona döndü. "Ofisinize elbette."

"Tabii ya. Ne kadar aptalım. Ama bana sanki yolu siz gösteriyormuşsunuz gibi geldi."

Vera burnunu çekti. "Deminden beri bana yetişip öne geçmenizi bekliyorum ama bugünlerde siz gençler her zaman çok yavaş yürüyorsunuz. Çünkü bütün gün, sabahtan akşama

kadar o telefonlara bakıyorsunuz, başınızı öne eğmekten hepinizin kamburu çıkacak.”

“Pekâlâ...” dedi Memur Gray başını onaylar gibi sallayarak. “Size ofisimin yerini göstermemi ister misiniz?”

“Evet ve şunu da alın, çok ağır. Deminden beri taşımayı teklif etmenizi bekliyorum ama siz gençler nezaket kurallarından bihabersiniz.”

Memur Gray yenilgiyi kabul ettiğini gösteren bir iç çekişle sefertası kulesini aldı –şaşırtıcı bir şekilde ağırdı– ve Vera’ya onu takip etmesini işaret etti. Üçüncü kata çıkan merdivenleri tırmanırken Vera “Ah, demek bütün heyecanının yaşandığı yer burası,” dedi. Ama orada da bula bula vahşi suçluların olmadığı bir ofis ortamı buldu.

Açık bir ofisti ve Memur Gray, Vera’yı pencerelerin yakınındaki masasına götürdü. Kimse onlara aldırış etmedi ama masaya ulaşır ulaşmaz Vera sefertası kulesinin kapağını açtı ve çeşit çeşit mis gibi koku etrafa yayıldı. Daha Vera kapları Memur Gray’in masasına sıralayamadan, iki polis memuru burunlarını takip ederek yanlarına gelmişti bile.

“Ağır ateşte pişirilmiş sebzeli köfte,” dedi Vera parlak bir et suyunun içinde gözüken köfteleri işaret ederek. “Baharatlı susamlı erişte, kızarmış biberli tavuk, sarımsakla sotelenmiş brokoli ve tavada domatesli yumurta. Gelin, yiyin.” Omuzundaki çantayı açtı ve içinden birkaç plastik kâse ve çubuk çıkardı.

Memur Gray karşı çıkmak istedi, gerçekten karşı çıkmalıydı ama belki de bunu bir köfte yedikten sonra yapabiliyordu. Müthiş görünüyorlardı ve Vera, Memur Gray’in avucuna bir kâse bırakınca, başını sallayarak çubuklarını köftelerden birine taktı. Diğer memurlar da hiç utanmadan açık büfeye daldılar ve Vera’ya enfes yemekleri için övgüler yağdırdılar. Vera bariz bir hoşnutlukla başını salladı ve herkesin kâsesine

biraz daha yemek ekleyip yemeleri için ısrar etti. Sefertasla-
rının boşalması çok sürmedi ve Vera o noktada diğer memur-
lara dönüp “Pekâlâ şimdi bizi yalnız bırakın,” dedi. “Memur
Gray’le konuşmalıyım.”

İçlerinden biri, iri yapılı bir çavuş “O köftelerden yine
yapabilir misiniz acaba, hanımefendi?” diye seslendi. Vera,
“Evet, elbette,” dedi. “Ama şimdi biraz mahremiyete ihtiya-
cımız var.”

Memur Gray, Vera’ya başını salladı. Yaşlı kadın duygusuz
gözlerle ona bakıyordu. “Bu çocukların emirlere bu kadar iyi
itaat ettiğini hiç görmemiştım. Yüzbaşımızın emirlerine bile.”

Vera omuz silkti. “İyi yemek istiyorlarsa, beni dinlemeliler.”

“Bu konuda size itiraz edemeyeceğim. Söylesenize Vera,
sizin için ne yapabilirim?”

Vera omuzlarını dikleştirtince, Memur Gray ona bir yum-
ruk atmasını bekler gibi biraz geri çekildi. “Marshall Chen’in
cinayetini soruşturmak için başka neler yaptığınızı öğrenmek
istiyorum.”

Memur Gray iç geçirdi. “Vera...”

“Sakın bana cinayet olmadığını söylemeyin. Cinayet ol-
duğu besbelli.”

“Gerçekten mi? Neden?”

Vera başparmağını kaldırdı. “Bir, yanağında tırnak izi
var.” İşaret parmağını kaldırdı. “İki, yanağında bir de mor-
luk var. Biri ona yumruk atmış gibi. Ve üç, San Francisco’da
hiç ördek yok!” Üçüncü maddeyi kendinden emin bir gurur-
la söylemişti. Bu onun oyunu bitirecek vurucu kartıydı. Vera
neredeyse yumruklarını kalçalarına dayayıp “Hah!” diyecekti
ama kendini tutmayı başardı. Güçlkle de olsa.

Ama Memur Gray etkilenmiş görünmüyordu. Hatta kafası
karışmış gibi bakıyordu. “Anlamadım, tekrar eder misiniz?
San Francisco’da... ördek yok mu?”

“Evet, ördek alerjisinden öldüğünü söylediniz.”

“Hayır,” dedi Memur Gray kelimeyi uzatarak. “Kuştüyü tozuna alerjik reaksiyondan öldüğünü söyledim. Herhangi bir kuş olabilir.”

Vera kaşlarını çattı. “Herhangi bir kuş olamaz. Örneğin, eğer güvercine alerjisi olsaydı, çoktan ölürdü çünkü bu şehirde her yer güvercin dolu.”

“İlla öyle olması gerekmiyor. Kuştüyü tozu midesinde bulundu. Yani eğer güvercin tüyü falan yemediyse...”

“Midesinde mi? Yani yemiş mi?” Vera kaşlarını iyice çattı. “Yani tavuğa da mı alerjisi varmış?”

Memur Gray başını hayır der gibi salladı. “Bayan Chen’e göre, hayır.”

Pekâlâ, bu iş her geçen saniye daha ilginç bir yere doğru ilerliyordu. Ya da belki de hiçbir yere ilerlediği falan yoktu ama Vera bu olasılığı düşünmeyi reddetti. “Pekâlâ, ya yanğındaki tırnak izi ve morluk?”

“Kendini kötü hissetmeye başladığı zaman yalpalamasının sonucu olabilir. Başını bir duvara çarpmış olabilir. Tanrı aşkına, adam sizin dükkânınıza girmiş. Parmak boğumlarında da cama vurmasının neden olduğu yaralar vardı. Başka yaralar almış olması çok olası.”

Vera duyduklarına inanamıyordu. Bütün o şüpheli işaretler resmen geçiştiriliyordu. Hepsi ziyan ediliyordu. “DNA testi yaptınız mı?”

“DNA testi mi? Ne için?”

“Şey için,” dedi Vera ellerini ne bileyim der gibi sallayarak. “Üstünde katilin DNA’sı kalmış olabilir mi diye bakmak için! *CSI*’da mutlaka yapıyorlar. *CSI* izlemelisiniz, çok şey öğrenirsiniz.”

Memur Gray gözlerini kapadı. “Tanrım, o korkunç diziden nefret ediyorum.”

Vera başını salladı. “Evet, bazen kandan ötürü falan korkunç olabiliyor.”

“Hayır, ben onu... Boş verin. Bakın, sizi temin ederim *CSI* ve benzer bütün dizilerden haberdarız ve bazen biz de DNA numunelerine bakıyoruz ama bu vakada, seçilmesi gereken bir yol değildi...”

Memur Gray şehrin kaynaklarını Marshall'ın ölümünün izini sürmeye neden ziyan etmediklerini anlattıkça, Vera'nın damarları hüsrarla fokurduyordu. *Peki ya flash bellek?* diye haykırmak istedi. Gerçi dürüst olması gerekirse, flash bellek konusunda en çok kendine öfkeliydi çünkü eğer Vera o belleği almasaydı polis vakayı daha fazla ciddiye alabilirdi.

Suçluluk Vera'nın âşına olduğu bir his değildi. Başını kaldırdığı anda Vera onu hızla geri bastırıyordu. Vakanın en mahir ellere düşmesini sağlamak için yapması gerekeni yapmıştı. Elbette bahsi geçen o mahir eller onunkilerdi. Masabaşında oturup bilgisayarda sürekli bir şeyler yazan şu polislere bir baksanıza. Hepsi rehavete teslim olmuştu. Hayır, Vera doğru olanı yapmıştı. Marshall'ın davasını üstlenmeyi seçmişti ve işi sonuna kadar götürmekte kararlıydı.

ON SEKİZ

OLIVER

Oliver'in Marshall'ın ölüm haberini almasının üstünden sadece birkaç hafta geçmişti ama ona bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Ayrıca, tuhaf bir şekilde, hiçbir şey değişmemiş gibi geliyordu ki bu çok saçmaydı. Gerçi Marshall'la hiçbir zaman yakın olmamışlardı, hele anneleri öldükten sonra. O ve Marshall yılda bir ya da iki kez buluşurdu. En son Marshall'ın ölümünden bir önceki gün buluşmuşlardı ve görüşmeleri pek iyi geçmemişti.

Beni her zaman kıskandın. Marshall'ın ucuz taklidi. Herkes sana böyle derdi.

“Hey, ne yapıyorsun? Merdivenin tepesindeyken hayallere dalmasan iyi edersin,” diye seslendi Vera ona.

“Hayallere dalmadım.” Kesinlikle dalmıştı. Oliver boğazını temizledi ve duya yeni bir ampul taktıktan sonra merdivenden indi. “Ampulü değiştirdim ama bence elektrik donanımınız değiştirilmeli. Enerjinin gerektiği gibi aktığından şüpheliyim.”

“Ah, donanımı değiştirmeye param yetmez,” dedi Vera. Tezgâhın üstünde duran tepsiyi aldı ve Oliver’a başıyla masada ona katılmasını işaret etti.

“Endişelenmeyin, bir hafta sonu ben sizin için hallederim.” Oliver nedenini izah edemiyordu ama Vera o sabah arayıp birkaç ampul değişimi için yardımını rica edince, hiç dert etmemişti. Hatta kendini Vera’nın küçük dükkânına dönmek ve orada zaman geçirmek için can atarken bulmuştu. Hele artık Marshall’ın ölümünün kaza olduğu netleştiği için.

“Tang yuan yaptım.” Vera hafif şekerli et suyunun içinde yüzen beş pirinç topuyla dolu kâseyi önüne itti.

“Tanrım, bundan en son ne zaman yediğimi hatırlamıyorum.” Oliver dumanı tüten et suyundan bir kaşık aldı ve zencefil tadının öne çıktığı baharatlı şekerli lezzetini dilinde hissetti. Çorbanın enfes sıcaklığı boğazından kayarak, rahatlatıcı bir alev misali midesine indi. Tang yuan’lardan birini ısırdı ve pütürlü-tatlı siyah susam ezmesiyle dolu yumuşaklığının damağında patladığını hissetti. Annesi de tang yuan yapardı ve o zaman da şimdiki kadar iyi geldiğini hatırlıyordu. Belki de Vera’nın varlığından keyif almasına şaşılacak bir şey yoktu. Bu kadında ruhunu sakinleştiren bir şey vardı.

“İyi mi?” diye sordu onu atmaca gibi, neredeyse özünü kırpmadan izleyen Vera.

“Evet.” Oliver ağzına bir tang yuan daha attı ve bu seferkinin içinin şekerli yerfıstığı ezmesiyle dolu olduğunu fark etti. “Çok iyi. Tang yuan’ı çok severim.”

Vera hoşnut bir tavırla başını salladı. “Düşünüyordum da belki de bir akşam hepiniz bana akşam yemeğine gelebilirsiniz...”

Oliver’ın telefon zili Vera’nın sözünü kesti ve genç adam özür dileyerek telefonu açtı. 3B’deki kiracı sıcak suyun akmadığını haber vermek için aramıştı. Oliver ilgileneceğine söz verip telefonu kapadı. “Fazla kalamam. İşe dönmeliyim.”

“İş demişken,” dedi Vera. “Senin şu kitap taslağını okumaya başladım ve...”

“Taslak mı?” Oliver’ın taslağı arabada bulmasını hatırlaması birkaç saniye sürdü. Ona gözlerini kısarak baktı. “Vera, size onu aldığınız yere bırakmanızı söylediğimi sanıyordum.” Vera hiç mahcup görünmüyordu. “Neden? Varlığını bir on yıl daha unutabilmen için mi? Hayır, eve götürdüm ve okumaya başladım. O kadar da kötü değil. Belki başlangıç kısmı biraz ağır ilerliyor olabilir, okurken uykuya dalıyorum.”

“Çok teşekkürler, Vera.” Aslında Oliver o taslakta ne yazdığını hatırlamıyordu bile. Klişe bir amatör yazar olarak hikâyeyi, bire bir olmasa da kendi hayat hikâyesine dayandırdığını az çok hatırlıyordu. Vera’dan taslağı ona geri vermesini istemeliydi ama şu anda hiç zamanı yoktu. Tang yuan’ını bitirince oradan ayrılıp evine döndü.

Su ısıtıcısını kontrol etmek için bodrum kata inerken adımları kurşun gibi ağırdı. Bina yöneticisi olarak çalışmak yıllar önce kusursuz bir iş gibi gelmişti. Sessiz, şatafatsız, üstelik yazmasına ayıracak çok boş zamanı olacaktı. Oliver gerçekten de yıllardır yazıları üstünde çalışıyordu. Poposunun üstüne oturup bir işe yaramak için binadaki çeşitli şeylerin bozulmasını beklemiyordu. Sorun, bu işi geçici bir iş olarak düşünmüş olmasıydı. Yazdıkları uçuşa geçtiği zaman bırakacağı bir iş. Oysa on yıl olmuştu ve Oliver kelimenin gerçek anlamıyla hâlâ aynı yerde, aynı sandalyede, aynı küçük dairedeydi; her şey aynıydı. Ve yazdıkları ret cevabından başka bir şey getirmiyordu.

Oliver su ısıtıcısı üstünde çalışırken telefonu tekrar çaldı. İç çekerek aletini cebine kaldırdı ve telefonunu çıkardı. 3B’deki kiracı oldum olası sabırsız biriydi. Oliver yeşil telefon tuşuna dokundu ve dikkatini tekrar ısıtıcıya odakladı.

“Şu anda onunla uğraşıyorum,” dedi selam niyetine.

“Oliver?” Ses onu levyeyi çevirirken bir anda durdurdu. Bu 3B’deki kiracı değildi. Liseden beri hep hayalini kurduğu sesti.

“Julia?” Oliver sırtını dikleştirdi, Julia onu görebiliyormuş gibi koluyla terini sildi. “Hey, ne var ne yok?”

Titrek bir iç çekiş. “Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim, kötü bir zamanda mı aradım?” Julia’nın sesi öyle mahcuptu ki Oliver göğsünün sıkıştığını hissetti.

“Hayır,” dedi hemen. *Senin için hiçbir zaman kötü zaman olamaz*, demek istedi ama çok uygunsuz olacağı için, hayırla yetindi.

“Şey, tamam, çok saçma gelecek ama...” Julia tekrar iç çekti ve Olivia bu kez iç çekmesinin arkasındaki hüsrani ve acıyı duyar gibi oldu. “Az önce Marshall’ın şehir merkezinde bir daire kiraladığını söyleyen bir adam aradı. Marshall evden ayrılmadan önce bahsetmişti ama sanırım o ölünce aklımdan çıkıverdi. Ben evi daha yeni tuttuğumu sanıyordum ama yanlışlıyormuşum. Ben... Marshall’ın gizli bir dairesi varmış, Ollie!” Sesi titredi, neredeyse ağlamaklı oldu. Oliver bir kez daha Marshall’a karşı o tanıdık öfkeyle doldu. Tanrı aşkına, Marshall neden böyle bir pislik olmak zorundaydı ki? “Orada kim bilir ne zamandır neler yapıyordu... Ben... Ah!” Julia derin bir nefes aldı. “Her neyse, ev sahibi daireyi yarın boşaltacakmış ama bana Marshall’ın eşyalarını almak ister miyim diye sormak istemiş. Emma yüzünden ben gidemem. Senin gidecek zamanın olur mu? Çok üzgünüm, emrivaki yaptığımı biliyorum ama ben...”

“Ben giderim,” dedi Oliver. Giderdi çünkü bunu ondan isteyen Julia’ydı ve onun için her şeyi yapardı. Okuldayken de izin verdiği sürece, onun için her şeyi yapmıştı zaten. Ve geçen hafta onca yıl sonra onu tekrar görmek, inanılmaz bir an olmuştu. Eski hâllerine dönebilmelerini o kadar çok isterdi ki. “İşe yarar görünen her şeyi alırım.”

Julia alaycı bir ses çıkararak güldü. “O evde ne olduğunu bilmek istediğimi bile sanmıyorum.” Duraksadı. Oliver da nefesini tuttuğunu fark etti. Julia konuşmasına acıdan gerilmiş bir sesle devam etti. “Şey, eğer... bilirsin işte, herhangi bir şey bulursan –evlilik yeminlerimize ihanet ettiyse yani– bilmemeyi yeğlerim.”

“Elbette.” Oliver, Marshall’ın ona sadık olduğunu ve aksini işaret eden bir şey bulmayacağından emin olduğunu ekleyecekti ama kendini tuttu. Neden yalan söyleyecekti ki? Marshall’ın hayatta sadık kaldığı tek insan kendisiydi. Yine de, Julia’nın Marshall hakkında bu gerçeği öğrenmesinden nefret etti. Her şeye rağmen, Julia’ya beslediği duygulara rağmen, Oliver her zaman Marshall’ın onu haksız çıkaracağını ve karısına hak ettiği gibi davranacağını ummuştu.

“Sağ ol, Ollie.” Bir duraksama daha oldu ve bu seferki biraz fazla uzun sürünce, Oliver bir an telefonu kapattığını sandı. Ancak tam hat hâlâ açık mı diye bakmak için telefonu kulağından çekerken, Julia “Geçen gün seni görmek gerçekten çok güzeldi,” dedi. “Bunca zaman sonra.”

Oliver kalbinin büyüdüğünü hissetti ve nefes almakta zorlandı. “Kesinlikle öyleydi,” dedi dile getirilmemiş hislerle yüklü bir sesle. “Ve küçük Emma’yı görmek de. Ben umarım... Umarım bundan sonra birbirimizi daha sık görebiliriz.”

Ah, Tanrı aşkına, nasıl saçmalamıştı. Kahretsin, Julia’ya ne kadar tuhaf gelmiştir kim bilir.

Artık kocası olmadığı için Julia’ya asılıyormuş gibi. Ah! Oliver’ın niyeti bu değildi. Durumu kurtarmak için hızla atıldı. “Demek istediğim... şey... Umarım iletişimimiz tekrar kopmaz.”

Mutludan çok hüzünlü, küçük bir gülüş. “Evet. Biliyor musun, birlikte takılmayı neden bıraktığımızı hiçbir zaman anlamadım.”

Julia'nın arkadaşlıklarının neden bittiğini merak ettiğini düşünmek o kadar acı vericiydi ki Oliver nasıl cevap vereceğini bilemedi.

“Sonra görüşürüz, Ollie,” dedi Julia ve bir şey söylemesine fırsat bırakmadan telefonu kapattı.

Oliver, bodrumun serin karanlığında düşünceleri ve duyguları birbiriyle savaşıyor, elindeki telefona uzun uzun baktı. Telefon tekrar çaldığı zaman, arayan bu kez sıcak suyun neden hâlâ akmadığını merak eden 3B'ydı.

Ertesi sabah Oliver, kendini elinde bir anahtarla, gerginlikten kuruyan dudaklarını diliyle ıslatmaya çalışarak Marshall'ın gizli dairesinin önünde dikilirken buldu. İçeride ne bulacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Porno? Yasadışı ateşli silahlar? Marshall'ın Julia'dan ne saklamak istediğini kim bilebilirdi ki? Ama şaibeli bir şeyler olacağı kesindi çünkü öyle olmasa Marshall saklama ihtiyacı duymazdı.

Ah, her neyse. Marshall'ı beladan uzak tutmak artık onun vazifesi değildi. Anahtarı kilide sokup çevirdi. Kilit açılınca, kapı tokmağını bastırdı.

Yüzüne bayat bir sigara dumanı kokusu çarptı. Marshall sigara içerdi. Lise ikinci sınıftan beri. Bir keresinde babaları Marshall'ın sigara paketini bulmuştu ve Marshall hiç teklemekten suçu Oliver'ın üstüne atmıştı. Oliver'ın şaşkınlıktan cevap vermekte geciktiği o birkaç sessiz saniye babasının Marshall'a inanması için yeterli olmuştu. Üstdudağını tiksintiyle bükerek Oliver'a bakarken öfke doluydu.

Daire tipik fahiş fiyatlı San Francisco evlerinden biriydi. Oliver önceki akşam bakınca bu ev gibi stüdyo dairelerin kiralarının iki bin beş yüz dolardan başladığını görmüştü. Bu ilk bakışta... depo niyetine kullanıldığı izlenimini yaratan

gizli bir daireye harcamak için büyük bir paraydı. Yerde bir şilte vardı. Oliver onu gördüğü anda bütün vücudunun ürperdiğini hissetti çünkü Marshall'ın onu ne amaçla kullandığını hayal etmek zor değildi. Ancak dairede şiltenin dışında, üst üste istiflenmiş kutulardan başka bir şey ya da mobilya yoktu. Burası birinin yaşadığı bir eve bile benzemiyordu.

Oliver dairenin karşı duvarına yürüdü ve bayat duman kokusunu en azından kısmen gidermek için bir pencere açtı. İçlerinde bulacaklarından korkarak kutulara baktı. Derin bir nefes alarak en yakındaki koliye uzandı ve kapağını kaldırdı.

Hah.

Peeekâlâ.

Kutunun içinde, paketli kokain kalıpları, sahte para desteleri veya bekleyebileceği diğer şeyler yerine sadece bir metre yirmi santim boyunda bir heykel vardı. U şeklinde bir uzay gemisiydi ve yüzeyine son derece ince detaylar işlenmişti. Oliver heykeli kutudan büyük bir dikkatle çıkardı çünkü onun gibi heykelden hiç anlamayan bir insan bile, gördüğünün hakiki bir sanat eseri olduğunu ayırt edebilirdi. Uzay gemisinin üstündeki detayların inceliği sersemleticiydi, kavisli pencerelerin içindeki minik insanlar bile seçilebiliyordu. Oliver heykeli yere bıraktı ve bir adım geri çekilerek sersem gözlerle baktı.

Bir sanat eseri, hem de oldukça güzel bir sanat eseri. Bu Marshall'da ne arıyordu? Oliver bu narin sanat eserine çıplak ellerle dokunmaması gerektiğini düşündü ama gelirken eldiven getirmek aklına gelmemişti ve cevaplara ihtiyacı vardı. Bu yüzden heykeli yerden özenle kaldırıp altına göz attı.

Beklediği gibi, oraya birkaç kelime kazınmıştı.

F. Martinez. *Başarısız Kalkış.*

Oliver heykeli yere bırakırken kafasının içinde türlü düşünceler dolaşıyordu. *Başarısız Kalkış* eserin adı, F. Martinez

de heykeltıraşı olmalıydı. Bir an, heykelin içinin uyuşturucuyla dolu olması ihtimalini düşündü. Marshall uyuşturucu kaçakçılığı yapıyor olamaz mıydı? Ama hayır, bu düşüncüyü aklına geldiği hızla kovaladı. Karşısında bir uyuşturucu kaçakçılığı işinin paravanı değil, gerçek bir sanat eseri vardı.

Bir sonraki kutuyu açtı. Bu kutu, her biri Oliver'ın resimdeki nehirlerin şırıltısını duyabileceği kadar canlı, güzel şelale ve orman fotoğraflarıyla doluydu. Sol alt köşede çıkaramadığı bir imza vardı. Neler döndüğü konusunda hâlâ en ufak bir fikri olmadığı için Oliver kutuları açmaya devam etti ama daha fazlasını buldukça daha az şey anlıyordu.

Çok geçmeden stüdyo daire, dünyanın en derleme koleksiyoncusuna ait gibi görünen küçük bir sanat galerisine döndü. Yağlı boya tablolar, cam kırıkları ve kuş tüylerinin süslediği, birbirine dolanmış ipler, siyah beyaz çizimler ve heykeller. Parçaların bir kısmı tek başına, diğerleri set hâlindeydi. Hepsi farklı sanatçılar tarafından yapılmıştı.

Bu tuhaf keşif Oliver'ı büsbütün sersemletmişti. Zihni önden ya da daha doğrusu geriye, geçmişe doğru koşuyor, Marshall'ın ne işler çevirdiğini anlamasına yardımcı olacak bir ipucu arıyordu ama gördüklerine hiç anlam veremiyordu.

“Ah, Marshall,” dedi keder ve üzüntüyle ağırlaşmış bir sesle. “Sen ne yaptın?”

ON DOKUZ

JULIA

Yemek yapmak hiçbir zaman Julia'nın güçlü yanlarından biri olmamıştı. Marshall bunu sayısız kez teyit etmişti ama evlilik hayatları boyunca, Julia önce yemek tarifi siteleri ve bloglarına akıl danışmasına, ardından YouTube videolarına geçmesine ve nihayet TikTok'tan bir şeyler öğrenmesine rağmen, ilerleme kaydetmekte çok zorlanmıştı. Ne yazık ki harcadığı onca çabaya rağmen, hâlâ ustalaşmış sayılmazdı. Yemekleri en iyi ihtimalle idare ederdi ama hiçbir zaman ağız sulandırmakla övülecek düzeye gelmemişti. Onu yetersiz bir ev kadını ve insan kılan bir gösterge daha.

Ancak şarküteri sunumları hazırlamak konusunda ustaydı. Eskiden peynir tabağı derdi, “şarküteri sunumu” terimi interneti ele geçirmeden önce. Julia'nın şarküteri sunumları kelimenin tam anlamıyla on numaraydı. Marshall'ın hiçbir zaman peynir, şarküteri ürünleri ya da Julia'nın –tatlı dahil– sunumlarının hiçbirini sevmemesi çok yazıktı. Yoksa her gün mutlaka bir şarküteri sunumu hazırlardı.

Marshall ölmüşken bu tür düşüncelere kapılması çok tuhaf geliyordu. Onu bu şekilde hatırlaması çok ayıptı. Daha fazla yas tutuyor olması gerekmez miydi? O sabah adli tabipten incelemenin sona erdiğini ve cenazeyi ayarlamak için harekete geçebileceğini haber veren bir telefon almıştı. Sisli bir zihinle, en ucuz seçenek bu olduğu için yakılmasını seçmişti, ayrıca tören de olmayacaktı çünkü Julia kimsenin geleceğini sanmıyordu. Bu ona kendini dünyanın en kötü eşi gibi hissettirmişti. Bu yüzden şimdi bunun dışında herhangi bir şeye odaklanmaya çabalıyordu. Kendi kendine şarküteri sunumuna odaklan, dedi.

Emma'yla şarküteri sunumu hazırlarken iyi vakit geçiriyordu ama bir yandan da yanlış geliyordu. Muhtemelen Marshall'ın ölümünün üstünden henüz bu kadar kısa zaman geçmişken bir şarküteri sunumu hazırlayarak eğlenmiyor olmalıydı. Ama Emma parmaklarını incir reçeline bularken ve yalarken, sonra tekrar reçel kavanozunun içine batırırken çok eğleniyordu ve Julia onu zaman zaman azarlasa da bir yandan da gülüyordu. Belki de her şey yoluna girecekti. Birikimleri, ancak bir sonraki ayın ev kredisini ödemeye yetiyordu ve Julia'nın sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ama şimdilik, kızıyla birlikte bir şarküteri sunumu hazırlıyordu ve en azından Marshall'm çıkıp sunumun berbat olduğunu söyleyeceğini düşünüp endişelenmesine gerek yoktu. Durum çok daha kötü olabilirdi.

Emma şarküteri tahtasını süslemekle meşguldü. Küçük kız derin bir konsantrasyon içinde dilini ağzının kenarından sarkıtarak, tahtanın sağına soluna üzümler dizerken, kapı zili çaldı.

“Ollie amcan olmalı,” dedi Julia ve Emma bir an korkmuş gibi baktı. “Sorun olmaz değil mi?” Emma'ya bunu sorması çok tuhaftı, eskiden gelen hiçbir misafirin sorun olması gibi

bir seçenekleri yoktu çünkü Marshall, Emma'ya bu tür şeyler sormanın "ekmeğine yağ sürmek" ve onu zor bir çocuk olmaya yüreklendirmek olduğunu düşünürdü.

Emma önce annesine sonra, şarküteri tahtasına baktı. Et ve peynir dilimlerinin çoğunun üstündeki reçelli küçük parmak izleri yüzünden Julia'nın en iyi sunumlarından biri olmadığı aşikârdı. "Ollie amcam bunu beğenir mi?"

Julia hiç düşünmeden "Elbette," dedi ve ne kadar doğru olduğunu, kelime ağzından çıktıktan sonra fark etti. Ollie onun sevdiği şeyleri her zaman beğenmişti.

Emma ciddi bir tavırla başını salladı. "O zaman Emma da tamam." Reçel bulaşmış yüzüyle o kadar cesur görünüyordu ki Julie kızının karşısında çömeldi ve onu sımsıkı kucakladı. Bu özel kızı hak etmek için ne yapmıştı?

Julia kapıyı açmaya giderken Emma oturma odasında kalmayı seçti. İnsanları kapıda karşılamaya hâlâ çok meraklı değildi.

"Hey," dedi Oliver gülümseyerek ve Julia'ya bir kâğıt torba uzattı. "Size kurabiye getirdim. Tam buğday unuyla yapılmış?"

Julia, Oliver'ın sesindeki tereddüde güldü. "Niye zahmet ettin? İçeri gelsene."

Birlikte içeri girince, Emma'yı kanepenin arkasında saklanırken buldular. Julia midesinin yandığını hissetti. Bu Emma'nın yaptığı ve Marshall'ı çok sinirlendiren şeylerden biriydi. Çok utanç verici, derdi. *Neden normal davranamıyor sanki? Onun yaşındaki diğer çocuklar her zaman başkalarının yanına koşup merhaba diyor ama o acayip bir çocuk gibi saklanıyor. Buna sen göz yumuyorsun, Jules.*

"Hey, buraya gelip Ollie amcana merhaba demek ister misin?" Julia sesine yansıyan utancı duydu ve bundan da, bunu yaptığı için kendinden de nefret etti. Kanepenin arkasında

yalnızca tepe kısmı görünen Emma'nın başı öne arkaya sallanmaya başlayınca, Julia Oliver'a özür dilercesine gülümsedi.

"Özür dilerim, o..." Ne diyeceğini bilemedi. *Utangaç* mı diyecekti? Evet, öyleydi ama kimliklerinin bir parçasına dönüştürmemeleri için bu tür şeyler çocukların önünde söylenmemeliydi.

"Dert etme, çok iyi anlıyorum." Oliver sesini alçalttı. "Keşke ben de insanlar geldiği zaman mobilyaların arkasına saklanabilsem."

Julia güldü. "Otursana. Emma'yla sana bir şey hazırladık." Oliver ona diğer uçtan bakan bir çift gözü özellikle yok sayarak kanepeye otururken, Julia telaşla mutfağa gitti. Şarküteri tahtasıyla geri dönünce Oliver'm gözleri parladı.

"Vay canına, çok havalı görünüyor," dedi. Sonra et dilimlerinin üstündeki reçelli minik parmak izlerini fark etti ve gülümsemesi bocalar gibi oldu.

"Emma hazırlamama yardım etti," dedi Julia, sesinde yine o özür tınısıyla.

Oliver güldü. "Muhteşem bir iş çıkarmışsın, Emma." Bunu söyledikten sonra reçel bulaşmış etlerden birini alıp ağzına attı. "Enfes. Ah, özür dilerim, et dilimlerini tek başlarına yememeliyim sanırım, değil mi? Bu işte henüz acemiyim. Biri bana nasıl yiyeceğimi gösterebilir mi?" Kaşlarını kaldırarak Julia'ya baktı ve ikisi de nefeslerini tutarak bir cevap beklediler. "Tamam, o zaman, sanırım döke saça bir yolunu bulmam gerekecek."

Kanepenin arkasından abartılı bir iç çekiş yükseldi ve Emma'nın başı dışarı uzandı. "Hayır," dedi ciddi sesiyle. "Hepsini mahvedersin." Gizlendiği yerden kararlı adımlarla çıktı, tahtanın üstüne eğildi ve dikkatle teftiş ettikten sonra bir krakeri işaret etti. "Şunu al."

“Tamam.” Oliver küçük kızın söylediğini yaptı, sonra diğer talimatlarına uyarak krakerin üstüne incir reçeli sürdü, üstüne bir dilim *brie* peyniri, en üste de biraz hindi koydu. Hepsini tek seferde ağzına attı ve “Mımm,” dedi. Yuttuktan sonra “Vay canına enfes bir lezzetti,” dedi. “Teşekkürler Emma.”

Emma başını salladı ve kendi enfes lezzetini yaratmak için harekete geçti. Tek fark onun herhangi bir alet kullanmaya gerek duymaması, reçeli parmaklarıyla sürmesiydi.

Julia “Sen gelmeden önce ellerini yıkattım,” diye fısıldadı.

Oliver gülümsedi, sonra boğazını temizledi. “Ah, ben şeye... daireye gittim.”

Julia gerildi. Elbette Oliver’ın orada olmasının başlıca nedeni buydu. Oraya sadece sohbet etmeye, dostça bir ziyarete gelmemiştir. Julia’yı Marshall’ın hayattayken hangi şaibeli işlere karıştığı konusunda aydınlatmak için oradaydı. Julia paniğinin, asit misali karnının içinde köpürerek arttığını, oradan yukarı tırmanarak göğsünü sıkıştırdığını hissetti. Oliver bu konuyu onunla şimdi konuşmamalıydı. Emma’nın önünde olmazdı.

Oliver, Julia’nın yüzündeki sessiz paniği fark etmiş olacak ki Emma’ya bir bakış attıktan başını ağır ağır salladı. “Endişelenme, hiç... kötü bir şey yoktu.”

“Gerçekten mi?” Julia’nın bir sorudan çok yalvarıştı sanki.

“Evet.” Oliver’ın bakışları yumuşadı. Julia’nın sesindeki çaresizliği fark etmişti. “Gerçekten. Aslında çok tuhaftı çünkü dairede sadece bir sürü sanat eseri vardı. Heykeller, tablolar, fotoğraflar... Üstelik tamamen rasgele bir koleksiyona benziyordu. Aralarında hiçbir bağlantı kuramadım. Gerçi, yanlış anlaşılmasın sonuçta ben bir sanat erbabı değilim, bu yüzden aralarında hepsini bir arada tutan bir bağ varsa bile, fark etmemiş olmam çok mümkün.”

“Sanat eserleri mi?” Nasıl yani? Bu, Julia’nın beklediklerinden –açık zina işaretleri– o kadar uzaktı ki, bir an nasıl tepki vereceğini, hatta ne düşüneceğini bilemedi. Ölen kocası, onun bildiği kadarıyla sanata özellikle meraklı biri değildi. Ama belki de bu da Julia’nın onu ne kadar az tanıdığının bir başka göstergesiydi. Belki de bu, Marshall’ın ona aptal ve cahil olduğunu, ona herhangi bir şey anlatmanın boşa zaman kaybı olduğunu ve insanların ondan sıkılmasının nedeninin bu olduğunu söylerken haklı olduğunun ispatıydı. “Onun... yani siz kardeşsiniz,” dedi duraksayarak. “Sanata ilgisi var mıydı?”

Oliver başını hayır der gibi salladı. “Hayır, hiçbir zaman olmadı. Yani, sonuçta ben de özellikle sanatçı ruhlu olduğumu söyleyemem ama yaratıcı girişimlere ondan daha yakın olduğumu söyleyebilirim. Sakın...” Oliver derin bir nefes aldı. “Sakın bunu bilmediğin için kendini hırpalama çünkü ben, daha doğrusu ben ve babam da en az senin kadar şaşkınsınız.”

Julia’ya yıllardır eşlik eden o yakıcı utanç, o tanıdık duygu az da olsa yatıştı. Demek ki Marshall’ın sanata olan ilgisini gizlediği tek insan o değildi. İkiz kardeşi ve babası da aynı durumda olduğuna göre, Julia emin ellerdeydi. Bununla baş edebilirdi.

“Bu arada hepsi arabamda. Onlarla ne yapacağımı bilmiyorum. Dairemde yeterince yer yok, bu yüzden...”

“Onları ben alırım.” Julia o sanat eserleriyle ne yapacağını bilmiyordu ama ölen kocasının besbelli önemseydiği bütün o şeyleri kaldırıp atamazdı ya. Emma’yı kucakladı ve birlikte dışarı, Oliver’ın arabasına gittiler. Oliver bagajı açıp kutuları ona gösterince, Julia’nın şaşkınlığı arttı. Oliver’ın dediği gibi, sanat eserleri derlemeydi ama daha önemlisi ciddi parçalara benziyorlardı. Bir kez daha suçlu hissetti çünkü nasıl bir eş, kocasını bu denli hafife alırdı? Marshall neden kaliteli

sanatla ilgilenmesindi ki? Evden ayrıldığı gece, zengin olduğunu söylememiş miydi? Muhtemelen iyi sanattan anlaması sayesindeydi ve bu yeteneğini Julia'dan gizlemişti. Haksız da sayılmazdı hani. Julia, kalçasına yasladığı Emma'yla, derin düşünceler içinde Oliver'ın parçaları eve taşımasına yardım ederken sessizliğini korudu.

Sanat eserlerini sokak kapısının iç kısmına yerleştirip duvara yasladılar. Julia'nın evinde o kadar yakışksız, alakasız ve aykırı görünüyorlardı ki. Julia daha sonra fotoğrafları fark etti. Fotoğrafların nefes kesen güzelliği onu derinden sarstı. Hepsi şelalelerin ağırlıkta olduğu doğa fotoğraflarıydı ve lisedeki ilgi alanlarından çok uzak olsalar da, Julia fotoğraf konusunda, hünerli bir sanatçının eserlerine baktığını bilecek kadar bilgi sahibiydi. Işığı yansıtma biçimlerini ve manzaranın ışıqla capcanlı bir görünüme bürünen beklenmedik kısımlarını hayranlıkla süzdü. Fotoğrafları büyük bir hürmetle elinden bırakırken boğazına bir yumrunun yerleştiğini hissetti ve hafifçe burnunu çekerek döndü.

Emma yeterince heyecan yaşadığına karar vererek huzursuzlanmaya başlamak ve yüzünü annesinin memesine gömerek "Meme," demek için o ânı seçti.

Julia utançtan ölmek istedi. Tanrı aşkına, Oliver ne düşünecekti acaba?

Oliver alnındaki ince ter tabakasını silerken Emma'ya baktı. "Gitmemi ister misiniz? Hiç sorun değil."

"Hayır, kal." Julia kendine Oliver'ın kalması için bir neden olmadığını hatırlattı ama sorun şuydu ki Marshall'la ilgili bu yeni tuhaf keşfi kafasında işlemeye bile başlamamıştı ve Oliver dışında bunu konuşmak isteyeceği başka hiç kimse yoktu. "Ben... Sadece onu biraz emzirmem gerekecek." Sesinin acınası ve üzgün çıkmasından nefret etti. Marshall bu emzirme olayından, uzadıkça daha da tiksiniyordu.

Ama Oliver gözünü bile kırpmadı. “Ah, elbette. Elbette.”

Julia yatak odasına doğru yürürken Oliver arkasından seslendi. “Hey, tuhaf geleceğini biliyorum ama Emma’nın odasına bakmamın sakıncası var mı?”

Bu sözler Julia’nın beklentisinin o kadar dışındaydı ki hafifçe güldü. “Elbette, keyfine bak.”

Julia, Emma’yı emzirdiği süre boyunca, Oliver’ın Emma’nın odasına bakmayı neden isteyebileceğini merak etti. Ne tuhaf bir gün oluyordu ama tamamen berbat olduğu söylenemezdi. Julia, Emma’nın yumuşak saçlarını okşadı. Emzirme işi bitince, Emma’yı tekrar kalçasına yasladı ve odadan sessizce çıktı. Marshall gürültüden rahatsız olduğu için, Julia sessiz hareket etmeye çok alışmıştı. Oliver, Emma’nın odasından çıkıverince irkildi.

“Geldiniz demek,” dedi Oliver. “İşlem tamam mı?”

Julia ne diyeceğini bilemeyerek başını evet der gibi sallarken Oliver boğazını temizleyerek Emma’ya baktı. “Sana çocukken bende olmasını çok ama çok istediğim birkaç şey aldım. Bir göz atmak ister misin?”

Emma yüzünü Julia’nın koltukaltına sakladı ve Julia omuz silkti. “Bu hayır demek değil.” Odadan içeri girer girmez şaşkınlıkla iç geçirdi.

Nasıl olduysa, Oliver yirmi dakika gibi kısa bir sürede Emma’nın odasının bir köşesine küçük beyaz bir çadır kurmayı başarmıştı. Çadırın üstünde EMMA’NIN SESSİZ KÖŞESİ yazılı, renkli bir tabela asılıydı. Julia çadırın içinde pastel renkli minderler ve bir sürü yumuşacık oyuncak gördü. Köşe her şeyiyle sihirli görünüyordu.

Oliver, Julia’ya bir karton kitap uzattı. “Bu duyulara hitap eden bir kitap. İçinde Emma’nın oynayabileceği her tür farklı materyal var.” Emma’ya baktı. “Ben küçükken tanımadığım şeylerden çok korkardım. Yabancılardan, durumlardan, ne

olursa, çok korkardım ve fazla ağır geldiği zaman saklanabileceğim bir köşem olmasını çok isterdim. Bu yüzden senin de hoşuna gidebileceğini düşündüm.”

Emma açık bir ağız, büyümüş gözler ve yüzünün her santimine işlenmiş bir şaşkınlıkla çadıra bakıyordu. “Benim mi?” dedi çatlak bir sesle.

“Evet, bebeğim.” Julia, sesinin titremesine kendisi de şaşırdı. Emma’yı yumuşak bir hareketle yere bıraktı ve küçük kız “Vay canına!” diye ciyaklayarak çadıra koşunca gözleri yaşardı. Bu Marshall’ın tam olarak nefret edeceği türden bir şeydi çünkü Emma’nın “ekmeğine yağ sürmek” ve “onu daha da yumuşatmak” istemezdi. Ama Julia aynı zamanda bunun kızının tam olarak ihtiyaç duyduğu şey olduğunu da biliyordu. Gelin görün ki bunu sağlamak Oliver’a, Emma’yla sadece bir kez görüşmüş bir insana düşmüştü. “Teşekkürler,” diye fısıldadı. Oliver gülümseyerek karşılık verdi. Emma’nın çadırın kapısından dışarı uzanan tombul ayaklarına baktılar.

O sırada zil çaldı. “Ah, sana söylemeyi unuttum,” dedi Julia. “Sana, podcast’i için birkaç soru daha sormak için gelmek istediğini söylemişti.”

Kendi kendine neşeli sesler çıkaran Emma’yı odasında bırakıp ön kapıya gittiler. Julia bu görüşmeyi sadece hayır demesinin şüphe uyandıracağını düşündüğü için kabul etmişti ama şimdi Emma’yı bu kadar mutlu gördükten sonra, keyfi o kadar yerine gelmişti ki ölen kocasıyla ilgili sorular cevaplamakta hiç sakınca görmüyordu. Bu hissi Sana içeri girip sanat eserlerini görünce son buldu. Julia, Sana’nın yüzünün sadece öfke değil, düpedüz bir hiddetle gerildiğine yemin edebilirdi ve o anda belki de Marshall konusunda karanlık sırlar saklayan tek kişinin kendisi olmayabileceğini fark etti.

YİRMİ

SANA

Sana, Marshall ve Julia'nın evine giderken ne beklemesi gerektiğini bile bilmiyordu. Oraya, yanında herkesi arkasına katan ve Sana'ya orada olmak için makul bir bahane sağlayan Vera olmadan gitmek çok farklıydı. Şimdi tek başınaydı ve pekâlâ, o sanat eseri yığınının koridora o şekilde bırakıldığını görmeyi hiç beklemiyordu. Yığının çok acınası bir görüntüsü vardı. Çalıntı eserler mezarlığına benziyordu ve muhtemelen onunkiler de aralarında saklıydı.

Marshall'ın tek kurbanı olmadığı Sana'nın hiç aklına gelmemişti. Şimdi geriye dönüp bakınca, elbette tek kurban olmadığını anlıyordu. Neden olsundu ki? Marshall elbette çok sayıda sanatçıyı ağına düşürmüştü, onlara da umut tacirliği yaptıktan sonra ihanet edip ortadan kaybolmuş, irtibatı kesmişti. Aynı durumda düzinelerce sanatçının olduğunu keşfetmek Sana'yı rahatlatmalıydı. Yalnız değildi. Marshall'ın çevirdiği dolaba kanan su katılmamış tek aptal o değildi. Ama nedense bu onu hiç rahatlatmadı. Hatta daha da kötü hissetti. Özel olmadığını, sanatının benzersiz olmadığını öğrenmişti.

Marshall'ın sayısız dalaveresine kanan saftiriklerden sadece biri idi. Bunu anlamak, acısını daha saçma bir hâle getirdi.

Julia'nın peşinden eve girerken kendini *Kes şunu*, diye azarladı. *Bırak artık. Bu kadar gamlı baykuşluk, bu kadar kendine acımak yeter. Bu sanatçıların hiçbirinin kıymetli çalıntı sanat eserlerini hâlâ kafaya taktıklarını hiç sanmıyorum.*

Yine de Sana bu histen, ağır bir battaniye gibi üstüne çöken bu ağırlıktan bir türlü silkinemiyordu. Bir yanı oradaki tuvaleri elden geçirmek ve kendi tablolarını bulmak istiyordu. Onları aldığı gibi kaçıp gitmek. Ama bunu yapamazdı. Bunu yaparsa, Julia onun Marshall'la bir bağlantısı olduğunu ve buraya bir hikâye araştırmak için gelmiş rasgele bir gerçek suç hikâyeleri podcast yayıncısı olmadığını anlardı. Sana'nın Marshall'ı öldürmek için geçerli bir nedeni olduğunu. Daha kötüsü Sana aylardır adamın izini sürüyordu ve bu sapık takipçilik gibi bile düşünülebilirdi. O gün karşısına dikilip onunla yüzleştiği zaman Marshall'ın dehşete kapıldığına hiç şüphe yoktu. *Kaçık sürtük*, diye azarlamıştı. *Seni tacizden ve sapık takipçilikten şikâyet etmemi istemiyorsan, benden derhâl uzaklaş.* Ve Sana şimdi biri üstüne üflese yıkılacak kadar dandik ve saçma bir paravan hikâyesiyle burada, onun kahrolası evindeydi.

Oturma odasına girip Oliver'ı orada görünce şaşkınlığı biraz daha arttı. Oliver'dan hoşlanmamıştı. Gerçi dürüst olmak gerekirse bunun, hayli düzgün görünen kişiliğiyle bir alakası yoktu. Ama genç adam Marshall'a o kadar çok benziyordu ki Sana nefretini yeterince derine gömmeyi başaramıyordu.

"Hey, Sana," dedi Oliver. Sana ürpertisini bastırmak için kendini zor tuttu. Oliver'ın sesi bile Marshall'inkine benziyordu.

"Hey." Sana'nın içinden, *Senin burada ne işin var?* demek geçti.

Oliver aklından geçenleri okur gibi boğazını temizledi. “Marshall’ın birkaç eşyasını bırakmaya uğramıştım. Sanırım bazılarını koridorda görmüşsündür.”

Sana’nın cildi, vücuduna iki beden küçük gelecek kadar çekmişti sanki. Julia ve Oliver’in ona baktığını görebiliyordu, bu yüzden kendini rahat bir tavırla başını sallamaya zorladı. “Harika.” Sana, Marshall’ın ölümünü kurcalayan bir podcast yayıncısı olarak biraz daha meraklı davranması gerektiğini neden sonra fark etti. Meraklı olmasından daha doğal bir şey olamazdı. Tanrı aşkına, olmadığınız biri gibi davranma olayı çok zordu. Marshall bunu nasıl hiç zorlanmadan kıvrabilmişti? Sana, aralarında onu ele verebilecek bir şey olmaması için sormak üzere olduğu şeyleri hızla aklından geçirdikten sonra, temkinli bir tavırla “Bakıyorum da burada çok fazla sanat eseri var,” dedi. “Marshall bir sanat koleksiyoncusu muydu yoksa?” Sorular onunla savaşıyor, sözcükler kendilerini dışarı atmak için yarışıyordu çünkü, ah! Sanat koleksiyoncusu mu? Sen şuna sanat hırsızı desene.

Julia ve Oliver’m arasındaki bakışma, Sana’nın sırtından elektrik çarpmış gibi bir ürpertinin akmasına neden oldu. Burada bir terslik vardı. İkisi de müthiş tedirgin görünüyordu. Yoksa onlar da işin içinde miydi? Marshall gözleri umutla parlayan hayalperest üniversite öğrencilerinden sanat eserleri çalma işinde karısı ve ikiz kardeşiyle birlikte mi hareket etmişti? Bu düşünceler Sana’nın midesine yanan bir kömür parçası gibi çöküverdi.

Julia muhtemelen cevabını düşünmek için zaman kazanmak amacıyla onlara oturmalarını işaret etti. Derin bir nefes aldı ve iç geçirdi. “Dürüst olmam gerekirse, bilmiyorum. Bu sanat eserlerinden...” Saatine baktı. “Oliver bir saat önce getirene kadar habersizdim.”

“Onları Marshall’ın şehir merkezinde kiraladığı dairede buldum,” dedi Oliver.

“Marshall sanat eserlerini sizden saklamış mı?” dedi Sana. Duyduklarını nasıl yorumlaması gerektiğini bilmiyordu. İtiraf etmekten hiç hoşlanmasa da Julia’yı sevmiştir. Kadında ona hüznün veren bir şey vardı. Duruşu bile, usul usul solan bir çiçek gibi hüznünlüydü. Sana ondan şüphelenmek istemiyordu ama yine de... Julia’nın, Marshall’ın çevirdiği bütün o şaibeli işlerden haberi nasıl olmazdı ki? En iyi ihtimalle bir işler çevirdiğini hissetmiş ve görmezden gelmeye karar vermiş olmalıydı.

Julia başını salladı. “Kulağa fazla acınası geldiğini biliyorum.” Sesi titredi. “Ama ben sadece bir ev kadını ve anneyim. Dünyam yemek pişirme, temizlik yapma ve Emma’ya bakmanın etrafında dönüyor.”

Julia’nın sesinde öyle büyük bir mahcubiyet vardı ki bir an, Sana’nın içinden uzanıp elini tutmak geçti. *Odaklan*, diye azarladı kendini. “Yani... siz Marshall’ın bu sanat eserleriyle ne yaptığınızdan habersizsiniz, öyle mi?” Kafasının içinde bir ses, *Para nerede?* diye haykırdı. *Onca çalıntı sanat eserinden kazanılan para, hangi cehennemde?*

Julia ve Oliver arasında o tedirgin bakışma bir kez daha tekrarlandı. Sakladıkları neydi? Sana bir şey bildiklerinden emindi.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Oliver.

Julia başını onaylar gibi salladı. “Evet, ben de aynı durumdayım. Sanatla ilgilendiğinden bile habersizdim. Marshall... sürekli parlak fikirler üretirdi. Bir ara uygulamalara takmıştı, hatırlarsınız, uygulamaların yeni yeni parladığı dönemdi. Sonra kripto işine girdi... Trendleri hiçbir zaman zamanında yakalamadığı için hiçbirinde büyük işler başaramadı ama bizi geçindirecek kadar para kazanıyordu.”

Julia'nın sesi yine titredi, ağlamaklı olmuştu sanki. "Özür dilerim, ben... Onun yokluğunda ev kredisini nasıl ödeyeceğimi bile bilmiyorum."

Oliver elini uzatıp Julia'nın omzunu okşadı. "Annen ve baban yardım edemez mi?" dedi usulca.

Julia burnunu çekerek başını salladı. "Onlarla yıllardır görüşmüyorum. Marshall onlarla hiç anlaşılamazdı ve zamanla, bu tür şeylerle uğraşmamak daha kolay gelmeye başladı..."

Sana'nın zihninin içinde kırmızı ikaz bayrakları sadece açılmakla kalmamıştı, çılgın gibi dalgalanıyorlardı. Julia'nın ortaya serdiği her küçük detayla midesi biraz daha fazla yanıyordu. Marshall'ın manipülasyonda ne kadar iyi olduğunu birinci elden biliyordu ve Marshall'ın Julia'yı günün sonunda ondan başka bel bağlayacak kimsesinin olmaması için ailesinden tereyağından kıl çeker gibi, yavaş yavaş ve çaktırmadan uzaklaştırdığını hayal edebiliyordu.

Bunun. Bir. Önemi. Yok.

Pekâlâ, bu Sana'nın üzerine vazife değildi. Oraya Julia'nın sorunlarını çözmeye gelmemişti. Kendi sorunlarını bile çözemiyordu ki. Buraya bu meseleyi sonsuza dek geride bırakmak için gelmişti.

Ama geride bırakmasını ne sağlayabilirdi? Her şeyden önce, tablolarını geri almak isterdi. Ama bunun yeterli olmadığını biliyordu çünkü tabloları fiziksel olarak geri almak denklemin sadece bir parçasıydı. Dijital haklarını da geri almalıydı. Ya da onun gibi bir şey. Sana bu işlerin tam olarak nasıl yürüdüğünden emin değildi ama nesneye fiziksel olarak sahip olmanın, illa sanal kısmına da sahip olmak anlamına gelmediğini biliyordu. Bu öylesine çıldırtıcı bir saçmalıktı ki kavram bütünüyle aklına bir türlü yatmıyordu. Sanatçı olarak kendi eserinin haklarına bile sahip olamaması yani. Bu bir fikri mülkiyet projesi olsaydı, en azından biraz anlam ifade

edebilirdi ve Sana'nın annesinin ona sürekli fikri mülkiyet işi yapmamasını tembihlemesinin tek nedeni buydu.

Fikri mülkiyet işleri ancak ve ancak sana kucak dolusu para kazandıracaksa yapmaya değer, hayatım, derdi annesi. Peşin alınan para. Eserin fikri mülkiyet hakkı sende olmayacağı için, parayı her zaman peşinen almalısın. Değerinin farkında ol.

Hepsi Sana'nın hatasıydı. İsim yapmaya o kadar hevesliydi ki. Yaratıcı insanların sorunu buydu. Özimgeleri iki parçaya ayrılırdı: biri günün birinde, yüzlerce yıl sonra bile saygıyla tartışılacak nefes kesici muhteşemlikte bir başyapıt yaratacak bir dâhi olduğunu, diğeri ise karanlıkta etrafı didikleyen ama çöpten başka bir şey bulamayan bir çöp rakunu olduğunu düşünürdü. İkisinin arası yoktu. Ya “süper dehaydınız” ya da “çöp rakunu” ve bir şekilde bu iki parça, sancılı sanatçıların hepsinin kafasının içinde bir arada yaşardı.

Bu yüzden, Marshall ona yaklaşıp sanat eserlerinin kursuz NFT'ler olacağını söylediği zaman, Sana hem minnet duymuş hem de kibirlenmişti. İçinden, *Evet, nihayet biri yeteneğimi tanıdı ve beni zengin etmek üzere!* diye düşünmüştü. Aynı anda, *Yeteneksizin teki olduğumu fark etmeden hemen kabul etmeliyim!* diye düşünmüştü. Ve elbette, NFT'lerin ne olduğunu ve eserlerini nasıl koruması gerektiğini bile doğru düzgün araştırmadan fırsatın üstüne atlamıştı. Gerçi, dürüst olması gerekirse, biri Sana'yı karşısına oturtup eserlerini nasıl koruması gerektiğini anlatsaydı bile, Sana utançla siner ve kendini koruması için gereken adımları atmayı reddederdi çünkü Marshall, sınıfındaki diğer umut vaat eden sanatçılar arasından onu seçtiği için minnet duyması gerekirken, bu ona kendini aptal ve küstah hissettirirdi.

Tamam, odaklan. Sana dikkatini dağıtabilecek her şeyi bir kenara itmesi –Tanrı aşkına, ne çoktular– ve oraya gelme

nedenine konsantre olması gerektiğini biliyordu. “Kriptodan bahsetmeniz çok ilginç, çünkü...” Lanet olsun, söyledikleri bir anlam ifade ediyor muydu? Yeterince rahat ve umursamaz görünüyor muydu? “Yakın zamanda NFT’ler hakkında bir şeyler okudum.”

Julia ve Oliver, Sana’ya şaşkın gözlerle bakıyordu.

“Açılımı Nitelikli Fikri Tapu demek ve kısaca... sahip olup, çevrimiçi ticaretini yapabileceğiniz şey gibi bir şey?” Bütün cümlelerini soru işaretiyle bitirmeye son vermeliydi. “Acaba...” Adımlarını dikkatli at. “Belki de Marshall o sanat eserleriyle bunu yapıyordu? Onları sanal ortamda NFT olarak satıyordu.”

“Nasıl oluyor ki?” dedi Julia. “Çevrimiçi haklar gibi mi yani? Peki, sanat eserinin fiziksel aslı? Onun bir önemi var mı?”

“Hem evet hem hayır,” dedi Sana. “Eserin fiziksel formu da beraberinde gelebilir ya da ayrı bir varlık olarak düşünülebilir ama bir de sanal mülkiyet var. NFT’ler yüzlerce milyon dolara satılabiliyor.”

“Vay canına,” dedi Oliver. “Bunları anlamakta biraz zorlanıyorum ama... tam Marshall’ın ilgilenebileceği türden bir şeye benziyor, değil mi?”

“Evet,” dedi Julia. “Dediğim gibi, bu tür şeylere oldum olası meraklıydı.”

Sana’nın dilinin ucu dışarı uzandı ve kuruyan dudaklarını ıslattı. “Eğer bunu yaptıysa, o zaman bütün bilgileri muhtemelen bilgisayarında, bir bulut depolamada veya fiziksel bir sürücüde saklıyor olmalı.”

Julia’nın kaşları çatıldı. “Bilmem ki. Bilgisayarına rahatça bakabileceğimi sanmıyorum. Benim için çok fazla.”

“Ah, elbette,” dedi Sana. *Kahretsin, kahretsin!* Başka bir yol bulmalıydı. Marshall’ın bilgisayarına ulaşmalıydı. Buna mecburdu. “İsterseniz ben...”

Ama Julia başını hayır der gibi sallamaya başlamıştı bile. “Hiç sanmıyorum, bu fikir hiç hoşuma gitmedi. Özel alanına izinsiz girmek gibi olur.”

Her zamankinden çok daha temkinli görünen Oliver, dirseklerini dizlerine yaslayarak oturduğu koltukta öne eğildi. “Podcast’inin adı ne demiştin?”

“Ah, şey...” Ah Tanrı aşkına, beyni donmak için o ânı mı seçmişti gerçekten? “*Cinayet mi, Kaza mı?*” Sana içinde acı verici bir ciyaklamanın yükseldiğini duydu. *Cinayet mi, Kaza mı?* Tanrı aşkına, bu nasıl bir isimdi böyle?

Julia oldukça şüpheli bir ifadeyle başını sallıyordu ve doğrusu Sana onu suçlayamazdı. “Hemen bir bakayım, ilginç bir şeye benziyor.”

Ah, lanet olsun. Sana’nın içinde tüm yıldız sistemleri birer birer infilak ediyordu. Julia’yı durdurmak için bir bahane bulmalıydı ama bulamıyordu çünkü zihni tamamen boşalmıştı. Ne de olsa Sana, Julia’nın var olmayan podcast’ini internette neden bulamayacağı konusunda çoktan beş farklı akla yatkın bahane uydurmuş olacak annesi gibi bir yazar değildi. Sana çaresizlik içinde Julia’nın telefonunu çıkarmasını ve kilidi açmak için ekranı kaydırmasını izledi. İşte o an gelmişti. Sana’nın katıksız bir sahtekâr olduğu açığa çıkacaktı, bunu şüpheler izleyecekti ve belki de haftalarca Marshall’ın peşinde dolaştığını bile öğreneceklerdi.

Bütün bu düşünceler kafasının içinde fokurdayarak, büyük bir telaşla dudaklarından dışarı fırlamaya hazırlandılar. “Dur...”

Sana’nın sesinde çok büyük bir panik vardı. Daha kelime ağzından çıkarken kendisinin bile duyabileceği kadar büyük bir panik. Oliver ve Julia’nın gözlerindeki şaşkınlığı yakaladı ama durduramazdı, artık çok geçti, her şeyi ilan edecekti.

Ve o anda Julia’nın telefonu çalmaya başladı.

Sana'nın dudaklarından dökülmek üzere olan sözcükler bir anda yok oldu ve Sana kendini sakinleşmeye zorladı.

Julia, şaşkınlığını ele veren bir ifadeyle "Bu Vera," dedi.

Sana'nın içi yine kaygıyla doldu. Vera konusunda ne hissedeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Vera'yı her şeye rağmen seviyordu ama aynı zamanda onu ürkütücü buluyordu. Yine de kendine, her şey yolunda, diye hatırlattı çünkü Vera herkese Marshall'ın ölümünün bir cinayet değil, ördek alerjisinden kaynaklanan bir reaksiyon olduğunu söylememiş miydi? Tamam, muhtemelen Emma için veya bir şey sormak için arıyordu.

Julia ayağa kalktı ve telefonu odanın diğer ucuna yürürken açtı. "Merhaba, Vera, nasıl... Ah, Vera, sen iyi misin?" Omzunun üstünden arkaya baktı, o kadar endişeli görünüyordu ki Sana'nın paniği tekrar tırmanışa geçti ve bir an Julia'nın oturma odasının ortasına kusacağını sandı. Dizlerini sıkmaktan parmakları uyuşmuştu. "Ah, Vera," dedi Julia üzgün bir sesle. "Bu berbat bir şey. Polis çağırdın mı? Pekâlâ, hiçbir yere kıpırdama, Vera. Hemen geliyoruz. Evet, birazdan görüşürüz." Julia telefonu kapattığında Sana ve Oliver çoktan ayaklanmıştı.

"Ne olmuş?" dedi Oliver.

Julia'nın yüzü solgundu, gözleri korkuyla büyümüştü. "Vera'nın dükkânına girmişler."

Hiçbiri dile getirmedi ama Sana hepsinin aynı şeyi düşündüğünden emindi. Önce Marshall'ın ölümü, şimdi de bu. İkisinin alakasız olma ihtimali var mıydı?

YİRMİ BİR

RIKI

Riki, Vera'nın çay evinde kötü bir Şey olduğunu daha içeri girmeden biliyordu ama yıkımı kendi gözleriyle görmek o kadar büyük bir Şok etkisi yarattı ki bir süre doğru sözcükleri bulamadı. Böyle bir durumda söylenebilecek doğru sözcükler varsa tabii.

Vera Wang'ın Dünyaca  nl  ay Evi, havalı ve Şık bir yer sayılmazdı ama en azından derli topluydu. Şimdi ise biri içerisini didik didik etmiş, ne kadar çay ve ot kavanozu varsa sistemli bir Şekilde kırarak zemini cam kırıkları, çay yaprakları ve kuru otlarla kaplanmasına neden olmuştu. Sanki biri çirkin bir çöp yığınını dükkânın ortasına boŐaltmıŐ gibiydi. O kadar yanlış görünüyordu ki Riki orada olmamayı diledi. Ama zaten belki de en başından beri sorun buydu. Riki sorunlarla yüzleŐmek yerine onlardan kaçmıştı. Pekâlâ, artık öyle olmayacaktı.

Bu ıkıŐ kulağa aslında olduğundan daha etkileyici geliyordu çünkü dürüst olması gerekirse Riki istese bile bu sorunundan nasıl kaçacağını bilemezdi. Çünkü mesele, sadece

bir çay evine zorla girilmesi değildi. Orası Marshall Chen'in sadece bir hafta önce öldüğü çay eviydi ve şimdi Vera kollarını çırparak ve ayakkabılarının altında ezilen cam kırıklarının çatırtısına rağmen duyulabilecek kadar yüksek bir sesle yakınlardan bir aşağı bir yukarı volta atarken, Riki gerçek bir kargaşanın ortasında dikiliyordu.

"Şu hâle bak!" dedi Vera yedinci kez.

Diğerleri ne zaman gelecekti acaba? Onun gibi güçlü kuvvetli bir genç delikanlının bile, hiddete kapılmış bir Vera Wong'un gücüyle tek başına baş edemeyeceğini bilmiyorlar mıydı acaba?

"Her şeyi kırmışlar! Bu nasıl olabilir! Ne kadar büyük bir ziyan olduğunu düşünmemişler mi? Ah, hayır, her şeyi kırmışlar!"

Riki sadece başını sallayabiliyordu. Muhtemelen bir şeyler söylemeliydi ama ne söylemesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu ve Vera'nın tiradını bozmak yazık olur gibi geliyordu. Kadının hiç ara vermeden söylenmekten keyif aldığına yemin edebilirdi. Kapının üstündeki küçük çan şingirdayınca, Sana'nın içeri girdiğini gördü. Onu görünce yaşadığı rahatlamanın etkisiyle bir sevinç çılgılığı atmamak için kendini zor tuttu. Aynı zamanda Sana'nın o gün ne kadar hoş görünüşünü fark etmekten de kendini alamadı. Diğer günlerde hoş görünmediğini söylemiyordu. Tanrı aşkına, Riki kendi kafasının içindeyken bile bu tür işlerde umutsuz vakaydı.

Onu görünce Sana'nın gözleri parladı ve Riki kendini gülümsemekten alamadı. Sonra Sana karşısındaki yıkımı görüp ağzı dehşetten açık kalınca, Riki yaşlı bir kadının soyguna uğramış dükkânının ortasında gülümseyebildiği için kendini son derece aptal hissetti. Gülümsemek için daha uygunsuz bir zaman olabilir miydi acaba! Özür dilemek ve durumu komik bulduğu için gülümsemediğini, ama... Önce Sana ona

gölümseyince... Hayır, unutun gitsin, bu kulağa çok daha beter gelecek bir açıklamaydı.

“Ah, Vera,” dedi Sana doğruca yaşlı kadının yanına gidip ona sarılarak. “Sen iyi misin? Ah, ne kadar korkunç!”

Kucaklaştılar. Riki neden Vera’yı kucaklamayı akıl etmemişti ki? Sersem gibi durup Oliver’ın ve hemen ardından kucağında küçük Emma’yla Julia’nın içeri girmesini izledi. Hepsi manzaraya şaşkınlıkla baktılar. Sonra Emma, Vera’nın yanına gitti ve minik eliyle elini tutarak, “Ağlama, büyükanne. Her şey yoluna girecek,” dedi. Evet, böyle zamanlarda normal insanlar kesinlikle böyle tepki verirdi. Riki ise bir süre afallamış bir balık gibi ağzını açıp kapayarak durduktan sonra ancak “Ne oldu?” diyebilmişti. Ne olduğu zaten ortada değilmiş gibi.

Vera gülümsedi ve bütün kucaklamaları tek tek kabul etti. Sonra sırtını dikleştirdi ve elleriyle pantolonunu silkeledi. “Bu sabah aşağı inince dükkânı böyle buldum.” Etrafı işaret etti. “En nadide çaylarım mahvoldu!”

“Herhangi bir şey duydunuz mu?” dedi Riki.

“Ah, hayır, uyurken her zaman kulak tıkacı takarım çünkü bilirsiniz San Francisco çok gürültülü. Geceleri sürekli siren sesleri, bağırışlar, gülüşmeler falan duyuluyor.”

“Polisi aradınız, değil mi?” dedi Julia.

Vera gözlerini kırptırdı. “Hayır, aramak istemiyorum. Ne işe yarıyorlar ki? Koca bir hiç! Ta karakola kadar gidip biraz daha araştırmalarını söyledim ama bana uzak durmamı söylediler.”

“Ama Vera,” dedi Julia, “durum çok ciddi. Biri dükkânınıza girmiş! Şuranın hâline baksanıza. Bence bunu mutlaka bildirmelisiniz.”

“SF Eyalet Üniversitesi ya da Berkeley’den sarhoş çocukların işi olduğunu söyleyecekler. Her neyse, sorun yok. Kendi soruşturmamı kendim yaparım.”

Riki de onu durumu polise bildirmeye zorlamak istedi ama bunun ne anlama geleceğini düşündü. Polisle kendisinin de konuşması gerekecekti, dükkâna gelip sağı solu kurcalayacak ve hiç şüphesiz, dükkâna girilmesiyle cinayeti üst üste koyup arada bağlantı kuracaklardı ve bütün bunların sonunun nereye çıkacağını kim bilebilirdi ki?

“Bence Vera haklı,” dedi Sana. Riki ona şaşkınlıkla baktı. “Polisi aramanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.” Genç kız dudaklarını ıslattı ve telaştan büyümüş gözlerle diğerlerine baktı. “Ben... nasıl desem, şu ana kadar olayları ele alış biçimlerinden etkilendiğimi söyleyemem.”

Riki buna bir anlam veremedi ama büyük bir parçası derin bir rahatlama ile dolmuştu. İç sesi, *Evet, polisi aramayın,* diye ciyaklıyordu. Diğerlerine baktı, hepsi ne yapılması gerektiği konusunda arada kalmış gibi, tereddütlü ve huzursuz görünüyordu. Hepsi bir şeyler saklıyor olmalıydı çünkü normal insanlar kesinlikle polisin aranmasını isterdi, değil mi? Riki ne düşüneceğini bilmiyordu. Zihni de en az dükkân kadar karmakarışık durumdaydı.

Dükkânın içinde birkaç adım ilerledi ve tezgâhın üstünden arkasına baktıktan sonra Vera'ya döndü. “Herhangi bir şey almışlar mı? Para eksilmiş mi?”

Vera başını hayır der gibi salladı. “Hayır, kasama baktım, hiçbir şey alınmamış.”

“Kasa nerede duruyor?” diye sordu Oliver.

“Üst katta, evimde.”

“Hımm.” Oliver çatık kaşlarla etrafına baktı. “Yani bu para aramaları ama üst kata çıkma riskini alamamaları ihtimalini ortadan kaldırmaz.”

“Ne, yoksa yukarı çıkıp beni öldürebileceklerini mi söylüyorsun?” diye haykırdı Vera. Yanında duran Julia kolunu

Vera'nın dar omuzlarına sardı ve onu kendine çekti. Bu sırada küçük Emma'da Vera'nın bacağına sarılmıştı.

“Hayır,” dedi Riki ne söylemek üzere olduğunu fark etmeden. Herkes ona bakınca, yer yarılrsa da içine girsem diye düşündü. “Ben, şey... Bence bu pek olası değil. Bence böyle bir niyetleri yoktu. Kimseye zarar vermek istemiyorlardı, sadece... bir şey arıyorlardı.” Riki bu sözlerin kulağa ne kadar şüpheli geldiğini ancak susunca fark etti. Tanrı aşkına, Riki soyguncuların neyin peşinde olduğunu nereden bilebilirdi ki?

“Tek bir kişi olabilir,” dedi Vera. “Katil.”

Riki dondu. Ona gözlerini kırıştırmayı ya da nefes almayı hatırlatmaları için beyin hücrelerini bile devreye sokamadı.

“Öyle, değil mi? Katil geri döndü çünkü aradığı bir kanıt vardı.” Vera konuştuğu kendinden daha emin görünüyor, gözleri haklılığın aleviyle parlıyordu. “Marshall arkasında onu kimin öldürdüğüne dair bir kanıt bırakmış olmalı. Anlıyor musunuz? Polisi ararsak, her şeyi ellerine yüzlerine bulaştırırlar. Bana soruşturmayı kurcalamaktan vazgeçmemi söylerler. Hayır, durum çok açık, bu işi kendim yapmalıyım. Doğru yoldayım, bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım. Katil bu yüzden dükkânıma girdi.”

Riki, *Her an kusabilirim*, diye düşündü. *Tam şu anda, talan edilmiş bu dükkânda bu yaşlı kadınla ve bu şüpheli yabancılarla bir arada dururken, gerçekten kusabilirim.*

Vera'nın söyleyecekleri bitmemişti. “Şimdi artık biliyoruz ki, Marshall alerjik reaksiyon sonucu öldüyse bile bu kesinlikle bir *cinayyyet*.” Son sözcüğü öyle abartılı bir vurguyla söylemişti ki Riki fonda bir gök gürültüsünün duyulmamasına şaşırdı.

Dükkâna giren kişinin bir şey arıyor olmasıyla ilgili gafi, etraflarını saran kavanoz kırıklarının yarattığı etkiyle

birleşerek heyecanı gittikçe yükseltiyor ve Riki'nin duyularını altüst ediyordu. Riki'nin tek duyabildiği, her bir damlası kafasına hücum eden kanının uğultusu, düşünceleri dahil diğer her şeyi bastıran sağır edici bir gürültüydü. Riki bu kalın kavanozları paramparça etmenin, yere fırlatmanın nasıl bir güç gerektirdiğini tahayyül edebiliyor, kavanozların içeriklerinin kırılan bir kafatasından dışarı fırlayan beyin parçaları gibi dört bir yana saçıldığını zihin gözüyle görebiliyordu. Ve Marshall'ın cesedinin bütün o cam kırığı ve çay kalıntılarını arasında daha da korkunç görünen çizimi Riki'ye suçlar gibi bakıyordu. Marshall bir kez daha ölmüştü sanki. Etrafı ne çok şiddetle çevriliydi. Ve birden kırık bir cam parçası kafasına saplanıvermiş gibi, o anı zihninden içeri süzülüverdi.

Yumruğu, vücudundan tamamen kopuk bir varlık gibi öyle hızlı savrulmuştu ki Riki yarattığı rüzgârı teninde hissetmişti. Hele Marshall'ın yanağına inerken çıkardığı o korkunç, mutluluk verici ve tatmin edici ıslak çatırtı. Riki'nin parmak boğumları Marshall'ın yüzünün bütün katmanlarını tek tek hissetmişti sanki. İnce bir ter tabakasıyla kaplı teninin ıslaklığını, yanağının şaşırtıcı derecede yumuşak dokusunu ve hemen ardından yumruğunun altında çatırdayan elmacık-kemiğinin yarattığı acı verici şoku. Acı yakıcı bir sıcaklıkla Riki'nin bileğinden ön koluna ve dirseğine kadar tırmanmıştı sanki.

Ve hepsinden önemlisi o kadar iyi gelmişti ki. İçindeki canavar Marshall'a, geriye ondan hiçbir şey kalmayana dek, defalarca vurmak istemişti.

Bu kadarı çok fazlaydı. Riki dayanamayacaktı. Cam kırıkları spor ayakkabılarının altında çatırdayarak dükkândan dışarı çıkarken, sırtındaki bakışları hissedebiliyordu. Çok suçlu görüldüğünü biliyordu ve öyleydi de. Vera, Marshall'ın yanağındaki pis morluktan bahsetmişti ve polisin de üstünde

duracağına hiç şüphe yoktu. Ve o morluğun nedeni olan Riki, en başından beri herkesin gözü önünde saklanıyordu. Orada ne işi vardı? Ne demeye uzak durmamıştı ki?

Çünkü suçlu insanlar olay mahallinden uzak duramazdı.

Riki o geceye kadar hayatı boyunca hiç kimseye vurmamıştı ama bunun bir önemi olmayacaktı. Kimse ona inanmayacaktı, hele yumruk attığı ilk insan ertesi sabah ölü bulunmuşken. Bunca zamandır, Adi için elinden geleni yaptığını düşünüyordu, oysa tek yaptığı her şeyi geri alınamaz bir şekilde batırmak olmuştu. Gözleri yaşlarla doldu.

“İyi misin?”

Ses, Riki’yi hızla içine düştüğü sarmaldan geri çekti ve başını kaldırınca, ona endişeden büyümüş gözlerle bakan Sana’yı gördü. Kızın böğürerek ağlamaya çok yaklaştığını görmemesi için başını çevirdi. “Özür dilerim, sadece... Her şey çok fazla gelmeye başladı.”

Sana anlayışlı bir tavırla başını salladı. “Evet, Tanrım, biri dükkânını gerçekten yerle bir etmek istemiş. Zavallı Vera.”

Gerçekten de zavallıydı. Riki’nin içi burkuldu. Hatta fiziksel olarak hasta gibi hissetti. Bu duyguya âşinaydı. Özellikle Marshall’la tanıştığından beri. Tanrı aşkına, ne lanetli bir gündü o. Riki zamanı geri alabilmeyi, geçmişteki hâlini omuzlarından tutup kaçmasını haykırabilmeyi o kadar istedi ki.

“Bence ortalığı temizlemesine yardım etmeyi teklif etmeliyiz.” Riki ne dediğini sonradan fark etti. Ortalığı temizlemesine yardım etmek mi? Oysa tek istediğı arkasına bakmadan kaçmak ve oraya bir daha hiç dönmemektir. Ama bütün bencilliğıyle, her şeyin temizlenmesinin mekânı, polisin gözünde daha az şüpheli kılacağını da biliyordu. Vera polisi aramayaacağını söylemişti ama işi sağlama almakta fayda vardı; orada kalmış olabilecek her tür kanıtı süpürüp atmakta.

Sana'nın gözleri parladı ve "Ah, ne harika bir fikir!" dedi. Riki ne olduğunu anlamadan, genç kız onu kolundan tutup içeri sürükledi. Riki'nin her bir zerresi *Hayır!* diye haykırıyordu. Ancak bu gerçeklikte Riki'nin kolunu güzel bir kızın elinden çekeceği bir zaman çizgisi olamazdı. Söz konusu güzel kız onu duvarları üstüne üstüne gelen, zemini korkunç döküntülerle kaplı bir dükkâna geri sokuyor olsa bile.

"Vera," diye seslendi Sana. "Endişelenme." İçeri girer girmez Riki'nin kolunu bıraktı ve doğruca Vera'nın yanına gidip ellerini omuzlarına koydu. "Bunun korkunç olduğunu biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ama endişelenme, Vera, senin için dükkânını eski hâline getireceğiz. Buradaki herkes sana bunun için yardım edecek." Diğerlerine bakarken Sana, en az Vera kadar inatçı ve kararlı görünüyordu. Riki kendini başını otomatik olarak sallarken buldu. Julia ve Oliver da onay verdiler ve Emma "Emma da yardım edecek," dedi.

"Ah," dedi Vera boğuk bir sesle. "Buna hiç gerek yok. Zahmet vermekten nefret ederim." Vera'nın yanaklarının kızardığını görmek Riki'yi şaşırttı. Hatta kulaklarının kenarları bile kıpkırmızıydı. Onun bu hâli Riki'de aniden ona sahip çıkma isteği uyandırdı. Vera bazı –pekâlâ çoğu– durumlarda ürkütücü olabilirdi ama günün sonunda, dükkânının yerle bir edilmesini hak etmeyen savunmasız, yaşlı bir kadındı.

"Bunu yapmak istiyoruz," dedi kendini bile şaşırtan bir kararlılıkla.

Vera "Bilmem ki," diye inledi. "Sanırım oğlumun yanında kalmam daha iyi olacak. Burada kendimi güvende hissetmiyorum. Ya dükkâna her kim girdiyse yarım kalan işini tamamlamak için geri dönerse? Ah ama aynı zamanda Tilly'nin başına iş çıkarmak da istemem. O kadar yoğun ki..." Manidar bir tavırla sustu ve odadaki herkesin birbirine baktığı

ve sessiz mesajların havada uçuştığı birkaç saniye boyunca derin bir sessizlik oldu.

Sonunda Julia iç geçirerek “Bizde kalabilirsiniz,” dedi.

Hepsi aynı anda “Ne?” dedi.

“Ah, size yük olmak istemem,” dedi Vera.

Julia, Vera’nın zaten itilse yıkılacak kadar uyduruk kapısının kırık kilidini işaret etti. “En azından kilidinizi tamir ettirene kadar. Çok zaman almaz. Ve Vera, bence gerçekten bu soruşturmaya ara vermelisiniz. Kendinizi tehlikeye atmanızı istemiyorum. Birkaç gün gelip benimle ve Emma’yla kalın. Bize yoldaş olun.” Biraz şüpheli görünmesine rağmen, gülümsemeyi başardı.

Emma işareti almış gibi başını salladı ve ciddi bir tavırla “Emma’yla uyursun,” dedi.

Vera arada kalmış gibi tereddütlüydü. Sonra uzun bir nefes verdi ve “Madem ısrar ediyorsunuz, tamam,” dedi.

Riki, Julia’nın gülümsemesini şaşkın gözlerle izledi. Julia’dan böyle bir teklif gelmesini hiç beklemezdi. Onunla ilk karşılaştığında kolay itilip kakılan, yön duygusunu kaybetmiş bir kadın olduğunu düşünmüştü. Oysa şimdi neredeyse hiç tanımadığı bir kadına evini açıyordu. Ve Sana da Vera’nın dükkânını temizlemelerinde ısrar ediyordu. Onlara şefkatinin ve saygısının büyüdüğünü hissetti ve hepsini bir araya getiren şey çözülmemiş bir cinayetken bu, muhtemelen büyük bir hata, bir uğursuzluk işaretiydi.

Duzenlem

Ny.ozlem

YİRMİ İKİ

VERA

Pekâlâ, bu beklenmedik bir gelişme değil miydi? Vera her nasılsa bir cinayetten dükkânına zorla girilmesine, şimdi de söz konusu cinayet kurbanının evine geçiş yapmıştı. Ve elbette orası tatlı karısının ve kızının da eviydi.

Vera hiçbir zaman küstah ve başkalarına zahmet çıkaracak biri olmamıştı ve bu yüzden bir nezaket timsali ve ideal bir misafir olmakta kararlıydı. Bu yüzden, Julia'nın evine girer girmez ayakkabılarını çıkarmak için kapının iç kısmında duraksadı. Hemen arkasından içeri giren Emma'ya "Ayakkabılarını çıkar Emma, biz hayvan değiliz," dedi.

Emma söyleneni yaptı ve Vera'nın dev valizini yüzünde bir gülümsemeyle sürükleyerek onları takip eden Julia da anlık bir duraksamanın ardından ikiliye uydu. Oturma odasına girince Vera sesli olarak iç çekti ve kendini aslında niyet ettiğinden daha abartılı bir hareketle kanepeye bıraktı. Gerçi elbette niyetinin her zaman maksimum drama seviyesini korumak olduğu düşünülürse, dramayı artırması gerçekten mümkün olabilir miydi?

Julia, valizi arkasında sürükleyerek “Eşyalarınızı odanıza koyayım mı?” dedi. “Tanrım, Vera, bu valizde ne var böyle?”

“Benim yaşıma geldiğin zaman, her şeyi ait oldukları yerde tutabilmek için çok fazla şeye ihtiyacın olacak,” dedi Vera eliyle vücudunu işaret ederek, manidar bir sesle.

Emma’nın gözleri büyüdü. “Neden? Ne düşebilir ki?” Kocaman gözlerini annesine çevirdi. “Ne düşebilir, anne?”

“Ah, her şey,” dedi Vera. “Emzirdikten sonra hiçbir sutyen sarkmayı kontrol altında tutmaya yetmez.”

“Tatlım, gidip yeni çadırında oynamaya ne dersin?” dedi Julia araya girerek.

“Gel,” dedi Emma, Vera’nın elini çekerek. “Sana yeni çadırımı göstereyim.”

Vera küçük kızı koridor boyunca takip ederken kendini gülümsemekten alamadı. Minik parmakların elinizi sımsıkı kavramasından daha tatlı bir şey olabilir miydi? Arkasında Julia’nın valizi taşımaktan nefes nefese kaldığını duyabiliyordu. Vera ona valizin bir düğmeye bastığınız zaman gizli tekerlekleri açılan yeni, şık bir tasarım olduğunu söylemeyi düşündü ama Julia yardımcı olmaktan çok hoşnut görünüyordu. Hem zaten o kadar büyük ve ağır bir yükü yardım almadan taşıyabilmek, ona kendini güçlü hissettiriyor olmalıydı.

Emma’nın odası küçük ve mütevazıydı ama çok düzenliydi. Bir köşede içi yumuşak oyuncaklar ve minderlerle doldurulmuş gösterişli bir çadır vardı. Emma çadırın içine girdi ve Vera’ya yanına gelmesini işaret etti ama Vera “Benim yaşımda, yaptığım onca esneme egzersizine rağmen, oradan geri çıkabilme şansım sıfır,” dedi.

Dikkatli hareketlerle çökerek Emma’nın karyolasının kenarına oturdu. Emma’nın başı çadırın kapaklarının arasında göründü.

“Sen ölü gördün mü?” dedi Emma.

Altıncı His filmi izlemiş olan Vera bu soruya açık fikirli yaklaşması gerektiğini bilecek kadar bilgi sahibiydi. “Geçen hafta bir ölü gördüm mü diye mi soruyorsun, şu anda bir ölü görüyor muyum diye mi?”

“İkisi de.”

“Geçen hafta gördüm, evet. Ama şu anda burada ölü yok.”

“Ölüler neye benziyor?”

Vera bu sorunun cevabını düşündü. Dürüstlüğün en iyi politika olduğuna inanırdı ama söz konusu gerçek, iki yaşındaki bir çocuğa kendi babasının ölüsünden bahsetmeyi içerdiği zaman, belki de cevabın üstünde biraz oynamak daha iyi olurdu. “Hımm, normal bir insana benziyor ama ölü.”

Emma bu cevaptan hoşnut kalmış olacak ki başını çadırdan içeri çekti ve kendi kendine şarkı söylemeye başladı. Boğuk sesiyle söylediği detone bir şarkıydı. Ne yazık ki Emma’nın bir şarkıcı olarak geleceğinin olmayacağı anlaşıyordu. Sorun değildi çünkü şarkıcılık Vera’nın önonaylı kariyer tercihleri arasında yer almıyordu. Vera’nın gözünde Emma’ya mimarlık daha çok yakışırdı. Vera bir süre o pek yetenekli olmayan sesi dinleyerek ve Emma’nın hayatı hakkında fikir sahibi olmak için etrafına bakınarak orada oturdu.

Oda küçük, eşyalar bariz şekilde ikinci el olmasına rağmen, duvarlarda nefes kesecek güzellikte fotoğraflar asılıydı. Vera ayağa kalkıp fotoğraflara yakından baktı. Daha önce bir fotoğrafta bu kadar masalsı renkler gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Hepsi Emma’nın bebeklik döneminde çekilmişti ve fotoğrafçı her birinde öyle büyümlü bir hava yakalamıştı ki Vera sadece fotoğraflara bakarken bile Emma’nın agularını duyar gibi oldu. Ya renkler! *Tanrım*, diye düşündü Vera. Güneşin okşadığı enfes pastel tonlarda Vera’yı, küçük bir çocukken Tilly’nin onun kucağında oturduğu ve ona masallar okuduğu zamanlara ışınlayan bir şeyler vardı. Fotoğraflardaki

yeşilliklerin pastel ördek yeşili ve zümrüt tonları, yaprakların ve otların battaniye gibi yumuşacık görünmesine neden oluyordu. Ve her şey altın rengi güneş ışığına boyanmıştı. Fotoğraflar, Emma orman cüceleri tarafından çalınmış küçük bir bebekmiş gibi, uhrevi bir etki yaratıyordu.

Vera Çinli bir anne olarak her zaman sanatın cazibesine karşı durabilmesiyle gurur duyardı. Dükkânında ve evinde birkaç kaligrafi asılıydı ama onlar sanattan çok TALİHLİ OL hatırlatmalarıydı. Ama şimdi Vera burada, bu fotoğrafların karşısında dururken, onlarda bir şey olduğunu itiraf etme mecburiyeti duyuyordu. Bu fotoğraflarda bir şey, çok özel bir şey vardı.

Fotoğraflara uzun uzun ve hayranlıkla baktıktan sonra, küçük çadırın sessizleştiğini fark etti. Usulca yaklaşıp içeri bakınca, Emma'nın uyuyakaldığını gördü. Emma'nın etrafında uykuda tıkanmasına neden olacak herhangi bir tehlike unsuru olmadığından emin olduktan sonra odadan usulca çıktı ve kapıyı yavaşça kapattı. Mutfığa gittiğinde Julia'yı bulaşıklarla uğraşırken buldu.

“Yoksa uyuya mı kaldı?” dedi Julia.

“Evet.” Vera genç kadının yanında durdu ve tabakları kurulamaya başladı.

“Ah, bunu yapmak zorunda değilsiniz.”

Vera, Julia'yı duymazdan geldi çünkü dürüst olalım, mutfığın hâli görülmeye değermiş. “Gün boyu ne yapıyorsun?”

Julia ona yan gözle kaçamak bir bakış attıktan sonra odağını yeniden ovaladığı tabağa çevirdi. “Emma'ya bakıyorum.”

“Hımm. Çalışıyor musun?”

Julia iç geçirerek başını hayır der gibi salladı. Vera'ya kalırsa elindeki tabağı biraz fazla sert ovalıyordu. “Hayır, Vera. Ben ev kadını bir anneyim.”

“Ah.” Vera akıllıca davranıp başka bir şey söylememeye ve sessizliğin sürmesine izin vermeye karar verdi. Ne de olsa

yılların tecrübesi sayesinde, sessizliği bozacak ilk kişinin kendisi olmayacağını iyi biliyordu.

Ve elbette haklı çıktı. “Sizin yargılamanıza ihtiyacım yok, biliyorsunuz,” dedi Julia.

“Ah, yargılamıyorum. Annem de ev kadınıydı. Ama onun dokuz çocuğu vardı ve belki ikisi aynı şey değildir. Ama...” Vera aceleyle ekledi. “Yargılamıyorum.”

Julia gözlerini devirdi. “Pekâlâ, ev kadını anne olmanın revaçta olmadığını biliyorum ama başka seçeneğim yoktu zaten, anlarsınız ya? Üniversite terk bir kadına iş verecek çok fazla yer yok. Hatta birçok yer üniversite mezunlarını bile işe almıyor. Bugünlerde giriş düzeyinde bir iş bulmak için bile bir yüksek lisans diplomanızın falan olması gerekiyor.”

“Ah, bundan eminim,” dedi Vera. Ovalayarak kâğıt gibi inceltmesini önlemek için uzanıp tabağı Julia’nın elinden aldı. “Julia, ev kadını olmanın kötü bir şey olduğunu söylemiyorum. Tilly’ın küçükken, anaokuluna gidene kadar ben de evde onun yanında kaldım. Ama... benim asıl merak ettiğim, ev kadını olmak senin tercihin miydi?”

Julia ona şaşkın gözlerle baktı. “Nasıl yani... Elbette benim tercihimdi,” dedi.

“Hımm.” Vera ikna olmuşa benzemiyordu. Tilly’nin ağzından gerçeği almak konusunda oldukça tecrübelenmişti. Sorgulama becerileri çoğu CIA ajanını gölgede bırakabilirdi. “Sadece soruyorum çünkü Emma’nın odasındaki fotoğrafları gördüm ve senin yeteneğine sahip bir fotoğrafçının, bu alanda bir iş yapmadığına inanmak güç.”

“Ben...” Julia’nın ağzı açıldı ve geri kapandı. “O fotoğrafları benim çektiğimi nereden anladınız?”

Vera, Julia’nın üstünden eğilip musluğu kapattı. “Gel, sen şöyle otur, ben de çay yapayım.”

“Ama...”

Şapşal kız muhtemelen itiraz etmeye ve çayı kendisi hazırlamak konusunda ısrar etmeye hazırlanıyordu. Vera'nın buna zamanı yoktu. Julia'yı mutfaktan dışarı kışkıışladı ve suyla doldurduğu uzun saplı bir tencereyi ocağın üstüne yerleştirdikten sonra çay rafını bulana kadar dolap kapaklarını tek tek açıp kapadı. Elbette Julia'nın düzgün Çin çayına ihtiyacı vardı ama Vera Lipton'a burun kıvırmayacak kadar bilgi sahibiydi. Lipton türevi çayların illa kötü olmadığını biliyordu, elbette gerektiği gibi demlendikleri sürece. Lipton Batılı çoğu siyah çay markası gibi daha düşük kalite çay yapraklarını alıp daha yüksek derecelerde kavurarak incelikli lezzetlerin bütün izlerini yok ediyordu. Sonuç, saldırgan kaynatmaya ve cömert miktarlarda şeker ve suya dayanabilen sert bir siyah çay oluyordu. Vera üç çay poşetini kesip yaprakları suyun içine boşalttı ve mevcut lezzetin tamamının suyun içine sızdığından emin olmak için en az beş dakika kaynamaya bıraktı. İşi bittiğinde çay kapkara olmuştu. Süzdükten sonra içine bir damla taze süt ve –ah ne büyük şans– bir kaşık yoğun kıvamlı süt ekledi.

Çaydan yayılan koku, bir kucaklaşma kadar rahatlatıcıydı. Vera yemek odasına girerken Julia'nın omuzlarının gerildiğini hissetti ama genç kadın sütlü çaydan bir yudum alıp nefesini bırakırken, yüzündeki bütün gerilim siliniverdi. Vera içinden gülümsedi. İyi çay insanlarda her zaman bu etkiyi yaratırdı. Çay rahatlatıcı bir içecekti ve Vera'nın bütün hayatını onu daha fazla insana ulaştırmaya adanmasının nedeni buydu. Onları daha fazla strese sokan ve mutsuz eden kahve bu zamane gençlerinin ihtiyacı olan en son şeydi. Bunu neden göremiyorlardı ki?

“Pekâlâ,” dedi Julia çayından bir yudum daha aldıktan sonra, “o fotoğrafları benim çektiğimi nereden anladınız?”

“İlk bakışta çok iyi oldukları için profesyonel bir fotoğrafçı tutmuş olabileceğinizi düşündüm. Ama sonra daha dikkatli

bakınca onlarda bir şey gördüm. Kendi kendime, fotoğrafçı bu bebeğin özünü yansıtmış diye düşündüm. Kameranın arkasındaki sevgi hissediliyordu. Ben bu tür şeyleri hissedebilirim, anlarsın ya,” dedi Vera bilmiş bir tavırla. “Ben de annemim, anne sevgisini hissedebilirim.”

Julia gülümsedi ama gülümsemesi, gülümseme denemeyecek kadar hüznünlüydü. Gözlerini fincanından ayırmadan “Haklısınız,” dedi. “O fotoğrafları ben çektim. Bazen içimden duvardan indirmek geliyor çünkü onları görmek acı veriyor.”

“Neden acı veriyor ki?” Vera’nın neden acı verdikleri konusunda bir tahmini vardı ama nezaket, soru sormayı gerektirirdi. Tilly aptal ayağına yatmanın her zaman işe yaradığını söylerdi. Ya da onun gibi bir şey.

“Çünkü haklısınız, Vera. Ben fotoğrafçı olmak istedim. Fotoğraf eğitimi almak istedim. Lisans eğitimimi fotoğrafçılık üzerine aldım ve girdiğim her derse bayılıyordum. Hayatımın en güzel zamanlarıydı.” Son cümle ağzından sıkıntılı bir fısıltı gibi çıkmıştı ve Julia bunu söyler söylemez, kirliliği bir sırı ağzından kaçırmış gibi elini hızla dudaklarının üstüne kapadı. “Ben... Öyle demek istemedim. Tanrım, bir annenin böyle bir şey söylemesi çok kötü, değil mi? Emma’nın annesi olmayı çok seviyorum ama...”

Vera elini Julia’nın elinin üstüne koydu. Elleri birbirine bu kadar yakinken, kendi ellerinin Julia’nın genç teninin yanında ne kadar kırışık ve lekeli göründüğünü fark etmemesi imkânsızdı. Elini hızla geri çekti. Vera altmış yaşında olabilirdi ama bu kendini beğenme arzusuna bağışıklık kazandığı anlamına gelmezdi. “Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi. “Ben de Tilly’nin annesi olmayı seviyorum ama bana hayatımın en güzel zamanlarını sorsan, hâlâ okula gittiğim ve dünyanın olasılıklarla dolu olduğu yirmi yaşım olduğunu söylerdim.” Vera bir süre boşluğa baktı ve o zamanlar, üniversiteden mezun

olup kimsenin gözyaşına bakmayan gerçek dünyaya püskürtülmeden önce, kendini nasıl yenilmez hissettiğini hatırladı.

Julia başını salladı. “Evet, kesinlikle öyle. Her neyse okulu bırakmama rağmen, çok borcum birikmişti, bu yüzden ödeyebilmek için ne iş bulursam çalışmaya başladım.”

“Okulu neden bıraktın? Derslerini veremediğin için mi?”

“Hayır.” Julia güldü ama bu, kısa ömürlü bir gülüştü. “Şey, Marshall üniversitenin fiyatının çok yüksek olduğunu söylüyordu. Yani, haksız sayılmaz,” dedi savunmaya geçer gibi. “Özellikle fotoğraf gibi bir şey okumak için. Marshall on binlerce dolar ziyan etmek yerine, yeteneğimi kendim geliştirebileceğimi söyledi. Haklı olduğunu düşündüm. Böylece okulu bıraktım ve bir mağazada işe girdim. Ayrıca Marshall çocuk sahibi olmayı denememizi istiyordu ve bunun olması beklediğimizden çok daha uzun sürdü.” Sesi acıyla dolar gibi oldu ama sonra kendini gülümsemeye zorladı. “Her neyse, Marshall kendisi mezun olduktan bir süre sonra bana evlenme teklif etti ve bebek yapmayı denemeye başladık ve sonunda, senelerce çabaladıktan sonra, Emma doğdu ve olaya son nokta kondu. Fotoğrafla uğraşma şansım olmadı. Bir sürü planım, hayalim vardı ama... Sanırım... hayallerden ibaretmiş.”

“Gerçekleşmemiş hayaller hayatın en üzücü şeyleri arasındadır,” dedi Vera. “Şey, elbette ciddi hastalıklar, ölüm ve onun gibi şeylerden sonra.”

“Evet, bu bir tür birinci dünya sorunu,” dedi Julia alaycı bir gülüşle. “Daha yeni dükkânınıza girilmişken size yakındığım için kendimi rezil bir insan gibi hissediyorum.”

Vera elini boş ver der gibi salladı. “Ah, o konuyu dert etme.” Sonra ellerini bir kez çırttı. “Pekâlâ! Şimdi seni fotoğrafla uğraşmaktan alıkoyan ne?”

Julia kasıldı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“İnternete gir ve bak. Fotoğrafçı arayan bir sürü insan olduğundan eminim. Portre çekiyor musun?”

“Şey, evet, ama...”

“O zaman işe oradan başla. Ücreti düşük tut, sonuçta daha yeni başlıyorsun. Hatta kendini daha rahat hissedene kadar ücretsiz bile yapabilirsin.”

“Ama Emma var ve...”

“Ben Emma’ya bakarım,” dedi Vera.

“Nasıl yani?” Julia’nın ağzı açık kaldı. “Ben...”

“Ben de anneyim. Üstelik Çinli bir anneyim. Daha iyisini bulamazsın. Biz dünyanın en iyi çocuklarını yetiştiririz. Herhangi bir hastaneye bak, bütün cerrahlar Çinlidir.” Vera’nın gözleri gururla parlıyordu.

“Ben... şey... Emma çok...” Eliyle çaresizliğini anlatan bir hareket yaptı. “Başka insanlarla bırakılmaktan pek hoşlanmıyor. İnanın bana, bunu denedim. Sokağın ilerisinde uygun fiyatlı bir kreş buldum –aslında evinden küçük bir kreş işleten bir komşuydu– ama Aman Tanrım, Emma’yı oraya bırakmaya çalışırken, öyle bir yaygara kopardı ki...” Julia yüzünü buruşturdu. “Komşum onu almak istemedi.”

“Ay. Demek ki komşun iyi bir bakıcı değilmiş.” Vera cıkcıkladı. “Emma’nın benimle nasıl olduğunu görüyorsun. Benim güvenli olduğumu biliyor.”

Julia’nın her şeye rağmen aynı fikirde olduğunu görebiliyordu. Bu doğrudu. Emma Vera’ya anne ördeği tanıyan bir bebek ördek gibi kolayca alışmıştı.

“İstemiyorsan evden çıkman bile gerekmiyor,” diye devam etti Vera. “Yatak odasında ya da arka bahçede çalışırsın. Emma’yı dert etme, tamam mı? İyi. Anlaştığımıza memnun oldum.”

Cevap vermesine fırsat bırakmadan genç kadının omzunu sıvazladı, ayağa kalktı ve “Pekâlâ,” dedi, “şimdi sen

bilgisayarın başına geç ve fotoğraf işi ara. Ben de Emma için sağlıklı atıştırma­lıklar hazırlayıp onu uyandırırım.”

Julia’nın biraz sersemlemiş hâli Vera’nın yıllar içinde âşinalık kazandığı bir şeydi. Ancak birkaç saniyelik şaşkın bir sessizliğin ardından, Julia’nın ayağa kalkmasını ve yemek masasından aldığı dizüstü bilgisayarlarıyla yatak odasına gi­dişini keyifle izledi.

YİRMİ ÜÇ

VERA

Vera, Julia ve küçük Emma'nın birlikte yeni bir ritim yakalamaları şaşırtıcı derecede kısa sürdü. İlk gün Julia aptal gibi Vera'nın evin idaresini ele geçirmesini önlemeye çalıştı. Onlar için yemek yapmasına gerek olmadığını, sonrasında mutfakı temizlemekle uğraşmamasını, Emma'ya matematik öğretmeye çabalamamasını söyleyip durdu. Ancak çok geçmeden, "Vera'ya bir şeyi yapmamasını söylemenin" beyhude olduğunu anladı ve ikinci gün sona ermeden, Vera'nın entrikalarına tamamen teslim olmuştu.

Vera, Julia'nın evine taşınırken, terk edilmiş çay evinin üst katındaki sakin hayatına dönene kadar, orada sadece bir, en çok iki gün kalacağını düşünmüştü. Ancak dükkân şimdilik kapalıydı ve geçmişte onu yıkacağını düşündüğü şeyin şimdi bir miktar rahatlama sağladığını görüyordu. Evet, dükkânı özlüyordu ama hiç müşterisinin olmaması konusunda endişelenmemek ve dükkânı daha ne kadar açık tutabileceğini merak etmek özgürleştiriciydi de. Alex'e bir arkadaşının evinde kaldığını haber veren ve onu çaysız bıraktığı için özür dileyen

bir mesaj göndermişti ve tatlı, nazik Alex derhâl cevap vererek ona endişelenmemesini söylemişti.

Önceki gece Tilly aramış ve ona neden günlerdir mesaj göndermediğini sormuştu. Hah, beklenmedik gelişme diye buna denirdi.

“Ah, şöyle oldu,” demişti Vera, “birileri dükkâna girmiş, bu yüzden arkadaşım evinde kalmamı teklif etti.”

Tilly bir süre ne diyeceğini bilemeyerek kekelemişti. “Ne? Anne, ne demek birileri dükkâna girmiş? Polise haber verdin mi?”

“Ay, polis dediğin ne işe yarar ki? Daha cinayet bile çözemiyorlar, sence bir soygunu çözmekle uğraşırlar mı? Hiç sorun değil, ben kendim çözerim.”

“Tanrı aşkına, anne! Şu anda nerede kalıyorsun? Kim bu arkadaş?”

“Artık birçok arkadaşım var, Tilly.” Vera kibrinin sesine yansımaya engel olamamıştı.

“Neredesin? Gelip seni alayım. Ben...” Tilly iç çekmişti ve “Bende kalabilirsin,” demişti.

“Ah, saçmalama, seni rahatsız etmek istemem.” Hâle bak! Böyle bir teklifi geri çevirmek! Vera eskiden bunun için cinayet bile işleyebilirdi. Ama o artık bambaşka bir kadındı ve oğluna yük olmaya hiç niyeti yoktu.

“Aman Tanrım, anne... Pekâlâ. Tamam, yetişkin bir kadınsın ve başının çaresine bakabilirsin. Ama sana biraz para göndereceğim, tamam mı? Ve bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, beni duyuyor musun?”

“Evet, evet. Ne çok dırdır ettin.” Vera telefonu yüzünde bir sırıtışla kapatmıştı, onu kim suçlayabilirdi ki? İhmalkâr bir çocuk olmasına çok üzüldüğü Tilly şimdi ona para göndermek için ısrar ediyordu. Demek o kadar da sorumsuz ve ailesinden kopuk değildi.

Vera, Julia'nın hayatına, yerini kolayca bulan bir yapboz parçası gibi, bu kadar kolay uyum sağlayabileceğini asla tahmin edemezdi. Bazen en başından beri ait olduğu yerin orası olduğu hissine kapılıyordu. Birini kendi evladı gibi görmeye başladığı, diğerini en başından beri bir torun gibi benimsediği iki kızla birlikte yaşadığı o eve. Ah, Emma, Vera o ufak tefek, ciddi kıza bayılıyordu.

Julia sabahları uyandığı zaman Emma'yı çoktan giyinmiş, saçları iki özenli örgüyle toplanmış bir hâlde mama sandalyesinde iştahla Çin usulü pirinç lapasını yerken buluyordu. Vera da yanında gazetesini okuyordu. Julia'yı gördüğü zaman derhâl "Otur," diyordu. Julia oturunca önüne dumanı tüten, taze pişmiş bir pirinç lapası kâsesi ve sahanda yumurta, çeşnili tofu ve kızarmış hamur gibi kahvaltılıklarla dolu bir tabak bırakılıyordu. Kahvaltıda yeşil çay ve bir bardak soya sütü eksik olmuyordu. Julia kızının önündeki her şeyi etrafa fırlatmak ve ciyaklayarak patates kızartması ve tavuk nugget için ağlamak yerine, kaşıkla kendi kendine lapa yemesini hayretle izleyerek kahvaltı ediyordu. Kahvaltı bitince, Vera her şeyi bir çırpıda topluyor ve yapış yapış yüzünü ıslak bir bezle sildiği Emma'yı mama sandalyesinden indirip mahalledeki parka götürüyordu.

Vera bunu ilk kez yaptığı zaman, Julia içini kemiren bir endişeyle onları takip etmişti. Ya Vera aslında Emma'ya karşı kötü niyetleri olan kötü bir insansa? Böylece Julia peşlerine takıldı, Vera oflayarak gözlerini devirdi ve oyun alanına gelince Julia yaşlı kadının Emma'yı başka bir küçük kızın yanına bırakmasını ve iki kızın tam olarak birlikte denemese de yan yana oyun oynamalarını şaşkın gözlerle izledi. Yine de Emma'yı bir başka çocuğa beş adımdan fazla yaklaştırmaması her zaman mücadele gerektiren ve Emma'nın "Hayır, utanıyorum!" diye bağırmasıyla sonuçlanan Julia için gördükleri şok ediciydi. Vera bunu nasıl başarıyordu?

Bu soru o gün, ertesi gün ve daha ertesi gün boyunca Julia'nın kafasını kurcaladı. Vera bunu nasıl başarıyordu? Vera evi nasıl o kadar derli toplu temizleyebiliyordu, Vera nasıl bu kadar çabuk yemek yapabiliyordu, Vera her şeyi nasıl yapıyordu? Biri Julia'ya Vera'nın sihirli güçleri olduğunu söylese, kesinlikle inanırdı.

Vera akşamları, eve ilk geldiği gün Çin kültüründe yaşlıların her zaman evdeki en iyi odayı almasından uzun uzun bahsetmesinin ardından Julia'nın incelik göstererek onu buyur ettiği büyük yatak odasına çekiliyordu. Vera büyük boy iki kişilik yatağına uzanıp Oliver'ın kitap taslağını okuyordu. Vera hiçbir zaman bir kitap kurdu olmamıştı ama Oliver'ın metninin cilalı olmaya çok uzak olduğunu değerlendirebilecek kadar bilgi sahibiydi. Kitap fazla hamdı, bazı yerlerde ritim fazla hızlanıyor, ardından emekleme hızına düşüyordu. Ama Vera'yı taslağı okumaya devam etmeye iten şey iki erkek kardeşin etrafında dönen hikâyesiydi. Kardeşlerden biri mükemmel çocuktü –ya da herkes öyle düşünüyordu– ve onun gölgesinde kalan diğeri, kardeşinin hayatta hileyle, dalavereyle ilerlemesini sessizce izliyordu. Çekingen olan kardeşin âşık olduğu kız, altın çocukla evleniyordu. Vera hikâye çekingen kardeşin altın çocuğı zehirlemesiyle, hatta belki de onu kaz tüyü bir yastıkla boğmasıyla son bulacak mı diye merak içindeydi. Bir yanı aradaki bölümleri atlayıp doğrudan son kısma geçmeyi istiyordu ama spoiler almaktan nefret ettiği için sabırla sayfa sayfa ilerliyordu ve kitabın inişli çıkışlı ve düzensiz temposuna rağmen keyif aldığı bile söylenebilirdi.

Vera'nın evdeki dördüncü gününde, Emma'yla mutfakta erişte keserlerken, yatak odasından bir bağırış yükseldi. Birkaç saniye sonra Julia nefes nefese ve sarı saçları dağılmış bir hâlde mutfığa daldı. Karşısındaki manzaraya, gülüşü

yarıda kesilmiş, üstü başı unlu el izleriyle, kahverengi bukleleri yer yer erişte hamuru parçalarıyla kaplı kızına baktı ve duraksadı. Vera, Julia'nın içgüdüsel tepkisinin dehşet içerdiğini görebiliyordu. Eski Julia'nın kızını kucakladığı gibi üstünü başını temizlemeye koşacağını tahmin ediyordu. Muhtemelen Marshall eve gelmeden önce. Ama sonra Julia'nın gözlerine yerleşen anlayışı gördü. Marshall'ın eve gelmeyeceğini hatırlamıştı. Marshall eve gelip bu pasaklılık ya da uygunsuzluk hakkında söylenemeyecekti. Ve nihayet Julia ağzını açıp gülünce, Vera çıkan sesin muhteşem olduğunu düşündü.

Doğrudan Julia'nın karnından yükselen, hem neşeli, hem hamlığınan zerre utanmayan çekincesiz bir gülüştü. Emma da bir an annesine baktıktan sonra gülmeye, yanaklarına daha fazla hamur bulaştırarak kıkırdamaya ve başını arkaya yatırarak kahkaha atmaya başladı. Vera da kendini tutamayarak onlara katıldı. En son ne zaman bu kadar keyif duyduğunu hatırlamıyordu. Üçü de karınları ağrıyana, nefesleri kesilene kadar güldüler ve sonunda Vera, bir yandan nefes almaya çalışarak Julia'ya ne olduğunu sordu.

“Ah!” dedi Julia mutfağa koşmasının nedenini unutmuş gibi. “Oldu! Bir fotoğraf işi aldım!” Bunu söylerken yarı şaşkın görünüyordu, yüzünde korku ve heyecan karışımı bir ifade vardı.

Vera korkunun devreye girmesine fırsat bırakmadı. Bir sevinç çığlığı atarak Julia'yı kucakladı. “Ah, aferin sana!” Emma'yı da aralarına çağırdı. “Gel, annen fotoğrafçı olacak!”

“Vay canına! Yaşasın!” diye bağırdı Emma. Muhtemelen bir fotoğrafçının ne olduğunu bile bilmiyordu ama aralarına katılmaktan ve kısa kollarıyla ikisine sarılmaktan son derece mutlu görünüyordu.

“Şimdi, anlat bakalım,” dedi Vera sonunda geri çekilince.

“Küçük bir iş,” dedi Julia biraz mahcup bir tavırla ve aynı anda Vera elini havaya kaldırıp başının yan tarafına küçük bir şaplak kondurdu. “Ay, ne... Bu ne şimdi, Vera?”

“İnsan işini öyle tarif etmemeli,” diye azarladı Vera. “Küçük bir işmiş, hah! Erkeklerden hiç böyle bir cümle duydun mu? Hayır, erkekler, yaptıklarını yere göğe sığdıramaz ve bir sonraki sefere daha büyük bir işi bu sayede kaparlar. ‘Küçük iş’ diye bir şey yok. Ayrıca o saçma ses tonuyla, özür diler gibi, ben küçük bir işi olan şapşal bir kadının der gibi konuşmak yok. Hayır!” Vera işaret parmağını kılıç çeker gibi Julia’nın yüzüne doğru uzattı. “Git ve işini gururla yap.”

“Ah... tamam.” Julia, Vera’nın ürkütücü işaret parmağını nazik bir hareketle itti. “İş küç... yani bir influencer için bir portre çekimi. Şey, kız henüz bir influencer sayılmaz ama o yolda ilerliyor ve fotoğrafa ihtiyacı varmış. Öyle işte.” Julia duraksayınca, Vera onun yine özür dilemek ya da işi küçümseyecek bir şey söylemek üzereyken kendini son anda tuttuğunu fark etti. Başını sallayarak boğazını temizledi.

“Kulağa hoş geliyor.”

Julia “Ücreti çok parlak değil,” deyiverdi.

Vera iç çekti. Julia’nın bu yeni güçlü ve yetkin yanını bir günde benimsemesini beklemenin çok fazla olacağına karar verdi. “Çay evini ilk açtığımda, demlik başına sadece iki sent alıyordum. Şimdi üç dolara çıktım.”

“Enflasyooon,” dedi Emma.

Julia ve Vera küçük kıza şaşkın gözlerle baktılar ama Emma erişte hamuruyla oynamaya devam ediyordu. Sonunda Vera “Evet, yanlış değil,” dedi. “Belki de mimar değil, ekonomist olmalısın. Ya da yatırım fonu yöneticisi, evet. Her neyse,” dedi dikkatini yeniden Julia’ya çevirerek. “Gidip bu işi yapacaksın, hem de kendinden son derece emin bir tavırla.

Şu...” Eliyle genç kadını işaret etti, “şu mahcubiyeti bırakarak. İyi olacak. Çok iyi. Çok iyiden de iyi.”

“En daha iyi.”

“Evet,” dedi Vera. “En daha iyi. Şimdi, sen işine bak, biz de Emma’yla akşam yemeği hazırlıyoruz.”

Julia sersem bir hâlde mutfaktan çıkarken Vera, Emma’ya baktı. Küçük kız başını kaldırıp ona gülümsedi. “Annenden bir şeyler yaratacağız gibi, hı?”

Emma ciddi bir tavırla başını salladı ve akşam yemeği için erişte açmaya kaldıkları yerden devam ettiler.

Ertesi sabah, Julia çekilmez biri olarak uyandı. Yataktan çıktığı andan itibaren o kadar tedirgin ve gergindi ki Vera sonunda onu banyoyu temizleme işine koştı. Banyonun temizlenmeye ihtiyacı yoktu elbette, çünkü Vera her yeri canını çıkarırcasına ovalamıştı bile ama Julia’nın bütün o gergin enerjiyi atacak bir şeye ihtiyacı olduğu çok açıktı. Julia’nın gerginliği Emma’yı da etkilemişti ve şimdi Emma da yeni sabah rutinine uymakta sıkıntı çekiyordu. Vera küçük kızın saçlarını toplamaya çalışırken sürekli kıpırdanmasını önlemeye çalışırken, belki de eskiden normal hâllerinin bu olduğunu düşündü. Belki de Marshall hayattayken Julia etrafa sürekli gergin bir enerji saçıyordu ve belki de Emma’nın bu kadar güvensiz olmasının nedeni buydu. Vera iç geçirdi. Ne kadar çok belki vardı.

Ancak tuvalet ovmak işe yaramışa benziyordu. Julia banyodan nihayet çıktığı zaman, daha az gergin görünüyordu.

“Teşekkürler,” dedi Vera’ya. Sonra güldü. “Bana banyoyu temizlememi buyurduğunuz için neden teşekkür ettiğimi bilmiyorum.”

“Çünkü bunun kendi iyiliğin için olduğunu biliyorsun.” Vera ona bir Tupperware kap uzattı. “Sen ve müşterin için

ögle yemeği. Bol sebzeli börek, sana iyi gelir. İşte enerji verir. Şimdi, git bakalım.”

“Daha zamanı gelmedi...”

“Her zaman dediğim gibi, erken gitmek iyidir.”

Julia muhtemelen itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirmiş gibi durdu. İyi, diye düşündü Vera. *Bana itiraz etmenin bir işe yaramadığını öğrendi.* Julia önceki gece özenle hazırladığı kamera çantasını aldı. Kapıda duraksadı ve etrafa buram buram şüphe saçarak “Onunla sorun yaşamayacağınızdan emin misiniz?” dedi.

Vera, Julia’nın bunun kendisi açısından mı yoksa Emma açısından mı sorduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Her durumda, ne saçma bir soruydu. Bir insan onunla neden sorun yaşasın ki? Julia’yı eliyle kışkırtarak “Git artık,” diye azarladı. Julia omzunun üstünden arkaya son bir bakış daha attıktan sonra kapıdan çıktı. Vera ve Emma oturma odasının sokağa bakan geniş penceresinden Julia’nın arabasını park yerinden çıkarmasını izlediler. Araba gözden kaybolunca Vera, Emma’ya döndü ve “Hadi, bakalım, işe koyulma zamanı,” dedi.

Emma başını onaylar gibi salladı. Vera küçük kıza bir hırka giydirdi, düğmelerini özenle ilikledi ve el ele evden çıktılar. Önce taze ve ucuz yemeklik malzemeler almak üzere otobüsle Çin Mahallesi’ne gittiler. Vera orada Emma’ya en taze balıkları nasıl seçeceğini (“Gözlerini şöyle dürteceksin.” Emma balık gözü dürtmek konusunda şaşırtıcı derecede hevesli çıkmıştı) ve balıkçıyla en iyi fiyat için nasıl pazarlık edeceğini öğretti. İşleri bittiği zaman Vera’nın yanında getirdiği alışveriş arabası ağzına kadar dolmuştu. Sonra şans kurabiyesi satan pastanede kısa bir mola verdiler. Emma üç kurabiye yedikten sonra evin yolunu tuttular. Vera’nın her şeyi buzdolabına yerleştirdikten sonra dilimlediği kocaman

Kore armudunu, Emma'ya okuduğu hikâye eşliğinde birlikte yediler.

Kitapta şöyle diyordu: “Kral, ‘Sen çok güzel bir kızsın ama bu oda dolusu samanı gün doğana kadar altına dönüştürmüş olmazsan, seni öl...’ Ne? Ne saçma bir hikâye bu? Rampi Ram Rampapum mu? Adı bile saçma, Emma. Sen büyükanne Vera’yı dinle, bu kral çok kötü bir adam. Beni duydun mu? Pekâlâ... Nerede kalmıştık? Evet, şimdi... ‘Kız Rampi Rampapum’un yardımıyla üç koca oda dolusu samanı altına çevirmeyi başarınca, Kral, “İnanılmaz!” dedi. “Karım olmalısın!” Ve Anne sevinçten havalara uçtu...’ Ne? Emma, büyükanne Vera’yı iyi dinle. Dinliyor musun? Bu Anne çok aptal. Hem de çok! Beni duyuyor musun? Deli kralın onunla evlenmek istemesine neden mutlu olsun ki? Dehşete kapılmalı. Düğün gecesinde yanında bir hançer taşınmalı. Eskiden Çinli genç kızlar öyle yapardı. Eski zamanlarda, Çinli kızlar evlenecekleri kişiyi kendileri seçemezdi. Hatta kocalarıyla düğün gününe kadar karşılaşmazlardı bile. Bu yüzden geleneksel düğün kıyafetinin bir parçasını küçük bir hançer oluştururdu. Kocalarının kötü bir adam çıkması ihtimaline karşı. Emma, sen beni dinliyor... Ah, uyuyakalmışsın. Hah. İsabet olmuş. Annenle bu aptal kitapları sana okutması konusunu konuşmam gerekecek.”

Vera usulca kalkıp küçük kızı kanepeye yatırdı. Sonra Emma'nın odasından bir battaniye aldı ve üstünü örttükten sonra, küçük kızın başını şefkatle okşadı. Küçük kızın bu kadar kısa zamanda kalbinde bu kadar büyük bir yer edinmesine şaşıırıyordu. Emma'nın hafif kıvrık kirpiklerine bayılıyordu. Ona Tilly'nin küçüklüğünü ve o zamanlar ne kadar yumuşak ve sıcak olduğunu hatırlatıyordu. Parkenin gıcırdayan kısımlarına basmamaya özen göstererek odadan sessizce çıktı ve Emma'nın odasını toplamaya başladı. Etrafa saçılmış çeşit

çeşit oyuncacı ve giysileri tek tek toplayıp yerlerine kaldırdı. Zemin oyuncaklardan ve diğer kalıntılardan arınınca, Vera dikkatini evin geri kalanına çevirdi.

Çünkü gerçek şuydu ki Vera kendini orada evinde gibi hissetse de orada olmasının hakiki amacını unutmuş değildi. Oraya Marshall'la ilgili gerçeği bulmaya gitmişti. Bu yüzden içindeki her tür suçluluk hissini bastırarak, Emma'nın odasından çıktı. Elbette büyük yatak odasını tepeden tırnağa aramıştı. Tıpkı mutfacı, yemek odasını ve oturma odasını da aradığı gibi. Geriye sadece garaj kalmıştı.

Vera garaja çıktı ve etrafına baktı. İçerisi, çoğuna yıllardır el sürülmemiş gibi görünen döküntülerle doluydu. Ayrıca duvarlardan birinde deterjanların ve çeşitli aletlerin durduğu raflar vardı. Vera gözlerini kıstı ve karton kutulardan rasgele seçtiği birini açtı. İçerisi eski bebek giysileriyle dolu görünüyordu. Hımm. Sonra bir başka kutuyu açtı, sonra bir tane daha. Tenis raketleri, eski ayakkabılar. Peh. Bu iş çok zamanını alacaktı. İşin en kötü tarafı Vera ne aradığından bile emin değildi. Bir yerlerde bir tür kayıt defterinin olabileceğini düşünüyordu. Ama bunun garantisi yoktu, öyle değil mi?

Vera son bir çare olarak garaj duvarına yaslı duran açılır kapanır sandalyeyi alıp rafların altına yerleştirdi. Büyük bir dikkatle tırmandı ve üst raflara göz attı. Ve kalbi bir an duracak gibi oldu. Çünkü orada, tam karşısında, gümüş rengi pürüzsüz bir şey vardı. Garajın kasvetine apaçık aykırı görünen bir şey. Vera elini uzattı ve o şeyi raftan aldı.

Bir bilgisayar.

Vera'nın nabızı dört nala koşmaya başlamıştı. Kim bilgisayarını garajda saklardı ki? Elbette alçakça işler yapan birisi. Canına mâl olacak kadar şaibeli işlere karışmış birisi. Marshall gibi birisi.

Vera sahip olduğunu kendisinin bile bilmediği bir çeviklikle, sandalyeden atladı ve bilgisayarı gümbürdeyen göğsüne bastırarak telaşlı adımlarla eve döndü. Emma'yı kontrol etti, hâlâ derin uykuda olduğundan emin olunca doğruca büyük yatak odasına girdi. Yutkunarak dizüstü bilgisayarın düğmesine bastı. Şifre soruyordu. Vera yüksek sesle inledi. Hayır! Bilmeceyi çözmeye bu kadar yaklaşmışken, olacak şey miydi bu?

Ama sonra ekrana tekrar bakınca, aslında şifre istemediğini gördü. Ekranda yazan tam olarak şuydu: “Lütfen kilidi açmak için anahtarı takın.”

Bu yeni türemiş makineler yok muydu! Vera bilgisayarı kaldırdı ve bir anahtar deliği bulma beklentisiyle altına baktı. Hayır. İki yanda da bir şey yoktu. Emin olmak için bilgisayarın üstüne bile baktı. Anahtar deliğine benzer bir şey yoktu. Görebildiği tek delikler flash belleklerin takıldığı şeylerdi.

Bir anda ağzı açılıverdi. Nefesi hızlanmıştı. Bir flash bellek! Tabii ya!

Hızlı hareketlerle gömleğinin etek ucunu kaldırdı ve Marshall'ın cesedini bulduğu günden beri üstünden hiç çıkarmadığı bel çantasını açığa çıkardı. Fermuarı açtı, flash belleği buldu ve titreyen elleriyle kapağını çıkardı. *Hadi bakalım.* Flash belleği bilgisayara taktı ve nefesini tutarak bekledi.

Büyük ekran göz kırpar gibi kararıp aydınlandı ve sonra iki kelime belirdi. “El sıkışma...”

Ve sonra: “Anahtar kabul edildi.”

Ekran değişti ve Vera karşısında “Varlıklar” adında bir klasör buldu.

Klasöre tıkladı. İçinde düzinelerce dosya vardı. Vera gözlerini kısarak ve neye baktığından emin olamayarak dosyaları aşağı doğru taradı. Ta ki dosyalardan birinin ismi gözüne takılana dek. Dosyayı açtı. Şaşkınlıkla iç geçirdi.

YİRMİ DÖRT

OLIVER

Oliver'm kardeşinin ölümünden/belki de öldürülmesinden sadece iki hafta sonra yapacağı en son şeyin, pazar sabahını Çin Mahallesi'ne bir çay evini, hem de ikiz kardeşinin ölü bulunduğu evi temizlemeye gitmek olacağını düşünüyordu. Arabasını park ederken, Vera'nın çay evinin önünde bekleyen Riki ve Sana'yı gördüğü anda içinden *ama gel gör ki*, diye geçiriyordu. Trajik koşulların bir araya getirdiği yabancılar değil de eski arkadaşlarmış gibi, onları görmek tuhaf bir şekilde iyi gelmişti. İkisine el salladı, onlar da karşılık verdiler ve sonra arabadan inince Sana ona bir kâğıt bardak uzattı.

“Kahve hepimize iyi gelir diye düşündüm,” dedi Sana.

“Ah, Vera bunu görmese iyi olur,” dedi Oliver. Riki ve Sana sırtınca kendini... mutlu hissetti. Bu yabancı olduğu bir histi ama hoşuna gitmişti. Cebinden bir anahtar çıkarıp kapının kilidini açtı. Önceki gün tek başına gelip yeni bir kilit takmıştı.

Vera Wang'ın Dünyaca Ünlü Çay Evi, en az Oliver'ın en son gelişinden hatırladığı kadar kasvetli görünüyordu. Cam

kırıkları ve tepetaklak olmuş sandalyeler. Üçü birlikte kapıda dururken Oliver bu yıkım manzarasının diğerlerine de verdiği huzursuzluğu hissedebiliyordu. Sonra, “Hadi,” dedi. “Yanımda malzeme getirdim.”

Getirmişti gerçekten. Oliver hayatında ilk kez apartman yöneticiliği yaptığı için minnettardı. Sadece çöp torbası ve temizlik deterjanı gibi şeyler alması gerekmişti ama diğer her şey malzeme dolabından ödünç aldığı tekrar kullanılabilir şeylerdi. Eldivenler, süpürgeler, paspaslar. Birlikte Oliver’ın bagajındakileri boşaltıp işe koyuldular. Yerdeki cam kırıklarını ve otları süpürmeden önce mobilyaları dükkânın önüne çıkardılar. Ne yazık ki Marshall’ın cesedinin o soğuk ve sarsıcı silueti bir türlü çıkmıyordu.

“Onun için izopropil alkol gerek,” dedi Sana. “Ve belki diş fırçası ve kabartma tozu.”

Oliver ikiz kardeşinin izine arkasını dönmeden önce ürperdi. Keşke hayattaki bütün kötü şeyler sadece paspaslanarak temizlenebilseydi.

Riki çöp torbalarını attıktan sonra geri döndü ve alnındaki teri silerek dükkândan çıkardıkları mobilyalara baktı.

“Aslında bayağı iyi parçalar,” dedi sandalyelerden birini sağa sola yatırarak.

“Ah?” Oliver mobilyadan pek anlamazdı ama Riki’nin sandalyeyi inceleme şekli ilginçti. Riki’nin hareketlerinde, mobilyalar konusunda son derece rahat olduğunu düşündüren bir yatkınlık vardı. “Marangozluktan anlıyor musun?”

“Biraz. Babam Jakarta’da tamirciydi.” Riki’nin sesinde bir miktar hüznün vardı ama duraksamadan devam etti. “Sanırım şu parçayı çıkarırsam...” Sandalyenin bir kısmı eskilikten aşağı sarkan sırt kısmını işaret etti, “yerine daha modern bir şey koyarsam, minder eklersem ve bir kat boya yaparsam... muhteşem görünebilir.”

Oliver gözünde canlandıramasa da başını onu destekler gibi salladı. “Kulağa hoş geliyor.”

Sana dükkânın dışarı bakan büyük penceresinden bir adım geri çekilerek etrafına baktı. “Hah, kimin aklına gelirdi? Pencereilerin üstündeki kalın kir tabakası gidince içerisi büyüdü sanki.” Tereddüt etti. “Saçmalamak istemem ama camları silmeden önce kir, biri izliyormuş gibi esrarengiz bir his veriyordu sanki.”

“Belki de bitişik dükkândaki pastaneci kadın izliyordur?” dedi Riki.

“Belki.”

Üçü de etrafına baktı. Oliver, Sana’nın haklı olduğunu görünce şaşırdı. Dükkân gerçekten de daha büyük ve aydınlık görünüyordu. Dükkânın ışıklarına çatık kaşlarla baktı. Ampuller değiştikten sonra bile dükkânın daha iyi bir ışıklandırmaya ihtiyacı vardı. “Ona yeni lambalar alayım. Şu ucuz ayaklı IKEA lambaları bayağı fark yaratabilir.” Bunu yüksek sesle söylemek bile Oliver’a kendini iyi hissettirmişti. Bir işe yarıyor, çaresiz durmak yerine bir şeyler üretiyordu.

Riki sandalyelerden üçünü içeri taşıdı, kısa bir mola için oturdular ve hoş bir sessizlik içinde kahvelerini yudumladılar.

“Vera’nın Julia’da nasıl olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Riki.

“Vera’nın bende kaldığını hayal bile edemiyorum,” dedi Sana. Hep birlikte güldüler.

“Şaşırtıcı bir şekilde Julia bana, Vera’nın orada olmasından mutlu olduğunu söyledi,” dedi Oliver.

Sana ve Riki ona şaşkınlıkla baktılar. “Cidden mi?” dedi Riki.

“Evet, cidden.” Oliver kahvesinden bir yudum daha içti. “Emma’nın Vera sayesinde açıldığını söyledi. Ayrıca

anlaşılan Vera her öğünü ziyafete dönüştürüyor. Bir, iki kez davet edildim, o yemekler için kurşun yenir.”

“Ah, Tanrım ne kadar iyi olduğunu tahmin edebiliyorum,” dedi Sana.

“Annemin yemeklerini çok özlüyorum,” dedi Riki. “Ben Jakarta’dayken o da bizim için zengin sofralar kurardı. Her pazar en az yedi, sekiz çeşit yapardı ve hepsi inanılmaz olurdu.”

Oliver gülümseyerek başını salladı. “Endonezya yemekleri nasıldır?”

“Baharatlı,” dedi Riki gülerek. “Her şey farklı bir sambal çeşidine boğulur, bir tür acı sos yani. Benim en sevdiğim muhteşem kırmızı biber ve domatesle kızartılmış patlıcandır.”

“Ah, patlıcana bayılırım,” dedi Sana. “Bizim ailenin aşçısı babamdır ve yaptığı ıspanaklı ve patlıcanlı et yemeği her zaman çok iyi gelir. Krema kıvamındadır ve müthiş bir lezzeti vardır. İnsanın ağzının suları akar.”

Oliver annesinin sarımsaklı patlıcan yemeğini düşündü. Şu anda patlıcanlı yemeklerden bahsetmek tuhaf bir şekilde alakasız görünse de çok mantıksız sayılmazdı. Patlıcanda insana iyi gelen bir şey vardı.

“Yani Julia güzel yemekler yiyor, hı?” dedi Sana.

“Evet. Tek olumsuz tarafı odasını Vera’ya verdiği için Julia’nın kanepede uyuması.”

Sana güldü. “Elbette yatağını ona vermiştir. Zavallı Julia. Vera’yı ona kendini suçlu hissettirip yatak odasını ona bırakmasını sağlarken hayal edebiliyorum.”

“Ah, sanki sen olsan odanı vermezdin?” dedi Riki onu dirseğiyle dürterek.

Sana gözlerini iyice açtı. “Şaka mı yapıyorsun? Ben Vera’dan çok korkuyorum, elbette verirdim. Ve sakın bana sizin ondan korkmadığınızı söylemeye kalkmayın. İkiniz onun yanındayken nasıl davrandığınızı bir görseniz.”

“Hayır, neeee?” dedi Oliver gülerek. “Nasıl davranıyor-muşuz?”

“Gerçekten ama gerçekten çok kötü bir şey yaptığını bilen okul çocukları gibi.”

Oliver’in gülüşü boğazında takılı kaldı. Riki huzursuz görünüyordu ama o hâli sadece bir an sürdü. Sonra ikisi de kendilerini gülmeye zorladılar. Oliver diğer adama baktı. Burada neler oluyordu? Oliver ne yaptığını çok iyi biliyordu ama Riki’nin suçlu hissedecek nesi vardı ki? Ama Oliver’ın yapmak istediği en son şey Riki’den ya da Sana’dan şüphelenmektir çünkü ikisini de gerçekten sevmiştir. Bu yüzden o huzursuzluk hissini üstünden attı ve ânı mahvetmeyecek eğlenceli bir cevap düşünmeye çalıştı.

Ama söylemek üzere olduğu şey, kapının açıldığını haber veren zil şingirtisiyle havada kaldı. Bir anda üçü de sessizliğe gömülerek içeri giren Memur Gray’e baktılar. Memur Gray Oliver’ın görmeyi bekleyebileceği kişi olmaya o kadar uzaktı ki bir an beyni kısa devre yaptı ve *Bir dakika, yoksa kardeşimin cesedini teşhis etmek için karakola mı döndüm?* diye düşündü.

“Burada neler oluyor?” diye sordu Memur Gray. Üçünü orada bulmak hiç hoşuna gitmemiş gibiydi.

Oliver ayağa kalktı. Memur Gray’de ona ayakta durması gerektiğini hissettiren bir şey vardı. Muhtemelen üniforma yüzündendi. Ya da ona Vera’yı anımsatan bakışları yüzünden. Ya da belki de Memur Gray’in kılıfında taşıdığı tabancayı görebildiği içindi. Veya yukarıdakilerin hepsi. Oliver yaşça en büyük kişi kendisi olduğu için, soruyu cevaplamanın ona düşeceği hissine kapıldı. “Ah, merhaba, memur hanım.” Daha iyi bir devam cümlesi bulmaya çalıştı. “Ne haber?” Ah, tanrım *Friends*’ten Joey’nin pespaye asılma cümlesi gibi, kulağa çok kötü gelecek bir soruydu.

Memur Gray gözlerini kıstı. “Burada neler oluyor dedim.”

“Ah...” Oliver çaresiz gözlerle Sana ve Riki’ye baktı. Her ikisinin de korkudan gözleri büyümüştü. “Şey, Vera’nın dükkânını temizliyoruz.” Sesi çatlak çıkmıştı.

“Neden?”

Oliver aklına ilk gelen cümleye tutundu. “Şey... iyi kalpli olduğumuz için?” Yer yarılsaydı da içine girseydi keşke. Bu bir insanın bulabileceği en aptalca cümleydi.

Memur Gray başıyla önce Sana’yı, sonra Riki’yi işaret etti. “Siz ikiniz, geçen gün Julia Chen’in evinde gördüğüm muhabirler değil misiniz?”

Riki’nin benzi soldu. “Ah, evet?”

“Ben muhabir değilim,” dedi Sana hemen. Sonra sesini alçaltarak “Bir podcast’im var,” diye ekledi.

“Pekâlâ,” dedi Memur Gray. “Şimdi de ikiniz Marshall Chen’in kardeşiyle birlikte Vera’nın çay evindesiniz.”

“Marshall Chen’in kardeşi” sözü Oliver’ın midesini döndürdü. Ölümünden sonra bile hâlâ Marshall’ın kardeşi olarak bilinmesi ne acınası bir durumdu.

“Aranızda bana üçünüzün neden bir arada olduğunu açıklayabilecek biri var mı? Bu bir kitap kulübü falan mı? Ya da kahve kulübü mü demeliyim?”

Sorun şuydu ki Oliver neden Memur Gray onları yasa dışı bir şey yaparken yakalamış gibi hissettiğinden emin değildi. Elbette yaşlı bir kadının birilerinin talan ettiği dükkânını temizliyor olmak iyilikten sayılırdı, öyle değil mi? Bunu fark etmek, sırtını biraz da olsa dikleştirmesini sağladı. Memur Gray’in gözlerinin içine bakarak “Memur Gray, şöyle ki, birkaç gün önce birileri Vera’nın dükkânına girmiş ve biz de ortalığı toparlamasına yardımcı oluruz diye düşündük. Durum çok feciydi, o yüzden...”

“Bir dakika,” dedi Memur Gray ve Oliver ağzını kapattı. “Dükkâna girilmiş mi dediniz?”

Oliver tereddütle başını salladı.

“Ve kimsenin aklına bunu bize bildirmek gelmedi mi?”

Oliver’in ağzı açıldı. “Ah, şey...”

Cevap elbette hayırdı. Hiç kimse olayı polise bildirmeyi düşünmemişti. Ve neden öyle olmuştu ki? Tanrı aşkına, şimdi Memur Gray dikkati oraya çekince, bu dünyanın en bariz şeyi gibi görünmüştü ama polise haber vermeyi sadece Julia önermişti ve öneri geri çevrilince hiç kimse bunun yapılacak en doğru şey olduğunda ısrar etmemişti. Olivier’in zihni şimdi, *Nedennnn?* diye feryat ediyordu.

Çünkü Oliver polislerle daha fazla muhatap olmak istememişti. Onlardan saklayacak yeterince şeyi vardı. Onlarla ne kadar az iletişim kurarsa o kadar iyi olurdu. İyi de ya diğerleri? Vera’nın, dükkânın feci durumunu göstermek için onları çağırdığı gün hepsi oradaydı. Ve içlerinden sadece Julia polisi aramayı önermişti.

Belki de nedeni onların da saklayacak bir şeylerinin olmasıydı.

Oliver ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti ve Sana ve Riki’ye bu kez farklı bir gözle baktı. Bakmak istemediği bir gözle çünkü o iki genç insana kanı kaynamaya, onları neredeyse arkadaşı gibi görmeye başlamıştı. Ve şimdi de bir şeyler bildikleri duygusunu üstünden atamıyordu. Ne saklıyor olabilirlerdi ki?

YİRMİ BEŞ

SANA

Sana hayatı boyunca hiç o kadar gerildiğini hatırlamıyordu. Başı dönüyordu. Daha önce başı hiç böyle dönmemişti. Hatta “baş dönmesinin” nasıl bir his olduğunu bilmez, o duyguyu hayal bile edemezdi. Beklediğinden daha nahoş bir duygu olduğu kesindi. Sana belki de kafası hafıflemiş gibi hissetmeyi beklerdi ama hayır, sanki kafasının içi boşaltılıp suyla doldurulmuş gibiydi ve şimdi orada kalan her şey suyun içinde yüzüyordu ve Sana her an bayılacak, kusacak ya da ikisi aynı anda oluverecek gibi hissediyordu.

Memur Gray olayı polise bildirmemelerinin ne büyük bir sorumsuzluk olduğu konusunda söylenip duruyordu. Hele daha yakın zamanda aynı dükkânda bir ölüm gerçekleşmişken.

Sana birinin “Ama Marshall’ın ölümünün kaza olduğunu söylemişsiniz,” dediğini duydu. Dehşet içinde –ve birkaç saniyelik bir gecikmeyle– sesin kendisine ait olduğunu fark etti. *Kapa çeneni.* Ama çenesi özgürlüğünü ilan etmiş gibi gevezeliğini sürdürdü. “Vera öyle söyledi.”

“Ah, Vera öyle söyledi demek?” Memur Gray ellerini havaya kaldırdı. “Vera polis mi?”

Üçü de sessiz kaldı.

“Ya da belki de özel dedektiftir.”

Riki çekingen bir tavırla elini kaldırdı. “Bence amatör ha-fiye sayılabilir.”

“Ah, Tanrı aşkına.” Memur Gray bir an onlara arkasını döndü ve sıkkın bir tavırla derin bir nefes aldı. Sonra tekrar onlara döndü. “Şunu netleştirelim. Vera’nın Marshall Chen’in ölümü hakkında bir şey yapma ya da açıklama yetkisi yok, anlaşıldı mı?”

Sana başının mekanik olarak onay verir gibi sallandığını fark etti.

“Bu yüzden, böyle bir şey olduğu zaman,” diye devam etti Memur Gray, “haberi komşusundan almak istemiyorum.”

“Komşusu mu?” dedi Oliver.

“Muhtemelen bitişikteki fırının sahibidir,” dedi Riki.

Sana, Vera’nın bitişikteki Fransız pastanesiyle ilgili söylenmelerini hatırlayarak “Off, Vera hiç mutlu olmayacak,” diye mırıldandı.

“Siz üç silahşörlerin yorumları bitti mi? Evet, bize Vera’nın dükkânının içindeki her şeyin paramparça olmuş gibi görüldüğünü bitişikteki Winifred haber verdi.”

“Winifred bizi pencereden gözetlemiş olmalı,” dedi Riki.

“Yüzünü cama yapıştırması gerekirdi,” dedi Sana. “Ben silmeden önce o kadar kirliydi ki cama şu şekilde yaklaşımdan içeriyi görmesi imkânsız.” Vera’nın Fransız hamur işlerinin hiç fena olmamasına rağmen Winifred’den neden hoşlanmadığını anlamaya başlıyordu.

“Tanrı’ya şükür ki bakmış,” dedi Memur Gray. “Çünkü aksi takdirde haberimiz olmayacaktı. Ve şimdi görünüşe göre, üçünüz sayesinde bütün kanıtlar silinip süpürülmüş...”

“Ve geri dönüşüm kutusuna atılmış,” diye ekledi Oliver. “Kutular dışarıda. İsterseniz size gösterebilirim.”

Memur Gray dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. “Ekibe haber veririm.” Etrafına baktı ve kısacık bir an gözlerini kapadı. “Aranızda şüpheli bir şey gören var mı?”

“Dükkânın tamamının paramparça edilmiş olması dışında mı?” Sana saygısızlık ettiği hissine kapıldı ama niyetinin bu olmadığına yemin edebilirdi. Gerçekten de samimiyetle –pekâlâ, belki de “samimiyetle” yanlış kelimeydi– olabildiğince dürüst olmaya çalışıyordu. Ama bu olayda her şeyin biraz şaibeli görüldüğünü inkâr edemezdi ve tam o anda şaibeli davranan tek kişinin kendisi olmadığı kafasına dank etti. Oliver ve Riki de bir şeylerin üstünü örter gibiydiler ama neden? Sana en başından beri Riki’nin bir Buzfeed muhabiri, hatta herhangi bir yerin muhabiri olmadığını tahmin ediyordu aslında. Ama ya Oliver? O ne saklıyordu?

Sana, Memur Gray’in kendi kendine, “ekibi” çağırmak zorunda olması ve “o inek tiplerden” ne kadar nefret ettiği hakkında söylenerek ve etrafı inceleyerek dükkânın içinde dolaşmasını sessizce izledi. Sonunda Memur Gray onlara çay evinde başka hiçbir şeye el sürmemelelerini tembihledi ve arkasında büyük bir boşluk bırakarak dükkândan ayrıldı. Sana, Riki ve Oliver bir süre ne diyeceklerini bilemeyerek durdular. Havada şüphenin ağırlığı hissediliyordu. Sana telefonunu çıkardı ve gitmek için bir bahane bulmaya hazırlanırken Vera’dan gelen mesajı gördü. Şöyle diyordu:

Hemen buluşmalıyız. Sen ve M arasındaki gerçeği öğrendim!!! ☹

Sana, Vera'nın önerdiği buluşma yerine –rıhtımdaki daha az tercih edilen iskelelerden birine– ulaştığında, öyle nefes nefese kalmıştı ki bir an öleceğini sandı. Ya da belki de formda olmadığı için değil, panik yüzünden ölecekti, kim bilir? Her durumda, harika bir duygu olduğu söylenemezdi. Yaşlı kadın çoktan oradaydı, muhtemelen daha gizemli ve bilge görünmek için en ideal konumu seçmişti. Birkaç adım ötesindeki Emma renkli tebeşirle yere bir şeyler çiziyordu.

“Vera...” Sonra nefesi titredi ve Sana kendini tutamayarak gözyaşlarına boğuldu. Ah, hayır, böyle olmamalıydı. Tramvay yolculuğu boyunca Sana, Vera'ya ne diyeceğinin provasını yapmıştı. Öncelikle, elbette Vera'ya yanıldığını söyleyecekti. Ardından hayatı boyunca tanıdığı bütün manipülasyon ustası pislikleri örnek alarak Vera'ya her şeyi kafasında kurduğunu belirtecekti. Hey, üniversitede kardeşlik kulübü üyesi oğlanlarla çıkmanın iyi bir yanı varsa o da nasıl manipülasyon yapacağını en iyilerden öğrenmekti. Ama sonra arkasındaki uçsuz bucaksız okyanus manzarasının önünde Vera'nın ufak tefek silüetini ve esintide dalgalanan Asya işi perma buklelerini görünce, içinde bir şeyler kopmuştu. Vera'ya bu şekilde yalan söyleyemezdi. Vera'ya asla yalan söyleyemezdi.

Sana ağlarken, bir çift kol onu sardı. Vera onu sımsıkı kucakladı. “Ah, neden ağlıyorsun?” dedi Vera genç kadının sırtını okşayarak. “Siz gençler ne kadar dramatiksiniz.”

“Ama mesajınız...” Sana cümle kuramayacak kadar nefes nefeseydi.

Vera, Sana'nın gözlerine bakabilmek için geri çekildi. “Bana şu kadarını söyle: Marshall'ı sen mi öldürdün? O sen miydin? Ona güvercin falan mı verdin?”

“Ne? Hayır!” diye haykırdı Sana. Neyse ki iskele o saatte bomboştu çünkü Sana’nın sesi istemeyeceği kadar yüksek çıkmıştı. Ama etrafta insanlar olsa da aldırmazdı çünkü Vera’nın anlamasını sağlamaya mecburdu. “Hayır,” dedi tekrar, daha güçlü ve kontrollü bir sesle. “Marshall’ı ben öldürmedim. Ölmesini defalarca diledim ama hayır.”

Vera uzun bir süre hiç konuşmadan, keskin gözleriyle Sana’nın tenini, etini ve kemiğini kesip kalbinin derinliklerine ulaşır gibi baktı. Sonra burnunu çekti. “Pekâlâ. Sana inanıyorum. Şimdilik.”

Sana rahat bir nefes aldı. Emma yanlarına geldi ve Vera çantasından bir ılık süt biberonu çıkarmadan önce küçük kızı kucakladı. Emma biberonu ciddi bir tavırla aldı ve yerdeki çiziminin başına geri döndü.

Vera dikkatini yeniden Sana’ya çevirdi. “Ama söylesene, neden Marshall’ın senin adını taşıyan bir dosyası var?”

Sana’nın vücudu elektrik verilmiş gibi irkildi. “Dosya mı? Ne dosyası? Nereden buldunuz?”

“Elbette Marshall’ın bilgisayarında.”

“Bilgisayara nasıl... Bakın ne diyeceğim, bir önemi yok. Dosyanın içinde ne var?”

Vera kaşlarını kaldırdı. “Sen söyle.”

“Şey miydi...” Sana güçlkle yutkundu. Umut çok büyüktü ve içinde onu belki de öldürecek bir hızla fırl fırl dönüyordu. “Tablolarım?”

Vera başını onaylar gibi salladı. “Bayağı iyiler. Belki müt-hiş denemez ama hiç fena değiller.”

Sana’nın içinden gülmek geldi çünkü bu tam Asyalı bir anenin edeceği türden bir iltifattı. Hiçbir zaman çok fazla iltifat etme, çocuğa her zaman bir adım daha ileri gidebileceğini göster. Ancak Sana’nın içi büyük bir rahatlamayla dolmuştu, hem de ne rahatlama. Şimdi artık eserlerini geri alabileceğine

göre, nihayet yaşadığı tıkanmayı aşabilecekti. Ancak o tıkanma düşüncesi hâlâ fazla gerçektir. Marshall'ın hasar bıraktığı kısmı sihirli değnek dokunmuş gibi düzelmeyecekti.

“Gel, oturalım.”

Sana, Vera'nın onu bir banka yönlendirmesine izin verdi. Vera çantasından bir termos ve iki fincan çıkardı. Dumanı üstündeki çayla doldurduğu fincanı Sana'ya uzattı. Sana ellerini sıcak fincanın etrafına sarar sarmaz parmaklarının ısındığını hissetti. Daha fincanı dudaklarına götürürken çayın mis kokusu onu sıcacık bir battaniye gibi sardı. Çay hafif şekerliydi ve ilk yudumda hafif gibi gelse de lezzeti damakta kalıcı iz bırakacak türdendi.

“Krizantem ve hurma,” dedi Vera. “Kafeine ihtiyacın olduğunu sanmıyorum.”

“Ah, Vera,” dedi Sana yarı gülerek yarı hıçkırarak.

“Şimdi bana neler olduğunu anlat.”

Böylece Sana çok eskiye dönerek, en başından anlatmaya başladı çünkü bir şekilde Vera'nın sadece Marshall'la olanları değil, her şeyi dinlemek için orada olduğunu biliyordu. Üstelik birine anlatmak istiyordu. Çocukluğundan beri bunun açlığını çekiyordu.

“Annem küçükken, büyükannem ve büyükbabam klasik Asyalı ebeveynlermiş.”

Vera gözlerini kısıncı, Sana telaşla ekledi. “Bu illa kötü bir şey olacak diye bir kural yok. Ama anneme iyi gelmemiş. Onu mühendislik eğitimi almaya zorlamışlar. Annem bundan nefret etmiş, ne matematikte iyiymiş ne fen derslerinde ve bu yüzden onları sürekli hayal kırıklığına uğratiyormuş. Her neyse, sonunda üniversiteyi bırakınca annesi ve babası onu evlatlıktan reddetmişler. Annem bir süre evsiz kalmış, arkadaşlarının kanepelerinde uyumuş ama bir süredir bir kitap yazıyormuş. Kitabını bitirince kitap bir ajansa, ardından bir

yayıncıya ulaşmış. Çok satmamış ama annem bir kitap, bir kitap daha yazmış ve şimdi kitaplar üstüne kurulu bir imparatorluğu var ve büyükannemle büyükbabam onunla daha fazla gurur duyamazdı sanırım.”

“Ah, aferin ona!” Vera duyduklarına gerçekten sevinmiş gibiydi.

Sana iç çekti. “Evet, aferin anneme. Onun adına mutluyum, gerçekten ve müthiş olduğunu düşünüyorum. Ama kendisi çok zor zamanlar yaşadığı için, şimdiki düsturu, ‘Ben bunları *resmen evsizken* yapabildiysem, herkes kafasına koyduğu her şeyi yapabilir.’ Küçüklüğümünden itibaren annem bana sürekli Asyalı klişe bir annem olmadığı için ne kadar şanslı olduğumu söylerdi. Yaratıcılığın peşinden gitmenin önemini anlayan ve buna değer veren ve doktor, avukat ya da mühendis olmamı beklemeyen bir annem olduğu için. Aslında annemin geçmişini düşünüldüğünde, sanırım ona bu mesleklerden birini yapmak istediğimi söylesem hayal kırıklığına uğrardı.” Sana buruk bir gülüşle duraksadı. “Ama ikimiz açısından da büyük bir şans eseri, annem gibi ben de analitik olmaktan çok, yaratıcı olmaya yatkınım. Resmi seçtim. Çok mutlu oldum. Sanırım...” Doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyordu.

“Bazen, resmi seçmem benim değil, annemin başarısıymış gibi hissediyorum. Her neyse, çok önemli değil. Kökeni ne olursa olsun, resmi seçtim. İyiydim de. CalArts’a kabul edildim. Annem ailemize sürekli hava atıyor, teyzelerime ve dayılarıma “Çocuğunuzu dar kalıplara sokmaya çalışmadığınızda neler olabileceğini görüyor musunuz?” diyordu. Biraz sinir bozucuydu ama her neyse. CalArts’ta mutluydum. İyi arkadaşlarım vardı ve derslerimde iyiydim. Öğretmenlerim beni severdi. Ama annemin sesi zihnimin gerisinde hiç susmuyordu. Beklentisi sadece “iyi” olmamı aşıyordu, onun gibi olmalıydım. Kariyerimin yüzde birlik dilimindeki insanların

arasına girmeliydim. Annem yılda dört kitap falan yayımlatır çünkü yayıncılıkta en iyi o olmalıdır. Ve benim de öyle olmamı istiyordu, CalArts'taki en iyi ressam.”

Vera düşünceli bir tavırla başını sallarken bakışları hüzünlüydü. Birkaç kez Sana'nın sözünü kesecekmiş gibi derin bir iç çektiyse de kendini tutmayı başardı ve çayını yudumlamakla yetindi. Bir noktada Emma gözlerini ovalayarak yanlarına geldi. Vera küçük kızı kucağına aldı, Emma başını onun omzuna yasladı ve birkaç dakika içinde uyuyakaldı. Sana çocuğun dünyasının sadeliğine imrenmekten kendini alamadı. Yere tebeşirle resim çiz, ılık süt iç ve şekerleme yap. Sonra silkindi. Bebeklikten yeni çıkmış bir çocuğu kıskanmak acınası bir durumdu.

“Her neyse, çok fazla baskı hissediyordum ve en iyi olmayacağımı biliyordum. Biliyordum işte. Aldığım derslerde her zaman çılgınlık seviyesinde yetenekli biri oluyordu, anlarsınız ya. Ve o biri hiçbir zaman ben değildim. Baskı artarak sürdü ve paniğe kapılmaya başladım. Mezuniyetime sadece bir sömestr kalmıştı ve hâlâ bir isim yapamamıştım ve beklentileri ve umutlarıyla annem hep oradaydı. Derken... Marshall'la tanıştım.”

Sana bunu söylerken hatırlamak fiziksel bir acı vermiş gibi duraksadı. Hâlâ açık bir yaraydı. “Bahar sergimizi yapmıştık ve galeri sahiplerinin tablolarımı ve beni pas geçerek en iyi sınıf arkadaşlarımla temas kurmasını izliyordum. Dediğim gibi, tablolarıma bakıyorlardı ama gözlerinin başka yönlere çevrilmesi çok sürmüyordu. O tablolara yüzlerce saatimi vermiştim ve profesyonellerin değersiz olduklarını anlaması bir saniye bir sürmüyordu. Ama sonra Marshall yanıma geldi ve ‘Bu tabloların ressamı siz misiniz?’ dedi. Evet dedim, büyük ikramiyeyi tutturmuş gibi gözleri parladı ve ‘Vay canına,’ dedi. ‘Bunlar tam olarak aradığım şeyler.’”

Sana mahcup bir ifadeyle Vera'ya baktı. “Muhtemelen aptalın teki olduğumu düşünüyorsunuz, değil mi?”

Vera'nın kaşları çatıldı. “Marshall'ın çok kurnaz olduğunu ve senin çok büyük bir baskı altında ezildiğini düşünüyorum.”

Sana'nın dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle büküldü. “Teşekkürler, Vera. Evet, öyleydi. Her neyse, Marshall bana bir NFT koleksiyoncusu olduğunu söyledi.” Sana alaycı bir gülüşle devam etti. “NFT'nin ne olduğunu bile bilmiyordum. O zamanlar sadece sanal sanat için geçerli olduğunu sanıyordum ama Marshall sanatın fiziksel biçimi dahil, her şey olabileceğini söyledi. Hatta heykel bile olabilirdi. NFT dünyasının bu boğucu sanat galerilerinden çok daha çeşitli olduğunu ve tablolarımın özel bir yanı olduğunu görebildiğini söyledi.” Bunu söylerken sesi titredi. “Sanırım ona inanmayı çok istedim. Her şeyden çok. Bana daha bir sürü teknik detay anlattı ama o kadar çaresiz ve ona inanmaya o kadar istekliydim ki ne dese kabul ederdim. Teknik detayların çoğunu anlamıyordum, doğrusu anlamaya da uğraşmıyordum. Bana gerçekten okumadığım bir sürü anlaşma imzalattı, yemin ederim okumaya çalıştım ama hepsi hukukçaydı ve benim gibi bir resim öğrencisinin onları anlaması imkânsızdı.”

“‘Hukukça’ ne demek? Çince gibi mi yani?” dedi Vera.

Sana bütün tatsızlığına rağmen güldü. “Hayır, Vera. Çince gibi değil. Gerçi bana göre anlaşılabilirlik açısından Çineden farkı yoktu ama hukukça, genellikle hukuki belgelerde bulunan ve sadece hukuk eğitimi almış insanların anlayabileceği türden karmaşık bir dil demek.”

“Hımm, evet, anladım. Hukukça.”

Vera bir sonraki yıla kadar kendini hukukça anlayacak kadar eğitse, Sana hiç şaşırmazdı doğrusu. Ondan beklenirdi. “Her neyse, uzun lafın kısası, o belgeleri imzalayarak kendi eserlerimin haklarından feragat etmişim meğer. Artık hepsi

Marshall'a aitti. Belgeler imzalanır imzalanmaz, kelimenin tam anlamıyla siktiri... ah, pardon, beni resmen *ghost*'ladı."

"Ah, '*ghost*'lamayı' biliyorum," dedi Vera gururla. "Tik-Tok'ta sık sık duyuyorum. Birinin hayalet gibi bir anda sırta kadem basması anlamına geliyor."

"Şey. Evet. Doğru. Böylece Marshall beni *ghost*'ladı ve o arada ben de tablolarımı pazar yerinde takip ediyordum ve birinin birkaç yüz dolara satıldığını gördüm. Büyük bir para değildi, sınıf arkadaşlarımdan aldığı ücretlerle kıyaslanamazdı ama hiç yoktan iyiydi! Demek istediğim ben o tabloları sıfırdan yaratmıştım. İçimde ne var ne yoksa onlara akıtmıştım, o eserler üzerinde çalıştığım süre boyunca kendimi tamamen işime adanmış için adeta bir sis perdesi içinde yemiş, içmiş, nefes almış ve uyumuştum. Ve bu şekilde benden çalınmaları..."

"Hımm, evet, ne kadar acı verici olabileceğini tahmin ediyorum."

"Bir parçamı çalmış ve içimde kocaman bir delik açmış gibi hissettim. Ve en kötü yanı, anneme bundan bahsettiğim zaman, gülmekle yetindi ve "Ah, tatlım, yoluna devam et. Ben çalışmalarımı hiç çaldırmadım mı sanıyorsun? Edebiyat dünyası da hırsızlarla dolu. İntihal her yerde. Bir keresinde bir arkadaşına bir kitap fikrimden bahsettim, bir de baktım ki bire bir aynı fikirle bir kitap yazmış. Ne yaptım, biliyor musun? Önüme baktım. Sen bir fikirden çok daha fazlasısın," dedi."

"Pekâlâ," dedi Vera, "hepimizin bir fikirden daha fazlası olduğumuz konusunda hemfikirim. Ama daha kendimizi suya bırakmadan ilk fikrimizin çalınması yıkıcı bir şey olmalı."

"Evet, kesinlikle!" Sana öyle büyük bir heyecanla haykırdı ki Emma irkilir gibi oldu. Sana zavallı çocuğu uyandırmamayı dileyerek yüzünü buruşturdu ama birkaç saniye sonra, Emma uykusuna geri döndü. "Özür dilerim, daha sessiz olmaya gay-

ret ederim. Her neyse, ben bu olayı aşıp yoluma gidemeyince annem sıkılmaya başladı. Marshall'ın eserlerimi çalmasından çok, benim onun yapacağı gibi bu işi bir an önce üstümden atamama sinirlendiğini hissediyordum. Bana bunun ne kadar erken alırsam o kadar iyi olacak bir ders olduğunu ve üzülmeyi bırakıp 'yüzmeye devam etmemi' söyledi ve o bunları söyledikçe ben daha kötü hissettim. Adeta kilitlendim. Bir süre elime fırça almak bile istemedim. Ve acısı azaldıktan sonra, fırçayı elime alıp saatlerce boş tuvalin karşısında dikildiğim ve... hiçbir şey olmadığı çok sefer oldu. Annem bana acısını çoğu zaman kitaplarına akıttığını söyledi. Özellikle evsiz olduğu dönemde. Acımı sanatımı beslemek için kullanmamı söyledi. Ama yapamadım. Uyuşmuş gibiydim. Kilitlenmiştim sanki." Sana buruk bir gülüşle devam etti. "Tıkanmıştım. Annem tıkanmaya inanmıyor. Şımarıklıktan başka bir şey olmadığını söylüyor."

Vera, Sana'nın kolunu sıvazladı. "Anlıyorum. Başına gelen berbat bir şey. Ama çay evime neden geldin? Neden pot kesğin varmış gibi yaptın?"

Sana yorgun bir tavırla nefesini bıraktı. "Bir süre sonra, kırgınlığım ve öfkem iyice arttı. Marshall'ın izini Bay Area'ya kadar sürdüm. Küçük bir stüdyo kiraladım ve onu takip etmeye başladım. Ne yapmak istediğimi bile bilmiyordum. Sadece eserlerime yakın olmaya ihtiyaç duyuyordum ve bu Marshall'a yakın olmayı gerektiriyordu. Kulağa çok mu saçma geliyor?"

"Evet. Ama sorun değil, ben de bir sürü delilik yapmışımdır."

"Aha. Pekâlâ, bir gece beni fark etti ve meydan okudu. Bana kendimi çok da büyütmememi, parçaların çoğunun satılmadığını söyledi. Değersiz olduklarını. Yeteneksiz olduğumu. Kendimle ilgili korktuğum her şeyi saydı. Bu kadarı çok

fazlaydı. Kendimi kaybettim.” Sana’nın sesi titredi. “Ve... ona saldırdım. Onu tırmaladım.” Sana, Marshall’ın deri izlerinin tırnaklarının altında yer etmiş olabileceği düşüncesiyle irkildi. Kan değil, boya olması gereken tırnakların altında.

“Ama onu öldürmedin, değil mi?”

Sana başını hayır der gibi salladı. “Hayır, söylediğim gibi, öldürmedim. Marshall beni itti, polis çağıracağını söyledi. Yaptığım şey yüzünden dehşete kapılmıştım zaten –daha önce hiç kimseye saldırmamıştım–, bu yüzden dönüp kaçtım. Çok korkmuştum. Sonraki birkaç gün boyunca, nasıl desem, polislerin kapıma dayanmasını ve daireme baskın yapmasını bekledim. Ama gelmediler. Sonra Marshall’ın öldüğünü okudum. Benim onu tırmaladığım gece ölmüştü.” Sana’nın gözleri bulutlanmıştı. “Sizin çay evinize gelmek zorundaydım, ne bileyim, gelmeye mecburdum işte. O gecedan beri ne kadar kötü hissettiğime inanamazsınız. Dükkânınıza neden geldiğimi bile bilmiyorum. Ve –bu size dünyanın en kötü insanı olduğumu düşündürecek belki ama– çalınan eserlerimi hâlâ aşabilmiş değilim! Tanrım, korkunç biri olduğumu düşünüyor olmalısınız ama Marshall’ın ölmüş olmasına rağmen, tablolarım benim için hâlâ bir saplantı. Onları bulmak ve geri almak istiyorum.”

Vera, Sana’nın kolunu sıktı ve Sana nihayet ona baktığı zaman gözlerinde gördüğü şefkat karşısında gözlerinin yaşardığını hissetti. “Ah, şapşal kız. Elbette senin korkunç biri olduğunu düşünmüyorum. Hayır, asıl korkunç insanlar Marshall gibileri. Gel buraya.” Vera onu kendine çekerek sarıldı. Sadece bir annenin verebileceği türden bir kucaklaşmaydı. Sana yıllardır bin bir zahmetle ördüğü duvarlarının yıkıldığını hissederek, tamamen teslim oldu. Geriye tek bir damla gözyaşı kalmayana kadar ağladı ve sonra tekrar ağladı ama bütün o süre boyunca, Vera sonsuz bir sabırla saçlarını okşamaya

devam etti. Nihayet Sana'nın ağlaması tamamen bittiğinde, güneş batmaya, hava soğumaya başlamıştı.

“Uzun bir gün oldu. Hadi, bana gel,” dedi Vera kucığında uyumaya devam eden Emma'nın ağırlığı altında inleyerek ayağa kalkarken.

Sana ağlamaktan şişen yüzünü sildi. “Julia'nın evine mi demek istiyorsunuz?”

Vera cıkcıklandı. “Bilginç insanları kimse seçmez, Sana.”

Sana az kalsın “bilginç” değil, “bilgiç” diye düzeltecekti ama vazgeçti.

“Şimdi akşam yemeğine geliyorsun ve bir dahaki sefere boş kaldığım zaman, benimle kumsalda buluşuyorsun.”

“Kumsalda mı?” Bu Sana'nın duymayı beklediği en son şeydi. “Neden?”

Vera cevap olarak ona gizemli bir gülümsemeyle baktı ve yürümeye devam etti. Sana'ya peşinden gitmekten başka seçenek bırakmamıştı.

YİRMİ ALTI

JULIA

Julia en son ne zaman bu kadar hayat dolu hissettiğini hatırlamıyordu. Bir anne olarak ne boktan ne berbat ne hoş olmayan bir düşünceydi bu. Ama aynı zamanda ne yazık ki doğruydı. Julia Emma'ya tapıyordu. Emma onun her şeyi, aldığı nefesti. Ama Emma doğduğundan beri her ânını ve aklındaki her düşünceyi ona ayırmıştı. Emma'nın oyun oynamasını izlerken ve ona seslenmesini beklerken, Julia kendini sık sık boşluğa dalıp giderken bulurdu. Çünkü Emma sürekli –birkaç dakikada bir– herhangi bir şey için ona ihtiyaç duyardı. Onunla oynamak bir şekilde hem zihin uyuşturucu hem zorlayıcıydı ve bütün dikkatini ona vermesini gerektirdiği için, Julia'nın zihin kapasitesi yıllar içinde, usul usul ve fark etmeyeceği kadar sessiz ve derinden gerilemişti.

Ama şimdi sanki beyninin durgun sularına, suda eriyen bir vitamin atılmış gibi bir anda kıvılcımlar geri dönmüş, akciğerlerine yeniden serin bir hava dolmaya başlamıştı. Julia kendini hayata dönmüş gibi hissediyordu. İlk kıpırtıları TikTok influencer'ı Cassie'yle buluşunca hissetti.

Cassie'yi görmesinden çok kısa zaman sonra, Julia'nın zihni bir anda kamera moduna geçti ve Cassie'nin çenesini, elmacıkkemiklerini farklı açılardan inceledi, gözlerinin ve saçlarının rengini dikkate alarak, o benzersiz hatları doğal ışıktaki nasıl en iyi şekilde vurgulayabileceğini planladı. Ölü ve mat gözlerini, insanların üstünden kaydırırcasına geçirmek yerine bu şekilde düşünmeyeli ve insanların yüzlerini bir fotoğrafçı olarak değerlendirmeyeli uzun zaman olmuştu.

Ve çekim başladığı zaman her şey bir anda hızla geri döndü. Cassie'yi altın rengi güneş ışığının silüetini vurgulayacağı bir pozisyona yerleştirdikten sonra, kızın gülmesini ya da gözlerini devirmesini sağlamak için anne esprileri yapmaya başladı. Deklanşöre birkaç kez üst üste bastıktan sonra, düzenli olarak Cassie'ye harika görüldüğünü, kameranın onu sevdiğini, aurasının müthiş olduğunu söylüyordu. Birkaç dakikanın sonunda Cassie o kadar gevşemişti ki birlikte çalışırken iki arkadaş gibi sohbet etmeye başladılar.

Çalışırken Julia ensesindeki tüylerin dikildiğini hissetti ve başını çevirince uzakta birini gördü. Kadın mı yoksa erkek mi olduğunu bile ayırt edemeyeceği kadar uzaktaydı ama onda Julia'ya tanıdık gelen bir şey vardı. Ona el sallamalı mıydı, bilemedi. Gördüğü kişinin gerçekten onu izlediğinden bile emin değildi.

“Her şey yolunda mı?” dedi Cassie.

Julia dikkatini yeniden müşterisine çevirdi. *Müşterisine*. Tanrı aşkına, artık bir müşterisi vardı. Kendini gülümsemeye zorlayarak başını hızlı hızlı salladı. “Evet, sadece en iyi ışığı kovalıyorum.” Omzunun üstünden arkaya tekrar baktığında karaltı gitmişti. Julia'ya öyle gelmiş olmalıydı. O tuhaf ânın etkisinden kurtulmak için silkindi ve dikkatini yeniden çekime verdi.

İşi bitince, çektiği fotoğrafların bazılarını kameranın ekranından Cassie'ye de gösterdi ve genç kız "Hadi canım, şaka mı bu?" dedi. Bu Julia'nın hayatı boyunca aldığı en iyi iltifat olabilirdi.

Arabaya adeta zıplayarak bindiğinde yüz dolar daha zengindi. Çok büyük bir miktar sayılmazdı ama çok iyi hissettirdiği kesindi. Vera ona Emma'nın fotoğraflarının olduğu iki mesaj göndermişti. Emma iskeleden fok balıklarını işaret ediyor, Emma evde Vera'nın ayak tırnaklarını boyar gibi yapıyordu. Emma hayatının en eğlenceli zamanlarını geçiriyor gibi görünüyordu. Julia eve dönüş yolu boyunca Taylor Swift'in en yeni şarkısına avazı çıktığı kadar haykırarak eşlik etti. Bu Marshall'la çıkmaya başladığından beri yapmadığı bir şeydi çünkü Marshall ona sesinin kızıışmış bir kurdun sesine benzediğini söylerdi. Evin önüne varınca başını kaldırıp binaya baktı ve ön pencereden dışarı süzülen sıcak sarı ışığı gördü. Belki de ilk kez bitkin ya da eve geldiği için mutsuz hissetmiyordu. Eskiden çoğu zaman kızıyla baş başa olurlardı ama Emma ciyاكلarken, ağlarken ya da "Solucanların poposu var mı?" gibi cevabını bilmediği sorular sorarken, Julia'nın elleri, kolları alışveriş torbalarıyla dolu olurdu. Üstelik eve gelmek neşeden yoksun, dağınık bir alana dönmek demekti. Julia'nın, bir yandan yemek yaparken ve Emma'ya banyo yaptırıp karnını doyururken, bir yandan da sağa sola koşup dağınıkları toplaması ve bunların hepsini Marshall eve gelmeden halletmesi gerekirdi.

Ama şimdi kapıyı açtığı zaman onu ilk karşılayan şey Vera'nın yemeklerinin insanın ruhuna hayat katan kokusu oldu. Ardından kapıya koşan Emma'nın minik ayaklarının pıtırıtısını duydu. "Anne!" Julia dizlerinin üstüne indi, minik kızını kucakladı, tatlı bebek kokusunu içine çekti. Bu kadar sevinç yüklü bir an daha yaşamamıştı. Gözlerini açınca, oturma odasında birinin daha olduğunu gördü.

“Sana!” dedi kucığında Emma’yla ayağa kalkarken. “Merhaba, şaşırdım, çünkü...”

“Özür dilerim,” dedi Sana oturduğu koltuktan kalkarken. “Şey, Vera beni davet etti gibi bir şey. Hayır demeye çalıştım ama...”

Julia alaycı bir ses çıkararak güldü. “Pek iyi gitmediğini tahmin edebiliyorum.” Kamera çantasını dikkatle büfenin üstüne bıraktı. Sana’nın orada olması konusunda ne hissettiğinden emin değildi. Sana son gelişinde birkaç üsteleyici ve fazla merak içeren soru sormuştu. Gerçi Marshall hakkında bir gerçek suç hikâyesi podcast’i hazırladığı düşünülüyöğünde, çok mantıksız değildi. Yine de Julia o anda Marshall hakkında konuşacak ruh hâlinde değildi ve bir yanı Sana’nın çok fazla kalmayacağını umuyordu.

“Şey, sana söylemem gereken bir şey var,” dedi Sana gözlerini kaçırarak. Sesindeki bir şey Julia’nın teninin ürpermesine neden oldu. Her ne söyleyecekse, iyi bir şey olmasa gerekti.

Vera başını mutfak kapısından dışarı uzattı. “Ah, Julia, geldin demek. Sana da burada.”

“Evet, görüyorum, Vera.”

“Sana söylemesi gereken bir şey var.”

“Evet, söylemek üzereydi.”

“Emma,” diye seslendi Vera. “Unuttun mu, sen benim yardımcımsın. Buraya gel ve şu mantıları yapmama yardım et.”

Julia tepki veremedi, Emma kollarının arasından sıyrılıp yere indi ve mutfığa koştu. Harika, Julia Sana’yla baş başa kalmıştı ve nedeni her neyse, odayı ıstırap verici bir tedirginlik kaplamıştı.

“Şey...” dedi Sana.

Vera başını tekrar uzattı. “Sana lafı biraz fazla uzatabiliyor: bu yüzden kısaltmasına ben yardım edeyim. Sana’nın bir

pot kesigi yok. O bir ressam. Marshall çalışmalarını çalmış. Marshall'ı o öldürmemiş.” Şaşkınlıktan ağızları açık kalan iki genç kadına gülümsedi ve “Tamam, şimdi mantılarıma dönebilirim,” dedi.

Julia ağzını boşuna açıp kapayarak Sana'ya döndü. “Nasıl...” Hayır, devamı gelmedi. Nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Sonra iç geçirerek kendini akışa bırakmaya karar verdi. Kanepelerden birine oturup arkasına yaslandı. “Pekâlâ, en başından anlatsan iyi olur.”

“Belki de en başından anlatmasa daha iyi olur, çok uzun sürer ve yemek soğur. Bahar sergisinden başla,” diye seslendi Vera.

“Evet, sanırım bundan sonrasını biz halledebiliriz, Vera,” dedi Julia. Sana'yla göz göze geldiler ve aralarında bir anlayış hissi, bir kahkaha kıvılcımı dolaştı.

Sana derin bir nefes aldı. “Ben CalArts'ta öğrenciydim...”

Yaklaşık on beş dakika sonra, Julia arkasına iyice yaslanmıştı ve düşünceler zihninin içinde daireler çiziyordu. Afallamıştı. Hayır, aslında afallamamıştı. Afallamış olması gerekirdi ama gerçekten afallamış mıydı? Ölü kocasının üniversite öğrencilerini dolandırdığını öğrenmek gerçekten bir şok muydu? Hayır, çünkü durup düşündüğü zaman, Marshall'a yakışacak bir şeydi. Parçalar Marshall'ın imgesinin olumsuz boşluklarını bir yapboz gibi tamamlıyordu. Julia senelerce Marshall'ın sadece iyi yanını görmeyi, onlar için en iyisini istediğine inanmayı öğrenmişti ve Emma doğduktan sonra, Marshall “dünyaya karşı biz üçümüz” gibi sözleri diline dolamıştı. Ama şimdi gerçek, Julia'nın kafasına dank ediyordu. Neden dünyayı karşılarına alsınlardı ki? Hiç kimse dünyayı karşısına almamalıydı. Tabi eğer Marshall gibi

hayatı karşılaştığı herkesi kandırarak ve dolandırarak yaşayan biri değilse.

Julia, Sana'ya inanılmaz üzölmüşüü. Onun gibi bir genç kadının –hatta çocuk sayılırdı– Marshall gibi birine bu kadar küçük yaşta denk gelmesi çok yazıktı. Sonra, “o kadar küçük yaşta” sözcüklerini düşünürken, aslında kendisinin Marshall'a çok daha küçük bir yaşta denk geldiğı kafasına dank etti. Tanrı aşkına, o zamanlar henüz lisedeydi. Evet, Marshall da lisedeydi, aynı yaştaydılar ama Julia şimdi geriye dönüp baktığında, Marshall'ın lisenin bittiğı dönemde Julia'nın artık sırtını dayayabileceğı tek kişinin Marshall olduğunu hissetmesi için, bütün destek sistemlerini yavaş yavaş ve incelikle kanırttığını görmesi gerektiğini düşünüyordu. Bütün arkadaşlıkları Marshall'ın Mindy'yi gözünün tutmamasıyla ya da Oliver'ın Julia'nın arkasından konuşmasıyla ilgili hesaplı yorumları yüzünden yavaş yavaş yıpranmıştı. Julia'nın anne ve babası, belki de Marshall'da bir çürümüşlük gördükleri için kızlarını onunla çıkmaktan vazgeçirmeye çabalamışlardı ama bu sadece Julia'yı onlardan biraz daha uzaklaştırmaya yaramıştı. Ve bir de Julia'nın kendi hayallerinin, fotoğrafçı olma amacının altının Marshall tarafından Julia'nın ne yaptığını bile anlayamayacağı kadar büyük bir sabırla yavaş yavaş kazılması vardı. Emma doğduktan sonra bile Marshall Julia'yı, kadınların onu önce doğru düzgün emziremediğı, daha sonra da hâlâ emziremeye devam ettiğı için yargılayacaklarını, diğer annelerin Emma'yı emzirmeye devam etmesini yadırgayacaklarını söyleyerek anne gruplarına katılmaktan alıkoymuştu.

Tanrı aşkına. Julia artık üzgün değil, büsbütün öfkeliydi. Evet, Marshall'a da öfke duyuyordu ama asıl kendine öfkeliydi. Nasıl bu kadar aptal olabilmışti? Marshall'ın onu böyle parça parça yıkmasına nasıl izin vermişti? Bir anda

içi tamamen bomboş kalana kadar, ondan nelerin alındığını bile fark edemeyeceği kadar küçük parçalar hâlinde. Ve şimdi, karşısında Marshall'ın bir diğer kurbanı vardı. Geleceği parlakken, şimdi Julia'ya korkudan büyümüş gözlerle bakan genç bir kadın. Biraz yorgun, buruk ve kırık gözlerle.

“Ah, Sana.” Julia uzanıp genç kadının elini tuttu. Sana irkildiyse de elini çekmedi. “Sana bunu yaptığı için çok üzgünüm. Tabloların Oliver'ın Marshall'ın dairesinde bulduklarının arasında mı bilmiyorum ama istediğin gibi bakabilirsin. Ve elbette... şey, şu NFT kısmı da senindir. O işin nasıl yürüdüğünü anladığımı söyleyemem ama her şeyin senindir; mülkiyeti sana nasıl devredeceğimi öğrendiğim anda geri alabilirsin.” Julia başını iki yana salladı. “Bak, senden şüphelendiğimden değil ama Vera içimizden birinin katil olduğunu söyleyip duruyordu ve dürüst olmam gerekirse, ne düşüneceğimi bilemiyordum. Yani, şimdi katilin ben ya da sen olmadığını biliyoruz, öyleyse onu kim öldürdü? Sence gerçekten bir kaza mıydı?”

“Bilmiyorum,” dedi Sana. “Marshall hakkında bildiklerime dayanarak, çok sayıda insanla ters düştüğünü tahmin ediyorum.”

Julia başını evet der gibi salladı. “Evet. Ve içlerinden biri...” Cümlenin devamını getiremedi ve bir süre ikisi de kendi düşüncelerine dalarak boşluğa baktılar. “Ve bir de şu dükkâna zorla girilmesi olayı var ve alakasız birinin işi olması çok büyük tesadüf olur gibi geliyor. Ah! Vera'nın dükkânına girildiğini polise haber vermesini bu yüzden mi istemedin?”

“Çok üzgünüm,” dedi Sana sesi titreyerek. “Evet, polislerle konuşmak zorunda kalmak istemedim ve nasıl desem, ne diyebileceklerinden emin değildim. Sonuçta, ben Marshall'a saldırdım, yüzünü tırmaladım. DNA'nın tırnak altlarında ne

kadar süre kaldığını bilmiyorum ve ben... Korktum. Çok üzgünüm.”

“Anlıyorum,” dedi Julia ve tuhaf bir şekilde, anlıyordu da. Şey, belki tam olarak anlamıyordu ama kesinlikle empati kurabiliyordu ve günün sonunda, için için, Sana’nın Marshall’ın ölümünün suçlusu olmadığını –en azından– biliyordu.

Sana’nın gözlerinde yaşlar parlıyordu. “Ayrıca podcast konusunda yalan söylediğim için de üzgünüm. Ben...”

“Sorun değil,” dedi Julia. “Sana bunun için kızgın değilim.”

“Ben kızgınım,” dedi Vera başını bir kez daha mutfak kapısından dışarı uzatarak. “Yalan söylemek kötüdür.” Başı görüldüğü anda, aynı hızla gözden kayboldu.

Julia ve Sana birkaç saniye mutfak kapısına baktıktan sonra birbirine sırtttılar. “Sence ne zamandır dinliyor?” diye fısıldadı Sana.

“Ah, en başından beri dinlediğinden eminim.” Julia, Sana’nın elini sıktı. “Kocam seni, o günden beri tutkunun peşinden gidemeyecek kadar travmatize ettiği için üzgünüm.”

Sana altdudağını ısırdı. “Artık ileriye bakmalıyım, değil mi?”

“Hayır. Yani, evet, ideali ileriye bakman olurdu ama anladığım kadarıyla Marshall seni paramparça etmiş.” Julia derin bir nefes aldı. “Ergenlik çağındayken tek istediğim fotoğrafçı olmaktı. Ve bir de Marshall –Tanrım, bunu nasıl başardığını bile bilmiyorum– ama zamanla, Marshall beni bunun işe yaramaz bir hayal olduğuna, bana hayatımı kazandıracak kadar para etmeyeceğine ve fotoğrafçılığa sadece hobi muamelesi yapmam gerektiğine ikna etti. Öyle yaptım ama sonra hobimin çok pahalı olduğunu ve çok fazla zamanımı aldığını falan söylemeye başladı. Ve sonunda, tamamen bıraktım. Yıllarca, Emma’nın fotoğrafları dışında hiç fotoğraf çekmedim.” Julia başını inanamıyormuş gibi salladı. “Aslında bugün yıllar sonra ilk kez Emma dışında birinin fotoğrafını çektim.”

Sana kaşlarını kaldırdı. “Ah, harika! Kimin fotoğraflarını çektin?”

“Bir TikTok influencer’ı. Sanırım adı da şey: Cassie... Red?”

Sana “Aman Tanrım, CassieRed!” diye ciyakladı. “Takip ediyorum! Henüz yıldızı çok parlamadı ama emin adımlarla ilerlediğini görebiliyorum. TikTok’larına bayılıyorum. Onun fotoğraflarını çektiğine inanamıyorum! Nasıldı?”

“Şaka gibiydi.” Sözcükler Julia’nın dudaklarından bir anda dökülürünce Sana kıkırdadı. Julia da ona katıldı ve çok geçmeden kendini kamerasını çantadan çıkarıp genç kadının heyecanlı ah’lar ve oh’ları arasında Sana’ya fotoğrafları gösterirken buldu. Vera akşam yemeğinin hazır olduğunu haber verince ikisi de yaşlı kadının inanılmaz ziyafetlerinden birinin daha onları beklediği yemek salonuna sohbet ederek ve gülüşerek geçtiler.

Vera mantı çeşitlerini tek tek işaret ederek “Domuz ve frenk soğanı, yengeç ve domuz etli kızarmış mantı, Szechuan usulü tavuklu mantı. Ve ayrıca tatlı-ekşi balık, kızarmış ördek ve üç yumurtalı ıspanak var,” dedi. Çoktan mama sandalyesindeki yerini almış olan Emma’ya gülümsedi. “Ve yardımcım her konuda yardım etti.”

Emma gururla başını salladı ve Julia kızının alnını öpmek için eğildi. “Müthişsin,” dedi. Sonra karnını sıvazlayarak sandalyesine yerleşti. “Tanrım, Vera, sen taşındığından beri iki buçuk kilo aldım.”

“Evet, artık çok daha sağlıklı görünüyorsun. Otursana, Sana,” dedi Vera buyurur gibi.

Sana oturunca Vera tabağına tepeleme yemek doldurmayla başladı. Sana “Bu bana çok,” diye itiraz etti ama tabak akıl almaz bir yemek miktarıyla dolup taşana kadar, Vera onu duymazdan geldi. Sonra dikkatini Emma’ya çevirdi ve servis

çatalını sapladığı tavuk parçalarını küçük kızın tabağına aktarmaya başladı.

“Bol bol balık yemelisin,” dedi Vera. “Balık beynine iyi gelir. Sen de benim gibi akıllı bir kız olmak istersin, değil mi?”

“İsterim!” dedi Emma balık parçalarını kaşıkla ağzına götürürken.

Kızının çok farklı türden yiyeceği yemesini izlemek Julia’yı artık şaşırtmıyordu ama hayranlığı sürüyordu. Vera’nın Emma’yı her zamanki çıtır tavuk, makarna ve patates kızartması gibi yiyeceklerden hiç zorlanmadan uzaklaştırmasına inanamıyordu. Yemeklerini yerken Julia Vera’ya sevgiyle baktı ve yaşlı kadının evinde yaşamasını hak edecek ne yaptığını merak etti.

Sonra Vera’nın orada olmasının tek nedeninin Marshall’ın ölümü olduğunu hatırladı. Marshall’ın ölümü Julia’yı yıkmıştı elbette ama küçücük bir parçası böyle bir trajedinin bu kadar büyük bir lütfâ yol açmasına minnettardı. Sana ona, Riki ve Oliver’la birlikte sabahı Vera’nın çay evini temizleyerek geçirdiklerini anlatmıştı. Bu, Julia’ya Vera’nın geçici bir süre için orada olduğunu hatırlatmış ve onu hüzünlendirmişti. Vera evine geri taşındıktan sonra, hayatının yeniden allak bullak olmayacağını bütün kalbiyle umuyordu.

VERA'NIN DEFTERİ

ŞÜPHELİ: SANA

Sana, Marshall'ın katili olmadığına yemin ediyor.

Bence doğruyu söylüyor. Ne de olsa yalan kokusu almakta iyiyimdir ve Sana berbat bir yalancı çünkü ne zaman yalan söylese, kaşı gözü ayrı oynuyor. Onu bir gün mahjong oynamaya davet etmeliyim. Kolayca yenerim.

Böylece bir şüpheli eksilmiş oldu, elde kaldı üç!

Şüphelilerimden birinin yanında yaşamamın bir menfaat çatışması olduğunu kabul etmeliyim çünkü Julia'yı çok sevmeye başladım. Bu yüzden umarım katil o değildir ama bence olma ihtimali hiç az değil çünkü Marshall'la evli olduğunuzu düşünsenize. Korkunç bir adam. Çok kötü bir koca ve çok kötü bir baba olduğunu düşünüyorum.

Emma ondan neredeyse hiç bahsetmiyor. Julia bunu Marshall'ın genellikle evde olmamasına ve olduğu zamanlarda da Emma'yla oynamayı sevmemesine bağlıyor. Hatta ona yatağına gitmesini ya da susmasını söylermiş. Ah, Marshall hayatta olsaydı ona kalayı basmak isterdim, tam olarak buna ihtiyacı varmış çünkü.

Bugün Memur Gray beni aradı. Dükkânıma girilmesi olayı konusunda çok öfkeliydi. Hatta "sorumsuz bir vatandaş" olduğumu bile söyledi! Düşünebiliyor musunuz? Ona cinayet soruşturmasının peşinde polis karakoluna bile gittiğimi ama soruşturma yapmak ister gibi görünmedikleri için hırsızlık gibi küçük şeyler için onları rahatsız etmemeye karar verdiğimi söyledim. Özellikle hiçbir şey çalınmamışken. Hah! BUNA verecek cevap bulamadı. Keşke beni şahsen görmeye gelseydi de onu azarlarken suratının aldığı şekli görebilseydim. Sonra bana onlar konuyu araştırırken dükkânı kapalı tutmamı söyledi, ben de sorun değil, zaten kapattım, canınızın istediği gibi gidip gelebilirsiniz dedim. Belki sonunda bir DNA ve parmak izi testi falan yaparlardı, ha? Ona bunu söyleyince iç çekmekle ve şehirden ayrılmamamı söylemekle yetindi. Sanki burada bunca heyecan verici şey olurken bir yere gidebilirmişim gibi!

Her neyse, umarım katil Riki ya da Oliver'dır. Riki demişken yarın onu kumsala davet edeceğim, hoş olmaz mı? İyi bir çocuğa benziyor. O ve Sana için bol bol çörek yapacağım. Riki de Oliver da iyi çocuklar. Her hâllerinden belli. Tabii olası cinayet zanlısı olmaları dışında. Ama ne derler bilirsiniz, suçluluğu ispat edilene kadar herkes masumdur bu yüzden, şimdilik herkese benden bol bol enfes çörek var.

YİRMİ YEDİ

RIKI

Riki, Ocean Beach'ten oldum olası hoşlanmazdı. Önyargılı olduğunu biliyordu ama tatil günlerini Bali'nin muhteşem kumsallarında geçirerek büyümüş biri olarak, Ocean Beach'in son derece vasat olduğunu düşünüyordu. Her şeyden önce, su yazın bile insanı serseme çevirecek kadar soğuktu. İkinci olarak... ortamın havasında bir tuhafılık vardı. Riki, söylediklerinin pek ikna edici olmadığını biliyordu ama bazı toprakların her yanı kumsalmış gibi hissettirdiği de bir gerçektir. Daha havaalanına iner inmez bunu hissederdiniz. Bali gibi örneğin. Ngurah Rai Havaalanı'na indiğiniz anda, etrafınızdaki her şey, İşte *deniz tatili!* diye haykırırdı. Havada okyanusun temiz ve taze kokuları hissedilirdi, her yerde frangipaniler olurdu ve herkes gevşek ve rahat görünürdü. Ama burada, San Francisco'da kimse gevşek falan değildi. Herkes sürekli kürek çekiyor ya da Hindistan cevizi kabuğundan yapılma kâselerden açai smoothie'leri içiyordu ama aynı zamanda akıllı telefonlarıyla bağıra çağıra konuşuyor ve multimilyar dolarlık anlaşmalar bağlarken bir yandan da on bin

adımlık yürüyüşlerini tamamladıklarından emin olmak için doksan saniyede bir Apple Watch'larına göz atıyorlardı. Ve bu sürekli hareket hâlindeki telaşlı şehrin kıyısında, teknoloji sektöründe çalışan tiplerin boş vakitlerinde gitmesi beklenen Ocean Beach vardı. Riki bir keresinde iş arkadaşlarıyla gitmiş, bir daha adımını ile atmamıştı.

Ama Vera aklına koyduğunu mutlaka alan bir kadındı ve Riki'nin sabahın altısında Ocean Beach'te olmasının nedeni buydu. Günlerden pazardı ve Riki kendini yatağında olmalıydı ama hayır, kıcı donarak ve mutsuz gözlerle denize bakarak, kumlara bata çıka, Vera'nın onu beklediği yere doğru yürüyordu.

"Riki!" diye seslendi Vera iki kolunu birden sallayarak. "Bu tarafa!"

Riki'nin onu gördüğü besbelliydi, ona doğru yürüyordu ama Vera illa seslenecekti. Riki'nin dudağının köşesi küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Vera o güne dek tanıdığı en sinir bozucu insan olabilirdi. Ama Riki kendini bir şekilde, onu hayatında bir anne figürü olarak görmekten de alamıyordu. Vera'da ona her şeyin yoluna gireceğini hissettiren bir şey vardı. Vera hayatınızdayken kötü bir şey olamazdı

"Ah, iyi, sonunda gelebildin," dedi Vera. "El salladığımı görmedin mi? Neden karşılık vermedin?"

"Verdim," dedi Riki.

Vera ikna olmuşa benzemiyordu. "Şey, her neyse. Gelme-ne sevindim çünkü sana sormam gereken bir şey var."

"Seninle sabahın altısında kumsalda buluşmamı bana soru sormak için mi istedin? Mesajlaşmanın nesi var?"

"Ah," dedi Vera kurnaz bir gülümsemeyle. "Mesaj yazar-sam, kalıcı olarak kayıt altına girer ama bu hassas bir soru."

Riki gerilemeyecek kadar şaşkıındı ama huzursuzlanmaya başlamıştı. "Tamam..."

"Marshall'ın bilgisayarına bir göz attım..."

Bu cümle, Riki'nin kafatasının merkezinde şiddetli bir alarm sesi etkisi yarattı. Beyni, *Ah, hayıır*, diye haykırıyordu. Riki telaşını belli etmemeyi bir şekilde başardı. “Bilgisayarına nasıl eriştiniz ki?”

Vera cıkcıklandı ve elini boş ver der gibi salladı. “Ah, alakasız sorular sorma. Dediğim gibi, Marshall’ın bilgisayarına bakıyordum ve üstünde adın olan bir dosya buldum.”

Aman Tanrım. Riki kalp krizi geçirecekti. Bundan emindi. Kaderinde yirmi beş yaşındayken, artık gizli bir CIA ajanı olduğundan emin olduğu yaşlı bir kadın tarafından sorgulanırken ölmek vardı demek.

“Dosyayı açtım,” diye devam etti Vera. Riki’nin dehşet dolu ifadesini ya fark etmemiş ya da yok saymayı seçmişti. “İçinde ‘Karaborsa Botu 2’ diye bir şey vardı. Programı açtım ama elbette ben sıradan bir yaşlı kadın olduğum için bana bir anlam ifade etmedi.”

Riki’nin içinde feryat eden paniğin arasına, incecik bir umut ışığı süzüldü. Belki de Vera bilmiyordu. Dediği gibi, o sadece yaşlı bir kadındı ve anlaması...

“Bu yüzden Google’da arattım.”

Ah, kahretsin.

“Sonuçlar çok ilginçti. Bir scalping bot’un ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı.”

Riki bot’a farklı bir isim vermeyi nasıl akıl edememişti? Ama hayıır, su katılmamış bir aptal gibi illa “Karaborsa Botu” diyecekti.

“Anladığım kadarıyla *karaborsa botu* denen şeyin bir sürü çeşidi var ama hepsi aynı şeyi yapmak istiyor. İnsanları dolandırmak.” Vera ciddi bir ifadeyle Riki’ye bakıyordu. “Yoksa sen bir dolandırıcı mısın, Riki?”

“Hayır!” diye haykırdı Riki. Ama vicdanı sahneye çıkmakta gecikmedi ve boğazına bir yumru tılandı. Annesine nasıl yalan söyleyemiyorsa, Vera’ya da söylemezdi. “Gibi?”

“Hımm.” Vera gözlerini kıstı. “Bu durumda bana her şeyi anlatsan iyi olur.”

Her şey böyle başlamıştı. Küçük kardeşi Adi’yle. Adi bir tekne kazıntısıydı, o dünyaya geldiğinde Riki çoktan on üç yaşına gelmişti. Annesi ve babası, çocuk yetiştirmek masraflı olduğu için tek çocuk sahibi olmak istemişti ama sonra Adi gelivermişti işte. İlk birkaç yıl boyunca Riki kardeşini büyük ölçüde yok saymıştı. Onu sevmediği ya da kıskandığı için değildi. Hayır, Riki ergenlik çağına gelmişti ve sürekli kıpırdanan ve ciyaklayan bir bebek ya da her şeye burnunu sokan enerjik bir küçük çocuk hiç ilgisini çekmiyordu. Ama sonra Adi dört yaşındayken kreşten elinde bir tenis topuyla gelmişti ve iki kardeş o akşam dışarı çıkıp birbirlerine atıp tutmuşlardı. Adi, Riki’ye on yedi yaşında olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında sorular sormuştu ve konuşma şeklinde öyle tatlı bir saflık vardı ve ağabeyine öyle büyük bir hayranlık duyuyordu ki Riki bir anda içinin coşkulu, koruyucu bir ağabey sevgisiyle dolduğunu hissetti. Adi’ye bakarken, *Senin için her şeyi yaparım*, diye düşündü.

Dostlukları böylece çiçek açtı. Adi ele avuca sığmayan bir çocuktu, Riki ise her zaman uysal bir oğlan olmuştu ve bir şekilde, bu kombinasyon çok iyi işleyecekti. Riki okuldan dönerken, Adi’yi pencerede onu beklerken bulurdu, ufaklık ağabeyini gördüğü anda deli gibi el sallamaya başlardı. Ancak Riki’nin dersleri çok iyi giderken ve Silikon Vadisi’nde yeni kurulan bir teknoloji şirketinde çalışmak için vize almayı başarırken, Adi sürekli sınıfta kalıyordu. Riki sonunda anne ve babasına Adi’nin bir öğrenme bozukluğu olabileceğini söylemişti. Doğru terapisti bulmak için araştırmalar yapmış ve sonunda değerlendirme için bir randevu almışlardı.

Sonuç aynı anda hem bir lütuf hem de lanetti. Adi'nin öğrenme bozukluğu yoktu. Hatta üstün yetenekli bir çocuktu ve bu yüzden derslerini inanılmaz sıkıcı buluyor ve dikkatini vermekte zorlanıyordu. Bu durum aile dostlarına ve akrabalarına anlatacakları iyi bir hikâye sağlaması açısından bir lütuftu ama daha çok bir lanet sayılırdı çünkü Jakarta'da gerçekten yetenekli çocuklar için çok az program vardı. Adi dokuz yaşındayken seviyesinin bir üst sınıfına yerleştirilmişti ama o sınıfı da çok kolay bulunca bir üste geçmişti. Ve işte o zaman zorbalık baş göstermişti. Eve ufak tefek ve sıska vücudunda morluklarla gelmeye başladı. Onu kendi yaş grubunun üstündeki bir sınıfa kaydırmanın işe yaramayacağı böylece anlaşılmıştı. Adi'nin özel yetenekli çocuklar için düzgün bir okula ihtiyacı vardı. Riki uluslararası okulları araştırmaya başladı ve dünyanın dört bir köşesindeki –Singapur, Avustralya, Amerika– çeşitli okullara başvuruda bulunmak gibi zorlu bir sürece girdi.

Kabul mektupları teker teker gelmeye başladı. Kısmî burs imkânlarıyla. Görünüşe bakılırsa dünyanın her yerinde çok sayıda özel yetenekli çocuk olduğu için okullar sadece kısmî burs sunabiliyordu. Burslara ve hibelere rağmen, Riki'nin daha fazla para kazanmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Teknoloji şirketindeki işi ona ancak her öğün hazır erişte çorbasıyla idare ederse birikim yapabileceği kadar para kazandırıyordu. Riki biriktirdiği her kuruşu eve, Endonezya'ya gönderiyordu. Kredi başvurusu yapmıştı ama üçüncü dünya ülkesi sayılan bir ülkeden gelen bir yabancı olarak, başvuruları reddedilmişti.

Riki ne kadar çabalarsa çabalasın Adi'nin eğitimini finanse etmeye yardımcı olmanın bir yolunu bulamamıştı ve zaman geçtikçe Adi mutsuzlaşıyordu. Görüntülü görüşmelerinde Adi'yi her defasında daha tatsız görüyordu, bir zamanlar ışıltı

ışıl ve umutlu olan gözleri parlaklığını yitirmeye başlamıştı. Bu durum Riki'nin içini kemiriyordu. Gündüz işine ek olarak birkaç freelance program yazma işi almaya başladı. Gece saat üçe, dörde kadar çalıştıktan sonra sabah yedide kalkıp işe gitmek için Mountain View'un yolunu tutuyordu. Böyle geçen üç ayın sonunda o kadar bitkin düşmüştü ki hazır erişte çorbası yaparken, kaynar suyu kâsenin içi yerine sol elinin üstüne boşaltmıştı. Acı tarif edilebilir gibi değildi. Riki öyle yüksek sesle feryat etmişti ki komşusu duvara vurarak "Kes sesini!" diye bağırıyordu. Riki derhâl mutfağa koşup elini soğuk suyun altına sokmuş ve acıdan ağlamıştı. Elini sardıktan sonra freelance iş bulduğu web sayfasına girmişti.

Ve orada Marshall'ın iş ilanını bulmuştu.

Bir bot yapmak için programcı arıyorum. Ücret: 25.000 dolar

Yirmi beş bin dolar. Miktar Riki'ye saçmalık derecesinde büyük gelmişti. Kısmî bursun üstüne eklendiğinde Adi'nin eğitim masraflarını rahatça karşılayabilirdi. Riki titreyen ellerle iş ilanına tıklamıştı.

İşin aslı, Riki'nin Adi için yapmayacağı bir şey yoktu. Bu yüzden Marshall'la yüz yüze bulunduğu ve Marshall ona ihtiyacı olan bot türüyle ilgili detayları anlattığı zaman, Riki bunun kötü niyetli bir bot olduğunu anlamıştı. Marshall'ın NFT fiyatlarını yapay bir şekilde artırırken, diğer NFT'lerin fiyatlarını indirerek NFT piyasasında oyun çevirmek için tasarlanmış bir karaborsa bottu. Riki'nin ruhunun her zerresine aykırı bir işti ama Adi için yapmayacağı şey yoktu. Böylece kendinden bir parçayı şeytana verir gibi hissederek Marshall'la el sıkıştı ve Marshall'ın botunu yaratmak için kolları sıvadı.

İşi bitince botu Marshall'a gönderdi ve bin dolarlık bir ödeme aldı. Bin dolar büyük paraydı ama yirmi beş bin doların yakınından bile geçmezdi. Adi'nin San Francisco uçak biletini bile karşılamazdı. Riki borcunun geri kalanını hatırlattığı zaman Marshall gülmüş ve "Bu kadar basit bir iş için sana para ödediğime şükretmelisin. Bu Fiverr'daki bütün boktan programcılar on papele kolayca halledeceği bir iş. Şimdi yakamdan düş, yoksa bir karaborsa botu yazdığını çalıştığın şirkete haber veririm. Bakalım o zaman çalışma iznini yenileyecekler mi?"

Bu kadardı. Riki bu kadar aptal olduğuna inanamıyordu. Marshall'la arasında bir sözleşme yoktu, elbette yoktu çünkü ikisi de böyle bir şeyi kayıt altına almak istemezdi. Ama Riki neden peşinat için ısrar etmemişti ki? O kadar çaresiz durumda ve can havliyle her şeye tutunmaya o kadar hazır ki. Ve şimdi, sadece kazıklanmakla kalmamış, sayısız insanı kandırarak paralarını alacak etik dışı bir program için kazıklanmıştı. Riki öfke ve ıstırap içindeydi. Hayat bu kadar zor olmak zorunda mıydı sanki? Önce okulda, sonra işinde dişini tırnağına takıp çalışmıştı ve buna rağmen ailesini yüzüstü bırakıyordu. Öte yandan Marshall gibi erkekler hiçbir bedel ödmeden canları ne isterse yapabiliyorlardı.

Pekâlâ, her şeyin bir sonu vardı. Riki, Marshall'ın adresini bulmuş ve bir akşam evinin önünde beklemişti. Marshall'ın arabası hareket edince peşinden gitmişti. Marshall havalı bir restoranda durmuş ve o araba anahtarını valeye fırlatmıştı. Riki arabasını park edecek bir yer bulduktan sonra aceleyle içeri girmiş ve Marshall'ı hostesle konuşurken bulmuştu.

"Marshall."

Marshall gülümseyerek ona dönmüştü ama Riki'yi karşısında bulunca gülümsemesi taş kesilmişti. Riki, Marshall'ın yanağındaki üç tırnak izini fark etmişti.

“Senin burada...” Ancak Riki’nin yumruğu cümlesini yarıda kesmişti. Hostes çılgılık atmıştı. Tokuşturulan kadehler havada kalmış, sohbetler cümle ortasında kesilivermişti. Ve Riki ne kadar aptalca bir şey yaptığını ancak o zaman anlamıştı. İçi dehşetle dolarak kendini dışarı atmıştı. Biri arkasından seslenerek durmasını söylemişti ama Riki sokak boyunca koşarak arabasına atlamış ve gazı köklemişti.

Hızını hiç kesmeden eve ulaştığında nefesi kesik kesikti. Dairesine girince, küçük bir çocuk gibi yatağına saklanıp polislerin gelmesini beklemişti. Çünkü Marshall gibi biri böyle bir şeyi asla yanına bırakmazdı. Riki gözlerini kapamış ve yok olmak için dua etmişti.

Ancak gece olaysız geçmiş ve onu tutuklamaya gelen olmamıştı. Sabah Riki işine gittiğinde kimse ona tuhaf tuhaf bakmamıştı. Herkes her zamanki gibi işleriyle meşguldü. Riki bir an hepsinin bir rüya olduğunu sanmıştı. Ama hayır, parmak boğumları hâlâ ezik ve bereliydi ve klavyede yazı yazmak bile canını acıtıyordu. Sonra ertesi gün, Marshall’ın ölüm haberini okumuştı. Marshall, Riki’nin ona yumruk attığı akşam ölmüştü. Marshall’ın beynine zarar vererek ölümüne yol açmış olabilir miydi? Bir can mı almıştı?

Vera’nın çay evine bu yüzden gitmişti. Çünkü Riki daha önce durumun kötü olduğunu düşünüyordu ama cinayet... bir insanın canını aldığını öğrenirse, kazara da olsa, bu bilgiyle yaşayamazdı.

Konuşması bitince Vera, Riki’ye uzun uzun baktı. Riki’nin içi alev alevdi ama tuhaf bir şekilde, eteğindeki bütün taşları boşalttıktan sonra çok daha iyi hissediyordu.

Vera sessizliğini “Pekâlâ, artık yumruğunun sandığın kadar güçlü olmadığını biliyoruz,” diyerek bozdu.

Pekâlâ, Riki Vera'nın ne diyeceğini tahmin edememişti ama beklediği kesinlikle bu değildi. "Ha?"

"Onu yumruğun öldürmedi. Güvercin yüzünden öldü, unuttun mu?"

"Ah, tamam." Riki'nin dudaklarından tiz, gergin bir gülüş döküldü. "Evet. Onu duyduğum zaman ne kadar rahatladığımı tahmin bile edemezsiniz. Onca zamandır katil miyim diye merak ederken..." Genç adamın sesi titredi ve yaşları durdurmak için gözlerini kırıştırmaya ihtiyacı duydu.

"Ah, bunu daha önce öğrenseydim, sana söylerdim. Besbelli tek bir yumrukla adam öldürecek bir üst beden kuvvetine sahip değilsin." Vera elini uzatıp Riki'nin pazısını çimdikledi. "Gördün mü? Fazla yumuşak. Biraz kas geliştirme egzersizi yapmalısın."

Riki gözyaşlarına rağmen gülümsedi. "Haklısınız, Vera."

Vera genç adamın omzunu sıvazladı. "Evet, çoğu zaman haklı olduğumu zamanla öğreneceksin. Hımm, pekâlâ, demek katil sen değilsin." Biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Vera çekçekli çantasından bir defter çıkarırken ve parmağını yalayıp sayfaları çevirirken Riki gözlerini sildi. "Ah, işte şüpheli sayfası." Vera bir kalem çıkarıp Riki'nin adının üstünü çizdi. "Ah, hayır, geriye sadece Julia ve Oliver kaldı. Ah, Julia'yı çok seviyorum. Ve Oliver o kadar hüznü ki. Üzgün bir oyuncak ayı gibi. Onu hapse göndermem gerekirse çok üzülürüm."

"Ama katilin ben olmam sizin için sorun olmazdı, öyle mi?" Riki bunu aynı anda hem dehşet verici hem komik bulmuştu.

Vera defterini hızlı bir hareketle kapattı. "Ah, yine saçma bir soru. Elbette olurdu. Dördünüzü de seviyorum. Aranızdan birinin Marshall'ın katili olması yeterince kötü zaten. Bu tür uğursuz şeylerin üstünde durmayalım. Şimdi, katil

olmadığına göre, piknik yapabiliriz. Şunu boşaltmama yardım et.”

Riki, Vera’nın istediğini yerine getirerek, çekçekli çantasının içinden çeşit çeşit Tupperware kabını boşaltmaya koyuldu. Dudak uçuklatacak kadar çok yiyecek vardı. “Yani bunca yemeği buraya kadar getirdiniz ama Marshall’ın katili ben çıksaydım ziyan olmalarına izin verecektiniz, öyle mi?”

Vera iç çekerek bir piknik battaniyesini silkeledi. “Ah, elbette hayır. Sana’yı davet ettim. Sen katil çıksaydın, her şeyi ikimiz yerdik.”

“Sana mı?” Kızın adı geçince Riki’nin nabızı hızlandı.

“Evet ve ah, bak işte geliyor.” Vera uzaktaki bir karaltıya çılgın gibi el sallamaya başladı. Ellerini ağzının iki yanına kapatarak seslendi. “Sanaaaa! Buradayız!” Karaltı da ona el salladı ama Vera bağırmayı sürdürdü.

“Bence sizi gördü,” dedi Riki. “Belki de artık bağırmayı bırakabilirsiniz.”

Vera homurdanır gibi bir ses çıkardı ve dikkatini yeniden yiyecek kutularını açmaya çevirdi. “Ah, artık ikinizin de katil olmadığınızı öğrendiğimize göre, Sana ve sen randevuya çıkabilirsiniz.”

“Ne?” Riki yanaklarının bir anda alev almasından nefret etti.

“Masum ayağına yatma, ona nasıl baktığını gördüm. Ama Sana’yı sevdiğim için onay vermeden önce senin katil olduğundan emin olmalıydım. Şimdi artık onayımı aldığına göre, harekete geçebilirsiniz. Ah, balık gibi şaşkın şaşkın bakmayı bırak! Kutuları çıkarmaya devam et, daha bir sürü var.”

Riki Tupperware kutularını şaşkırtıcı derecede büyük çantadan çıkarmaya kaldığı yerden devam ederken, aylardır ilk kez hafiflemiş hissettiğini fark etti. Omuzlarının üstüne çöken örs belki hâlâ oradaydı ama sanki Vera yanına geçmiş, ağırlığı

taşımasına ucundan da olsa yardım edeceği bir konum almıştı. En azından Riki'nin ciğerlerinin tamamını doldurarak nefes alabileceği kadar. Vera'ya baktı ve ilk kez, hayatındaki beklenmedik varlığı için çok büyük bir minnet duydu.

YİRMİ SEKİZ

VERA

Vera çok heyecanlıydı. Öncelikle, soruşturması çok iyi gidiyordu. Daha şimdiden listesindeki iki şüpheliyi elemişti. Kim olsa bunun için sevinirdi. Vera en sonunda Marshall'ın katilinin adını açıkladığı zaman Memur Gray'in yüzünün alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu. Memurun yaptığı her dâhiyane hamleyi anlayabilmesi için, Vera'nın onu karşısına oturtup yöntemini adım adım anlatması gerekecekti. Elbette Riki'nin üstünü çizmesi, şüphelilerin Julia ve Oliver'a inmesi anlamına geliyordu. İkisinden birinin katil olması fikri Vera'yı hüznölendirse de bir önemi yoktu. Duygularının kaliteli dedektiflik çalışmasının önüne geçmesine izin veremezdi. Sherlock Holmes hissettiği yakınlıkların yargısını gölgelemesine göz yummuş muydu? Ah, elbette hayır. Vera Wong Zhuzhu da izin vermeyecekti. Elbette son konuşmalarında Vera dükkânına girildiğini polise bildirmediği için ne kadar sıkkın olduğu düşünölündüğünde, Memur Gray'i yatıştırmak biraz yemek gerektirebilirdi. Ama Vera ona katili tepsiyle sunduğu zaman kızgınlığı geçecekti, Vera bundan

emindi. Memur Gray'in dükkânına girilmesiyle ilgili soruşturmada ilerleme kaydedip kaydetmediğini merak ediyordu ama memurdan daha fazla bilgi koparması pek olası görünmüyordu. Vera bütün departmana yetecek bir ziyafet hazırlamadığı sürece, hayır.

Vera'nın heyecanının bir diğer nedeni, Çinli bir anne olarak nihayet hayallerini yaşamak üzere olmasıydı: İki genç arasında çöpçatanlık yapıyordu. Tamam, çocukların ikisi de onun çocuğu değildi ama Tilly annesinin ona hoş bir kız ayarlama çabalarını hiç hoş karşılamadığı için Vera'nın bununla idare etmesi gerekecekti. Hem belki de bu ileride Tilly'ye bir kız ayarlayacağı zamanlar için antrenman olurdu. Ayrıca Vera, Sana ve Riki'yi kendi yeğenleri gibi sahiplenmişti. İkisi de çok parlak gençlerdi ve ortak bir noktaları vardı: Marshall. Belki de o haydutla yaşadıkları deneyimler onları birbirlerine bağlayabilirdi. Ah, evet, bu çok iyi ve uğurlu bir eşleşmeydi. Vera daha şimdiden Sana ve Riki'yi mihraba doğru yürürken hayal edebiliyordu. Çocuklarının ona büyükanne demesini sağlayacaktı, tıpkı Emma gibi.

Sana yanlarına geldiğinde, yemeklerin tamamı piknik örtüsüne yerleştirilmişti. "Oturun," diye buyurdu Vera. "Yiyin."

Yine hatırı sayılır bir ziyafet hazırlamıştı. Ve bu seferkiyle gurur duyuyordu. Hiçbiri çatal bıçak gerektirmeyen, zengin bir "plaja uygun yiyecekler" sofrası hazırlamıştı. Pofidik mantou ekmeklerinin arasına yerleştirdiği balla kızartılmış biftek dilimlerini havuçlu ve soğanlı sosla tamamladığı küçük sandviçler vardı. Ağzına kadar karides ve tofuyla dolu, kızarmış rulo börekler. Buharda pişmiş dim sum'lar vardı: domuz kıymasıyla doldurulmuş shao mai'ler, tuzlu yumurta dolgulu hamurlar ve sosisli lap cheong ruloları. Bir Tupperware, bunca eti dengelemesi için özenle dilimlenmiş karpuz ve Kore

armutlarıyla doluydu. Ve hepsine eşlik etmesi için büyük bir sürahi buzlu ginsengli armut çayı hazırlamıştı.

Hiçbir şey Vera'ya sevdiklerinin yemeklerini yemesini izlemek kadar büyük bir sevinç veremezdi. Jinglong ve Tilly'nin yokluğunda özlediği sayısız şeyden biri de buydu. Üçü evde birlikteyken, her gün ziyafet sofraları kurup Jinglong ve Tilly'nin yemek yemesini izlerdi, öyle zamanlarda yemekler çok daha lezzetli gelirdi. Vera yalnız yaşamaya başladığından beri yemek pişirme zevkinin onu, akşam yemeklerini sade pilav ve basit sebze sotesiyle geçiştirecek kadar terk ettiğini görmüştü. Tek bir kişi için detaylı sofralar kurmaya ne gerek vardı ki?

Ama artık yemek yapacak bir sürü insanı vardı. Günleri ağzına kadar doluydu ve bir oraya, bir buraya koşuşturuyordu ve daha mutlu olamazdı.

Sana biftekli sandviçten bir ısırık aldıktan sonra "Aman, Tanrım, bu enfes bir şey," diye mırıldandı. "Tanrım, Vera, siz bir restoran açmalısınız."

Vera elini geçiştirir gibi salladı. "Hadi, canım, ne saçmalık." Ama sıırtmamak için altdudağını ısırarak zorunda kalmıştı. Isırdığı böreği çiğnemekle meşgul olan Riki'ye baktı. "Nasıl?"

Riki gözlerini Sana'dan güçlükle ayırarak "Ha?" dedi. "Ah, bu gerçekten çok iyi. Her zamanki gibi yemekleriniz muhteşem."

Vera hoşnut bir ses çıkardı. Çok geçmeden yemeklerin tamamı hoş bir sohbet eşliğinde mideye indirilmişti. Yemek bitince, Vera ayağa kalktı ve çekçekli çantasından bir çubuk çıkardı. Yaklaşık bir metre uzunluğunda, incecik bir bambu çubuktu.

Vera çubuğu ona verince, Sana "Bu ne için?" diye sordu. "Bu senin yeni fırçan."

“Ne?” dedi Sana şaşkın gözlerle.

“Kalk,” dedi Vera her zamanki *itiraz etmeyi aklından bile geçirme* sesiyle.

Sana dediğini yaptı ama hâlâ anlayamamıştı.

Vera kumsalı işaret etti. “Kum senin tuvalin. Çizeceğin hiçbir şey kalıcı olmayacak. Bu yüzden bir hata yapmaktan ya da kötü bir şey çizmekten korkman için bir neden yok. Deniz hepsini silecek.”

Sana şaşkınlıktan büyümüş gözlerle önce çubuğa, sonra Vera’ya baktı.

“Hadi, git, resim yap,” diye buyurdu Vera. “Riki ve ben sofrayı toplarken biraz daha sohbet edelim. Ah, bu arada Riki, sana söylemeyi unuttum. Sana’nın pot kesiği yok, o bir ressam. Marshall’ın kazıkladığı birçok ressamdan biri ve o zamandan beri hiçbir şey çizemiyor.” Sonra tekrar şaşkınlıktan bir karış sarkan çenesi neredeyse kuma değen Sana’ya döndü. “Ve Sana, Riki de bir Buzzfeed muhabiri değil.” Vera duraksadı ve Riki’ye dik dik bakarak devam etti. “Beni ne kadar da heyecanlandırmıştın. Kendi kendime *Vay canına, bir muhabir demek, çay evim hakkında bir haber yapabilir* diye bile düşündüm.”

“Çok üzgünüm,” dedi Riki, Vera’dan mı yoksa Sana’dan mı özür dilemesi gerektiğine karar veremeyerek.

“Her neyse, Riki de Marshall’ın kazıkladığı programcı. İşte. Durum bu. İkiniz de Marshall’ın kurbanısınız. Şimdi, git resim yap. Hadi.” Vera bir general gibi kükreyince Sana bir mirket gibi ayağa fırladı ve sekerek uzaklaştı. Vera tekrar Riki’ye döndü. Genç adam hâlâ şaşkın görünüyordu. “Neden kurbağa gibi oturup duruyorsun? Şunları toplamama yardım etsene.”

Riki Tupperware kaplarını toplamaya başladı. “Sana gerçekten ressam mı?”

“Evet, hem de çok yetenekli bir ressam. Tabloları çok iyi.” Vera bu haberin Riki’yi afallatmasına memnun olmuştu. Müstakbel kız arkadaşının yetenekli biri olması hoş bir sürpriz olmalıydı. Ama başını kaldırınca, Riki’nin hiç de mutlu görünmediğini fark etti. Hatta ağlamaklı görünüyordu. “Ne oldu?”

“Marshall’ın insanları kazıklayıp NFT’leri için değerinden yüksek bedeller ödemesine yardım eden bir bot yazdım. NFT’leri çeşitli sanatçıların çalıntı eserleriydi. Bunu biliyordum ve ben... Sesimi çıkarmadım. Ve şimdi siz bana Sana’nın Marshall’ın eserlerini çaldığı sanatçılardan biri olduğunu ve onun yüzünden bir süredir resim yapamadığını söylüyorsunuz. Ben de Marshall’ın çevirdiği bu boktan işin bir parçasıydım.”

Vera genç adamın söylediklerini takip edebildiğinden emin değildi. Bütün bu teknolojik jargonu takip etmek zor işti. Elini boş ver der gibi salladı. “Hey, düşündüğün kadar kötü değil. İkiniz de kurbansınız, öyle değil mi?”

“Şey, elbette ama ben tamamen masum sayılmam. Ama Sana masum.” Riki iç geçirdi. “Tanrım, ben kahrolası pisliğin tekiyim.”

“Ay, bu kadar dram yapma!” diye çıkıştı Vera. “Aş bunu. Arkanda bırak. Marshall öldü. Sen ve Sana size yaptıklarından sonra iyileşmeye çalışıyorsunuz. Tamam, belki biraz kötü bir şey yaptın, ne olmuş yani? Dersini aldın işte. Artık daha iyi muhakeme yapabilirsin. Kişisel hatandan ders aldığın için, daha ahlaklı davranabilirsin. Hayat budur, Riki. Kimse kumsursuz değil, kimse her zaman doğru kararlar almaz. Sadece çok imtiyazlı olanlar sürekli doğru kararlar alabilir. Biz suyun üstünde kalmak için çırpınmak zorundayız. Bazen gurur duymadığımız şeyler yaparız. Ama artık sınırlarını biliyorsun. Sen iyi bir çocuksun, Riki. İyi kalplisin. Önemli olan da

bu zaten.” Riki’nin göğsünün ortasına sert bir şaplak indirdi. “İyi bir kalp. Bunu hiç unutma.” Sonra döndü ve görevini çok iyi yapmış olmanın hoşnutluğuyla saklama kaplarını çekçekli çantasına yerleştirmeye başladı.

Sana bir saatten uzun süre çizim yaptı ve sonunda işi bittiğinde, Vera Riki’den en sevdiği yemekten (terong balado diye bir şeydi, Vera’nın yapabilmek için Google’a bakması gerekcekti) annesinin en sevdiği yemeğe (tatlı soya soslu ızgara balık, aklı başında bir kadındı demek), nerede çalıştığına (anlayamayacağı kadar karmaşık bir iş yapan yeni kurulmuş bir şirket), Adi’nin büyüyünce ne olmak istediğine (fizikçi) kadar her şeyi öğrendi. Riki’nin finansal yükünü hafifletebilmeyi çok isterdi ama aklına Winifred’in aptal fırını soymaktan başka bir yol gelmiyordu. Gerçi Winifred’in bir yerlerde gizlediği yirmi beş bin dolarının olduğunu sanmıyordu.

“İnanılmazdı,” dedi Sana. Rüzgârdan saçları dağılmıştı ve ıslak kuma çubukla bir şeyler kazımanın fiziksel eforu yüzünden yanakları kıpkırmızıydı. Riki ona Vera’nın gözlerini devirmesine neden olacak kadar büyük bir ıstırapla bakıyordu. Ah, bu oğlanlar. Dramaya bayılırlar.

Vera ayağa kalktı ve gözlerini kısarak Sana’nın az önce kuma resim yaptığı tarafa baktı. Durduğu yerden Sana’nın ne çizdiğini tam olarak göremiyordu ama kumun üstüne akıcı çubuk darbeleriyle yayılan sarmalları seçebiliyordu. Sana’ya gülümsedi. “Aferin, çizebiliyorsun demek. Yarın sabah yine gel ve biraz daha çiz. Emma’yı da getiririm. Ve tabii yiyecek bir şeyler.”

Bir an Sana’nın itiraz etmesini bekledi. Gençler her zaman sırf itiraz etmek için itiraz ederdi. Ama sonra Sana’nın pembeleşmiş yüzüne bir gülümseme yayıldı ve Vera onunla tanıştığından beri ilk kez, olduğu yaşı yakışacak kadar genç görünüyordu. Vera, Sana’nın gözlerini iki parlak yıldız gibi

ıřıldatan řeyin umut olduđunu dűřűndű. Ona bakarken, kalbi-
nin bűyűdűđűnű hissetti. Sana iyi olacaktı. Sonra Riki'ye bak-
tı ve kařlarını çattı çűnkű genç adam çok űzgűn gűrűnűyor,
hiç řűphesiz suçluluk duygusunun altında eziliyordu. Neyse,
űnemi yoktu. Riki de iyi olacaktı. Vera icabına bakacaktı.

YİRMİ DOKUZ

OLIVER

Çok güzel bir pazar sabahıydı ve Oliver o güzel sabahı Julia ve Emma'yla birlikte Vera'nın çay evinde geçirmekten daha iyi bir seçenek düşünemiyordu. Pekâlâ, çay evinin içi, kemikleri sıyrılırcasına boşaltılmamış olsa, belki daha iyi olurdu. Ancak Oliver yeni ışıklar takmak için portatif merdiveni inip çıkarken ve Emma'nın parmak uçlarında yükselerek ona yeni ampuller uzatmasını ve Julia'nın yırtık pırtık posterleri sökmesini izlerken hayatının en güzel zamanlarından birini geçiriyordu. Oliver'ın keyfi yerindeydi, değersiz gördüğü bir iş nihayet işine yaramıştı. Dükkânın sadece eskimiş elektrik tesisatını tamir etmekle kalmamış, her şeyin daha iyi işlediğinden emin olmak için su tesisatını da elden geçirmişti. İş bittiğinde elden geçirmelerin büyük kısmı yüzeyde görünmese de Vera'nın çay evi yüzeyin altında işe koyulmaya hazır, yepyeni ve canlı bir mekâna dönüşmüştü. Vera'nın ışıklandırmadaki basit bir değişikliğin ortama nasıl farklı bir hava kattığını görmesi için sabırsızlanıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Julia eserlerini hayranlıkla incelemek için bir adım geri çekilirken. Çoğu küf tutmuş posterlerin tamamını sökmüştü ve şimdi sağda solda posterlerden geriye kalan ufak tefek parçaların göze battığı, kirli beyaz duvarlar açığa çıkmıştı. Objektif bir bakış açısıyla berbat görünüyordu. Ama üstünde büyük emek harcadıkları için Oliver’a yavaş yavaş hayata dönen bir yer gibi görünüyordu. Julia da onun düşüncelerinin bir yankısı olarak “Bayağı iyi oldu,” dedi.

Oliver ona gülümsedi ve Emma’yla yumruk tokuşturdu. “Vera, Sana’nın ressam olduğundan bahsetti. Bence duvar boyama onun sorumluluğu olabilir? Ne dersin?”

Julia sırtıttı. “Muhteşem bir fikir. Evet, Sana’nın çalışmalarından bazılarını gördüm, bayağı yetenekli bir kız.”

“Sana kuş resmi yapıyor,” dedi Emma kendinden emin bir tavırla. Bir önceki gün Vera’nın yine bir fotoğraf çekiminde olduğu sırada, Sana Vera’yla çay içmeye gelmiş ve anlaşılan Emma’yla birlikte çizimler yapmıştı.

“Evet, öyle,” dedi Julia. “Çiçek ve insan resimleri de yapıyor. Sihirli görünüyorlar, değil mi?”

Emma başını evet der gibi salladı. “Ben de bir cemret kuşu yaptım.”

“Cemret kuşu mu?” dedi Oliver, Emma’nın ne çizmiş olabileceğini anlamaya çalışarak.

“Cennet,” dedi Julia.

“Ah.” Oliver Emma’ya sırtarak baktı. “Şimdi daha iyi anladım. Görmeyi çok isterim. Bir dahaki görüşmemizde bana göstermelisin.”

“Bakarız,” dedi Emma ve dikkatini yeniden parmaklarına çevirdi.

Söyleyen Emma olunca bu bayağı umut verici bir vaatti. Oliver etrafına baktı. “Pekâlâ. Riki mobilyalarla ilgileceğini söyledi, ben elektrik ve su tesisatlarını hallettim,

bu durumda...” Bir anda ne yapacağını bilemeyerek ellerini ceplerine soktu. “Sanırım, bu kadar. Artık senin ya da benim yapacağımız pek bir iş kalmadı.” Bir yanı sızlıyordu çünkü çay evinden ayrılmak istemiyordu; muhtemelen bu, Julia ve Emma’yla ayrı yönlelere gitmeleri anlamına gelecekti.

Yenilenen arkadaşlıkları konusunda ne hissedeceğini bilmiyordu. Sadece geçmişleri yüzünden değil; aynı zamanda Vera ona, Sana ve Riki’nin şüpheli olmaktan çıktığı ve bu durumda, şey, geriye onun ve Julia’nın kaldığını söylediği için de. Oliver bunu düşünmekten nefret etse ve Julia’yı o gözle görmeye dayanamasa da, o kırık dökük katmanların altında ne kadar güçlü olduğunu ve özünün çelikten yapıldığını inkâr edemezdi. Marshall’la evli olsaydı kendisi de bir noktada patlamaz mıydı? Toksik evliliklerinden kaçmak için plan yapmaz mıydı? Bazen şüphe onu bir dalga gibi çarpıyor ve bakışlarını hangi yöne çevireceğini bilmeden, tir tir titrer bir hâlde bırakıyordu.

Sessizliği bozan Julia oldu. “Baban nasıl?”

Soru Oliver’ı hazırlıksız yakalamıştı. “Bilmem ki,” dedi dürüstçe. “Onu bir süredir görmüyorum. Sabahları mesaj atıyorum ama nadiren cevap veriyor.” Bu sözcükleri söylemek bile Oliver’a ne kadar berbat bir evlat olduğunu hatırlatmak için yeterliydi. Düzenli olarak babasının kapısına yemeklik bir şeyler bırakıyorsa ne olmuştu yani? Bu yapmacık olacak kadar küçük ve babasına yardımcı olmaktan çok kendini iyi hissetmesini sağlayacak bir eylemdi.

“Onu ziyarete gitmek ister misin?” dedi Julia. “Demek istediğim, evi çok uzak değil ve gitmek hoş olabilir...”

“Elbette.” Oliver’ın içi bir dizi “hayır”la titriyordu. Ama bir şekilde uzuvlarını hareketlendirerek Vera’nın dükkânının güvenli kozasından çıkmayı başardı.

Julia giderken biraz yemeklik malzeme ve biraz da hamur işi almalarını teklif edince, Stockton Sokağı'na yürüdüler. Julia en iyi ürünleri tek tek seçtikten sonra bir pastaneye girip küçük bir masanın etrafına oturdular. Emma yüzünü kendinden büyük bir şekerli çöreğe gömdü.

Şaşırtıcı derece boğuk sesiyle “Bu çöreklerle bayılıyorum,” diye duyurdu.

Yeğenine sevgiyle bakarken Oliver gülümseden duramadı. Marshall gibi biri böyle muhteşem bir varlığın yaratılmasında nasıl pay sahibi olabilirdi? Oliver kısacık bir an kendine, ailesiyle gezmede olduğunu hayal etme izni verdi. Julia onun karısı, Emma onun kızıymış gibi. Bunu kalbine bıçak gibi saplanan keskin bir utanç izledi. Tanrı aşkına, ölen kardeşinin eşi ve çocuğuyla ilgili hayaller kurması ne kadar korkunçtu. Boğazını temizledi ve Julia'ya fotoğraf editleme işinin nasıl gittiğini sordu.

Fotoğraf kelimesi geçince Julia'nın yüzü aydınlandı. “Cassie'nin fotoğraflarını editlemeyi tamamladım ve müthiş görünüyorlar! Toplamda dört yüz fotoğrafın arasından seçtiğim yirmi yedi fotoğraf. Bana fikrini söylemelisin.” Telefonunu arka cebinden çıkardı, fotoğrafların olduğu dosyayı açtı ve Oliver'a uzattı.

Oliver lisedeyken bile Julia'nın çok yetenekli olduğunu bilirdi. Marshall'a en kızgın olduğu şeylerden biri de buydu. Marshall'ın Julia'yı fotoğrafçılıktan usul usul uzaklaştırmasını izlemiş ve bir gün Marshall'a bundan vazgeçmesini söylemesi üzerine, iki kardeş bir aydan uzun bir süre tek kelime konuşmamışlardı. Oliver, Julia'nın yetenekli olduğunu biliyordu ama buna rağmen, Cassie'nin fotoğraflarına bakarken nefesi kesildi. Julia fotoğraf makinesinin arkasına geçtiği zaman bambaşka bir şeye dönüşüyordu. Yarı kamera yarı insan bir varlığa. Her nasılsa, süjelerini en çarpıcı açılarla

konumlandırmayı ve ışığı ruhlarını açığa çıkaracak şekilde kullanmayı içgüdüsel olarak biliyordu.

Oliver Cassie'yle hiç karşılaşmamış ve videolarını izlememiş olmasına rağmen, Julia'nın çektiği fotoğraflardan onu tanıdığı hissine kapılmıştı. Kızın kahkahasını duyar gibiydi, hayat dolu olduğuna ve içinde mahcup bir tını barındırdığına bahse girebilirdi. Oliver Cassie'nin gözlerindeki ateşi, akşamüstü güneşinin sanatsal bir dokunuşla okşadığı çene hatlarındaki kararlılığı okuyabiliyordu.

“Tanrım,” dedi. “Bunlar acayip iyi, Lia.”

Julia gözlerini devirdi ve gülümsememek için kendini tutarak “Ah, abartma,” dedi.

“Ben çok ciddiym. Ona gönderdin mi?”

“Hayır. Bu akşam göndereceğim. Sanırım biraz endişeliyim. Biraz ötelemeye çalışıyorum.”

Oliver telefonu Julia'ya geri uzattı. “Neden endişelendiğini anlamadım, bu fotoğraflar insanın aklını başından alacak kadar güzel. Gördüğü zaman çok mutlu olacağından eminim.”

Julia gülümseyerek telefonunu cebine kaldırdı. “İkna oldum, şapşal. Teşekkürler.”

Oliver'ın söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Yeniden fotoğrafçılığa başladığı için çok mutlu olduğunu söylemek istiyordu. Onu çok özlediğini. Yanında olması için yanıp tutuştuğunu. Evet, bir sevgili olarak da ama en çok bir dost olarak. Onunla öğle yemeği sırasında ya da okul yolunda sohbet edebilmeyi özlemişti. Julia'nın sırt çantasını başparmaklarını askılarına takarak taşımalarını dün gibi hatırlıyordu. Ona bütün bunları söylemek istiyordu ama yakışık almayacağını biliyordu, hele bu şartlar altında. Ve varlığı için o kadar minnettardı ki canını sıkma riskini almak istemiyordu. Bu yüzden başını sallamakla yetindi.

Pastane molalarını tamamlayınca Oliver'ın babası için aldıklarını toparlayıp evine yürüdüler. Oliver zile bastı ve diafondan babasının hırıltılı sesi gelince "Merhaba, baba, benim. Julia ve Emma da benimle," dedi.

Bir duraksama oldu, sonra babası ekledi. "Yapamam. Bugün olmaz."

"Ama sana yiyecek getirdik." Oliver midesindeki ağırlık hissinden nefret ederek Julia ve Emma'ya baktı. Babasının torununu görmeyi reddettiğine inanamıyordu. Tanrı aşkına, derdi neydi? Elbette Oliver babasının gözdesinin Marshall olduğunu en başından beri biliyordu ama bu yaptığı çizgiyi aşmaktı. Emma onun tek torunuydu. Birçok büyükanne ve büyükbaba merdiveni koşarak iner ve Emma'yı kucakladığı gibi havalara uçururdu. Emma olanları anlayamayacak kadar küçük olduğu için, minik bir orkestra şefi gibi işaret parmağını sallayarak kendi kendine "Da-di-da-dam," diye bir şarkı mırıldanıyordu. Oliver çaresizlik içinde Julia'ya baktı. Julia omuz silkti ve diafona konuşmak için hafifçe öne eğildi.

"Merhaba, baba," dedi. "Yiyecekleri kapıya bırakıyoruz, tamam mı? İstedğin zaman gelip alabilirsin. Ve eğer arkadaşına ihtiyaç duyarsan, beni ya da Ollie'yi araman yeterli."

Uzun bir sessizlik oldu. Torbaları kapının yanına bıraktılar. Tam gitmek üzereyken diafondan bir hışırtı yükseldi. Oliver otomata basılması ve kapının açılması beklentisiyle hızla arkasına döndü ama babasının tek söylediği "Bir daha buraya gelmeyin," oldu.

OTUZ

SANA

Biri Sana'ya yirmi iki yaşında sadece CalArts terk değil, tek tuvali kum olan bir CalArts terk olacağını söylese, anne karnındaki bir bebek gibi kıvrılıp başarısızlığına gözyaşı dökerdi. Oysa resim yapmak konusunda en son ne zaman bu kadar mutlu hissettiğini hatırlayamıyordu.

Her sabah gün doğarken elinde bambu çubuğuyla Ocean Beach'e koşuyor ve kıyıyı usul usul döven Pasifik Okyanusu'nun sesleri eşliğinde kumun üstünde yönlendirdiği çubuğu sağa sola kaydırırken, ucunun ıslak zemine sürtünmesinin verdiği hazzın tadını çıkarıyordu. Kum yepyeni bir çalışma alanı olmuştu ve Sana'nın tereddüt edecek bir ruh hâline sahip olmadığı kas kontrolüne çok fazla odaklanma gerektiriyordu. Sana kumun, çubuğun altında ikiye ayrılmasının verdiği o yumuşak ve pürüzlü hisse, her sürtünüşle çıkan o iç rahatlatıcı hışırtıya bayılıyordu. Kumun ayaklarının altında, ayak parmaklarının arasında yarattığı his bile rahatlatıcıydı, onu topraklayan, kök salmasını, doğayla bağ kurmasını sağlayan ve çok uzun zamandır benliğinin içinde titreşen kaygıyı

boşaltan bir araçtı. Her gün, bir ya da iki saat boyunca dünya silinip gidiyor, geriye sadece Sana, bambu çubuk ve kum kalıyordu.

Sonra Vera ve Emma, yaşlı kadının emektar çekçekli çantasıyla kumsalda beliriyor, Sana onlara el sallıyor ve Vera'yla küçük kızın kumsalda ona doğru ilerlemelerini izlerken göğsü büyük bir sevinçle dolup taşıyordu. Vera'nın çekçekli çantasında çok fazla yiyecek olduğunu, yaşlı kadının sabahları oraya gitmeden önce sağlıklı bir kahvaltı etmesi gerektiği konusunda başının etiğini yiyeceğini ve Emma'nın bir çift tahta yemek çubuğu çıkarıp tekini ona uzatacağını ve "Hadi, çizelim, Sana," diyeceğini biliyordu. Ve Vera ikisini resim yapmaya kışkırladıktan sonra piknik battaniyesini serip yiyecekleri çıkarmaya başlayacaktı.

Kuma resim yapmak başlı başına arındırıcı bir etki yaratıyordu ama bunu Emma'yla birlikte yapmak bambaşka bir tecrübeydi. Emma yarı denizkızı olan her şeye bayıldığı için Sana, örneğin, bir atın üst yarısını çiziyor, ardından küçük kız dili dudağının kenarından dışarı sarkarak ona bir denizkızı kuyruğu ekliyordu. Emma, tombul yumruğu iyi çizmek için gereken ince motor becerilerden hâlâ yoksun olduğu için çoğu zaman bir hata yapıyordu. Ancak Sana kızın üzülmesine fırsat vermeden "Bu harika bir çizgi, Emma. Bak, birazcık uzatınca bir yıldıza dönüşüverdi! Evet, bu denizkızı-atın karında bir yıldız var, çok şirin değil mi?" Her nasılsa, Sana Emma'ya kusurların benzersiz ve güzel bir şeye dönüşebileceğini göstererek kendisi de bir şekilde iyileşmeye başlamıştı.

Sonra Vera onlara sesleniyor ve piknik örtüsüne dönüp Vera'nın yarıda bırakılamayacak kadar enfes yemeklerini mideye indiriyorlardı. Bazen Julia da onlara katılıyordu ama bugünlerde genellikle portre çekimleriyle meşguldü. Sana'nın tahmin ettiği gibi TikTok influencer'ı Cassie fotoğraflarını

görünce çok etkilenmiş ve takipçilerine Julia'yı övmesinin sonucunda, genç kadın yeni müşteriler edinmişti.

Sana bir keresinde Emma'yla birlikte kuma resim yaparken başını kaldırınca uzakta duran bir silueti fark etmişti. Yabancı onları mı izliyordu acaba? Sana o uzak mesafeden emin olamamıştı ama karaltının hiç kıpırdamadan duruşuna bakarak, yabancının gözlerinin Emma'nın üstünde olduğuna bahse girebilirdi. Sana huzursuz olmuştu ve el sallamak için kolunu kaldırıncaya, karaltı hızla uzaklaşmıştı. Sana'nın midesi gerildi. "Vera!" diye seslendi. "Şurada durup bizi izleyen kişiyi fark ettin mi?"

Vera elbette piknik sofrasını kurmakla meşguldü. "Kimi?"

Sana bir an duraksadıktan sonra "Muhtemelen sadece kumsala inmek için oradan gecen biriydi," demişti. Büyük olasılıkla hayal görmüştü, ne de olsa hayatında bir drama olmadan nasıl var olabileceğini bilmiyordu.

İşin aslı Sana yeni edindiği bu huzur konusunda ne hissedeceğini bilemiyordu. İronik bir durumdu çünkü Marshall hâlâ fazlasıyla ölüydü ve Vera hâlâ açıkça Oliver ve Julia'dan şüpheleniyordu ama arkadaşlıklarının her geçen gün biraz daha derinleşmesi kafa karıştırıcıydı. Sana bazen, muhtemelen bir cinayet olan çözülememiş bir ölümün ve hiçbir şeyin çalınmadığı gizemli bir hırsızlık girişiminin de parçası olduğu bu garip hayata nasıl bulaştığını anlayamıyordu. Hırsızlık girişimi demişken, Vera sırf hiçbir şey çalınmadığı için polislerin muhtemelen herhangi bir sonuca ulaşamayacağı tahmininde bulunmuştu. Ve şimdilik haklı çıkmıştı. Sana'nın bir yanı hâlâ tedirgindi ve polislerin her an çıkagelmesini ve içlerinden birini katil/hırsız ilan etmesini bekliyordu ama günler geçiyor ve hiçbir gelişme yaşanmıyordu.

Ancak o gün Sana Vera'ya sabah kumsala gelmemelerini çünkü Muir Ormanları'na yürüyüşe gideceğini söylemişti.

Vera'ya söylemediği kısım, bahsi geçen yürüyüşe Riki'yle birlikte gideceğiydi. Ah, Sana, olur da Vera bunu öğrenirse, yüzünün alacağı o kibirli ve hoşnut şekli hayal edebiliyordu.

Sabah yedi buçuk civarı, Riki Sana'yı ve kumlu bambu çubuğunu Ocean Beach'ten aldı. Sana çubuğu arabanın bagajına koymadan önce elinden geldiğince temizlerken, ilk kez Marshall'ın vakasını, Vera'yı ya da başka bir şeyi tartışmak için buluşmadıklarının fazlasıyla farkındaydı. İlk kez sadece birlikte zaman geçirmek için bir araya geliyorlardı ve bu ne tuhaf ve harika bir duyguydu. Sana arabanın yolcu koltuğuna binerken gülümsemesine engel olmakta zorlanıyordu.

“Hey,” dedi Riki yüzünde Sana'ninkini aratmayacak büyüklükte bir sırıtışla. “Çizim seansın iyi geçti mi?”

“Evet, gerçekten iyiydi. Her gün daha iyi oluyor.” Sana aptal gibi gülümsemesini durdurma çabasıyla dudaklarını birbirine bastırmayı denedi ama hayır, kendini serbest bıraktığı anda dudakları bir yay gibi fırlayarak yeniden gülümseme şeklini alıyordu. *Kahretsin. Kendini ağırdan sat, lütfen.* Sana Riki'nin araba kullanma şeklini –bir eli direksiyonda, diğer dirseği kapısının açık camında– fark etmekten kendini alamadı. Doğrusu bayağı çekici görünüyordu.

Dikkatini Riki'ye hayranlık duymasından uzaklaştırmaya çalışarak “Sabahın nasıl geçti?” diye sordu.

“Dürüst olmam gerekirse, daha yeni başladı.” Riki hafifçe güldü. “Hafta sonları güzellik uykumu almayı severim, anlarsın ya. Bu yüzden yaklaşık yirmi dakika önce uyandım ve seni almaya geldim.”

Tanrım. “Seni almaya geldim” demesi bile gerçekten çok seksiydi.

Cumartesi sabahının bu erken saatlerinde trafik yoğun olmadığı için kendilerini Golden Gate Köprüsü'nde bulmaları fazla sürmedi. Şehrin simgesi olan ikonik köprüde ilerlerken,

Sana etrafındaki her şeyi dikkatle süzerek ve bütün detayları hafızasına kazımaya çalışarak pencereden dışarı bakıyordu. Eskiden de her şeye böyle bakar, her şeyde sanatsal bir şey görürdü ama Marshall uzun süre önce bu sevinci ondan almıştı. Ve şimdi Sana bir kez daha etrafının güzelliğini fark ediyor ve katıksız, uçsuz bucaksız sevinci karşısında ağlamak için kendini zor tutuyordu. Şehrin bu akıl almaz, muhteşem güzelliği. Sana'nın o güzelliği fark etmesi neden bu kadar uzun sürmüştü? Buraya bir intikam yolculuğu için gelmiş ve etrafındaki renkleri gözden kaçırmıştı. Golden Gate Köprüsü'nün altüst edici ihtişamını tarif etmek zordu. Köprü tamamının görüldüğü fotoğraflarda bir oyuncağa benziyordu. Ama gerçek hayatta, gökyüzünü bir mızrak gibi gelip geçen her bir kirişi inanılmaz yüksek ve genişti ve Sana yeniden uzun zaman önce kaybettiği o güzel ve doğaüstü bir şeyler yaratma özlemiyle dolmuştu.

Muir Ormanları'na vardıklarında Sana bütün vücudunun bir sonsuz olasılık duygusuyla, yeni kazanılmış bir yaşama heyecanıyla seğirdiğini hissediyordu. Arabadan indi ve milli parkın temiz ve ağaçlık kokusunu içine çekerek gerindi. Riki arka koltuktan bir sırt çantası aldı ve birlikte yürümeye başladılar. Sohbet hiç zorlanmadan pürüzsüzce akıyordu.

“Sekoyaların bu kadar büyüyebilmesini aklım almıyor.”

“Cidden,” dedi Riki. “Ağacın gövdesi benim dairemin tamamından büyük olmalı.”

Sana güldü. “Endonezya’da da doğa yürüyüşü yapar mıydın?”

“Evet, yapardım. Jakarta’ya yaklaşık iki saat mesafede Bogor diye bir yer var. Küçük kardeşimle birlikte arabayla oraya gider, taraça şeklinde pirinç tarlalarının olduğu tepelere tırmandıktan sonra nehirde yüzerdik. Endonezya sıcak ve nemlidir, bu yüzden nehre ulaştığımızda o kadar terlemiş olurduk ki soğuk su muhteşem gelirdi.”

“Vay canına. Muhteşem bir yürüyüş olmalı.”

“Öyledir. Belki bir gün seni de götürürüm.” Riki söylediği şeyin Sana’nın uluslararası seyahat etmesini gerektireceğini fark etmiş gibi oldu ve yanakları, kulakları ve ensesi bir anda kıpkırmızı kesildi. “Şey, bilirsin, o bölgede olursan.”

Sana onun bu utangaçlığından keyif alma fırsatını kaçırmadı. “Ah, yani rasgele bir sebepten Endonezya’ya gelirsem mi?”

Riki gülümsememek için kendini zor tutarak omuz silkti. “Evet, rasgele bir nedenden.”

“Daha ilk buluşmamızda beni Endonezya’ya davet etmen hoşuma gitti.”

Riki kaşlarını kaldırdı ve ona masum bir ifadeyle baktı. “Bir dakika, şimdi biz ilk randevumuza çıkmış mı olduk? Haberim yoktu ama bana uyar.”

Sana delikanlının omzuna vurdu, ikisi birlikte gülerek ormanın zengin gölgelerinin derinliklerine doğru yürümeye devam ettiler. Sana bir erkekle en son ne zaman böyle güçlü bir bağ hissettiğini hatırlamıyordu. CalArts’tayken, bütün öğrenciler kendilerini sanatlarına adamıştı. İçten içe her birinin bir deha olduğuna inanırken, bir yandan da yeteneksiz bir sahtekâr olduğunun anlaşılması korkusunu taşıyordu. Sana başka bir sanatçıyla asla çıkamazdı. Hayır, onun Riki gibi karmaşıklaktan uzak ve ayakları yere basan birine ihtiyacı vardı. Ruhunu sakinleştirecek birine.

Birkaç saat sonra bir şeyler yemek için mola verdiler. Riki yanında peynir, ekmek ve karışık kuruyemiş getirmişti. Kuruyemişi bir kâseye boşaltırken “Ellerimle yaptım,” dedi. “Bal ve deniz tuzuyla kavrulmuş badem, kaju, yer fıstığı ve kabak çekirdeği.”

“Neyse ki kuruyemişe alerjim yok,” dedi Sana ağzına bir yemiş atarken. “Alerji” kelimesi beklemediği bir şekilde

Marshall'ı hatırlatmıştı ve bir anda dilinin damağının kuruduğunu hissetti.

Riki de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı çünkü ifadesi ciddileşmişti.

Sana biraz su içti ve iç çekerek “Şu Marsall olayı,” dedi. “Olanlara hâlâ inanamıyorum. Ne çılgın günlerdi, değil mi?”

“Evet. Ve onca şeyden sonra kuş alerjisinden ölmesi. Demek istediğim, çok tuhaf değil mi?”

“Hem de nasıl.” Sana duraksadı. “Sence Vera haklı mı? Onu biri mi öldürdü?”

Riki, gözlerini uzaklara dikerek uzunca bir süre sessiz kaldı. “Bilemiyorum.”

“Demek istediğim, birinin dükkâna girmesi çok büyük bir tesadüf. Bu yüzden Marshall'ın ölümüyle bir ilgisi olmalı, bu da gerçekten öldürüldüğü anlamına gelmez mi?”

“Sanırım ama hiçbir şey alınmamış. Polis de bir kanıt bulamadığı için, ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

Sana altdudağım ısırdı. “Sence...” Bir an yüzünü buruşturarak duraksadıktan sonra aklından geçenleri söylemeye karar verdi. “Sence Oliver yapmış olabilir mi? Şu kuştüyü tozu alerjisini bilen tek kişi oydu.”

“Doğru ama belki de Julia da biliyordu. Ne de olsa Marshall'la evliydi, bu yüzden bilmesi çok olası. Bu insanın eşine söyleyeceği bir şey, haksız mıyım?”

“Yerinde bir tespit.” Sana iç geçirdi. “Yine de ikisinden birinin katil olması fikrinden nefret ediyorum.”

“Al benden de o kadar. Biliyor musun, bir süre, sandım ki...” Riki'nin sesi titredi, sonra nefes alıp devam etti. “Benim yaptığımı sandım. Öldüğü gece ona yumruk atmıştım ve sandım ki belki de...”

Sana'nın içi acıyla burkuldu. “Bu taşınması çok ağır bir yük.”

Riki başını sallayarak güldü. “Evet, şey Vera’nın dediğine göre, o bana bunun mümkün olmayacağını en başından söyleyebilirmiş çünkü anlaşılan, kollarım bir insanı tek bir yumrukla öldüremeyecek kadar cılız görünüyormuş.”

“Aman Tanrım, tam Vera’dan beklenecek bir söz,” diye kıkırdadı Sana. Vera’nın bunu söylediğini hayal etmek hiç zor değildi. “Ben de bir süre ölümünde benim parmağımın olabileceğini düşündüm. Öldüğü gün, onu görmeye gitmiş ve yanağını tırmalamıştım. Daha önce hiç kimseye öyle saldırmamıştım. O kadar büyük bir dehşete kapılmıştım ki...”

“Al benden de o kadar,” dedi Riki merhametten boğuklaşan bir sesle. Uzandı ve elini Sana’nın elinin üstüne koydu. Avucunun sıcaklığı genç kızın kaygılı düşüncelerini biraz olsun yatıştırdı. “İnsanların en kötü yanlarını açığa çıkarmakta birebirdi, değil mi?”

Sana başını onaylar gibi salladı. “Sanırım asıl acı veren de buydu. Dünyanın acımasız olduğunu anlamam ve bunu daha önce fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissetmem. Çünkü, ah, daha bariz olabilir miydi acaba? Bunun herkesten çok kendi hatam olduğunu düşündüm. Marshall gibi insanlar her zaman var olacak ve bu yaptıklarını her zaman yapacaklardı ve kendimi korumak benim sorumluluğumdu, anlarsın ya? Tuzağına düştüğüm için o kadar utanıyordum ki.”

Riki “Çok üzgünüm,” diye mırıldanarak bakışlarını yere indirdi.

Sana’ya mı öyle gelmişti yoksa Riki çok üzgün mü görünüyordu. Göğsünün sıkıştığını hissederek genç adamın elini sıktı. “Hey,” dedi yumuşak bir sesle, “senin suçun değil ki. Aynısını sana da yapmış.”

“Evet, ama...” Riki doğru sözcükleri bulmaya çalışır gibi dudağını ısırды. İkisinin de bu denli samimi olmasında ve

yaralarını birbirlerine açmalarında Sana'nın kalbine dokunan bir şey vardı sanki.

Hiç düşünmeden ona doğru eğildi, aralarındaki boşluğu kapattı ve yumuşak ve tatlı bir öpücükle dudaklarını genç adamın dudaklarına değdirdi. Riki her ne demek üzereyse bir anda unuttu, ellerini Sana'nın sırtına yerleştirip onu kendine çekti ve ikisi de o benzersiz kusursuz âna teslim oldular.

OTUZ BİR

JULIA

Julia ne zaman çalışma tablosunu açsa gözlerine inanmakta güçlük çekiyordu. Onun çalışma tablosu. Evet, o da artık müşteri adlarıyla dolu bir çalışma tablosu olan insanlardandı. Sürekli “çalışma tablom” deyip duruyordu. Günde en az yedi kez. “Ah, sizi de çalışma tabloma ekleyeyim,” ve “Çalışma tabloma bir bakayım.”

Julia ayrıca bir de takvim edinmişti. Şaşırtıcı bir şekilde hızlı dolan ve sadece “Emma’nın en sevdiği kahvaltılık gevrekten al,” gibi şeylerle değil, “April Woolson, hamile çekimi” ve “Heather + Rikuto, nişan çekimi” gibi randevularla dolan bir takvim. Julia aldığı her yeni işte, doğruca bilgisayarını açıp takvime ekliyordu. O sırada ensesinin dibinde duran Vera da gözlerini kısarak ekrana baktı ve “Ücretini artırmalısın. Temel kural: Her üç randevudan sonra ücretini artır,” dedi.

Julia ona dehşetle baktı. “Hayır, bunu yapamam, hiç etik değil.”

“Hah! Bal gibi etik. Bu fahiş ücret uygulamak değil ki, fotoğrafçı olarak kendine saygı duymak.” Vera parmağını

Julia'ya doğru uzattı. "Her çekim seansından sonra ilerleme kaydettiğini düşünüyor musun?"

"Şey, evet, ama..."

"O zaman, üç seans sonra hâlâ aynı fotoğrafçı mı oluyorsun? Atıl mı kalıyorsun?"

"Şey, hayır, ama..."

"O zaman ücretin neden aynı kalsın?"

Julia birkaç saniyelik şaşkın bir sessizliğin ardından, kendi kendine Vera'nın haksız olmadığını itiraf etti. Ve ücretini artırmamasının gerçek nedeni bir iş kararı değildi, daha çok özgüvensizlikten kaynaklanan bir karardı. Böylece, Vera'nın dediğini yaptı ve her üç yeni çekimden sonra ücretini yüzde on artırdı. Şu anda, Cassie'nin portre çekiminden sadece birkaç hafta sonra, on birinci randevusunu vermişti! Bazı günler şansına inanamayarak hâlâ kendini çimdikliyordu.

"Bu iyi şans değil," diye çıkıştı Vera, Julia laf arasında bundan bahsetme hatasına düşünce. "İş hayatında iyi şans diye bir şey yoktur. İnsan, şansını kendi yaratır."

Bu doğrudu ama Julia yine de Cassie'yle çalışma fırsatını bulduğu için minnettardı. Cassie'nin sayfası viral olmaya henüz uzak olsa da kız çalışkan bir TikTok'çuydu; her gün üç ila beş video yayınlıyordu. Julia ne zaman Cassie'nin profiline baksa, takipçi sayısı artmış oluyordu. Cassie çekilen fotoğraflarını paylaşmadan önce Julia'yı hem Instagram hem TikTok hesabı açmaya ikna etmiş ve onu etiketleyerek övgü dolu sözler paylaşmıştı. Sadece o paylaşım Julia'ya üç müşteri daha kazandırmıştı ve o üç müşteri de TikTok'larında Julia'yı paylaşarak başka müşterilerin gelmesinin yolunu açmıştı. Bazen Julia kaza sonucu bir başkasının hayatına geçmiş olabilir miyim diye merak ediyordu.

Emma bile değişmişti. Hâlâ ağırbaşlıydı ama artık annesine eskisi kadar yapışma ihtiyacı duymuyordu. Hatta artık

gündüzleri meme emmek bile istemiyordu, sadece gece yatmadan önce emmesi yetiyordu ve bu Julia için de son derece uygundu. Aslında Julia küçük kızını geceleri kucaklama ve hâlâ onun küçücük bedenini kendi bedeninde hissetme fırsatını bulabildiği için çok mutluydu. Ama bunun dışında Emma kollarını ve bacaklarını Julia'nın etrafında dolayıp bir yavru koala gibi ona yapışık kalmakta ısrar etmeyi bırakmıştı. Bu ikisi için de inanılmaz bir duygu olmuştu.

Julia'nın çekimlerden kazandığı para henüz ev kredisini ödemeye yeterli değildi ve bir noktada hayatını küçültmesi gerekmesi çok yüksek ihtimaldi. Önemi yoktu. Bu ev Marshall'ın kontrolü altında yaşadığı hayatın bir hatırlatmasından başka bir şey değildi. Yine de taşınma fikri onu bunalttığı için evi satışa çıkarma ve taşınacak daha küçük bir yer bulma işini sürekli erteliyordu.

O öğleden sonra Vera Emma'yı parka götürdükten sonra, Julia yemek masasında son çekiminin fotoğraflarını editlerken, evin arka tarafından bir ses duyduğunu sandı.

Muhtemelen rüzgâr, diye düşündü ve fotoğrafın pozlamasının üstünde oynamaya başladı. Ama hayır, bir tangırtı ve gıcirtı daha oldu. Julia'nın kollarındaki tüyler diken diken oldu, kulakları dikildi. Evde biri vardı. Boğazı bir anda kurumuş, avuçları terlemeye başlamıştı, üstelik henüz sandalyesinden kalkmamıştı bile. Julia yavaş hareketlerle ve sandalyesini itip ahşap zeminde ses çıkarmamaya çalışarak ayağa kalktı. Yemek odasında bir silah vazifesi üstlenebilecek herhangi bir şey aradı ve büfenin üstündeki bir süs vazosunu eline aldı. Düzensiz nefes alıp vererek yemek odasından çıkıp koridor boyunca ilerledi.

Koridor daha önce hiç bu kadar karanlık ya da uğursuz görünmemişti. Julia her an bayılacakmış gibi başının döndüğünü hissetti ama bir şekilde, vazoyu terden ıslanan avuçlarının

arasında sıkı sıkı tutarak ilerlemeyi sürdürdü. Parkelerden biri gıcırdayınca donup kaldı. Ana yatak odasından birinin daha onun gibi donup kaldığını düşündüren bir ses duyduğunu sandı. Donup kalmak bir sese neden olabiliyorsa tabii. Ya da belki de duyduğu sesin yokluğuydu; nefesler tutulmuş ve gözler beklenti ve korkuyla açılmış gibi.

Gittikçe artan gerilim Julia'nın boyunu nihayet aştı ve içgüdüleri ani bir karar alarak onu ileri itti. Koridorun kalan kısmını vazoyu savaştırmaya hazır bir pozda başının üstünde tutarak aştı ve yırtıcı bir güçle yatak odasına daldı.

Orada hiç kimse yoktu. Dudaklarının arasından şaşkın bir gülüş döküldü ve kalbi hızla çarparak ve bütün vücudu adrenalinin etkisiyle titreyerek duvara yaslandı. Elbette orada kimse yoktu. Julia'nın nesi vardı böyle? Tuttuğu nefesi bırakarak karyolanın ayakucuna çöktü ve soluğunu düzene sokmaya odaklandı. En azından akşam yemeklerinde anlatılacak komik bir hikâyesi olmuştu.

Sonra pencerenin ardına kadar açık olduğunu fark etti ve gülüşü boğazına geri kaçtı. Vera büyük yatak odasını devralalı haftalar olmuştu ve odayı havalandırmak için pencereyi aralık bırakmayı seviyordu ama hiçbir zaman komşunun sincaplara havlayan köpeğini duyabileceği kadar açmıyordu. Ama şimdi pencere ardına kadar açıktı ve perdeler Julia'yı kemiklerine kadar üşüten bir esintiyle havalanıyordu. Julia kollarıyla vücudunu sararak açık pencereye gitti ve hızla çarparak kapattı. Kendi kendine Vera bu sabah açmış olmalı, diye mırıldandı. En makul açıklama buydu. Kendini derin bir nefes almaya ve nefesini bırakmaya zorladı. Her şey yolundaydı. Her şey...

Bakışları yatağın ortasında duran bir kâğıt yığınının çevrildi. Çatık kaşlarla karyolaya yaklaştı ve yığını aldı. İlk sayfada şöyle yazılıydı.

İSİMSİZ TASLAK

Oliver R. Chen

Vay canına. Elinde Oliver'ın yazdığı bir metni tutuyordu demek. Lisedeyken Oliver'ın defterine sürekli bir şeyler karaladığını şimdi hatırlıyordu. Hafta sonları çoğu zaman bir tramvaya atlayıp SF'yi dolaşır ve rasgele duraklarda inerlerdi. Oliver oturacak bir bank bulur ve Julia etrafı dolaşarak fotoğraf çekerken, o yazı yazardı, sonra yeniden tramvaya atlayıp bir sonraki durağa devam ederlerdi. Oliver ona yazdıklarını hiç göstermezdi, bittiği zaman gösterme sözü verirdi. Ama sonra Julia, Marshall'la çıkmaya başlayınca, Oliver'la o cennet gibi hafta sonları tamamen son bulmuştu ve Julia bir süre sonra Oliver'ın defterini unutmuştu.

Muhtemelen Oliver'ın mahremiyetine saygı duymalı ve taslağı aldığı yere geri bırakmalıydı. Ama Julia bunu düşünürken bile merakı baskın çıktı. Bunca yıl sonra Oliver'ın hâlâ yazdığını öğrenmek onu çok mutlu etmişti. Biraz göz atmasından bir zarar gelmezdi ya? Koltuğa oturdu ve ilk sayfayı açtı.

David, Randall'ın kardeşi olmayı kendisi istemişti. Hem de ikizi. Hayatta geri planda kalan ikiz olmak kadar lanetli olan çok az şey vardır. David'in Randall'ın kötü bir kopyası olduğu küçüklüklerinden beri aşikârdı. Randall kıpır kıpırken ve çoğu çocukta cazip gelen bir taşkınlığa sahipken, David insanlara merhaba demekte bile zorlanacak kadar çekingendi. Ebeveynleri sürekli David adına özür diliyordu. "Çok özür dileriz, biraz çekingendir de." "Kusura bakmayın, yabancılardan pek hoşlanmıyor." Bu sırada Randall kendisiyle bütünleşen o ayırık dişli sırtışını sergiler ve

herkes “Ayyy,” diyerek David’in varlığını unutuverirdi. Zaten o da böylesini tercih ederdi.

Ta ki Aurelia’yla tanışana kadar. Ona tanıştıkları anda âşık oldu. Nasıl olmasındı ki? Daha önce hiç onun gibi biriyle tanışmamıştı.

Julia zeminin ayaklarının altından çekildiğini hissetti. Bu da neydi böyle? Bu da neydi...

Geçmişinden sahneler zihnine akmaya başlamıştı bile. Oliver’la ne kadar yakın olduklarını, çok uzun süre en yakın arkadaşı olduğunu hatırlamıştı. Oliver’ı sık sık ona midesinde tuhaf bir kıpırtı yaratan bir ifadeyle bakarken yakalardı. Oliver’ın ona hislerinin olduğunu nasıl anlayamamıştı? Geriye dönüp baktığı zaman, bundan daha bariz bir şey olamayacağını görebiliyordu.

Zihni zamanı ileri sardı ve Marshall’la çıkmaya başladığı zaman Oliver’ın arkadaşlıklarını nasıl bitirdiğini hatırladı. Ona kızdığı için miydi yoksa? Duygularına karşılık vermediği için miydi? Julia’nın içi öfkeyle doldu. Oliver ona âşık olduğunu anlamasını nasıl bekleyebilirdi ki? Duygularını hiç göstermemiş ve herhangi bir hamle yapmaya çalışmamıştı. Zaman içinde Julia onu neredeyse bir kardeş gibi görmeye başlamıştı ve şimdi Oliver’ın en başından beri ona hisler beslediğini öğrenmek, bir tür ihanet hissi yaratıyordu. Dahası Oliver, arkadaşlıkları sadece Julia’nın iç çamaşırının içine ulaşma çabasından ibaretmiş ve ikizinin ondan önce davranıldığını fark edince pes etmiş gibi onu arkadaş olarak aniden, hiçbir açıklama yapmadan terk etmişti.

Marshall en başından beri elbette biliyordu. Oliver’ın Julia’nın ezik hizmetkârı olmasıyla ilgili küçük düşürücü yorumları hiç eksik olmazdı. Ancak Julia bütün bu yorumları zararsız kardeş esprileri olarak geçiştirmişti. Ah, ne kadar

aptaldı. Marshall'la ilgili hiçbir şeyin zararsız olamayacağını fark ettiğinde, artık çok geçti. Julia çoktan dağılmıştı, iç pusulası neyin doğru, neyin yanlış olduğunu ayırt edemedi, çılgın gibi dönüyordu. Sonunda her şeye karar veren Marshall olmuştu. Kim aptaldı, kim beş para etmezdi, kimin zamanlarını ayırmalarına değer olduğuna hep o karar veriyordu.

Julia sonraki sayfaları çevirdi ve gözleri gittikçe artan bir dehşetle satır aralarında dolaştı.

Onu, onunla ilgili her şeyi ne çok seviyordu.

Ama elbette David lanetli olduğu, David daha basit bir lokma olduğu için Aurelia'nın gözü Randall'dan başkasını görmüyordu.

Randall Aurelia'yla birlikte yürürken bazen omzunun üstünden arkaya bakar ve David'in uzaktan onları izlediğini fark edince, pis pis sırıtarak hafifçe el sallardı. Aurelia Randall'ın ona, David'e onun artık kendisine ait olduğunu hatırlatmak istercesine daha sıkı sarıldığını fark etmezdi bile. Diğer her şey gibi.

Julia kusmak istiyordu. Oliver'ın onun hakkında yazdıkları, ona kendini önemsiz ve etkisiz bir nesne gibi çok kirli ve çok küçük hissettirmişti. Onu hep böyle mi görmüştü gerçekten? Ve Marshall gittikten sonra, neden hayatına geri dönmüştü. Yoksa bunu Julia'yla bir hayat kurma fırsatı olarak mı görüyordu? Ve Emma bu boktan hayalin neresindeydi? Birkaç sayfa sonrasına geçti.

Karanlıkta oturuyor ve kusursuz aile fotoğraflarında dolaşıyordu. Randall'la ikiz oldukları için Randall ve Aurelia'nın çocuğunun David'in çocuğu olabilecek gibi görünmesi ne kadar acı vericiydi. Sağ yanağında

hep biraz daha yukarı kıvrılan gülümsemesi, kaşlarını havaya kaldırış şekli...

Aman Tanrım. Demek Emma'nın onun kızı olmasının hayallerini de kurmuştu. Tanrım, bu dehşet vericiydi. Julia ne yapacağını bilemedi. Okumayı bırakmak istedi ama bırakmadı. Parmakları durmuyor, sayfaları çevirmeye devam ediyordu. Ne aradığını ancak bulunca fark etti.

“Sen kahrolası bir eziğin tekisin,” diye haykırdı Randall, David’e.

“Eziğin tekisin.” Bu kelime hayatı boyunca ona musallat olmuştu. David ona konuşmadan, hiçbir şey yapmadan baktı ve Randall gülerken, David bir karara vardı. Randall’ın işini bitirecekti. Bunu nasıl yapacağını henüz bilmiyordu ama bir yolunu bulacaktı.

O sırada kapı çaldı ve Julia'nın göğsünden boğuk ve ürkek bir iç çekiş yükseldi. Hatta kanı beynine hücum ederek ayağa fırlarken küçük bir çığlık attığı bile söylenebilirdi. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarının içinde davullar vuruluyor gibiydi. Kapı tekrar çaldı. Kahretsin, kimdi gelen? Oliver mı? Julia ona uğramasını söylemiş miydi? Telaşlı adımlarla koridora çıkınca taslağın hâlâ elinde olduğunu fark etti. Kanepeye bıraktı, üstüne bir yastık yerleştirdi ve nefes nefese sokak kapısına yürüdü. Göz deliğinden baktı, ah neyse ki gelen Oliver değildi. Memur Gray'di. Julia o anda hangisinden daha fazla korktuğuna karar veremedi. Kendini derin bir nefes almaya ve yüzüne bir gülümseme yapıştırmaya zorlayarak kapıyı açtı.

“Merhaba, Memur Gray,” dedi neşeyle. “Sizi buraya hangi rüzgâr attı?”

“İçeri gelebilir miyim?” dedi Memur Gray.

“Ah, şey, elbette.” Julia polis memurunu oturma odasına buyur ederken, yastığın altına sakladığı taslak tomarının fazlasıyla farkındaydı. Memur Gray’e oturması için taslağın durduğu köşeden olabildiğince uzak bir yer işaret etti. “Sizin için ne yapabilirim?”

“Fazla zamanınızı almayacağım,” dedi Memur Gray. “Biliyorsunuz, kocanızın ölümünü araştırıyorum ve hiçbir detayı gözden kaçırmamak için titizlikle çalışırken, ölümünün size çok büyük bir sigorta tazminatı sağladığını fark ettim.”

“Bir dakika, anlamadım?” O âna kadar Julia’nın zihninin içinde uğuldayan ses bir anda sağır edici bir sessizliğe gömüldü. Hayat sigortası mı? Sonra, geç de olsa, biraz hatırlar gibi oldu. “Ah,” dedi aptal gibi. Doğru ya, Emma’nın yeni doğduğu dönemde, Julia onun uykudaki minicik yüzünü izlerken, âdeta fiziksel olarak da hissettiği bir korkuyla dolmuş ve dos-doğru Marshall’a giderek ona hayat sigortası yapmaları gerektiğini söylemişti. Onlara bir şey olursa, güzel ve kusursuz bebeklerinin koruma altında olmasını istiyordu. Bu Julia’nın ısrar ettiği tek şey olmuştu ve kararlı inadı Marshall’ı o kadar şaşırtmıştı ki Julia’nın beklediğinin aksine çok fazla direnmeden kabul etmişti. İkisi için ayda sadece otuz dolar ödeyecekleri mütevazı bir paket seçmişlerdi ve ödemeleri Marshall hallettiği için Julia sigortayı tamamen unutmuştu.

Ve şimdi, Julia’nın başına bela olmak için yeniden gündeme gelmişti.

“Alacağınız miktar...” Memur Gray notlarına bakarak kaşını kaldırdı. “Yedi yüz bin dolar. Hayli yüksek bir meblağ.”

Yedi yüz bin dolar. Bu hayat değiştirecek bir miktardı. Julia evin kredisini ödedikten sonra elinde Emma’nın üniversite fonuna ayıracak kadar para kalırdı, ayrıca fotoğraf işini oturana kadar rahatça geçinebilirlerdi.

Kahretsin, daha Memur Gray karşısında otururken ve ona şüpheyle bakarken parayı nasıl harcayacağını düşünmemeliydi. Memur Gray'i kim suçlayabilirdi ki? Fazlasıyla şaibeli bir durumdu! Kocasını tuhaf koşullar altında ölüyor ve Julia yedi yüz bin dolar alıyordu, öyle mi? Onu öldürmek konusunda en güçlü motivasyona kimin sahip olduğunu bilene ödül vermeye gerek yoktu. Julia söyleyecek uygun bir şey bulmaya çalıştı ama böyle bir duruma ne uygun düşebilirdi ki?

Memur Gray'in söyleyecekleri bitmemişti. "Komşularla görüştüm. Marshall'ın öldüğü gece, bağırışlar duyduklarını söylediler. Öfkeli bağırışlar. Sizin ağladığınızı ve Marshall'ın bağırdığını duyduklarını söylediler."

Komşular mı? Julia komşularının adlarını bile bilmiyordu. Linda dışında yani. Marshall ona sürekli "ev kadını dramasına" kendini fazla kaptırmamasını tembihlediği için mahalle toplantılarına gitmeye uğraşmamıştı bile. Ancak anlaşılan, onun varlıklarından habersiz olması, komşuların da onun varlığından habersiz olması anlamına gelmiyordu. Julia'nın midesi tatsız bir hisle yanmaya başladı. Polislerle o ve Marshall hakkında konuşmak ne büyük sinsilikti. Mantıklı yanı ona, onun kapısına da komşunun ölümü hakkında sorular soran bir polis memuru gelse, kendisinin de işbirliği yapmak için elinden geleni yapacağını söylüyordu. Ancak içinde kabaran yakıcı korku ve öfke kombinasyonu mantığına galip geldi.

"Evinize ilk geldiğimizde," diye devam etti Memur Gray, "kapının arkasındaki çöp torbaları dikkatimi çekti. Hiç az değildiler. İçlerinde ne vardı?"

Julia, baskı altında yalan söylemenin kolay olduğuna ikna edecek kadar çok casus filmi izlemişti. Ama şimdi, bir polis memuru ona bu soruları sorarken, ikna edici bir yalan söylemek için gerekli olan şeylerin onda olmadığını görebiliyordu.

Ağzını açtı ve gerçeğin dudaklarının arasından ölü bir balık gibi fırladığını duydu. “Marshall’ın eşyaları.”

Memur Gray kaşlarını kaldırdı ama bu cevabın onu zerre şaşırtmadığı besbelliydi. “Biraz daha detaylandırır mısınız?”

Julia yutkundu. “O beni terk ediyordu.” Sesi başlangıçta yumuşak ve biraz utançla yüklüydü ama konuştukça güçlendi ve utanç yerini öfkeye terk etti. “Sonunda büyük bir iş bitirmek üzere olduğunu ve kazancını benimle paylaşmak istemediğini çünkü başarısında benim hiçbir payımın olmadığını söyledi. On yıldır evliydik, güzel bir kızımız vardı ama bunlar onun için bir anlam ifade etmiyordu. Ben ağlarken çekip gitti.”

Memur Gray başını onaylar gibi salladı. “Sonrasında siz ne yaptınız?”

Julia iç geçirerek başını salladı. “Bilmiyorum, ben... ah, Emma da ağlıyordu, bu yüzden önce onu sakinleştirip uyuttum. Sonra da Marshall’ın babasını aradım. Ona olanları anlattım. Birine anlatmalıydım, anlıyorsunuz ya? Demek istediğim, berbat bir durumdaydım. Sonra eşyalarını topladım. Hâlâ iki gözüm iki çeşme ağlıyordum. Eşyalarını çöpe atmayı ya da yakmayı düşünüyordum ama işim bittiğinde, hiçbir şey yapamayacak kadar yorulmuştum ve Emma uyandığı için onunla ilgilenmem gerekti. Ertesi sabah yaşananlar gerçeküstü göründü. Sanırım içten içe Marshall’ın dönmesini umuyordum, eşyalarını bu yüzden atmadım. Sonra da siz geldiniz ve bana...”

“Hımm.” Memur Gray Julia’ya dikkatle bakmayı sürdürüyordu ve Julia kadının aklından neler geçtiğini tahmin edemiyordu. Julia’nın anlattıklarına inanmış mıydı? Söyledikleri Julia’ya bile aptalca gelmişti. “Peki, Vera’nın çay evine zorla girildiği gece neredeydiniz?”

Julia kendine tutunacak bir dal aradı. “Ben, şey... Buradaydım! Küçük bir çocuğum var ve ben her akşam buradayım,

bilmem anlatabildim mi?” Ah, Tanrı aşkına, kontrolünü kaybetmek istememişti. “Ne kadar kötü görüldüğünün farkındayım,” dedi huzursuz bir tavırla kıpırdanarak ve kolu yanındaki yastığa çarptı. Oliver’ın taslağının üstünü örten yastığa. Bakışları önce taslağa, sonra aynı hızla Memur Gray’in yüzüne çevrildi ve yüz ifadesinde onu ele veren bir şey olsa gerekti çünkü Memur Gray bir kaplan gibi taslağın üstüne atlamakta gecikmedi.

“Nedir bu?”

“Ah, o, şey...”

Memur Gray taslağın sayfalarını ilgiyle çevirmeye başladı. “Hah. Oliver Chen. Marshall’ın ikiz kardeşi, değil mi? Yazar mı? Bunu size o mu verdi?”

“Ah...” Julia söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı ama ne diyebilirdi ki? Ne söylemesi gerektiğini bile bilmiyordu. Oliver’a inanılmaz öfkeliydi, evet ama gerçekten ne haltlar döndüğünü öğrenmeden, Memur Gray’e herhangi bir şey söylemesi gerektiğinden emin değildi. Ama iş artık kontrolünden çıkmıştı ve Memur Gray’in kontrolüne geçmişti. “Onu burada buldum. Vera’ya vermiş olmalı. Ya da belki de Vera kendi almıştır, bilmiyorum. Sanırım uydurma, saçma bir hikâye.” Dünyanın en yapmacık gülüşüyle taslağı almak için uzandı ama Memur Gray kâğıt tomarını ulaşamayacağı bir mesafeye kaldırmıştı bile.

“Sakıncası yoksa, bunu bir süreliğine ödünç almak isterim. Arada bir şeyler okumak iyi geliyor. Sosyal medyaya ara vermek açısından.”

Hayır, hayır!

Julia, yüzündeki o aptal sahte sırıtişla oturmaktan başka bir şey yapamıyordu. Ancak Memur Gray evden ayrıldıktan sonra konuşabildi. Ağzından arkasında dünya kadar hüsrân ve yenilgi saklayan tek bir sözcük çıktı.

“Kahretsin!”

OTUZ İKİ

VERA

Emma ne kadar geç yatarsa yatsın, her sabah beşte uyanıyordu ve Vera bundan gayet hoşnuttu. Sonunda günün hakkını vermek için erkenden kalkma hassasiyetini paylaşan birini bulmuştu. Bu yüzden o ve Emma her sabah sessiz ve derin uykudaki bir dünyayı baş başa yaşıyorlardı. Julia'yı uyandırmamak için çoraplı ayaklarıyla parkelere dikkatle basarak evin içinde sessizce hareket ediyorlardı. Vera, Emma'nın gözlerindeki uykuyu nemli bir havluyla sildikten sonra, eline bir diş fırçası veriyordu. Emma dişlerini fırçalarken, Vera daha önce pişirdiği pirinç lapasını kâselere aktarıyordu. İkisi uyku mahmurluğunu yavaş yavaş üstlerinden atarak, sessizce kahvaltı ediyorlardı ve sonra Vera, Emma'yı sabah yürüyüşüne çıkarıyordu. Emma Vera'nın yürüyüş şeklini benimsemişti: dirsekler dışarı, çene yukarı, yüksek tempo. Vera en son ne zaman bir insanı Emma'yı sevdiği kadar sevdiğini hatırlamıyordu.

O gün de daha önce sayısız kez olduğu gibi, sabahı kumsalda Sana'yla resim çizerek geçirmişlerdi. Emma genç kıza

bayılıyordu çünkü Sana'nın gıdıklamaları, öpücükleri ve süslü denizkızı çizimleri hiç eksik olmuyordu. Ardından Vera Emma'yı her zamanki gibi yemeklik alışverişi yapmaları için Çin Mahallesi'ne götürdü. Emma çay evine uğramak isteyince, Vera başını hayır der gibi salladı. Oraya en son gidişinde çay evi tanınmayacak hâldeydi ve o güzel günü geçmişinin bir hayaletini görerek mahvetmek istemiyordu. Vera'nın içi kaygılı bir tedirginlikle doldu. Günün birinde eve dönmesi gerekeceğini biliyordu. Sonuçta Julia'nın evinde bir misafirdi. Ama o günü aklından olabildiğince uzak tutmak istemesi o kadar kötü bir şey miydi? Yine de Alex'in evine uğradı ama zili çaldığı zaman kimse cevap vermedi. Belki de yürüyüşe çıkmıştı. Zavallı Alex. Vera günlük sabah sohbetlerinin yokluğunda, iyi olduğunu umuyordu. Özel çay karışımıyla dolu bir keseyi çantasından çıkarıp dış kapıya astı. Kesenin üstünde bir not asılıydı.

*BU KESE DAİRE ÜÇ D'DEKİ ALEX İÇİN.
ALEX DEĞİLSENİZ ALMAYIN!!!*

Sonra tramvay istasyonuna gidip Laurel Heights'a döndüler. Kendi duraklarında inip eve geri yürümeye başladıklarında Emma'nın takati gözle görülür şekilde kesilmişti, ayakları birbirine dolanıyor ve gözleri açık kalmak için mücadele veriyordu. Vera bir şeyler atıştırmak ya da dinlenmek için durmayı akıl edemediğinden dolayı suçlu hissederek küçük kızı yola devam etmesi için yüreklendirmeye çalıştı. Neyse ki Emma tamamen tükenip kucakta taşınmayı talep etmeden eve ulaştılar. Vera kapının kilidini açarken rahat bir nefes alarak "Hadi, içeri girelim de yatağına git," dedi. "Ah, selam, Julia, biz..."

Julia'nın yüz ifadesini görünce durdu. Vera, Julia'nın yüzünde o ifadeyi en son, onu ilk kez gördüğünde görmüştü.

Vera'nın çay evinin önünde oldukça ürkek ve kaybolmuş dururken. Vera'nın içgüdüleri derhâl devreye girdi ve Emma'yı işaret etti. "Hadi, sen Emma'yı yatır, ben de bu malzemeleri yerleştireyim, sonra konuşuruz."

Julia başını tamam der gibi salladı ve ayakta uyuyan kızını başının tepesine bir öpücük kondurarak kucakladı. "Ah, be-beğim," diye fısıldadı Emma'ya. Emma başını annesinin omzuna yasladı ve Julia koridor boyunca küçük kızın odasının kapısına doğru yürürken, onu aralıksız öpmeye devam etti.

Vera aldıklarını buzdolabına yerleştirirken zihninin çarkları hızla dönüyordu. Julia'yı bu kadar üzecek ne olmuş olabilirdi? Marshall'la alakalı olsa gerekti. Zihninden bir milyon olasılık geçiyordu. Belki de cinayet hakkında bir şeyler öğrenmişti. Ya da belki de cinayeti itiraf etmeye nihayet hazır dı! Ah, işte bu çok büyük talihsizlik olurdu. Vera, Julia ve Oliver'ı şüpheli listesinden çıkarmamış olabilirdi ama bu ikisinden birinin Marshall'ın ölümünden sorumlu olabileceğini düşünmenin hoşuna gideceği anlamına gelmezdi. Kendi kendine cıkcıkladı. *Bir de kendini Sherlock Holmes gibilerle karşılaştırıyorsun. Ne saçmalık.*

Tam ellerini yıkarken Julia mutfağa geri döndü.

"Hemen sızdı," dedi zayıf bir gülümsemeyle. "Bayağı yorucu bir gün geçirmiş olmalısınız."

"Ah, evet, her günümüz macera." Vera ellerini kuruladı ve kaynamak üzere olan su ısıtıcısını kapattı. Metal bir kutudan özel yapım iki çay poşeti çıkarıp iki fincana su doldurdu. İki kadın, sıcak çay fincanlarını ellerine alıp yemek salonuna geçtiler. "Eee," dedi Vera. "Sen de bir macera yaşamış gibi görünüyorsun."

Julia gözlerini kapadı ve uzun bir nefes verdi. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Memur Gray bugün buraya uğradı. Anlaşılan Marshall'ın ölümü beni zengin yapmak

üzere.” Sözünü zerre mizah hissi barındırmayan bir gülüşle tamamladı. “Ve elbette bu şüpheli görünmeme de yol açıyor.”

“Ah, nasıl zengin oluyormuşsun ki?” Vera çayından bir yudum aldı ve içi ısınınca zevkle iç geçirdi. En sevdiği kombinasyonlardan biriydi. Kavrulmuş pirinç ve şekerle tatlandırılmış kış kavunu kabuğu. Zengin ve topraksı bir karamel tadı vardı.

“Birkaç yıl önce ikimiz de hayat sigortası yaptırmıştık. Her neyse, biz konuşurken, Memur Gray bir taslağı fark etti.” Julia oturduğu yerde kıpırdanarak gözlerini Vera’nınkilere dikti. “Sizin haberiniz var mı? Oliver yazmış. Odanızda buldum. Odanızı karıştırmıyordum,” diye ekledi aceleyle. “Yatak odasından bir gürültü geldi, bakmaya gittim ve orada taslağı buldum.”

“Ah, evet. Bir süredir okuyorum. Dürüst olmam gerekirse biraz ağır ilerliyor, bu yüzden okumam uzun sürüyor.”

Julia altdudağını ısırdı. “Ve size de şüpheli gelmiyor mu? Aynı kızdan hoşlanan iki kardeşten ve birinin “diğerinin icabına bakmak” istemesinden bahsediyor.”

Vera kaşlarını çattı. “Aman Tanrım! Ne kadar hızlı okuyorsun. Sanırım beni çoktan geçmişsin. Bugün mü buldum demiştin? Nasıl bu kadar hızlı okuyabildin ki?”

“Vera,” dedi Julia iç çekerek. “Bunun bir önemi yok. Atlayarak okudum. Her neyse...”

“Ah, ama öyle yaparsan çok keyif almazsın ki. Kitabın bütün tadı kaçır.”

“Aman Tanrım, kitap kimin umurunda?” dedi Julia. “Size burada ciddi bir terslik olduğunu söylüyorum. Oliver bana ergenlik çağından beri âşık olmuş!”

Vera’nın gözleri büyüdü ve ağzı bir O şeklini aldı. *Oooo!* İşte şimdi bir yerlere geliyoruz. El çıırttı. “Ah, ne kadar romantik.”

“Hayır!” diye haykırdı Julia. “Hayır, rezalet. Sanki ezel-den beri beni saplantı yapmış, sonra da bununla ilgili koca bir kitap yazmış, üstelik kitabında karakteri daha fazla dayanamıyor ve Mashall’a bir şey yapmaya karar veriyor. Vera, Oliver Marshall’ı öldürmüş olabilir!”

Vera’nın ağzı bir anda kapandı. Bir yandan da Oliver ve Julia arasında olası bir aşk hikâyesi gibi görünen şeyin aslında o kadar da olmaması bir nevi hayal kırıklığı olmuştu. Öte yandan bu, uzun süredir ulaştığı ilk gerçek ipucuydu. Ve öte yandan, Vera Julia’nın Oliver’in kitabını atlayarak okumasına biraz bozulmuştu. Bu kestirmeden gitmek gibi bir şeydi ve Vera kestirmeden gitmeye inanmazdı çünkü bu da bir tür hile sayılırdı. Peh. Ayrıca, Vera soruşturmasının usul usul ilerlemesinden son derece hoşnutken şimdi Julia onları hızlı şeride geçmeye zorluyordu. Ve bir *ayrıca* daha: Julia az önce Oliver’in kitabının bütün heyecanını mahvetmişti!

Yine de Vera durumlara kolay uyum sağlamasıyla biliniyordu. Önüne yeni bir bilgi gelmişti ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, en olası suçlu Oliver gibi görünüyordu. Ancak öte yandan Julia az önce Marshall’ın ölümü nedeniyle zengin olmak üzere olduğunu kendi ağzıyla söylediğine göre, Vera Julia’yı suçlu listesinden şimdilik çıkaramazdı, öyle değil mi? Gerçi Julia’nın Marshall’ı sigorta parası için öldürdüğünü var sayacak olursak, bu durumda Vera’ya başına konan talih kuşundan bahsetmezdi sanki, yanılıyor muydu? Ya da belki de bunu Vera’ya, eğer –ah, Tanrı aşkına– niyeti farklı olsa ona söylemeyeceğini düşündürmek için söylemişti. Bu iş fazla çapraşıktı. Vera her zaman herkes lafın etrafından dolaşmak yerine aklından geçeni açıkça söylese hayatın çok daha basit olacağı inancıyla yaşamıştı.

Sherlock Holmes olsa ne yapardı? Bu sorunun cevabı çok açıktı. Bütün şüphelileri bir odaya toplar ve onlarla, en tepeden

başlayarak ve geriye tek bir olasılık kalana kadar şüphelilerin üstünü tek tek çizerek teorisini paylaşırdı. Ve sona gelince, dramatik bir tavırla, cinayetin neden sadece –fonda trampet sesleriyle– *şu kişi* tarafından işlenmiş olabileceğini açıklardı.

Vera'nın şimdilik muğlak bir teorisi vardı ve o muğlak teori, işin içindeki herkese gittikçe artan sevgisi yüzünden karışıyor ve renkleniyor olabilirdi ama bunun onu durdurmasına izin verecek değildi. Hem zaten bugünlerde genç insanlara hayatlarını böyle yaşamaları söylenmiyor muydu? Gerçeğine ulaşana kadar *mış* gibi yaparak? Vera da böyle yapacaktı. Uygun özelliklere sahip olmadığı bir iş için görüşme yapan vasat bir adamdan bile daha iyi rol yapacaktı. Ah evet. Teorisini açıklarken tepkilerini yakalamak için şüphelileri büyük bir dikkatle izleyecekti. İş bittiği zaman, gerçek katilin kim olduğunu çözmüş olacaktı.

İçi yenilenmiş bir özgüvenle dolan Vera çenesini kaldırdı.

“Ne yapmamız gerektiğini biliyorum.”

“Öyle mi?” dedi Julia gözlerini umutla açarak.

“Bir akşam yemeği daveti düzenleyeceğiz.”

DAVETLİSİNİZ

Dünyaca Ünlü Çay Üstadı

Taze Hafiye

Vera Wong ile bir akşama davetlisiniz.

TEMA:

Her Şey Açığa Çıkacak

KIYAFET KURALI:

Resmî

DAVETİMİZ EĞLENCE İÇERİR.

Davetiye bir kişiliktir.

Yanınızda misafir getirmeyiniz.

OTUZ ÜÇ

OLIVER

Oliver telefonuna gelen davetiyeye keyifli bir şaşkınlıkla bakıyordu. Ne anlam vermesi gerektiğini bilmiyordu ama son birkaç haftada Vera onun ve diğerlerinin hayatına süzülüvermişti ve dürüst olması gerekirse, Oliver bundan rahatsız olduğunu söyleyemezdi. Ve Julia'nın evinde verilecek bir yemek daveti, kulağa akşamı dairesinde, 3B'deki kiracı tarafından her zamanki gibi manasız bir nedenle taciz edilerek, yalnız geçirmekten çok daha hoş geliyordu. Acaba takım elbisesi üstüne hâlâ oluyor muydu? Oliver o takımı en son, ah... Marshall ve Julia'nın düğününe giymişti.

Derin bir nefes aldı ve şık takımını dolabın derinliklerinden çıkarmak için yatak odasına gitti. Ön kapısı çaldığında, Oliver hâlâ takım elbiseyi aramakla meşguldü. Oliver kapıdaki sesi duyduğu anda bir terslik olduğunu anladı. Bu, su tesisatı ya da elektrik konusunda yardım istemeye gelen bir komşunun nazik kapı çalışı değildi. Kapının, diğer taraftaki kişi tekmeleyerek açmaya karar vermeden önce, derhâl açılması

gerektiğini haykıran bir kapı çalma şekliydi. Oliver telaşla kapıya gitti ve açtığı anda dünya başına yıkıldı.

Yüzüne bir kâğıt tutuldu ve Memur Gray “Oliver Chen, evinizi aramak için yasal iznimiz var,” dedi. “Lütfen kenara çekilin.”

Biri onu nazik ama sert bir şekilde kenara itti. Oliver şaşkın gözlerle polis memurlarının dairesine doluşmasını izledi. Kendi sesinin “Nasıl...” dediğini duydu ama ardından başka bir sözcük çıkmadı. Oturma odasının daracık alanında memurlar hem iri hem de ürkütücü görünüyordu; sanki varlıkları bir anda ortamdaki tüm oksijeni tüketmişti ve Oliver nefes almakta zorlanıyordu. Panik atak geçirmek üzereydi. Biri ona bir şey söylüyordu.

“Nefes alın. Ondan geriye sayın.”

Oliver söyleneni yaptı ve polisler oturma alanının altını üstüne getirirken, kanepeden eski halıya kadar her şeyi tepe-taklak edip raflardaki kitapların içlerine bile bakarken, o nefesine odaklandı. Bütün fotoğraf çerçeveleri tek tek ele alınıp incelendi, duvarlarda asılı olanlar bile. “Ama...” diye inledi Oliver ama nefesi bir kez daha onu terk etti. Baş dönüyordu. Oturmalıydı. Sendeleyerek apartman sahanlığına çıkarken komşuların kendi dairelerinden onları izlediklerini gördü. Dehşet verici bir manzaraydı. Küçük düşürücüydü. Sendeleyerek içeri geri döndü.

“Meslektaşlarım bu işi hallederken sizi sohbet etmek için bizimle karakola gelmeye davet ediyorum, Bay Chen,” dedi Memur Gray.

“N-neden?”

“Kardeşinizin ölümü hakkında sormak istediğimiz birkaç soru var.”

Oliver sözcükleri zihninde işleyemedi bile. “Anlamıyorum. Kaza olduğunu söylemişsiniz.”

“Kanıtları gözden geçirmeye devam ediyoruz.” Memur Gray onu takip etmesini işaret edince Oliver uyuşmuş gibi sessizce itaat etti. Çünkü Oliver dediğiniz zaten buydu, öyle değil mi? İtaatkâr. Ezik.

Apartman sahanlığında ilerlerken kimseyle göz göze gelmedi. Keşke *Ne var? Ayı mı oynuyor?* diyecek türden bir insan olsaydı. Ama hayır. O Oliver Chen'di; uysal, yumuşak başlı ve insan kapı paspası.

Memur Gray, onu kolundan tutmamak ya da arabaya binerken başını bastırmamak gibi küçük bir incelik gösterdi. Belki de bu tür şeyleri sadece filmlerde yapıyorlardı. Belki de Oliver'ın karşı koyacak bir tip olmadığını hissetmişti. Memur Gray'in kullandığı arabada hiç konuşmadılar, karakola varıp lobiden içeri girerken ve bir görüşme odasına yönelirken de sessizdiler. Dairesindeki kaosun ve istasyonun gürültüsünün ardından, görüşme odasının sessizliği kulakları sağır edici türdendi.

Memur Gray Oliver'a bir sandalye işaret ettikten sonra karşısına oturdu. Bir mikrofona döndü ve “Ben Memur Selena Gray, Oliver Chen'le bir görüşme yapmak üzereyim. Bay Chen buraya kendi rızasıyla geldi. Görüşmemizin kaydedilmesini onaylıyor musunuz?”

Oliver başını salladı.

“Kaydedilebilmesi için sesli olarak söylemelisiniz.”

“Ah, tamam. Evet, onaylıyorum.”

“Ve bir avukat bulundurma hakkına sahipsiniz.”

Oliver ona şaşkın gözlerle baktı. “Bir avukata ihtiyacım var mı?”

“Şey, sizi herhangi bir şeyle suçlamıyoruz ama bir avukatınızın olmasını tercih edebilirsiniz.”

Oliver'ın beyni çırpılmış yumurta kıvamı almıştı bile. Memur Gray ne demek istiyordu? Bir avukat edinmeli miydi?

Bu sadece suçlu görünmesine mi neden olurdu? “Ah. Sanırım şimdilik böyle iyiyim.” Şimdilik iyiyim mi?

“Pekâlâ, o zaman başlayalım. Marshall Chen’in öldüğü gece neredeydiniz?”

“Ah, evdeydim. Şey, Netflix izliyordum.”

Memur Gray not defterine bir şeyler yazdı. “Hangi dizi?”

“Ah.” Oliver hatırlamakta bir an zorlandı. “*Narcos*.”

“İyi bir seçim. Bana Marshall’dan bahseder misiniz? İkiz kardeşinizdi. Yakın mıydınız?”

Oliver başını salladı. “Pek sayılmaz. Birbirimizi yılda en fazla bir ya da iki kez görürdük.”

“Bu sık görülmeyen bir durum, değil mi? İkizler normalde çok yakın değil midir?”

“Ben...” Oliver omuz silkti. “Bilmiyorum ki. Biz çocukken bile çok yakın değildik.”

“Ama onun kuştüyü tozuna alerjisi olduğunu bilecek kadar yakındınız.”

“Ne...” Oliver ağzını açıp kapadı. “Ah, evet. Ama...” Ama ne?

Memur sessizliğin acı verici bir hâl alana kadar sürmesine izin verdikten sonra, bir sonraki soruya geçti. Her nasılsa daha kötü bir soruydu. “Birbirinizden hazzetmediğiniz söylenebilir mi?”

Oliver ağzını açtı, sonra duraksadı. “Yani bu bayağı güçlü bir ifade.” Memur Gray yalan söylediğini anlayabiliyor muydu? Yüzünden suçluluk mu akıyordu? Marshall’dan, Marshall’ı Marshall yapan her şeyden nefret ettiği anlaşılıyor muydu?

“Birkaç ortak tanıdığınızla görüştüm ve hepsi aranızda yokluğu hissedilecek bir sevginin olmadığını söylediler.”

Ortak tanıdıkları mı? Tanrı aşkına, ortak tanıdıkları kimdi ki? Oliver ve Marshall hiçbir zaman aynı çevrelerde

bulunmamışlardı. Oliver her zaman Marshall'ın çevresinin yakınından bile geçemeyecek kadar ezik bir insandı. Ama belki hepsi o kadardı. Belki Memur Gray, eski lise arkadaşlarını özenle tek tek aramış ve Marshall ve Oliver'ın ilişkisinin nasıl olduğunu sormuştu. Eğer öyleyse, durum Oliver için hiç parlak değildi. Marshall'ın kankalarının onun hakkında neler söyleyebileceğini tahmin ediyordu. Lisedeyken söylediklerini biliyordu.

Ucubenin teki.

Sapık takipçi gibi Marshall'ın peşini hiç bırakmayan bir ezik.

Julia'ya çok âşık olduğu her hâlimden, ona bakışlarından belliydi.

Onda çok ciddi Amerikan Sapiğı havası vardır.

Memur Gray aklından geçenleri okur gibi “Julia Chen'den bahsedelim. Ergenlik yıllarınızda gerçekten çok yakınmışsınız.”

Bu sorudan çok, bir beyandı ve Oliver nasıl cevap vereceğini bilemedi. Evet? Hayır? Bilmiyorum? Bu yüzden sessiz kalmayı seçti.

“Hatta sizin ona karşı çok güçlü duygularınız varmış sanırım, değil mi?”

Oliver'ın tansiyonu o kadar yükselmişti ki henüz bir damarının patlamamış olmasına şaşırıyordu. “Şey, hayır,” dedi. “Demek istediğim, biz sadece arkadaştık.”

Bunun üzerine Memur Gray'in yüz ifadesi değişti ve nötr duruşu yerini Oliver'a suda kan kokusu almış bir köpekbaliğini anımsatan keskin bir sırıtışa bıraktı. “Böyle söylemeniz çok ilginç, çünkü burada...” Duraksayarak elini çantasının içine uzattı ve çıkardığı şeyi masaya çarpar gibi koydu, “... ona deli gibi âşık olduğunuz yazıyor.”

Yer Oliver'ın ayağının altından çekildi ve genç adam dipsiz bir çukura düşmeye başladı. Çok uzaklardan Memur

Gray'in "Bu sizin kitap taslağınız, değil mi?" dediğini duydu. "David sizsiniz, Randall da Marshall ve Aurelia da Julia. Randall biraz pislik bir adam ve David onu çok kıskanıyor ve Aurelia'ya saplantı derecesinde bağlı. Saplantısı yıllar sonra Randall Aurelia'yla evlenince de sürüyor çünkü Randall'in ona kötü davrandığını düşünüyor. Günün birinde, David ikiz kardeşini cezalandırmanın zamanının geldiğine karar veriyor. David'in o işi nasıl yaptığını hatırlıyorsunuz, değil mi?"

Oliver hızla gerçekliğe geri çekildi.

Memur Gray masanın üstünden uzandı ve heceler gibi ağır ağır konuştu. "Karakteriniz Randall'a ne yaptı?"

Oliver kelimelerin dudaklarından boğuk ve bulanık çıktığını hissetti. "Sanırım bir avukata danışma zamanım geldi."

Memur Gray bunu en başından beri bekliyormuş gibi arkasına yaslandı. "Pekâlâ."

"Ve şey... Tutuklu muyum?"

Memur Gray başını hayır der gibi salladı.

"Yani... Teknik olarak gidebilir miyim?"

Memur Gray başını salladı. "Evet, ama sözüme güvenin, bizimle kendi isteğinizle konuşmanız, alternatifinden kat kat iyidir."

"Tamam." Oliver durumu değerlendirir gibi durdu. "Sanırım şimdilik gideceğim."

Memur Gray ayağa kalktı ve kapıyı açarken "Şehirden ayrılmayın," dedi.

Oliver dışarı çıkınca polis karakoluyla arasına mesafe koymak ister gibi adımlarını sıklaştırdı. Köşeyi döner dönmez, öne eğildi ve kustu.

Ah, Tanrı aşkına. Az önce yaşananlar gerçek miydi? Gerçek bir polis istasyonunda sorgulanmış mıydı? Kardeşinin ölümü konusunda? İş nasıl bu noktaya gelmişti?

Marshall'a yaptığını aslında yapmak istememişti. Sonunun böyle olacağı hiç aklına gelmemiştir.

Bu arada, Memur Gray kitap taslağını nereden bulmuştu?

Cevap omuzlarına bir örs gibi inerek ve içindeki bütün insanlığı âdeta ezdi. Vera. Oliver aptal gibi taslağın onda kalmasına izin vermişti. Tanrı aşkına, bunu neden yapmıştı ki? Çünkü Vera'nın o kitaptan bir anlam çıkaracağını düşünmemişti çünkü taslağı son okuyuşunun üstünden önemli detayları unutacağı kadar uzun zaman geçmişti. Mesela David'in hikâyede Randall'ı boğması gibi. Nasıl o kadar aptal olabilmişti ki? Hem, Vera ona nasıl böyle ihanet etmişti? Oliver onu bir anne figürü olarak görürken, gidip bunu yapmıştı demek.

Korkusu yerini yakıcı bir öfkeye bıraktı. Ona şimdi ne olacağı konusunda bir fikri yoktu ama eğer hapse girmek üzereyse de savaşmadan yenilmeyi kabul etmeyecekti.

İlk durak, Vera'nın akşam yemeği davetiydi.

OTUZ DÖRT

JULIA

Resmî kıyafet ve zorunlu davet bir yana, Julia hayatında sıradan bir yemek daveti bile düzenlememişti. Tamam, lisedeyken birkaç parti vermişti ama ucuz bira ve kulak zarlarınızda kalıcı hasar bırakacak kadar gürültülü müzik olduğu sürece, lise partileri her zaman başarı garantilidir. Vera'nın vermekte ısrar ettiği davet ise bambaşka bir şeydi.

Üçü günün tamamını davete hazırlanarak geçirdiler. Vera mutfakta bir orduyu doyuracak kadar yemek hazırlarken, Julia ve Emma da süslemeleri astılar. Vera parti sırasında Marshall'ın ölümünün arkasındaki gerçeği açığa çıkarmayı planladığını söylemişti ama Julia'nın ortama ne tür bir hava vermesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Sonunda siyah-beyaz şeritler ve flamalar ve birkaç gri ve siyah balonda karar kılmıştı. Balonlar daha çok Emma'nın oynaması içindi. Julia, kocasının ölümünün konuşulacağı bir akşam yemeği davetinde balonların uygun kaçıp kaçmayacağından pek emin değildi. Ama zaten artık hiçbir şeyden emin değildi.

O akşam Oliver'ı göreceği için çok gergindi. Vera ona, Oliver'la kitap taslağı konusunda yüzleşmemesini, doğru zaman gelince konuyu kendisinin açacağını söylemişti. Ama Julia genç adamı gördüğü anda olanları yumurtlamadan durabileceğinden emin değildi. Kendini *Bunu nasıl yapabildin?* diye haykırarak Oliver'ın üstüne atılırken hayal etti. Aslında ona tam olarak neden öfkeli olduğunu bile bilmiyordu. Elbette sorun birinin birine âşık olması değildi, hele ergenlik çağında. Ama Julia kitap taslağını ve Oliver'ın David'in Aurelia ve Randall'a olan saplantısını nasıl tarif ettiğini, Marshall öldüğünden beri onunla ve Emma'yla ne çok zaman geçirdiğini ve taze bir bilgi olarak bunu Marshall'ın yerini alma umuduyla yaptığını hatırlayınca, teni bedeninden soyulmak ister gibi karıncalanmaya başlıyordu.

Emma'ya siyah kadife bir elbise giydirirken, kendi kendini *Bu kadarı yeter,* diye azarladı. Emma ise bir sağa, bir sola dönerek aynadaki yansımasına hayranlıkla gülümsemekle meşguldü.

“Saçımı toplama, anne,” dedi küçük kız. “Böyle yeterince güzelim.”

Emma'nın kendine duyduğu sevgi Julia'nın içini sızlattı. Küçük çocukların kendilerini nasıl sevebildiklerini, bedenlerini kabul etmenin onlara ne kadar doğal geldiğini düşünmek Julia'yı paramparça etti. Marshall'ın, Julia'nın farkına bile varamayacağı kadar sinsi bir şekilde özgüveninin altını nasıl kazdığını bir kez daha hatırladı. *Seni korumak için can alırım,* diye düşündü. *Hiçbir zaman annenle babaninki gibi bir ilişkinin olmaması için adam öldürürüm.*

Bu düşünce Julia'yı sarsacak kadar güçlüydü ama içindeki her kelime doğruydü. Emma için cinayet işlerdi ve bunu kolayca yapardı. Kızının arkasında durdu, ellerini minik omuzlarına yerleştirdi ve birlikte aynaya gülümsediler. “Evet,

haklısın bebeğim. Güzelleşmek için başka hiçbir şeye ihtiyacın yok.”

Yemek daveti muazzam bir sükseye imza attı. Beş kişinin katıldığı bir davet ne kadar sükseli olursa. Oliver geç kalınca Julia rahatlamakla hayal kırıklığına uğramak arasında kararsız kaldı. Gözü sürekli kapıdaydı. Oliver’ı beklediği sırada, yapacağı konuşmayı kafasında sürekli döndürüp duruyordu. Ama onun dışında her şey harika gidiyordu.

Her zamanki gibi Vera’nın yemekleri bütün beklentilerin çok üstüne çıkacak kadar lezizdi. Ayrıca herkes müthiş görünüyordu. Vera saçlarını normal boyutunun üç katı gösterecek şekilde kabartmıştı ve küçük bir bulut gökyüzünden inip başına konmaya karar vermiş gibi görünüyordu. Yeşim taşından bir kolye takmış ve herkese Chanel taklidi olduğunu söylediği –“gerçi aslından ayırt edilemezdi, öyle değil mi?”– tüvit bir ceket giymişti.

Riki gelince Julia “Muhteşem görünüyorsun!” dedi. Gerçekten de öyleydi. Özenle dağınık bir hava verdiği saçları insanda parmaklarını aralarında dolaştırma isteği uyandırıyor ve takım elbisesiyle –daha iyi bir ifade yoktu– iki dirhem bir çekirdek görünüyordu.

Ondan birkaç dakika sonra gelen Sana ise mini siyah elbisesi içinde son derece zarif ve çekiciydi. “Özür dilerim, Uber’im geç kaldı.”

Riki kolunu genç kadının beline koydu ve onu öperek “Seni alabileceğimi söylemiştim,” dedi.

“Hayır, ofisin tam ters istikamette kalıyor. Ama beni eve bırakabilirsin.”

Julia’nın kaşları saç diplerine kadar kalktı. “Bir dakika, yoksa aranızda bir şeyler mi oluyor?”

Sana kıkırdayarak Riki'ye sokuldu. "Evet. Yoksa Vera sana söylemedi mi?"

"Hayır! Vera!" diye seslendi Julia. "Bana bu ikisinin işi pişirdiğini söylemedin!"

"Hımm?" Vera son beş dakikadır sofraya düzeninin kusursuz görünmesi için servis tabaklarının yerlerini değiştirmekle meşgul olduğu masadan başını kaldırdı. "Ah, evet. Riki ve Sana birlikteler. Hadi ama Julia. Emma'nın bile haberi var. Öyle değil mi, Emma?"

Emma ciddi bir tavırla başını sallayarak Riki ve Sana'ya baktı. "Yine öpüşecek misiniz?"

"Hımm..." dedi Sana. "Öpüşmemizi mi istiyorsun?"

Emma başını hayır der gibi salladı.

"Tamam, o zaman öpüşmeyiz," dedi Riki Emma'ya göz kırparak. "Vay canına, Vera masa muhteşem görünüyor. Kendini resmen aşmışsın."

"Ah, önemli bir şey değil," dedi Vera ağzı kulaklarında. "Bütün günü yemek yaparak geçirdim ama abartılacak bir şey yok."

Sonraki on beş dakika boyunca, şampanyalarını yudumlayarak ve hayatlarındaki son gelişmeler hakkında birbirlerini güncelleyerek sohbet ettiler. Julia her geçen gün büyüyen yeni işini onlarla paylaşmaktan mutluydu. Hayatında, Emma'yla ilgili olmayan ilginç sayılabilecek bir şey yaşamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Sana ve Riki onun adına çok sevinmiş görünüyorlardı. Ta ki Vera, "Ah, Julia, Sana ve Riki'nin nişan fotoğraflarını sen çekebilirsin!" diyene kadar. Gençler nefes borularına kaçan içki yüzünden öksürürken, Julia kahkahayla güldü ve sonra sohbet Riki'nin Vera'nın çay evinin mobilyalarını elden geçirme planlarına döndü.

Tuhaf bir şekilde, bu konu Vera'yı çok heveslendirmişe benzemiyordu. "Ah, buna hiç gerek yok. Kendine büyük zahmet çıkarıyorsun. Acele etmene gerek yok."

“Vera ay evine geri taşınmak istemiyor,” diye takıldı Sana. “Burada kalmaktan çok keyif alıyor.”

“Saçmalık!” diye çıkıştı Vera ama sesinde öfke yoktu. “Alakası bile yok! Yük olmaktan nefret ediyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?” dedi Julia’ya dönerek.

“Sen asla yk değilsin, Vera,” dedi Julia ona tek koluyla sarılırken. “Emma ve ben burada olmandan çok mutluyuz. İstediğin kadar kalabilirsin. Öyle değil mi, Emma?”

Emma başını salladı ve sonra “Ben acıktım,” dedi.

“Ah, evet, masaya geçelim. Yemeklerimiz soğumadan,” dedi Vera.

Riki kapıya baktı. “Oliver’ı beklesek iyi olmaz mı?”

Oliver’ın adı geçince, Julia’nın nabzı hızlandı.

“Yirmi dakika geç kaldı zaten,” diye inledi Vera. “Hayır, önce yemeğimizi yemeliyiz, geldiği zaman geç kaldığı için suçluluk hissedecektir.”

Böylece yemek salonuna geçip yemeklere daldılar. Vera’nın yemeklerinin başka bir dünyaya ait olduğu ve bu bu luşmanın bel çevreleri açısından çok kötü olacağı konusunda herkes hemfikirdi. Yemeğin ortasında kapı zili çaldı. Julia yerinden kalkamadan zil yine çaldı. Ve yine. Julia sandalyesinden kalkarken, hepsi birbirine baktı.

“Vay canına, anlaşılan Oliver’ın içeri gelmek için çok acelesi var,” dedi Sana.

Julia kapıya giderken, içinden Oliver’a söyleyeceklerinin provasını yaptı. Sakin ve serinkanlı davranmaya karar verdi. Vera’nın o akşam için yaptığı plana gvenecekti. Vera’nın her şeyin yolunda gitmesini sağlayacağına. Ve eğer yolunda gitmezse, o zaman Oliver’a aklından geçenleri söylemeye hazır lıktıydı. Kapıyı açtı.

Oliver “Vera!” diye bağırarak içeri daldı ve Julia’nın yanından hızla geçerek içeri yürüdü.

“Neler...” Pekâlâ, Julia bunu beklemiyordu. Bu beklenmedik kabalık içinde bir şeyleri tetikledi. Telaşlı adımlarla genç adamın peşinden gitti. “Bu şekilde içeri...”

Ama Oliver çoktan yemek salonuna girmişti bile ve eliyle Vera'yı işaret ediyordu. “Bunu yaptığına inanamıyorum,” diye kükredi.

Cümleler yarıda kesilmişti. Emma, ağzından bir brokoli parçası sarkarken mama sandalyesinden başını kaldırdı. Emma'yı öyle şaşkın görmek Oliver'ı sarsmış gibiydi. Konuşmaya sesini alçaltarak devam etse de sözcüklerden hâlâ buram buram öfke yayılıyordu. “Vera, seninle konuşabilir miyim?”

“Böyle planlamamıştım,” diye yakındı Vera.

“Ben çok ciddiym, Vera.”

Julia midesinde tatsız bir yanma hissetti. Öfkeli, kırgın ve diğer her şeydi ama Vera başını tamam der gibi sallayarak masadan kalktı. İkisi oturma odasına geçtiler. Julia Emma'yı mama sandalyesinden alıp göğsüne bastırırken, Sana ve Riki de peşlerinden gittiler ve hep birlikte kapının arkasında durdular.

“Kitap taslağımı polise teslim ettiğine inanamıyorum,” diyordu Oliver.

“Ne? Yoksa içinde sakladığın bir şey mi vardı?”

“Ne? Hayır! Ama o taslağı almana izin verdim çünkü senin... Bilmiyorum, Vera, bana bu şekilde ihanet edeceğin hiç aklıma gelmedi. Dostuz sanıyordum!”

“Dostuz zaten. Ama hikâyen...”

Julia dudağını çok sert ısırınca, ağzına kan tadı geldi. Vera oltayı atmış cevap yakalamaya çalışıyor, taslağı okuyup bitirmiş gibi yaparak Oliver'ın sonunu ele vermesini bekliyordu. Julia küçük kızının kollarının arasında gerildiğini hissederek ona “Bebeğim,” diye fısıldadı. “Bir süre odana gitmek ister misin? Belki çadırında biraz zaman geçirmek istersin?” Julia

çadırdan bahsedince onu Oliver'ın aldığını hatırlatmıştı. Ah. Artık her şey kirli geliyordu. Ama konunun o kısmıyla daha sonra uğraşması gerekecekti. Şimdilik Emma'nın korkmamasını sağlamak daha önemliydi. Emma başını tamam der gibi sallayınca Julia onu yere indirdi ve küçük kız paytak adımlarla odasına koştu. Julia rahat bir nefes alarak dikkatini yeniden tartışmaya çevirdi.

“O taslak bir kurgu!” diye kükredi Oliver. “Bir hikâye. Ve senin sayende, polisler Marshall'ın ölümüyle bir alakam olabileceğini düşünüyor.”

“Neden?” dedi Vera. “Taslakta ne var ki?”

“Ne? Polise teslim etmeden önce okumadın bile, öyle mi? Tanrı aşkına, buna inanamıyorum, bunca saçmalık arasında...”

Bu kadarı fazlaydı. Oliver'ın çaresiz yaşlı bir kadına öfkesi, aptal gibi nefes almadan söylenmesi... Julia kararlı adımlarla odaya girdi ve “O vermedi,” dedi. “Ben verdim.”

Oliver ve Vera aynı anda döndüler, şaşkın gözlerle ona baktılar. Uzun bir sessizlik oldu, sonra Oliver “Ne?” dedi.

“Dürüst olmam gerekirse, öyle bir amacım yoktu. Herhangi bir şey yapmayı planlamıyordum, daha doğrusu henüz bir karara varmamıştım. Memur Gray buraya uğradığı zaman, sayfaları hızlıca taramakla meşguldüm. Taslağı kanepenin üstünde buldu ve alıp götürdü.”

Oliver bu açıklamaya nasıl tepki vermesi gerektiğini bilemeden öylece bakarken, Julia gücünü topladı ve öfkesini bir mızrak başı gibi keskinleştirdi. “Hangi cüretle, Oliver?” Sesi yumuşak ama sakindi. Erkeklerin zırvalıklarına daha fazla göz yummayacaktı.

“Ne?” dedi Oliver.

Söyleyecek başka sözü yok mu? diye düşündü Julia. Güya yazar olacaktı ve takılmış plak gibi, deminden beri sürekli

aynı sözcüğü mırıldanıyordu. “Ergenliğimizden beri bana âşıkmışsın, öyle mi? Ve Marshall’la evlenmemizden sonra bile, sen hâlâ... benim özlemimle mi yaşadın? Üstelik Emma’nın senin çocuğun olduğunu hayal ederek.” Julia’nın sesi artık zehirli bir tıslamaya dönüşmüştü. Arkasında Sana ve Riki’nin şaşkın iç çekişlerini duydu.

Oliver’in yüzü bembeyaz oldu. “Hayır, Julia, öyle değil...”

“Gerçekten mi? Söylesene, nasıl? Marshall’dan hayatın boyunca nefret ettin. Ve tamam, bu anlaşılabilir bir durum çünkü bak ne diyeceğim? Marshall pisliğin önde gideniydi. Evet,” dedi Julia odadaki herkese tek tek bakarak. “Ölen kocamdan bahsediyorum. Kelimenin tam anlamıyla pislikti. Bu yüzden, seni anlıyorum, Oliver. Ondan nefret ediyordun. Ben de öyle. Ama kitabında açık açık her şeyin yanına kalmasına daha fazla göz yummayacağını yazmışsın. Söylesene, ne yaptın? Çünkü Memur Gray gelince devamını okuyamadım ama anlaşılan kitabın sonu polisini seni sorgulama ihtiyacı duyacağı kadar rahatsız ediciymiş.”

“Hayır, ben...”

“Marshall’a,” dedi Julia kelimelerin üstüne basa basa, “ne yaptın?”

“Çantasına uyuşturucu koydum!” diye haykırdı Oliver.

Oda Oliver’in hızlı nefesinin sesinin duyulacağı kadar derin bir sessizliğe gömüldü. “Dairelerden birinin su tesisatını tamir ederken, bir rezervuarın içine bantla yapıştırılmış bir torba hap buldum. Daire yakın zamanda boşaltıldığı için hapları ne yapacağımı bilemedim. Araştırdım. Ecstasy’di. Sanırım. Bilmiyorum. Hapları alıp evime götürdüm ve önce atmayı ya da polise teslim etmeyi düşündüm ama sonra, aklımda belki de bu bir işaret düşüncesi belirdi. Belki de o haplar evrenden bir armağandı, sonunda Marshall’ın başını belaya sokma fırsatımdı.” Oliver inleyerek yüzünü ovaladı.

“Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Son derece aptalca göründüğünün farkındayım ama anlamadığın şu, çocukluğumuzdan beri Marshall her şeyden paçayı sıyırdı. Bir dükkândan bir şey çalar ya da sınavda kopya çekerdi ve yakalanırsa suçu bana atardı ve hiç kimse...” Akmayan gözyaşları sesini titretti ve Julia, öfkesine rağmen, ağlamaklı oldu. “Hiç kimse bana inanmazdı.”

Julia onu çok iyi anlıyordu. Sonuçta kendisi de o yollardan geçmişti. Marshall’ın karşı konulmaz cazibesini birinci elden tecrübe etmişti. Beş para etmez olduğunun farkındayken, kendini ona ayak uydurmaktan ve her şeyin yanına kalmasına izin vermekten alamamanın nasıl bir şey olduğunu iyi bilirdi. Etrafına bakıp Sana ve Riki’nin yüz ifadelerini görünce, onların da anladığını anladı. Marshall’ın nasıl biri olduğunu bizzat tecrübe etmişlerdi. Hepsi, her şeye rağmen, Oliver’a çok üzülmüşlerdi. Çünkü elbette, Julia Marshall’la evlenmişti ama Oliver onunla aynı ana rahmini paylaşmış, çocukluk yıllarını ve büyüme çağını onun ikizi olarak, ona bağlı geçirmişti. Işıltısı herkesin gözünü alan birine bu kadar yakın olmak ve o ışıltının zehirli bir radyasyondan kaynaklandığını bilen tek kişi olmak nasıl bir şeydi ki?

“Bu yüzden onunla buluştum. Ölümünden bir önceki gün ve bakmadığı bir anda hapları çantasına attım. Polisi arayacaktım ama sonra... ödlelik ettim.” Oliver alaycı bir sesle güldü. “Sanırım benim olayım bu. Ne de olsa korkağın önde gideniyim. Geri almayı düşündüm ama bunu onu şüphelendirmeden nasıl yapabileceğimi bilmediğim için, hiçbir şey yapmadım. Ertesi gece de öldü. Ödüm bokuma karıştı. Ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Marshall’ın hapları bulduğunu ve içtiğini sandım. Aşırı dozdan ölmüş olabileceğini. Belki de o ilaçlara toksik bir şey katılmıştı! Ne bileyim işte! Ama sonra otopsi raporu çıktı ve... gerisini biliyorsunuz.

Kuştüyü tozuymuş.” Oliver bir kez daha alaycı bir tavırla güldü. “Onca şeyden sonra, onu kahrolası kuştüyü tozu haklamış meğer.”

Beyni âdeta alev alan Julia, ona şaşkın gözlerle bakıyordu. İşin tuhaf tarafı, ona inanıyordu. Oliver’ı çocukluklarından beri tanırdı. Doğruyu söylediği zamanı ayırt edebilirdi. Bakışlarını odada dolaştırdı. Diğerleri de en az onun hissettiği kadar şaşkın görünüyordu.

“Yani katil sen değil misin?” dedi Vera sessizlik katlanılmaz bir hâl alınca.

“Hayır,” dedi Oliver. Julia’ya baktı ve yüzü asıldı. “Julia, senin hakkında öyle şeyler yazdığım için çok üzgünüm. Hikâye bizimle ilgili değildi, o sadece...”

Julia başını salladı. “Duymak istemiyorum. Benimle konuşma yeter.” Oliver Marshall’ı öldürmemiş olabilirdi ama bu, yaptıklarını mazur göstermezdi. Ve bir açıdan, Julia şimdi kendini daha kötü hissediyordu çünkü duyguları allak bullak olmuştu. Oliver’a öfkelenme hakkı var mıydı? Marshall’ı öldürmemiş olsa da? Ve Marshall’ı kim öldürmüştü? Bu kadarı çok fazlaydı, bu iş artık boyunu aşıyordu. “Anlamıyorum. O zaman Marshall’ı ki öldürdü? Vera, sen olayı çözdüğünü söylemiştin! Katil kim? Onu kim öldürdü? Dükkânına giren kimdi?”

Vera sakın bir sesle “Marshall’ı kimin öldürdüğünü bilmiyorum ama dükkânıma kimin girdiğini biliyorum,” dedi.

Hepsi bir ağızdan “Ne?” dediler.

“Dükkânıma giren bendim,” dedi Vera.

Bir kez daha, aynı anda “Ne?” dediler.

Vera iç geçirdi. “Bir sabah aşağı indim ve eşyaların yerlerinin değiştiğini gördüm. Bazı kavanozlar eksikti.”

“Hangi kavanozlar?” dedi Riki. “Yani demek istediğim, emin misiniz?”

“Evet, elbette, eminim. Dükkânımın düzenini iyi bilirim, saçma sapan konuşma. Ama kendi kendime, polis beni ciddiye alır mı diye sordum. Marshall’ın ölümünü ciddiye almayan polis, birinin dükkânımdan hırsızlık yaptığını söylediğimde beni neden ciddiye alsın ki? Hırsızın ne kadar çaldığını soracaklardı. Ama para alınmamıştı. Ne alınmıştı? Bilmiyordum, sadece kavanozlarımın yerlerinden oynadığını biliyordum. Ve bunu yapanın flash belleği aramaya gelen katil olduğundan emindim. Böylece, pekâlâ, diye karar verdim. Kontrolü ben ele alacağım. Katil çok belli etmeyecek kadar kurnazdı, o zaman ben de göze batmasını sağlarım. Birinin içeri girdiğini herkesin görmesini sağlar ve hepimizi ortak bir amaç etrafında toplarım: Marshall’ın cinayetini çözme amacı. Ve öyle de yaptım.”

“Yani dükkâna biri zorla girmiş gibi görünsün diye, kendi çay evini paramparça mı ettin?” dedi Sana büyümüş gözlerle. “Onca kavanoz...”

“Hepsini o şekilde kırmak içime oturdu,” dedi Vera, “ama katili bulmak için her şeyi yapmaya hazırım.”

“Bir dakika,” dedi Julia, “orada dur. Katil flash belleği aramaya gelecekti de ne demek? Hangi flash belleği?”

Bu söz üstüne Vera oldukça suçlu bir tavra büründü.

“Vera,” dedi Julia uyarır gibi. “Hangi flash bellekten bahsediyoruz?”

Vera yorgun bir tavırla nefesini bıraktı. “Marshall’ın cesedini bulduğum zaman, elinde bir flash bellek vardı.”

“Nasıl? Yani?” Julia bunun kimin söylediğini bile anlamadı. Kendisi de olabilirdi, diğerlerinden biri de.

“Ve sen aldın, öyle mi?” dedi Oliver.

“Tanrım, Vera!” diye haykırdı Riki. “Sen... Buna suç mahallini bozmak denir! Bunun için hapse girebilirsin.”

“Ben, anlarsınız ya işte, polisin vakayı ciddiye almayacağından emindim.” Vera küçülmüş gibi ve çaresiz görünüyor,

başını sallarken bulutu andıran saçları bir o tarafa, bir bu tarafa dalgalanıyordu.

“Sen bir kanıta el koymasaydın, belki de ciddiye alırlardı!” dedi Oliver. Parmaklarını saçlarının arasından kaydırdı. “O flash bellekte ne varmış?”

“Anlaşılan o flash bellek bilgisayarının kilidinin anahtarıymış. Ve bilgisayarda şu NFT’ler ve ah, evet, Riki’nin yaptığı şu bot vardı.”

“Bir dakika, sen ne botu yaptın ki?” Sana kaçmakla kaçmamak arasında kararsız kalmış gibi görünen Riki’ye döndü.

“Hımm...” dedi Riki suçlu bir ifadeyle. “Şey... Marshall benden bir program yazmamı istedi. Hımm, sonra da paramı ödemedi.” Bir an söyleyeceklerinin sonuna gelmiş gibi durdu ama sonra derin bir nefes alıp “Bir karaborsa botuydu,” dedi. “Benden NFT piyasasındaki insanları dolandırmak için bir bot yazmamı istedi.” Sana’ya dönüp ellerini tuttu. “Bunu yapmak istemedim, yaparken de kendimi berbat hissettim ve o dönemde sanat hırsızlığı yaptığını bilmiyordum, ben sandım ki...”

“Yani sen de çevirdiği dolapların bir parçası mıydın?” dedi Sana. Sözcükleri öyle yakıcı bir sesle tıslamıştı ki Julia bile tenine asit sıçramış gibi irkildi.

“Hayır!” dedi Riki. “Hayır, yemin ederim ki ben... Marshall’la yeni tanışmıştım ve haberim yoktu...”

“Haberin yoktu çünkü bilmemeyi tercih ettin,” dedi Sana. “Ona kahrolası NFT’lerinin ne olduğunu hiç sordun mu? Hayır? Yarattığın o botla kazıklanan onca insanı hiç düşündün mü? Hayır! Sen ve Marshall gibi insanlar yüzünden ben bir tuvale bile bakamayacak hâle geldim!” Sana elini hızla çekerek Riki’nin elinden kurtardı ve kapıyı arkasından çarparak evden dışarı koştu.

Riki “Sana, bekle!” diye seslenerek peşinden gitti.

Julia kapıya bakakaldı. İçi allak bullak olmuştu. Öğrendiklerini zihninde bir düzene sokmaya çabalıyordu. “Flash bellek şimdi nerede? Ve dizüstü bilgisayar? Ah, sanırım onları polise teslim etmemiz gerekecek...”

Vera başını hayır der gibi salladı. “Dünden beri arıyorum ama ikisi de yok oldu.”

Julia ve Oliver’ın nutku tutulmuştu sanki. Sonra durumun vahameti ağır bir kaya gibi Julia’nın üstüne çöktü. Bu kadın, bu yabancı, kocasının cesedini dükkânında bulmuştu ve yaptığı ilk şey polisleri katile götürebilecek ilk kanıt parçasını almak olmuştu. Sonra aynı kadın, gerçek bir hırsızlık görüntüsü vermek için kendi dükkânını yerle bir etmişti. Sırf Julia ve küçük çocuğuyla yaşayabilmek için.

Julia çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu. Vera’nın gözlerine baktı ve eliyle kapıyı işaret etti. “Def ol.”

Bir an Vera’nın itiraz edeceğini sandı ama yaşlı kadın Julia’nın yüz ifadesini görünce, başını tamam der gibi sallamakla yetindi. Sonra başı önde, kapıya yöneldi. Birkaç dakika içinde küçülmüştü sanki; omuzları çökmüş, başı bir çiçek gibi eğilmişti. Onu böyle görmek Julia’nın içini sızlatsa da öfkesi hâlâ her şeyi gölgede bırakacak kadar güçlüydü. Vera çantasını almak için duraksadı, sonra kapıyı arkasından yavaşça çekerek ve geride Julia’nın asla doldurulamayacağından emin olduğu yankılı bir sessizlik bırakarak çıkıp gitti.

OTUZ BEŞ

VERA

D*ef ol.*

Böylece, bir anda Vera'nın Julia'nın evindeki misafırlığı son bulmuştu. Julia'nın misafirperverliğini gereğinden fazla kullanmıştı. Marshall'ın cinayetini çözmeye çalışmış ama her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Bütün içgüdülerinin son derece ve korkunç bir şekilde yanıldığı, o akşam netlik kazanmıştı. Şüphelilerinin hiçbiri katil değildi. O zaman katil kimdi? Yoksa hayatına bir anlam, bir amaç katma çaresizliği içinde, her şeyi Vera mı uydurmuştu? Dükkânını elleriyle kırıp döken kendisiydi. Elbette, tek nedeni bir sabah aşağı indiğinde, bazı şeylerin olması gereken yerde olmadığını fark etmesiydi. Ama birinin dükkânına gerçekten girdiğinden yüzde yüz emin miydi?

Yoksa flash belleği almak için geri dönen bir katilin olmasını çok fazla istediği için, her şeyi Vera mı uydurmuştu? Zihin yaşlandıkça öyle yapmaz mıydı zaten? Gerçekliği hayal gücüyle şişirmeye başladılar. Evet, Vera bunu artık görebiliyordu. Belki de şurada bir kavanozu, burada bir metal kutuyu

yanlış yerlere koymuştu ve sonra unuttuğu ve Marshall'ın ölümü sonrasında hayal gücü alev aldığı için birinin zorla çay evine girdiği sonucuna varmıştı.

Sonra da o fikri alıp daha da ileri taşımıştı. Ve neden? Çünkü Vera içten içe çay evinden bıkmıştı. Dükkânı her sabah açmaktan ve sadece bir müşteriyle hizmet vermekten yorulmuştu, üstelik Alex'in uğramasının tek nedeninin ona acıması olduğu da aşikârdı. Vera Julia'nın yanlarına taşınmasını teklif etmesini hiç beklemiyordu, o kısım gerçek bir sürpriz olmuştu ve ah, orada ne harika bir zaman geçirmişti. Her şey bitene kadar.

Vera birkaç güzel hafta boyunca tazelenmiş bir amaç duygusuyla yaşamıştı. Gün boyu boynuna sarılan küçücük kol-lar tarafından sayısız kez kucaklanmış ve minicik ve yapış yapış bir surat tarafından öpücüklere boğulmuştu. Yeniden günışığına çıkmıştı ve şimdi kendi hataları sonucunda tekrar karanlığa savruluyordu. Güneşin sıcaklığını tattıktan sonra, o karanlık şimdi eskisinden bile kasvetli görünüyordu.

Vera uzun yolu neredeyse bilinçsizce yürüdü ama nihayet dükkâna vardığından ayakları su toplamıştı. Ama o ayaklarındaki yaraları fark etmedi bile. Tek fark ettiği güneşten rengi solan VERA WANG'IN DÜNYACA ÜNLÜ ÇAY EVİ tabelası oldu ve manzara gözlerinin yaşlarla dolmasına yetti. Hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak kapının kilidini açtı ve içeri girince, arkasından kendi kendine kapanmasına izin verdi.

Çay evi bomboştu. Duvarlardaki posterler sökülmüş, mobilyalar Riki tarafından boşaltılmıştı. Bu hâliyle terk edilmiş, içi boş bir kabuğa, hayaletlerin mesken tuttuğu bir eve benziyordu. O sırada telefonu çalmaya başlayınca, Vera silkinerek hayata döndü ve telefonu telaşla çantasından çıkardı.

“Julia!” diye haykırdı telefonu kulağına götürürken.

Kısa bir sessizliğin ardından, biri “Anne?” dedi.

“Tilly!” Vera telefonu kulağından uzaklaştırdı ve ekrana baktı. Gerçekten de Tilbert Wong yazılıydı. “Ah, Tilly. Beni aradın demek.” Genzinde gözyaşlarının tadını alıyordu. Aralarındaki anne-oğul bağı sayesinde bir terslik olduğunu hissetmiş olmalıydı.

“Ah, evet. Çok uzun zamandır ne mesaj atıyorsun ne de arıyorsun. Her şey yolunda mı?”

Vera yüzünü sessiz bir hıçkırıkla buruşturarak başını salladı. Bir süre sonra “Evet,” demeyi başardı. Karanlık ve boş dükkâna baktı. “Şey, dükkân... uzun hikâye ama dükkân biraz boşaldı.”

“Ah? Yoksa kapatıyor musun?”

Vera tam hayır, elbette kapatmıyorum, demeye hazırlanırken, Tilly “Zamanı gelmişti, anne,” dedi. “Varlığından kim senin haberi bile yok. Tanrı’ya şükür, kapatıyorsun. Bence satsan iyi olur. Çin Mahallesi’nde fiyatlar yükseliyor, çok iyi bir fiyat alacağından eminim.”

Tanrı’ya şükür, kapatıyorsun. Tilly’nin sesinde büyük bir rahatlama vardı. Bu küçük dükkânda o kadar büyük bir tarih saklıydı ki. Vera ve Jinlong oraya kalplerini ve ruhlarını akıtmışlardı ve şimdi oğlu dükkânı kapatacağı için Tanrı’ya şükrediyordu. Daha önemlisi, haksız değildi. Vera bunu biliyordu. Telefonunun çaldığı anda çakan minik umut kıvılcımı sönüverdi.

“Tamam, Tilly. Aradığın için sağ ol. Haklısın. Artık yatacağım.” Telefonu kapattı ve merdivenleri ayaklarını sürüyerek ve ışık yakmaya bile uğraşmadan tırmandı. Soğuk yatak odasına yürüdü, yatak örtüsünün altına girdi, dünyadan tamamen yok olabilmeyi dileyerek, küçücük bir top gibi kıvrıldı.

OTUZ ALTI

VERA

Perdelerin arasındaki boşluklardan süzülen, odayı aydınlatmaya yetmese de Vera'nın uykusunu bölmeye yeten gri ışığa bakılırsa, gün yine doğmuş olmalıydı. Vera yattığı yerde döndü ve bir süre cılız ışığı seyretti. Odanın kaç kez karardığını, kaç kez aydınlandığını, sonra tekrar karardığını takip edemez olmuştu. Şimdi hava aydınlıktı ama aydınlık ya da karanlık olması Vera'ya pek bir anlam ifade etmiyordu. Arkasını döndü ve gözlerini geri kapattı.

OTUZ YEDİ

RIKI

Bayan Barrie “Riki, park alanındaki o çöplerden sen kurtulmazsan ben kurtulacağım,” dedi.

Riki sıkıntıyla inlememek için kendini zor tutarak başını sallamakla yetindi. Bayan Barrie çıkınca, bir süre dişlerini sıkarak kapıda durdu. Sorun şuydu ki Bayan Barrie haksız sayılmazdı. Bahsi geçen çöpler Riki’nin aptal gibi dairesine götürdüğü ve elden geçirirken park yerinde muhafaza etme iznini koparmak için adeta yalvardığı, Vera’ya ait mobilyalardı. Bu olayın üstünden iki hafta geçmişti ve Riki gerçekten de mobilyaların üstünde çalışmıştı. İşin yarısı tamamlanmıştı ve doğruyu söylemek gerekirse, bayağı iyi görünüyorlardı. Ama sonra o korkunç akşam yemeği yaşanmıştı ve o zamandan beri, o mobilyaları görmek bile Riki’nin içini kaldırmaya yetiyordu.

Ama Bayan Barrie haklıydı. Mobilyaların orada otoparkta yer kaplamasına ve toz tutmasına izin veremezdi. Riki derin bir iç geçirerek, dağınıklığı yerinde incelemek için aşağıya otoparka indi. Ama oraya inip tadilatını tamamladığı parça-

ları görünce, içi bir hoşnutlukla doldu. Mobilyalar geleneksel biçimlerini koruyordu ama Riki parçaları tek tek zımparalayıp mat siyah renge boyamıştı ve bu hâllerleriyle çok zarif görünüyorlardı. Biten parçaları arabasına yükleyip Vera'nın dükkânına götürmeye karar verdi. Böylece o geri kalanının üstünde çalışırken, en azından Vera'nın elinin altında birkaç mobilya olurdu.

Biraz uğraştırsa da sonunda yenilenen yedi parçayı arabasına yüklemeyi başardı. Evet, yanındaki koltukta bir bacağı Riki'nin şakağına doğru uzanan bir sandalye vardı ve evet, olur da bir kaza yaparsa ahşap bacağın göz çukuruna saplanması işten değildi ama hesaplanmış birkaç risk olmadan hayat neydi ki zaten? Yine de Riki, arabayı çok ama çok yavaş sürmeye dikkat ederek Çin Mahallesi'ne doğru yola çıktı ve şehrin ultra yokuşlu kısımlarına ulaşınca, tedirginlikle yutkundu.

Vera'nın mahallesi ona o berbat akşam yemeğinin üstünden üç berbat gün geçmesine rağmen, gözlerinin yaşarmasına neden olan Sana'yı hatırlattı. Son birkaç günde genç kadına dört mesaj göndermiş ve sonunda ona nefes alacak alan bırakması gerektiğini fark ederek, son bir mesaj göndermeye karar vermişti:

Konuşmaya hazır olduğun zaman ben burada olacağım. Tabii hazır olursan. Olmazsan anlarım. Çok üzgünüm.

Sana'yla oraya son gidişlerini, Vera'nın çay evini temizlerken, nasıl hiç zorlanmadan gülüp konuştuklarını hatırlamaya çalıştı.

Arabadan inip çay evine bakarken, kendi kendine “Vera, Vera,” diye mırıldandı.

Kendi dükkânını kırıp dökenin Vera olduğuna inanmakta hâlâ zorlanıyordu. Bu düşünceyle başını salladı ama aynı zamanda gülümsüyordu da. Her şeye rağmen, balatayı bariz bir şekilde sıyırmış olsa da Vera'yı yine de önemsiyordu. Elinde iki sandalyeyle dükkânın girişine yürüdü ve kapıyı tıklattı. Kapı üstündeki çanın şingirtisi eşliğinde açılıverdi. Hah. Belki de Vera dükkânı geri açmaya karar vermişti. Mobilyasız nasıl olacaktı ki?

Ama içeri girdiği zaman, çay evinin açık olmadığını gördü. Dışarıda hava aydınlık olmasına rağmen, içerisi karanlıktı. Ne eski lambalar ne de Oliver'ın taktığı yeni lambalar açıktı. Ev bomboş bir his yayıyordu. İyi de o zaman ön kapı neden açıktı?

Riki sandalyeleri dikkatle yere bırakarak "Merhaba?" diye seslendi. Etrafına bakarak şansını tekrar denedi. "Vera?"

Arkasından "Vera Wong'u mu arıyorsunuz?" diyen bir ses, Riki'yi yerinden sıçrattı. Kapıya dönünce Vera'nın yaşlarında, kısa boylu, etine dolgun bir kadınla karşılaştı.

"Şey, evet. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır, ben de aynı şeyi merak ediyordum. Adım Winifred, bitişikteki Fransız patisserie'sinin sahibiyim." Winifred bunu, Riki bu bilgiden çok etkilenmeliymiş gibi, gururla söylemişti.

Riki de ona uydu ve gözlerini açarak "Ah, vay canına, merhaba, Winifred. Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi. "Çöreklerinize bayılıyorum."

Winifred'in yüzüne pembe yanaklarını ışılatan bir gülümseme yayıldı ama kalıcı olmadı. "Vera için endişeleniyorum. Haftalardır yok ve sürekli yabancılar gelip gidiyor ve çeşit çeşit gürültü çıkarıyorlar."

"Ah, evet, ben ve arkadaşlarım dükkânın tadilatıyla uğraşıyoruz." *Arkadaşlarım* kelimesi ağzından çıkar çıkmaz,

Riki'nin karnına bir hüznün bıçağı saplanmış gibi oldu. “Biz o işle meşgulken Vera birinin evinde kalıyordu ama artık dönmüş olmalı.” Julia o akşam o ve Sana çıktıktan sonra yaşananları ona anlatmıştı ve doğrusu bayağı kötü görünüyordu. Şimdi ise içi Vera'yı daha önce yoklamamanın suçluluk duygusuyla dolmuştu.

“Üç gün önce gece yarısı geldiğini duydum. Ama sonra taze *petit pain au taro* getirdiğimde kimse yoktu. Ön kapıyı açık bırakmış, çok tehlikeli.”

Riki'nin midesindeki tatsız his gittikçe kötüleşiyordu. “Üç gün önce mi? Sonra girip çıktığını falan duymadınız mı?”

“Hayır. Gerçi sürekli onu izliyor da değilim, ben çok meşgul... Hey nereye gidiyorsunuz?”

Riki onu duymazdan gelerek dükkânın arka tarafına yürüdü ve basamakları ikişer ikişer çıkararak üst kata koştu. Çıkarırken “Vera!” diye seslendi. Vera'nın dairesi soğuk ve karanlıktı. Korkusu büyüdükçe büyüyordu, az kalsın çığlık atarak geri kaçacak, kendini gün ışığına atacaktı. Ama dönmedi. Son basamakları da çıkıp yatak odalarının olduğu kata ulaştı. İlkine baktı ama boştu ve yıllardır boş kalmış gibi görünüyordu. İkinci odada yatağın üstünde bir kabarıklık vardı ama Riki'nin yorganın altında bir insan olduğuna inanamayacağı kadar küçüktü.

Riki ağır adımlarla karyolaya yaklaşırken boğazını temizledi. “Vera?” Aman Tanrım, ölmüştü, değil mi? Oradan kaçmayı deli gibi istiyordu ama bir şekilde ayakları ilerliyordu. Yataktaki kabarıklığa usulca dokundu ve hafif bir inilti duydu. “Ah, şükürler olsun. Vera, benim Riki.” Yorganı kaldırıncaya, yüreği ağzına geldi. Vera'yı hiç bu kadar ufak tefek, bu kadar yaşlı, bu kadar yenilmiş görmemişti. “Ah, Vera.” Hüznün ağır bir dalga gibi üstüne kapanırken, suçluluk duygusu ciğerlerini delip geçti. Hemen telefonunu çıkardı ve 911'i

aradı. Operatöre Vera'nın evinin adresini verdikten sonra telefonu kapatıp yaşlı kadının elini tuttu. Vera'nın gözleri açıldı ama odaklanamıyordu ve Riki onun bu harap hâli karşısında bütün benliğinin paramparça olduğunu hissetti.

“Her şey yoluna girecek,” dedi Vera'ya. “Sana iyi bakacağız, söz veriyorum.”

OTUZ SEKİZ

SANA

Koridorda hızla ilerlerken, Sana'nın ayakkabılarının tıktırması hastanenin linoleum zemininde yankılanıyordu. Resepsiyon görevlisi 4. Koğuş demişti ve bir an Sana'ya hastane koridoru hiç bitmeyecek gibi geldi ama sonunda koğuşu bulmayı başardı ve içeri daldı. Odada dört yatak vardı ama sadece biri doluydu. Yatakta yatan kişiyi görünce, Sana'nın boğazından bir hıçkırık koptu.

“Ah, Vera,” dedi boğuk bir sesle.

Riki ayağa kalktı. “Hey, geldiğin için sağ ol.”

Sana gözlerini yataktaki solgun simadan ayıramadığı için, onu sadece başıyla selamladı. Vera her zaman o kadar hayat doluydu ve etrafa öyle büyük bir ateş ve kıvılcımlar saçıyordu ki onu böyle, tamamen gitmeye hazırmış gibi yaşlı, kırık ve yenik görmek çok yanlış geliyordu. Sana yatağa yavaş adımlarla ve gözleri dolu dolu yaklaştı. “O...”

“İyi olacak,” dedi Riki. “Susuz kaldığını söylediler, bu yüzden serum taktılar ve bronşiti de olabilirmiş ama tamamen iyileşeceğini söylüyorlar.”

Sana'nın içi büyük bir rahatlamayla doldu. Vera'nın elini – serumun takılı olmadığı elini– yumuşacık bir kavrayışla tuttu. “Vera, benim Sana.” Üstüne eğilip fısıldadı. “Çok üzgünüm. Ama artık buradayım. Ve her konuda haklıydın.” Vera'nın bu söz karşısında bilmiş bilmiş gülümsemesini çok isterdi ama en ufak bir hareket, yüz ifadesinde küçücük bir kıpırtı bile olmadı.

“Uyuduğunu söylüyorlar.”

“Doğru ya, elbette.” Sana gözlerini silerek geri doğruldu.

Kapı açıldı ve Emma peşinde son haftalara göre gözle görülür şekilde daha kaygılı olan Julia'yla içeri girdi.

Küçük kız “Büyükanne!” diye seslendi ama Vera'yı görünce olduğu yerde durdu. Gergin bir ifadeyle önce annesine, sonra Riki ve Sana'ya baktı.

“İyi olacak,” dedi Riki ve Sana aynı anda. İrkilerek birbirlerine baktılar, sonra Sana başını hafifçe eğdi. Riki genç kadına gülümsedi ve daha birkaç dakika önce Sana'ya söylediklerini Julia'ya tekrarladı. Sonra kapı açıldı, Oliver telaşla içeri girdi ama Julia'yı görünce taş kesildi. Ardından Vera'ya baktı ve yüzü asıldı.

“O...”

“İyi,” dedi Riki ve aynı bilgiyi bir kez daha tekrarladı.

Hepsi Vera'nın yatağının etrafına toplanıp hiç konuşmadan yaşlı kadına baktılar. Sonra küçük Emma “Büyükanneyi özledim,” dedi ve gerginlik bir anda dağıldı. Çekingen gülümsemelerle birbirlerine baktılar.

“Ben onunla yaptığımız sabah pikniklerini özledim,” dedi Sana.

“Ben pişirdiği yiyeceklere uyanmayı özledim,” dedi Julia. “Ve içinde onun olduğu bir eve dönmeyi.”

“Bana iyi olduğumu söylemesini özledim,” dedi Riki.

“Bana patronluk taslamasını özledim,” dedi Oliver.

Hepsi buna güldüler ve onaylar gibi başlarını salladılar. “Birkaç çizgiyi aştığı doğru,” dedi Julia.

Oliver alaycı bir gülüşle “Ve birkaç yasayı çiğnemeye çalıştığı,” diye ekledi.

Yine gülüştüler. “Ama onu bu kadar şey yapan buydu zaten...” Sana doğru sözcükleri bulmakta zorlanır gibiydi. “Bu kadar Vera yapan.” Hepsi onaylar gibi başlarını salladılar.

“Ben seni özledim,” deyiverdi Riki.

Bir anda herkes nefesini tuttu. “Özür dilerim,” dedi Riki, “Neden bilmiyorum, ah, özür dilerim, söylediğimi unut...”

Sözcükler Sana’nın dudaklarından dökülüverdi. “Ben de seni özledim.” Genç kadın karyolanın diğer tarafına geçti ve kollarını Riki’nin boynuna doladı. “Ah, pislik herif... Ah, özür dilerim Emma, sen sakın bu sözcükleri söyleme.”

Emma “Pislik herif,” deyince Sana iç geçirdi.

Julia, Sana’ya ciddi olmadığını belli ederek dik dik baktı. “Bunun için bana en az bir bebek bakıcılığı seansı borçlusun.”

“Oldu bil.” Sana, gözlerini tekrar, ona sanki tek kurtuluşmuş gibi bakan Riki’ye çevirdi. “Yaptığın şeyi çok düşündüm ve...”

“Affedilemez bir şey olduğunu biliyorum, ben...”

“Şşşşt, izin ver konuşayım.”

Riki’nin ağzı derhâl kapandı.

“Yaptığın, gerçekten yanlıştı ama seni yargılamak bana düşmez. Ben hep rahat içinde yaşadım. Annem bazı açılardan zor olabilir ama bana finansal bir istikrar sağlıyor ve bunu hiçbir zaman hakkıyla takdir etmedim. Senin konumunda olsaydım ve üstümde o kadar çok baskı olsaydı, kim bilir ben neler yapardım. Doğru olduğunu söylemiyorum ama bunu neden yaptığını görebiliyorum.” İşte. Nihayet söylemişti ve Sana göğsünden büyük bir yük kalkmış gibi çok hafiflediğini hissetti. Dünyasına yeniden renk gelmiş gibiydi. İlk kez,

diğer insanlara eskisi gibi kırgın hissetmiyordu. Annesine bile. Annesinin en kısa zamanda sabrını zorlayacağını biliyordu ama şimdilik annesini düşününce, aslında onun gibi bir annesi olduğu için şanslı olduğunu görüyordu.

Kapı tekrar açıldı ve yirmili yaşlarında Asyalı bir genç adam içeri girdi. Kalabalığı görünce durdu ve kapıdaki numarayı kontrol etti. “Ah, Vera Wong burada mı?”

“Evet,” dedi Oliver.

Genç adam onlara dik dik baktı. “Siz kimsiniz?”

“Biz onun ailesiyiz,” dedi Julia. “Siz kimsiniz?”

“Şey... Oğluyum desem?”

Sana gözlerini kıstı. “Meşhur Tilly. Annene davranış şeklin konusunda söylenecek çok şey var, genç adam.” Sana birden Tilly’nin büyük olasılıkla ondan daha büyük olduğunu fark ettiyse de, şimdilik bu gerçeği yok saymayı seçti.

Tilly’nin ağzı açık kalmıştı. “Aslında, adım Tilbert.”

“Hımm,” dedi Julia Sana’ya fazlasıyla Vera’yı anımsatan bir tavırla. “Bak sen şu işe, Tilly.”

Çok sonra, Sana elinde kocaman bir boya fırçasıyla, Vera Wang’ın Dünyaca Ünlü Çay Evi’nin ortasında duruyordu. Oliver pürüzsüzleştirmek için duvarları zımparalamıştı ve şimdi dükkânı istediği şekilde boyamak Sana’ya düşüyordu. Duvarlar sadece ona ait boş bir tuval gibiydi ve Sana o tanıdık korkunun içinde pusuda beklediğini, darbesini indirerek onu allak bullak etmek için fırsat kolladığını hissetse de kuma resim yaparak geçen haftalar ona korkulacak bir şey olmadığını, tarihin en berbat resmini bile yapsa bir şekilde iyi olacağını öğretmişti. Çünkü artık hiçbir şeyin kalıcı olmadığını biliyordu. Dalgalar her tür hatayı ve kusuru alıp götürmek için

orada olacaktı. Ve Emma'ya da öğrettiği gibi, bazen hatalar çok güzel bir şeye dönüştürülebilirdi.

Şimdi içinde yepyeni bir şeyin kıvılcımları çakıyordu: Umut, heyecan ve dünyaya yapmak için geldiği şeyi yaptığını bilmenin hazzı. Fırçasını güzel ve hakiki bir şey yaratmak için kullanacaktı.

Sana gülümseyerek fırçasını boya kabına batırdı ve çizmeye başladı.

OTUZ DOKUZ

JULIA

Julia için hiçbir şey Emma'nın fotoğraflarını çekmenin neşesiyle boy ölçüşemezdi. Bundan daha iyi olan tek şey, Emma'yı her zamanki aşırı ciddi ifadesiyle, üstü başı boya içinde, Sana'nın yanında çalışırken fotoğraflamaktı. Sana Emma'ya Vera'nın duvarlarına çizdiği zengin ve gösterişli duvar resminin çeşitli yerlerine minicik kalpler çizme görevi vermişti. Genç kadının Vera'nın çay evinin duvarlarını iki gün gibi kısa bir sürede bir Şangay rüyasına dönüştürmesini aklı hâlâ almıyordu: Sularına gece göğünü süsleyen minik yıldızların aksinin düştüğü bir nehir ve nehrin kıyısında yüzlerce kırmızı fenerle süslenmiş, rengârenk geleneksel Çin giysileri içindeki kadın-erkek müşterilerle dolup taşan devasa bir çay evi. Çay evinin üstündeki tabelada "VERA WANG'IN DÜNYACA ÜNLÜ ÇAY AVI" yazılıydı. Sana yazım hatasını uykusuzluğuna vermiş ve Vera yakınırsa düzelterceğini söylemişti.

Yazım hatası dışında, resim inanılmaz, capcanlı ve büyüleyiciydi. Riki'nin elden geçirdiği mobilyalarla ve Oliver'ın

yeni ışıklandırmasıyla birleşerek Vera'nın dükkânını en müşkülpesent müşterileri bile etkileyecek bir yere dönüştürmüştü. Yani teoride. Çünkü bu etkileyici değişikliklere rağmen, hiç kimse Vera'nın çay evini (ya da daha doğrusu çay avını) bilmiyordu. Yine de Julia Vera'nın çay evinin tadilatına bu kadar zaman ve enerji harcadıkları için hiçbirinin pişman olmadığına bahse girebilirdi. Vera'nm bu kadar kısa sürede her birinin hayatını bu denli değiştirdiği göz önüne alındığında, en azından bu kadarını yapmaları gerekirdi.

Kapı zilinin şingirtısı Julia'yı düşüncelerinden sıyırdı. Elinde alet çantasıyla Oliver gelmişti. Riki evin ne kadar soğuk ve rutubetli olduğunu söylediğinden beri, Vera'nm daireesindeki elektrik tesisatını tamir etmekle meşguldü. Julia'yı görünce, genç adamın ağzı gerildi ve başını hafifçe eğerek onu selamladı. Julia Sana'ya döndü ve "Sana, Emma'ya bir süre göz kulak olabilir misin?" dedi. Sana başıyla onay verirken, Julia uzandı ve yanından geçen Oliver'ın koluna dokundu. "Konuşabilir miyiz?"

Oliver tereddütlü görünse de, başını tamam der gibi eğdi ve Julia'nın peşi sıra dışarı çıktı.

"Ah, şey..." Tanrım, bu işler neden bu kadar zor olmak zorundaydı ki? "Ben sadece Memur Gray'le işlerin nasıl gittiğini falan merak ettim." Oliver'la aralarında yaşananlar yüzünden hâlâ biraz tatsız olsa da Marshall'ın ölümünün suçunun ona yıkılmasını istemezdi. Başını belaya soktuğu için kendini sorumlu hissediyordu.

"Endişelenmene gerek yok," dedi Oliver. "Tilbert çok yardımcı oldu. Dosyayı nasıl ele aldığını görmeliydin. Memur Gray'e beni herhangi bir şeyle suçlamaları için yeterli delil olmadığını ve beni taciz etmeyi sürdürürlerse, şikâyet edeceğini söyledi. İşe yaramış gibi görünüyor. Vera'nın çocuğu olduğu o kadar belliydi ki."

Julia güldü. İlk karşılaştıklarında Vera'yı çok ihmal ettiği için Tilbert'a biraz sert davranmıştı ama delikanlı olanları şok ve dehşet içinde dinledikten sonra, Oliver'ı ücretsiz temsil etmeyi teklif ederek gayretli olduğunu göstermişti. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi ve samimiydi.

"Teşekkürler. Şey, senden özür dilemek istiyordum... şey için... biliyorsun."

Julia'nın içinden gelen, Oliver'ın özrünü geçiştirmek ve oradan uzaklaşmaktı ama o anda kafasına dank etti: Hep öyle yapmıştı çünkü kendini hiçbir zaman bir özre layık görmemişti ve birinin ondan özür dilemesi, onu tedirgin ve mahcup ediyordu. Ama Oliver'ın söyleyeceklerini dinlemek istiyordu, bu yüzden rahatsızlığını bastırarak, kendini kalmaya zorladı.

"Ben..." Oliver derin bir nefes aldı. "Biz küçükken sana âşık olmuştum. Lise boyunca sürdü ama lise bitince, yoluma devam ettim. İnan bana, Lia. Başka kızlarla çıktım ve sağlıklı ilişkiler yaşadım. Ama bazen seni düşünürdüm de. Benim olmalı gibi değil, daha çok endişeyle, çünkü Marshall'ın nasıl biri olduğunu biliyordum ve kaygılıydım. Ve siz çıkmaya başladıktan sonra seninle arkadaş kalmadığımız için de suçlu hissediyordum. Benim açımdan boktan bir hareketti."

"Öyleydi," dedi Julia. "Bana kızgın olduğunu sanmıştım. Marshall nedeninin beni saplantıya dönüştürmen olduğunu söylemişti."

Oliver yüzünü buruşturdu. "Gerçekten mi? Sanırım asıl saplantım Marshall'dı. Herkese kötü davranması ve bunun hep yanına kalması. Bunu bir türlü aşamıyordum. Zaman içinde, gittikçe daha iğneleyici ve tatsız bir insan oldum. Ve sonraki yıllardaki sayılı görüşmemiz, sana ne kadar kötü davrandığımı anlamamı sağladı. Bu beni mahvetti. Elimden bir şey gelmiyordu. Bu yüzden o kitap taslağını yazdım. O kitap..." Derin bir iç çekti. "Evet, büyük kısmı Marshall'la

ilişkime dayanıyordu. Aurelia'yla ilgili olan kısma gelince..." Alaycı bir gülüşle, "Sanırım kötü bir *fanfiction* olduğu söylenebilir," dedi. "Nasıl desem, evet Aurelia'da seni model aldım ama lütfen bana güven, Julia, son birkaç aydır seninle şey için zaman geçirmiyordum... bilirsin işte. Ben sadece arkadaşımı geri almak istiyordum. Arkadaşım olmanı her şeyden daha çok özledim."

Julia Oliver'in gözlerine baktı ve gerçeği söylediğine ikna oldu. Tıpkı Marshall'ı öldürmediğini söylediği o akşam olduğu gibi. Julia Oliver'in doğruyu söylediğini her zaman anlardı. Bal gibi usul usul yüzüne yayılan gülümsemesi içtendi. Yumruğuyla genç adamın omzuna vurdu.

"Ay!"

"Seni özledim, inek."

Oliver ona sıırttı. "Ben de seni özledim, ezik."

Birlikte Vera'nın çay evine girerlerken, her ikisi de birbirlerinin hayatında yeniden yer aldıkları için sessizce şükrediyordu; ömürlük dostlar olarak, ait oldukları yerdeydiler.

KIRK

VERA

Vera'nın iyileşmesi manasızca uzun sürdü. “Olacak şey değil!” diyordu kendini dinletebildiği herkese. Doktoruna, hemşirelere... ve ailesine. Gerçek şuydu ki Vera bunu asla itiraf etmese de sevdiklerinizin sizi hastanede ziyaret etmesi, heyecan verici bir mutluluk hissettiriyordu. Zahmet gerektiren ve hiç kimsenin yapmak istemeyeceği bir şey olduğu için bunu yapan insanların elle tutulur tek nedeninin sizi önemsemeleri olduğunu anlıyordunuz. Ve bu yüzden, sorumluların onu sağlığına kavuşturması inanılmaz uzun sürse de Vera'nın çok azımsanmayacak bir yanı, insanlar etrafında pervane olurken hastane yatağında yatmaktan keyif alıyordu.

Hastane yatağının etrafında toplanan insanlar ne kadar da farklıydı! Herkes öyle diyordu. Vera'nın karşısındaki yatakta yatan Gladys buna –an itibariyle en az üç kez– dikkat çekmişti. “Ziyaretçilerin birbirlerinden ne kadar farklı, Vera,” demişti. “İnsan bu kadar değişik tipleri tanımak için ne tür işlere bulaştığını merak ediyor.”

Vera bilmiş bir tavırla “Çok merak ediyorsun, değil mi?” demişti ve Gladys konuyu bir daha hiç açmamıştı.

Sabahları Julia ve tatlı Emma geliyordu. Emma yatağa tırmanıp Vera’nın yanına sokuluyor ve ona kötü koktuğunu ve dişlerini fırçalamayı düşünse iyi olacağını söylüyordu. Vera da ona kendi nefesinin de pek parlak olmadığı cevabını veriyordu. Sonra Emma “Kötü koksan da seni seviyorum,” deyip onu öpüyordu. Vera da “Sen de bir çiftçinin koltukaltı gibi kokuyorsun ama ben de seni seviyorum,” deyip gülümseyen küçük kızın alnını öpüyordu. Julia onları izlerken iç çekerek “Harika, şimdi akşama kadar herkese bir çiftçinin koltukaltı gibi koktuğunu söyleyecek, eksik olma, Vera,” diye söyleniyordu.

Onlar gidince Vera biraz şekerleme yapıyor ve Sana çay saatinde gelene kadar uyanmıyordu. Sana çoğu zaman yanında samosa gibi sağlıksız ama heyecan verici yiyecekler getiriyordu ve Gladys “O şeylerin kolesterolüne ne yaptığından haberin var mı senin?” diye ciyaklıyordu. Vera Sana’dan yanında kokain getirmesini istiyordu –çekmek için değil, elbette, sadece Gladys’in ne diyeceğini görmek için– ama henüz talebi yerine getirilmemişti. Zamane gençleri çok can sıkıcıydı.

Yaklaşık bir saat kadar sonra Riki onlara katılıyor ve Sana’yla ikisi normalde iç kaldıracak bir cıvıklıkla selamlaşıyor ve Vera kısa süre sonra onları odadan kovalıyordu çünkü onun yaşındaki bir kadın o iç bayıcı aşk bakışmalarına ancak bir yere kadar dayanabilirdi. Gladys “Oğlan fazla toy sanki,” diyordu ve Vera bu konuda onunla hemfikir di. Ama neyse ki Sana yanında olduğu ve başını belaya sokmasına izin vermediği için Vera oğlan için çok fazla endişelenmiyordu.

Akşamları Oliver ve Tilly geliyordu. Görünüşe bakılırsa arkadaş olmuşlardı, spor, ebeveynleriyle karmaşık ilişkileri

ve Tilly'nin Oliver'ı temsil etmesi onları birbirine yaklaştırmıştı. Tilly annesine polisin kanıtlarla oynama suçlamasıyla peşine düşmesi ihtimaline karşı bir meslektaşından onu temsil etmesini rica ettiğini söylemişti ama Vera sıkıysa denesinler diyerek onu geri püskürtmüştü. Bunu söylerken Gladys'e bir bakış atmıştı ama kadın akıllılık ederek uyuyor numarası yapmaya karar vermişti.

Sonunda Vera'nın bronşiti tamamen geçti ve Tanrı'nın unuttuğu o hastane odasından ayrılmasına izin verildi. Taburculuk sürecinde ona yardımcı olmaya hepsi birden gelince Vera çok saçma olduğunu söylese de kopan tantanadan hayli hoşnut görünüyordu. Yatağından kalktı, üstünü değiştirdi ve Gladys'e manidar bir bakış atarak "Vedalaşma zamanı geldi, Gladys," dedi.

"Seni özleyeceğim, Vera."

İki kadın bir süre birbirlerini kısık gözlerle süzdüler. Sonra Vera "Gladys, gerçek bir baş belasıdır ama çay evime mutlaka gelmelisin," dedi. "Bu gençler orayı güzelleştirmek için bir şeyler yaptıklarını söylüyorlar. Bana mahvetmişlerdir gibi geliyor ama kim bilir?" Sonra onu tedirgin sırtışlarla izleyen bahsi geçen gençlere baktı.

Gladys dramatik bir iç çekişle "Ah, keşke gelebilsem," dedi. "Ama korkarım egzotik otlar deneme riskini alamam, kim bilir karaciğerime neler..."

"Ah, kapa çeneni Gladys ve hastaneden çıkınca çay evimi ziyaret et." Vera böylece son sözü söyledikten sonra, peşinde Emma, Julia, Sana, Oliver, Riki ve Tilly'yle koğuştan ayrıldı.

"Ah," dedi Vera saatler sonra. Kendi çay evini tanıyamamıştı. Dükkânın ortasında durmuş, aynı anda hem yabancı hem tanıdık gelen etrafına bakıyordu.

“Ah, çok mu kötü olmuş?” dedi Sana tiz bir sesle.

Vera “Saçmalama,” diye çıkıştı ama onlara baktığı zaman, gözleri nemliydi. Sesi titremeden konuşabilmesi birkaç dakikasını aldı. “Bu...” Hayır, ne yapsa sesinin titremesine engel olamayacaktı. Nefes aldı ve tekrar denedi. “Burası... güzel olmuş. Çok güzel.”

Tilly ıslık çaldı. “Annemden bunu duymak, ayakta alkışlanmaya denk sayılır.”

Vera oğluna ters ters baktı. Tilly sırtarak ona sarıldı. “Hadi ama, anne. İtiraf et. Sana’nın sanat eseri aklını başından aldı.”

Vera uzun uzun iç geçirdi. “Pekâlâ, Sana’nın sanat eseri daha önce gördüğüm her şeyden daha iyi.”

“Vay canına, büyük iltifat,” dedi Julia kıpkırmızı bir yüzle sırttan Sana’yı dirseğiyle dürterek.

“Beğendin mi?” dedi Sana. “Gerçekten mi?”

“Evet, Tilly’nin onu doğurduğum zamanki hâlinden daha iyi.”

“Off,” dedi Tilly. Oliver yeni arkadaşının omzunu sıvazladı.

“Şahsi bir şey değil, Tilly,” dedi Vera. “Sadece doğduğunda çok çirkin bir bebektin.”

“Haklısın, hiç şahsi değil, anne.”

Vera’nın ağzının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı. Ardından dikkatini, ona neredeyse yepyeni görünen ama sağında solunda yılların bıraktığı küçük çizikleri ve vurukları hâlâ seçebildiği mobilyalara çevirdi. “Vay canına, sandalyeler...”

“Ben yaptım,” dedi Riki heyecanla. Sonra duraksadı. “Şey, tabii nefret etmediysen. Ama nefret ettiysen, o zaman Oliver yaptı.”

“Çok iyiler.”

“Tamam, o zaman tamamen benim eserim,” dedi Riki gururla sırıtarak; o saf ve çocuksu yüz ifadesi Vera’nın gözlerinin yeniden yaşarmasına neden oldu.

Vera böyle yoğun ve ağır duygularla baş etmeye alışık olmadığı için, aklına gelen tek şeye sığındı. “Tamam, şimdi herkes otursun. Çay yapacağım.”

Herkes yerleşirken, Vera tezgâhın arkasına geçti, su ısıtıcısını çalıştırdı ve özel bir karışım yaratmak için birkaç kavanozu raflardan indirdi. Bu eşsiz ve muhteşem an için çığır açacak bir şey bulmalıydı. Biraz kurt üzümü alıp, yanına neyin yakışacağını düşündü. Ah, elbette, osmanthus. Karışıma osmanthus ekledi ve sonra geri çekilip düşündü. Çayı “iyi”den “olağanüstü”ye taşıyacak bir malzemeye daha ihtiyacı vardı. Ginseng? Hayır, ginseng osmanthus’un lezzetini boğardı. Daha yumuşak bir şey gerekiyordu. Mavi kelebek sarmaşığı? Hayır, mavi kelebek sarmaşığının doğal mavi rengi karışımın rengini bozar ve iştah kaçırıcı bir kahverengiye çevirirdi. Vera’nın kuvvetli bir şeye ihtiyacı vardı, varlığını hissettirecek bir şeye... Şey gibi...

Kuş yuvası.

Evet, buydu. Vera sağ tarafındaki dördüncü rafa uzandı ama eli boşluğa denk geldi. Tekrar baktı. Kuş yuvası kavanozu yerinde yoktu. Vera dükkânda birkaç kavanoz kırdığı günü hatırladı. Kurnazlık ederek en ucuz malzemelerin olduğu kavanozları seçmişti. Düşük kalite wulong çayı, bayat krizantem ve hataya düşüp sipariş ettiği ve tadı kertenkeleye benzeyen peony çayı. Kertenkelenin tadını bilmiyordu ama böyle bir şey olduğundan hiç şüphesi yoktu. Her neyse, kuş yuvası kavanozunu kırmayacağından emindi. Kuş yuvası dükkânındaki en pahalı malzemelerden biriydi. Belki de diğerleri ortalığı toparlarken yeri değişmişti. Vera kavanozlara tek tek bakmasına rağmen, kuş yuvasını bir türlü bulamadı. Sinir bozucuydu.

Zihni yeniden aşağıya, birinin dükkânına girdiği ve bir şeylerin yerlerini değiştirdiği hissine kapıldığı o sabaha geri döndü. Yoksa haklı mıydı? Biri dükkânına girip kuş yuvası kavanozunu almış mıydı? O kavanozda yüzlerce dolar değerinde kuş yuvası vardı. Vera o çay konusunda çok dikkatli ve pinti davranır, onu sadece en özel müşterilerine ayırırdı. Alex gibi mesela...

Vera şaşkınlıkla iç geçirdi. O anda taşlar yerine oturdu. Marshall'ın kuştüyü tozuna akut alerjik reaksiyon sonucu ölmesi. Vera'nın Alex'in eve götürmesi için hazırladığı kuş yuvası çayı. Marshall'ın ölümünü izleyen günlerde Alex'in çok yaşlı ve yıpranmış görünmesi.

“Vera, iyi misin?” dedi Julia. Diğerleri de susmuş, temkinli gözlerle onu izliyorlardı. “Belki de oturman daha...”

Vera elini telaşla sallayarak Julia'ya susmasını işaret etti. Sonra hızlı adımlarla tezgâhın arkasından çıktı, Oliver'ı gömleğinin yakasından yakaladı. “Oliver. Babanın adı ne?”

“Ha? Alex. Alex Chen.”

Dünyanın bütün ağırlığı Vera'nın omuzlarının üstüne inerken, aynı anda yer ayağının altından kaymıştı sanki. Vera haklı çıktığına mı sevinsin yoksa kalbi paramparça mı olsun, bilemiyordu. Başarmıştı. Herkesi haksız çıkararak çözülemez bir vakayı çözmüştü. Ama şu anda tek yapmak istediği hıçkıra hıçkıra ağlamaktı. Alex'le konuşmalıydı. Hemen şimdi.

Vera sokaktan yukarı Alex'in apartmanına koşarken, diğerleri de peşindeydi ve birbirlerine, “Neler oluyor?” ve “Belki de kafası hâlâ yerine gelmedi,” Vera'ya ise “Vera, bize nereye gittiğini söyler misin?” gibi şeyler söylüyorlardı. Sonunda Alex'in apartman kapısının önünde durunca Oliver “Hey, burası babamın apartmanı,” dedi. “Yoksa onu tanıyor musun?”

Vera zile bastı. “Alex, benim Vera. Beni derhâl içeri almalısın.” Cevap gelmedi. Vera diafona doğru eğildi ve “Kuş yuvasından haberim var,” dedi. Apartman kapısı açıldı ve Vera peşinde ona ayak uydurmaya çabalayan diğerleriyle içeri daldı.

“Neler olduğunu anlamıyorum,” dedi Oliver. “Kuş yuvası mı?”

Üst kata çıkınca, Vera tıklatmak için elini kaldırırken, Alex’in kapısı açıldı. Vera Alex’i görünce, dehşete kapılarak derin bir nefes aldı. Alex berbat görünüyordu. O kadar zayıflamış ve öylesine kamburlaşmıştı ki omuzları, ağır bir yük altında ezilir gibi, muzlara özgü bir kavisle öne eğilmişti. Vera, kendi evladını öldürmenin ağırlığı diye düşündü, içi hissettiği kederle sıkışarak. Alex onu ve diğerlerini karşısında bulduğuna hiç şaşırmamış gibiydi.

“Ne zaman çözeceksin diye bekliyordum,” dedi Alex, Mandarin Çincesiyle ve ayaklarını sürüyerek içeri girdi. Hep birlikte karanlık ve kasvetli daireye doluştular.

“Baba, neler oluyor?” dedi Oliver.

Alex onu ıslak gözleriyle süzdükten sonra, bakışlarını Julia’ya çevirdi. Küçük Emma’yı görünce çenesi titredi ve dudaklarından bir hıçkırık fırladı. “Onlara sen söyle,” diye fısıldadı Vera’ya. “Ben söyleyemem.”

“Bize neyi söyleyemezsin?” dedi Oliver tizleşen bir sesle.

“Onlara herhangi bir şey söylemeden önce,” dedi Vera. “Bunca zamandır kafamı kurcalayan şey, Oliver’in annesinin öldüğünü hiç söylememesi olduğu. Ama eşin, Lily, o...”

Alex’in bakışları yatak odasına çevrildi. “Lily gitti,” dedi Çince. “Bunca yıl geçmesine rağmen, ben gerçekten hâlâ barışamadım. Çay evini güvenli bir alan olarak korumak istedim, Vera. Gidebileceğim, mutlu olduğum ve karımdan hâlâ hayat-taymış gibi bahsedebileceğim bir yer olsun istedim. Önce onu

sağlıklı biri olarak anlattım çünkü onu o hâliyle hatırlamak istiyordum. Hayat dolu hâliyle. Ama sonra, sen onunla tanışmak istediğini söyleyip durmaya ve dükkâna neden hiç gelmediğini sormaya başladın. Bir bahane uydurmalıydım, ben de hasta olduğumu söyledim ve öylesi bile hiç olmamasından iyiydi.”

“Anlıyorum.” Vera gerçekten anlıyordu. Keşke onun da öyle bir yeri olsaydı. Birine Jingong’u, onu evde, ekmekle ya da pazardan duyduğu bir dedikoduyla gelmesini bekliyormuş gibi bahsedebileceği bir yer. “Bir sorum daha var. Marshall’ın bilgisayarı ve flash bellek, onları sen mi aldın?”

Alex başını onaylar gibi salladı. “Bende evin anahtarı var. Arka kapıdan girdim. Tek istediğim... Onu çok özlemiştim. Bir keder sisi içindeydim. Odasına girdim, bir gömleğini falan almak istedim sanırım. Bilmiyorum. Karyolanın yanındaki bir çekmeceyi açtım ve dizüstü bilgisayarı ve üstünde duran flash belleği gördüm. Bilgisayarı tanıdım, bu yüzden aldım. Sanırım... Onun hakkında, ne yaptığı konusunda daha fazla bilgi sahibi olmak istedim.”

“Anlıyorum,” dedi Vera. Bilgisayarı ve flash belleğin yerini belki de Emma’nın değiştirdiğini sanmıştı ama hayır. “Peki, kuş yuvamın geri kalanını neden aldın? Kanıtları ortadan kaldırmak için mi?”

Alex’in bitkin ve solgun yüzü acıya büründü. “Hayır, Vera. Seni korumak içindi. Polisin şüphelenmesi ihtimaline karşı...”

Vera sadece başını sallayabildi. Demek, en başından beri Alex’ti. Ona ne diyeceğini bilemiyordu. İçinde kopan fırtınayı nasıl tarif edebileceğini bile bilmiyordu.

“Şimdi, onlara da söyle,” dedi Alex. “Bu gençlere gerçeği söyle.”

Vera derin bir nefes aldı. Demek o an gelmişti. Dedektif Vera Wong haftalardır hayalini kurduğu ve herkese

Marshall'ın katilini nihayet bulduğunu ilan edeceği ânı yaşamak üzereydi ama hayallerindeki aksine, en ufak bir sevinç hissetmiyordu. "Marshall'ı Alex öldürdü."

"Ne?" Hepsi bir ağızdan haykırmıştı resmen.

Oliver başını hayır der gibi salladı. "Hayır, bu imkânsız. Babam Marshall'ı her şeyden çok severdi. O her zaman favori oğluydu. Her zaman Marshall olmasa, annem öldükten sonra yaşamak için bir nedeninin olmayacağını söyledin."

Alex, insanın cılız vücudunun yırtıldığı izlenimini veren korkunç bir sesle hıçkırdı. "Marshall'ın hayatı boyunca, onu güneş sandım. O benim dünyam, asiyken bir şekilde bana geri dönen oğlumdu. O kadar çok parlıyordu ki sen ancak gölgesinde kalabiliyordun ve ben sandım ki..." Sesi titredi, solgun yüzünden yaşlar döküldü. "Şimdi, anlıyorum ki gözümü kör etmiş. Kötü olanın sen olduğunu düşünmemi sağlamış, senin..."

Oliver da ağlamaya başlamıştı. "Baba." Sonra sustu çünkü böyle bir anda insan ne diyebilirdi ki?

"Çok üzgünüm, evlat. O gün..." Alex gözlerini sildi ve Julia'ya bakarak İngilizce devam etti. "O sabah beni aradın. Marshall'ın sizi terk ettiğini söyledin. Zengin olmuş dedin ve artık seninle evli kalmak istemiyormuş."

Julia başını onaylar gibi salladı.

"'Bu imkânsız,' diye düşündüm. 'Nasıl yapabilir? O karısını ve çocuğunu sever. Onları nasıl terk eder? Bir hata olmalı.' Marshall'ı aradım, neler olduğunu sordum ve bana, 'Baba, bu akşam benimle yemeğe gel, kutlayacak bir şeyim var,' dedi. Bunun üzerine, o şık restorana gittim. Oraya varınca, Marshall'ı danışma bankosunda gördüm. Tam merhaba diyecekken, biri..." Grubun arasında Riki'yi gördü. Gözleri büyüdü. "Ah, o sendin."

Diğer herkes gibi, Riki'nin şaşkınlıktan ağzı bir karış açıldı. "O akşam..." dedi nefesi kesilir gibi.

“Evet, seni tanıdım. İçeri koştun, oğlumun omzunu tuttun ve ona vurdun.” Alex başını salladı. “Çok şaşırdım. Öylece kalakaldım, neler olduğunu bilmiyordum. Sonra sen kaçtın ve Marshall avaz avaz bağıırıyordu. Onu hiç öyle görmemiştim. Bir sürü tehdit etti. Yanına gittim ve beni gördüğüne şaşırmış gibi oldu. Hemen değişti ve tanıdığım Marshall oldu. Değişimi o kadar hızlıydı ki. Yüzünü o kadar kolay değiştirmesinden rahatsız oldum.”

Oliver başını salladı. “Sana sadece iyi tarafını göstermeye her zaman çok dikkat ederdi.”

“Sonra ona dikkatli bakınca, yüzünde sadece yumruğun izinin olmadığını gördüm. Diğer yanağında da tırnak izleri vardı.”

Vera Sana’ya bakınca, genç kız cılız bir sesle “O bendim,” dedi.

Alex rengi bulanıklaşmış gözlerini ona çevirdi ve başını salladı. “Anladım. Ona, ‘O oğlan sana neden yumruk attı?’ dedim. ‘Ve yüzünü kim tırmaladı?’ O ise ‘Endişelenme,’ dedi, ‘hepsi pislik tipler.’ Ama çok sarsılmıştım. Bu kadar çok insanın oğluma neden kızdığını anlamıyordum. Ona Julia’yı sordum. Belki de yumruk yüzünden sarsıldığı için olacak, maskesinin kaydığını gördüm. Biraz gevşemişti, barmen kavga yüzünden ona müessesenin ikramı bir duble viski vermişti. Julia’nın ayak bağı olduğunu, onu hiç sevmediğini söyledi.”

Vera bunu duymak Julia için acı verici olmalı diye düşündü ama ona baktığı zaman, genç kadının üzgünden çok öfkeli olduğunu gördü.

“Şoke olmuşum,” diye devam etti Alex. “‘Peki ya Emma?’ dedim.” Yaşlı adam torununa baktı ve yanaklarından taze gözyaşları süzüldü. “Sen çok tatlısın, hayatım. Çok üzgünüm. Onun önünde söylemek istemiyorum.” Sesi fısıltı gibi çıkmıştı ve Vera’nın kalbi acıyla doldu çünkü Alex’in

küçük Emma'ya büyük bir darbe indirecek bir şey söylemek üzere olduğu besbelliydi. O anda Vera'nın tek istediği, ufaklığı kucakladığı gibi oradan uzaklaştırmak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemekti.

"Sana, rica etsem..." dedi Julia.

"Evet, elbette." Sana küçük Emma'nın göz hizasına eğildi ve "Gidip kurabiye alalım mı?" dedi. Emma başını sallayınca, Sana onu kucaklayıp daireden çıktı.

Julia, Sana ve Emma'nın onları duyamayacak kadar uzaklaşmasını bekledikten sonra Alex'e döndü ve çelik gibi bir sesle "Marshall kızımız hakkında ne söyledi?" dedi.

"Dedi ki..." Alex'in dudaklarından bir hıçkırık daha kaçtı. "O dedi ki, 'Küçük ucube, ne olacak. Başkasıyla daha iyisini yaparım.'" Yaşlı adam gözyaşlarına boğuldu. "Kendi çocuğundan bu şekilde bahseden birini hiç görmemiştim. Önce sarhoş olduğu ya da belki de yumruk yediği için öfkeli sandım. Ama sonra bana zengin olacağını, sizi bu yüzden terk ettiğini ve parayı sizinle bölüşmek istemediğini söyledi. Ona karına ve çocuğuna bakmak zorundasın deyince, güldü. 'Tıpkı bana da hep baktığın gibi' dedim. 'İyi bir çocuk olduğunu biliyorum, bana sürekli market alışverişi yapıyorsun,' dedim ama bana anlamamış gibi baktı. 'Ne marketi?' dedi."

Şimdi kafasının karışma sırası Vera'daydı. Alex Marshall'ın ona her hafta market alışverişi yapmasıyla ve kapıya bırakmasıyla gurur duyardı.

"Onu yapan bendim," dedi Oliver alçak sesle.

Alex başını salladı. "Evet, bunu anladım. Bunca yıldır, seninle ilişkimi kaybettim ve ne için? Bunca zamandır, sadece Marshall'ın iyi olduğunu sandım. Tuvalete giderken telefonunu masada bıraktı. Mesajlarına baktım, çoğu yazışma paralarını isteyen insanlardandı. Sadece o kadar da değil, bir, iki kişi, 'Aptal enayiler, üstlerinden iyi para kazandık,' gibi

şeyler yazmıştı. Marshall'ın ne iş çevirdiğini bilmiyordum ama iyi bir şey olmadığından emindim, insan kazıklamakla ilgiliydi.

“Yemekten sonra, onu çay içmek için buraya davet ettim. Ona karısına ve çocuğuna bunu yapmaması için yalvardım. İşte o zaman çirkin yüzünü gösterdi. Benim gibi olmayacağını, bana ayak bağı olan herkesi bir türlü geride bırakamadığım için bu bok çukurunda yaşadığımı söyledi. Annesinin öldüğüne memnun olduğunu çünkü ona sürekli köstek olduğunu ve her zaman Oliver'ı kayırdığını söyledi. Söylediği şeyler...” Alex ağlıyordu. “Dünya başıma yıkıldı sanki. Her şey bir yalandı. Vera'nın verdiği çayı çıkardım ve bana karşı her zaman, her gün ne kadar nazik olduğunu düşündüm. Ona sürekli Marshall şöyle, Marshall böyle diye anlattığımı. Marshall çok iyi, Marshall çok akıllı. Çaylardan birinde kuş yuvası olduğunu gördüm. Marshall'ın kuştüyü tozuna alerjisi olduğunu biliyorum. Neden bilmem –aklımdan ne geçti bilmem– o çayı seçtim. Marshall'a verdim. İçmesini izledim.”

Birkaç dakika boyunca daireye o kadar derin bir sessizlik çöktü ki Vera herkesin kalp atışını ayrı ayrı duyduğu hissine kapıldı.

“Onu öldürdüm,” dedi Alex alçak sesle. “Kendi oğlumu öldürdüm. Nefesi sıkışmaya başladı, telefonunu almaya çalıştı ama yazamadı, görüşü bulanıklaşmış olmalı, elleri şişti. Ölmesini izledim. Kendini evden dışarı attı ve sokakta yalpalayarak ilerledi. Her yer çoktan kapanmıştı. Artık konuşmıyordu. Vera'nın çay evini gördü ve camı kırıp içeri girdi. Sanırım, kuştüyü tozunun çaydan geldiğini ipucu bırakmak istedi.”

Vera başını salladı.

“Ama neden elinde bir flaş bellek vardı?” diye sordu Riki.

“Belki daha fazla şüphe yaratmak için? Bunun basit bir ölüm olmadığını netleştirmek için?” diye mırıldandı Julia. Alex’e acıma ve öfke karışımı bir ifadeyle bakıyordu. “Sen...” Netleştirmek ister gibi, başını salladı. “Cassie’nin fotoğraflarını çekerken birinin beni izlediği hissine kapıldım...”

Alex başını evet der gibi salladı. “Bendim. İyi olduğunuzdan emin olmak istedim, Marshall olmasa da. Vera’yı da takip ettim, özellikle Emma yanındayken. Ben... babasını elinden aldığıma inanamıyorum.” Sesi titredi. “Hepinizin iyi olduğunuzdan emin olmalıydım.”

Julia’nın ağzı yarım bir gülümsemeyle büküldü. “Biz iyiyiz. Hatta iyiden daha iyiyiz. Bizim için endişelenmene gerek yok.” Bakışları hâlâ çelik gibi sertti. Vera karşısındaki bu kadının ilk karşılaştıkları günkü ağlamaklı ve ürkek kadın olduğuna inanamıyordu. Julia şimdi hiçbir şey onu kolay kolay deviremezmiş gibi görünüyordu. Vera onunla gurur duydu.

Öte yandan, Oliver bir çocuk gibi hıçkırıyordu. “Baba,” diye inledi. “Buna inanamıyorum.”

“Üzgünüm, evlat.” Alex oğlunun yanına gitti ve ona, ne yapacağını bilemiyormuş gibi sarıldı. “Sana yaptığım her şey için çok üzgünüm. Sana beş para etmez olduğunu söylediğim zamanlar için,” diye fısıldadı Çince. Artık hıçkırıkları iyiden iyiye şiddetlenen Oliver sadece başını sallayabildi. “Sen beş para etmez değilsin. Değilsin.”

“Seni kaybetmek istemiyorum, baba.”

“Ben de öyle. Arada ziyaretime gel, konuşalım.” Oğlunun elini sıkarken parmakları bembeyaz kesildi. “Konuşalım.”

Vera günün birinde, Oliver’ın bu âna bakıp iyileşmenin bir yolunu bulabilmesini diledi.

Daha sonra, hep birlikte kaldırımında beklerlerken Oliver kolunu babasının cılız omuzlarından bir an çekmedi. Polis arabasına bindirilirken, Alex Vera’yla göz göze geldi ve

“Her şey için teşekkürler, Vera. Sen gerçek bir dostsun,” dedi.

Ve gözyaşları arasında gülümsedi. Daha şimdiden, hapishaneye Alex’e ne tür yemekler götürebileceğini merak ediyordu.

SONSÖZ

Vera Wong Zhuzhu bir domuzdu ama aslında horoz olarak doğmalıydı. Her sabah tam saat dört otuzda, gözleri bir anda açılıyor ve yataktan doğruluyordu. Her zamanki diş fırçalama ritüelini büyük bir titizlikle yerine getirdikten sonra, mutfağa gidip kahvaltı için kolları sıvıyordu. Julia’nın evine iyiden iyiye uyum sağlamıştı. Gençler, yaşlarına özgü o tatlı telaşsızlıklarıyla, Vera’nın evindeki hurdalıkları aheste aheste ayıklıyor, Vera da onları acele etmeleri için zorlamıyordu. Julia, Emma ve kendisinin, Vera’nın onlarla kalmasını istediklerini defalarca tekrarlamıştı ve Vera her ne kadar onu “Ah, yakında benden kurtulmak istersiniz,” diyerek geçiştirse de, işin aslı orada kalmaktan son derece mutluydu. Bu yüzden, Vera şimdilik orada kalmaya devam edecekti.

Emma o sabah pirinç lapasına ara vermek istemişti. Canı omlet çekiyordu. Vera Google’da düzinelerce farklı omlet tarifine bakmış ve omletin manasını çözmeyi başaramamıştı ama yine de Emma’nın hatırına denemeye hazırdı. Vera için her şey söylenebilirdi ama kesin olan tek şey son derece esnek olmasıydı.

Gerçekten de bir horoz olan Emma sabah beşte uyandı ve yumruklarıyla gözlerini ovuşturarak ve ayaklarını sürüyerek koridora çıktı. Vera onun ayak seslerini duyunca, yumuşak bir fısıltıyla dişlerini fırçalamasını söyledi. Emma yemek odasına geldiğinde, masada onu dört çeşit omlet bekliyordu: Peynirli, mantarlı-peynirli, jambonlu-peynirli ve Çin usulü domatesli çırpılmış yumurta. Emma aralarından bir seçim yapmak için önündeki çeşitleri değerlendirirken, Vera gözlerini kısıtı ve manidar sessizliğini korudu. Sonra küçük kız domatesli yumurtayı işaret etti ve “Şu,” dedi. Vera, sevinçten içi içine sığmasa da, ciddi bir tavırla başını salladı.

Şaşırtıcı bir şekilde, o sabah kahvaltı ederlerken Julia da onlara katıldı. Dağınık saçlarıyla kapıda durdu ve esneyerek “Günaydın,” dedi.

“Ah, erkencisin,” dedi Vera. “Yargılıyor değilim, elbette ama genellikle sen uyanana kadar sabah bitmiş oluyor.”

“Yargılayıcı bir şey söylemeden önce ‘yargılıyor değilim ama’ demenin söylediği şeyi daha az yargılayıcı yapmadığının farkındasın, değil mi?” dedi Julia bir sandalyeye çökerken. “Ah, omlet. Çok iyi görünüyorlar.”

Vera ve Emma kaçamak bir gülümsemeyi paylaştılar.

“Her neyse, bu sabah sizinle çay evine gelirim diye düşündüm,” dedi Julia ağzına bir lokma mantarlı-peynirli omlet atarken. “İnternette paylaştığım fotoğraflar bayağı ilgi çekiyor, bu yüzden birkaç tane daha çekerim diye düşündüm.”

“Hımm.” Vera burnunu çekti. “Sanırım senden modellik ücreti almaya başlamalıyım.” Oysa bunu asla yapmazdı çünkü Julia’nın fotoğraf makinesinin karşısında olmaya bayılıyordu. Julia o güne dek Vera çeşitli çaylar hazırlarken onun sayısız fotoğrafını çekmişti ve Vera’nın gerçek bir tavus kuşu olduğunu keşfetmişti. Ama Julia eğer isterse Vera’ya rahatlıkla ücret ödeyebilirdi. Herkese ödeyebilirdi ki

çünkü Marshall'ın hayat sigortası tazminatının ilk taksidini almıştı. Julia paranın büyük bir miktarını, Marshall için yaptığı işe karşılık Riki'ye verince, delikanlı gözyaşlarına boğulmuştu. Riki'nin kardeşi Adi'nin Bay Area'da onlara katılması artık an meselesiydi. Vera Adi'yi şımartmak için sabırsızlanıyordu.

Bir süre hepsi Riki'nin başı karaborsa botu yüzünden belaya girerse diye endişelenmişlerdi. Ancak Tilbert NFT'ler konusunda yürürlükte çok az yasa olduğunu anlatarak içlerini rahatlatmıştı. Hukukun sürekli değişen teknoloji dünyasına yetişemediği durumlardan biriydi ve Riki ve Marshall arasında imzalı gerçek bir sözleşme olmadığı için, herhangi bir insanın bot yazdığı için Riki'den şikâyetçi olması hayli zor görünüyordu. O günlerde Riki ve Sana, Marshall'ın istiflediği sanat eserlerini ayıklıyor, diğer sanatçılarla temasa geçerek çalıntı eserleri sahiplerine iade ediyorlardı.

Paranın geri kalanı ev kredisine yatırılmıştı ve kredi taksitlerinin yükü omuzlarından kalkan Julia, daha fazla sanatsal risk alarak ve dikkate değer yeni nesil fotoğrafçılar arasında kendine hızla bir isim edinerek, sanatında parlamaya başlamıştı.

Bu sırada, Alex'in davası sürüyordu. Tilbert çalıştığı şirketin ortaklarından birini Alex'i ücretsiz temsil etmeye ikna etmişti ve davayla ilgili söylediği tek şey, "ne kadar iyi gidebilirse o kadar iyi gittiği"ydi. Vera Alex'i iki kez ziyaret etmiş ve iki seferde de Alex'e daha nazik davranmaları için gardiyanlara yemek götürmüştü. Gardiyanlar ziyaretçilerden yemek kabul etmelerine izin olmadığını söyleyip dursalar da Vera pes etmelerinin çok sürmeyeceğini biliyordu.

Telaş etmeden çay evinin yolunu tuttular ve tramvayı beklerken yavaş yavaş uyanan San Francisco'nun güzel ve tembel silüetinin tadını çıkardılar. Vera'nın çay evinin köşesini

dönünce, küçük kalabalığı gören Vera kaşlarını çattı. Ah, Winifred'in müşterileri olmalıydılar.

Ama yaklaşıncı birkaç kişinin onun dükkânının önünde beklediğini gördü. İçlerinden biri Vera'yı fark edince, diğerlerini dürttü.

"Bu Vera!"

Vera aksi bir tavırla "Kimsenin müşterisini ayartamam," dedi.

"Hayır," dedi mor saçlı genç bir kadın. "Biz senin müşteriniz."

Vera onlara şaşkın şaşkın baktı. İlk kez nutku tutulmuş gibiydi.

"Sürpriiz!" dedi Julia. "Oliver senin, çay evinin ve arkasındaki zengin geçmişi hakkında çok güzel bir makale yazdı ve *Bay Area Times* yayımlamak için para ödedi. Dün paylaştılar."

"Ah, aslında ben buraya sizin TikTok'larınız sayesinde geldim," dedi mor saçlı kadın.

Julia yanakları kızararak gülümsedi. "Sana söylemiştim, Vera. Çok ilgi çekiyorlar."

"Ben bir resim öğrencisiyim," dedi bir diğer genç kadın. "İçerideki resmi görmek istedim. Hocamız derste gösterdi."

Şimdi gülümseme sırası Vera'daydı. Sana'nın dükkânına yaptığı şeyle, o kadar gurur duyuyordu ki. Elektrik düğmelerini bile işin içine katarak adeta sanatını konuşturmuştu. Vera dükkânına her girişinde kendini bambaşka bir dünyaya, gerçek Şangay'la artık sadece rüyalarda yaşayan, Jinlong'la küçük bir sandalda oturup parmaklarını serin ve sakın suya sokarak çaylarını yudumladıkları hâli arasında bir yere ısınlanmış hissediyordu. Sana'nın eserinin hak ettiği ilgiyi görmesine o kadar sevinliyordu ki. Sana son zamanlarda çok meşguldü. Winifred Vera'nın dükkânını gördüğü anda Sana'yı kendi

dükkânını da boyaması için işe almıştı. Ne taklitçi kadındı! Ve daha o iş tamamlanmadan, Sana iki yeri daha –sokağın ilerisindeki bir mantıcı ve Embarcadero’da açılan havalı bir restoran– boyamak için anlaştı. Hatta restoran ona, annesini bile memnun eden beş basamaklı bir miktar ödemeyi kabul etmişti.

“Şey, ben buraya çay için geldim,” dedi sakallı bir adam. “Evet CassieRed anlata anlata bitiremiyor. Çaylarınızın bombastik olduğunu söylüyor.”

“Çaylarım... Bombastik mi?”

Julia “Bomba anlamında,” dedi.

“Neden bomba demiyorlar o zaman? Bombastik demek daha uzun.”

“Koy ver gitsin, Vera,” dedi Julia iç geçirerek ve Vera’yı kibarca dükkânına doğru çevirdi. “Şimdi kapıyı aç da herkes çay içebilsin. Birazdan diğerleri de gelir.”

O bunu söylerken Vera, Tilly’nin havalı arabasının yolun karşı tarafına park ettiğini gördü. Oliver yan koltuktaydı, Riki ve Sana da arka pencereden el sallıyorlardı. Vera’nın içi mutlulukla dolu. Önce kalabalığa –teknik olarak sadece üç yabancı vardı ama yine de kalabalık sayılırdı– sonra Julia ve Emma’ya, Oliver, Sana, Riki ve elbette Tilly’ye baktı. Başını kaldırıp VERA WANG’IN DÜNYACA ÜNLÜ ÇAY EVİ tabelasına baktı. Eskiden dükkânının dünyaca ünlü olması için yanıp tutuşurdu ama şimdi tek ihtiyacının böyle bir aile olduğunu fark edince, o eski hırsı ona komik gelmeye başladı. Anahtarını kilide sokup kapıyı açtı.

Sonra arkasındaki kalabalığa döndü ve gülümseyerek “Gelsenize!” dedi, “Ne bekliyorsunuz?”

Vera Wang’ın Dünyaca Ünlü Çay Evi hizmete açılmıştı.

TEŞEKKÜR

Dostlar, bu kitabın inanılmaz bir yolculuk olduğunu söylerken şaka yapmıyorum. Bir akşam aklıma *Vera Wong's Unsolicited Advice for Murderers* için hayal meyal, parça buçuk bir fikir geldi. Gerçek anlamda parça buçuk: Bir çay evi olan ufak tefek yaşlı bir kadın bir ceset bulur ve soruşturmaya karar verir. Bir arkadaşşıma anlattım, beni fikri geliştirerek bir sunum hazırlamaya yüreklendirdi, iki küçük çocuğum uyurken (evet, çocuklarımla uyuyorum, lütfen beni yargılamayın) karanlıkta çömelerek dediğini yaptım. O sunum yazısı daha sonra arka kapaktaki tanıtım metni oldu.

Yazıyı ajansım Katelyn Detweiler'a gönderdim ve Berkeley'e ne zaman gönderebileceğimizi sordum. Yoğun yayın programım ve kontrat maddelerim nedeniyle, belki de *Vera*'yı en erken 2023'ün sonunda yazmaya başlayabileceğimi düşündük. Katelyn fikri her halükârda, bir sonraki çalışmam konusunda fikir vermek için editörüm Cindy'yle paylaşmamız gerektiğini söyledi. Böylece tanıtım sunumunu Cindy'ye gönderdik ve daha Katelyn ve ben ne olduğunu anlamadan Cindy, kendisinin ve bütün ekibin fikre bayıldıklarını söyledi ve diğer her şeyi öteleyip önce *Vera*'yı yayımlayabilir miydik?

“Gülerken ağlamak” deyimi hiç bu kadar uygun olmamıştı. Bir yandan küçük fikrimi beğendikleri için sevinçten havalara uçmuştum. Bir yandan da kafamda bir olay örgüsü bile yoktu. Ölü adam kimdi? Neden rasgele bir çay evinde ölmüştü? Bilmiyordum! Cindy’ye olay örgüsü denen o küçük şeyin ne yazık ki eksik olduğunu söyledim ve sanırım Cindy de bana güvendiğini söyledi. O günlere dair anılarım beyin hücrelerimin içe doğru patlaması ve “NE YAPTIM BEN?” diye haykırması nedeniyle biraz puslu.

Sonraki birkaç günü tutarlı bir olay örgüsü kurgulama çabasıyla panik içinde geçirdim. Soru işaretleri yaratacak kadar sert kahveler yapan bir kafeye gittim ve latte’min kalbimi şimşek hızıyla çalıştırmasının ardından, kafamda bir olay örgüsü belirmeye başladı. Olay örgüsünün hayaletini terli ellerimle sımsıkı kavradım ve onu boğarak itaat etmeye zorladım. (Latte’nin çok sert olduğundan bahsetmiştim, değil mi?)

Bir hafta sonra, Cindy’ye bu işi yapabileceğimi söyledim. Vera’yı bir an önce çıkarabilmek için *Dial A for Aunties 3*’ü ve yaklaşan yetişkin gerilim romanımı bir sezon öteleyebirdik. Çok sevdiğim ve dünyayla paylaşmak için sabırsızlandığım *Dial A for Aunties 3* ve gerilim romanım için biraz üzüldüm doğrusu. Cindy de ben de işe koyulduk. Ben Vera’yı yazarken Cindy de yolunu döşedi. Onu bir satış toplantısına götürdü (ve “o” derken minik sunum yazısını kastediyorum çünkü *gergin gülüş* o zaman ortada bir kitap yoktu!) ve kapak çalışmasının yapılmasını ayarladı. Arkadaşlarım işler bu hızla giderse, daha kitabı yazmadan bir kapağımın olacağını söyledi. Gerçekten de öyle oldu ve bir kez daha gülerken ağladım çünkü muhteşem bir kapaktı ve Aman Tanrım, artık kitabımın sadece zamanında bitmesi yetmeyecekti, aynı zamanda güzel kapağına da yakışmalıydı.

İlk taslağın yarısına gelince, süreci hızlandırabilmek için üç gün boyunca bir otelde kaldım. Bu benim ilk yazma inziyam oldu ve kendimi tamamen, her şeyimle Vera'nın dünyasına gömdüm. Vera'nın tuhaflıklarına güldüm, Sana nihayet boya fırçasını eline alınca ağladım, Julia ve Oliver dostluklarını iyileştirince sevinç çığlıkları attım. Yaşadığım en sihirli üç geceydi (kocam duymasın) ve “Son” kelimesini yazmak bir kez daha güldürürken ağlattı.

İşte Vera'nın inişli çıkışlı lunapark treni yolculuğu böyleydi. Raydan çıkabileceği –çıkması gereken– birçok an olduğu ama birlikte çalıştığım herkesin hevesi ve adanmışlığı tamamlanmasını sağladı. Ani heveslerime katlanmakla yetinmeyip onları aktif olarak teşvik eden ve sihrin gerçekleşmesi için üstün çaba harcayan insanlarla çalışabildiğim için inanılmaz şanslıyım.

Beni Vera için sunum yazısı yazmaya iten ilk kişi olan Tilly Latimer'a teşekkür ederim. Saçma sapan hayallerimi gerçeğe dönüştüren tek boynuzlu at-büyücü ajansım Katelyn Detweiler'a teşekkür ederim. Sizin de görebildiğiniz gibi çok hevesli, çok nazik, çok cömert ve insanı gerçek olduğundan şüpheye düşürecek kadar esnek olan editörüm Cindy Hwang'a teşekkür ederim. Bir televizyon dizisinde Cindy kadar müthiş bir editör görsem, gözlerimi devirir ve “Editörler asla bu kadar muhteşem olamaz!” derdim ama Cindy öyle!

Berkley'deki ekibimle çalıştığım için çok şanslıyım. Angela Kim, Jin Yu, Erin Galloway, Dache' Rogers ve Daneille Keir *Dial A for Aunties*'i dünyaya getiren isimler ve Vera Wong's *Unsolicited Advice for Murderers* 'ta da onlarla çalışabildiğim için çok şanslıyım.

Her zamanki gibi, Jill Grinberg Literary Management'taki diğer insanlara –Denise Page, Sam Farkas ve Sophia

Seidner'a– yayımlanma sürecindeki ustalık gerektiren bütün işlerin altından kalktıkları için çok teşekkür ederim.

Ben bunu yazarken UTA'den film temsilcilerim Mary Pender ve Olivia Fanaro *Vera*'yı dünyaya takdim etmek üzereler. Olur da önümüzdeki haftalarda *Vera* için heyecan verici film havadisleri duyarsanız, Mary ve Olivia'nın emekleri sayesinde olacak.

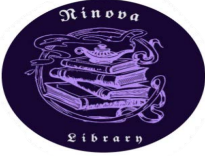
Bunu yazım arkadaşlarım olmadan yapamazdım. Ben otel odasında kapalıyken, Laurie Elizabeth Flynn benimle yazım koşuları yapabilmek için süper erken kalktı. Karma dost koleksiyonum SL Huang, Elaine Aliment, Rob Livermore, Toria Hegedus, Emma Maree, Maddox Hahn, Mel Melcer ve Lani Frank benim seçilmiş ailem. Diğer inanılmaz tatlı yazım arkadaşlarım Nicole Lesperance, Kate Dylan, Grace Shim, Sjaani Patel ve May Cobb, bütün bu süreç boyunca durmaksızın sızlanmama tahammül ettiğiniz için teşekkür ederim.

Kocam Mike bir insanın hayal edebileceği en yüreklendirici ve destekleyici kocadır. Ben otelde kalırken kaleyi korudu ve beni sürekli hiçbir şey için endişelenmemem ve kelimeler akıyorsa bir gece daha kalabileceğim konusunda rahatlatı. Yazmaya bu kadar önem verdiğim için bana kendimi bir kez bile suçlu hissettirmedi ve bunun için ona sonsuza dek minnettar kalacağım.

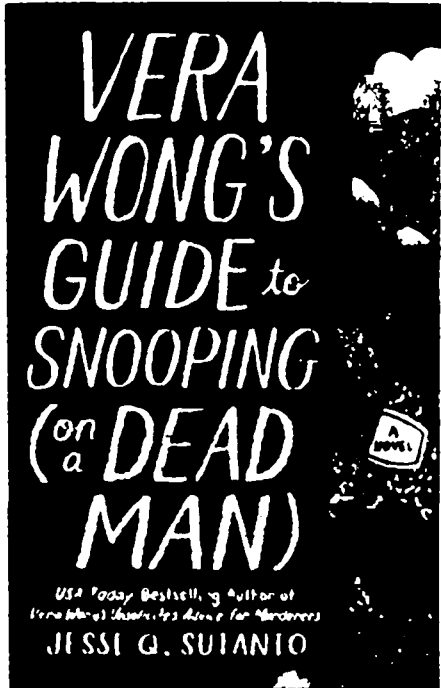
Ve elbette bana kullanabileceğim bu kadar çok malzeme sağlayan annem ve babama da teşekkür ederim. Hahaha! *Vera*'nın tuhaflıklarının yarısının onlardan geldiğine yemin edebilirim. Sizden ilham almama izin verdiğiniz için teşekkür ederim; özellikle sana anne, kitaplarımı tanıtmama yardım etmek için video çekmeye her zaman hazır olduğun için çok teşekkürler!

Bu çılgın yolculukta bana eşlik ettiğiniz için, siz muhteşem okurlarıma da teşekkür ederim. Siz olmasanız bunların hiçbirinin mümkün olmayacağını söylemeye bile gerek yok.*

Vera Wong serisi için
özel hazırlanan müzik
listesi:

Vera Wong serisi Vera
Wong's Guide to Snooping
[On a Dead Man] ile devam
edecek.

